Mucizeler Dükkânına Dönüş

Çiçekçi Dükkânı

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DEBBIE MACOMBER

Çeviri: Ozan Aydın

MARTI

Martı Yayınları
Mucizeler Dükkânına Dönüş
Debbie Macomber

Orijinal Adı: Back On Blossom Street
Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Ozan Aydın
Editör: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi: Elif Yavuz
Son Okuma: Gamze Büyükkaya
Kapak: Yasin Öksüz
Redaksiyon: Kerem Yıldız
Baskı: Ezgi Matbaa
Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

1. Baskı Haziran 2012
ISBN: 978-605-348-016-7
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright ©Debbie Macomber
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINCILIK
Bir Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.Yılanlı Ayazma Sk.
No:8 TOPKAPI/ZEYTİNBURNU/İSTANBUL
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 - 483 13 30
Fax: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Mucizeler Dükkânına Dönüş

DEBBIE MACOMBER

Çeviri: Ozan Aydın

MARTI

www.facebook.com/groups/ekitaphane

Tarama : HASRET =)

1

"Örgü dünyasının en büyük sırlarından biri, dantel işlemenin normalde olduğundan daha zor görünmesidir. Düz ve ters örgü örebilir, ikili kesme yapabilir ve yeni bir ilmek oluşturmak için ipinizi şişinizin üzerinden geçirebilirseniz, dantel de işleyebilirsiniz."

Myrna A. I. Stahmman

LYDIA GOETZ

Bir Yumak Mutluluk'u seviyor, Blossom Sokağı'ndaki dükkânımda geçirdiğim her dakikayla birlikte biraz daha mutlu oluyorum. Rengârenk yumaklara bakmayı, farklı dokularını hissetmeyi seviyorum. Örgü kurslarımı ve burada edindiğim arkadaşlarımı seviyorum. Örgü kitaplarını okumayı seviyorum. Vitrinden dışarıya bakıp Seattle çarşısındaki hareketliliği, enerjiyi izlemeyi seviyorum. Aslında bulduğum, kurduğum hayatın *her şeyini* seviyorum.

Örgü örmek kurtuluşum oldu. Bunu sık sık söylediğimi biliyorum ama işin özü böyle. Kanserden kurtulalı yaklaşık on yıl oldu ama örgü hayatımın büyük bir parçası olmaya devam ediyor. Dükkânım sayesinde örgücülerden ve arkadaşlarımdan oluşan büyük bir topluluğun parçası olarak yaşıyorum.

Artık Brad Goetz'le evliyim. Bir Yumak Mutluluk hayatta, Brad de aşkta bulduğum ilk, gerçek şans. Birlikte dokuz yaşındaki oğlumuzu büyütüyoruz. Cody'nin *oğlumuz* olduğunu söylüyorum, öyle olduğunu biliyorum çünkü. Onu Brad'in çocuğu olduğu kadar kendi çocuğum olarak da görüyor, kendim doğurmuş gibi seviyorum. Bir öz annesi olduğunu ve Janice'in ona değer verdiğini biliyorum. Ama Brad'in eski eşi... şey, söylemeye çekiniyorum, onu düşündükçe aklıma hep *bencil* kelimesi geliyor. Janice, Brad'le boşanırken imzaladığı velayet anlaşmasına rağmen, ne zaman aklına esse veya ne zaman canı istese Cody'nin hayatına giriveriyor. Ne yazık ki oğluyla senede ancak bir veya iki kez görüşüyor. Bu iletişim kopukluğunun Cody'nin canını sıktığını görebiliyorum. Janice'in annelikle ilgili laubali tavrına sinir oluyor, ama oğlum gibi ben de bunun canımı ne kadar sıktığını dile getirmiyorum. Cody'nin Janice'i savunmama veya kötülememe ihtiyacı yok, kendi fikirlerini edinebilecek bir çocuk. Yaşıtlarına kıyasla son derece dirençli ve anlayışlı biri.

Şubat ayı sabahlarından birini yaşıyor, sıcak ve renkli haliyle içimi ısıtan dükkânımda oturuyorum. Mikrodalganın

saati az önce öttü, ben de kaynar suyu alıp içine iki poşet çay attığım demliğime döktüm. Yağmur her kış olduğu gibi griye bürünen gökyüzünde birikiyordu. Bir başka örgü kursuna başlama vaktinin geldiğine karar verdim. Halihazırda birkaç kursa ve destek amaçlı örgü gruplarına devam ediyorum, genelde yılda dört veya beş kurs açıyorum.

Yeni kursumu düşünürken, huzurevindeki hayatına güzelce uyum sağlayan annem aklıma geldi. Bazen oraya taşınmasının ondan çok ablam Margaret ile bana zor geldiğini düşünüyorum. Annem bağımsızlığından feragat etmekten nefret etse de, son zamanlarda evinin ve bahçesinin durumunu düşünmek zorunda olmadığı için rahatlamış görünüyordu. Evinin satıldığı gün ağladım, her ne kadar görmeme izin vermese de Margaret'in de gözlerinden yaşlar aktığını fark ettim. Evimizi satmak, çocukluğumuzu ve orada büyürken edindiğimiz anıları geride bırakmak anlamına geliyordu. İkimiz için de tıpkı annem için olduğu gibi bir devrin kapanışıydı.

Çayımı içerken önceki gün gelen yeni modelleri karıştırdım. Gözüme ilk olarak bir şal takıldı. Son zamanlarda kimisi diğerlerinden daha karmaşık birkaç model görmüştüm. İçlerinden birini anneme örebileceğimi düşündüm hemen.

Şallar son birkaç yıldır popüler. Giyim kuşamın bir parçası olmanın dışında da faydaları vardı. İnsanı fiziksel olduğu kadar ruhsal olarak da rahatlatıp ısıtıyorlar. Onlarla ilgili müşterilerimden birkaç talep aldım ve belki de ilginç bir kurs açabilirim diye düşündüm. Konuyu ticaretten iyi anlayan ve

bir sonraki kursumun neyle ilgili olacağı konusunda iyi önerilerde bulunan ablam Margaret'le konuşma kararı aldım. Dükkânıma, benimle birlikte çalışmaya gelene kadar ablamın böyle özellikleri olduğunu bilmiyordum. İlk başlarda yarı zamanlı olarak yanımdaydı ama artık sabahtan akşama kadar benimle birlikte. İnsanlarla ilgilenme konusunda benim kadar becerikli olmasa da ondan beklemediğim kadar mükemmel bir çalışan. Ayrıca arkadaşım da. Kısa bir süre önceye kadar böyle konuşamazdım; kardeştik ama aramızdaki gerginlik bazen katlanılamaz hale geliyordu. İlişkimiz düzeldi, bunun için Bir Yumak Mutluluk'a minnettarım.

Margaret`in gelmesine daha yarım saat var, çünkü dükkânımı saat onda açıyorum. Faturaları ödemem, yeni iplerin siparişini vermem gerek ama ben onun yerine iki elimin arasına aldığım çay fincanımla masamda oturuyor, kendimi kutsanmış gibi hissediyorum.

Daha önceleri kendimi hep böyle huzurlu hissetmediğimi söylememe gerek yok sanırım. Yirmili yaşlarımın başındayken, ikinci kez yakalandığım kanser hayatımı acımasızca altüst etmişti. Ben ayakta kalmayı başardım ama babam bu mücadelede yenik düştü. Benim için canını dişine taktı ve tam da ben hastalıktan paçayı kurtarmışken, geçirdiği ani kalp kriziyle dünyaya gözlerini yumdu. Sağlığıma kavuşmam, artık beni bırakabileceği anlamına gelmişti sanki.

Babamı yitirmeden önce hayatı daha hafife alıyor, mutlu olmaktan, gelecekten korkuyordum. Gözlerimin önünde duran her şeyin üzeri kara bulutlarla kaplıydı, içime korkular

salıyordu. Beni ayakta tutan kişi babamdı. O da gidince, artık kendi hayatımdan sorumlu olduğumu anladım. Vermem gereken bir karar vardı ve ben de cesurca... bağımsızlığı seçtim. Yıllar önce içinden ayrıldığım dünyanın bir parçası olmayı seçtim.

Başımın üzerindeki tavan çatırdadı, Colette'in uyandığını fark ettim. Colette Blake dükkânın üzerindeki küçük daireyi kiraladı. Buraya geldiğim ilk iki yıl boyunca orası benim evim, ailemden ayrı kaldığım ilk yuvam olmuştu.

Brad'le evlendikten sonra evi ne yapacağımı bilemedim. Bir süreliğine öyle boş boş durdu. Sonra Colette'le tanıştım ve onu gördüğüm anda kusursuz bir kiracı olacağını düşündüm. Dairem onu teselli edecek, duygusal olarak dengesini bulabileceği bir yer olacaktı. Benim için artılarından biri de, işimin olduğu günlerde Whiskers'a bakacak olmasıydı.

Kedim, evi olarak benimsediği dükkânımda çok seviliyor. Bazı müşterilerim sırf onu görmek için yanıma uğruyor. Whiskers genelde vitrinin önünde yatıyor, öğlen güneşinin karşısında kıvrılıyor. Birçok kişinin iltifatını alıyor, yüzünü güldürüyor. Evcil hayvanlar insanları hayatın saf mutluluğuyla işte böyle buluşturabiliyor.

Colette bana üç yıl önce dükkânımı ilk açtığım zamanlardaki halimi hatırlatıyor. Onunla yan taraftaki çiçekçinin sahibi Susannah Nelson'un aracılığıyla, Noel'den kısa bir süre önce tanıştım. Ama onun dünyasını yıkan şey kanser değildi. Ölümdü. Otuz yaşında dul kalmıştı. Seattle'da görevli polis kocası Derek yaklaşık bir yıl önce vefat etmişti. Bundan

bahsedince insanlar genelde Derek'in görev başındayken öldürüldüğünü düşünüyor, ama öyle olmamıştı. Seattle'ın sağanak yağmurlarının birinin ardından tavandaki akıntıyı onarmak için çatıya tırmanmış, tam olarak nasıl olduğu bilinmese de ayağı kaymış ve yere düşmüş. Kafasına aldığı ağır darbeden dolayı iki gün sonra vefat etmiş.

Colette buraya taşınmasının ardından geçen haftalarda yaşanan kazadan sadece bir kez bahsetti; kocası hakkında konuşmakta bile zorlanıyor gibiydi. Her zaman kahkahalar atmaya hazır, girişken biri olduğunu gördüm ama zaman zaman gözlerindeki kedere tanıklık ettim. İçindeki buruklu-ğu, neler hissettiğini anlayabiliyorum. Istırap dolu hisleri, yarın veya ondan sonraki günlerde olabileceklerin korkusunu çok iyi hatırlıyorum. Colette de hayata bir zamanlar benim yaptığım gibi korkusuzca daldı. Ona destek olmaya can atıyor, arkadaşlığımızın ona mutluluk ve teselli sağlayacağını umuyorum. Jacqueline ve Alix gibi arkadaşlar da zamanında aynı şeyleri benim için yapmıştı.

Dairenin dükkâna açılan kapısının haricinde bir de dış kapısı var. Susannah Nelson eskiden Fanny Çiçekçilik olarak bilinen yeri aldıktan kısa süre sonra Colette'i işe aldı. Colette'in annesi de bir zamanlar çiçek dükkânı işletiyormuş. Lisede okurken annesine yardım edermiş. Evi ilan asıldığı gün satılmış, Colette de hemen taşınmak zorunda kalmış. O sıralar benim küçük dairem boştu, anlaşıp el sıkıştık. Burada uzun süre kalmayacağını düşündüm. Eşyalarının çoğu bir depodaydı, önündeki birkaç ayı nerede yaşayacağına ve ne ya-

pacağına karar vermekle geçirecekti.

Colette aşağı inerken merdivenler çatırdadı. Artık kiracım olduğu için bazı sabahları onunla birlikte çay içerek geçiriyorum. Colette çalışma saatlerime hep saygı gösterdi, ben de hoş sohbetimizden keyif aldım.

"Çay hazır." Temiz bir fincana uzandım. Hiç sormadan fincanı doldurup ona uzattım.

"Teşekkürler." Colette fincanı alırken gülümsedi.

Zayıftı, hatta fazla zayıftı. Elbiseleri üzerinde biraz bol duruyor, o da modaya olan yatkınlığıyla bunu zekice gizliyordu. Ama aynı şeyi yapan kişilerden biri olarak bunu fark ettim. Onunla ilgili sevdiğim ilk şeylerden biri de, farkında olmadığı kadar sevimli olmasıydı. Ara sıra suskunlaşmasına rağmen, sıcak ve cana yakın biriydi ve nasıl bir seçim yaparsa yapsın başarılı olacak gibi görünüyordu. Bıraktığı işiyle ilgili fazla bir şey anlatmadı ama çiçekçide müşterilere yardım etmekten çok daha zorlu bir işi olduğu belli oluyordu.

Bu iş değişimi elbette kocasının ölümünden kaynaklanmıştı. Bana kocasının bir yıl önce, 14 Ocak'ta öldüğünü söyledi. Evini satmak, taşınmak ve işinden çıkmak gibi büyük değişiklikler yapmadan önce bir yılın geçmesini beklemişti. Bu tür değişiklikler kısmen radikal görünse de, tamamen anlaşılabilir şeylerdi.

Colette uzun, siyah saçlarını ortadan ayırmıştı. Saçları doğrudan omzuna düşmüş, orada kıvrılmıştı. Saçlarını jöle ve sprey'le bu şekle sokmak için saatler harcayan bazı kadınların aksine, onunki kendiliğinden oluyor gibiydi.

Burada bulunduğu kısa sürede tanıştığı herkesin üzerinde olumlu bir izlenim bırakmıştı. Margaret, her zamanki Margaret'liğini gösterip Colette'ten uzak durmuş, doğası gereği ona hiç güvenmediğini belli etmişti. Ablam böyle biriydi işte, olumsuzluk içinde vardı. Evimi kiraya vermemin büyük bir hata olduğunu söyleyip durdu. Ona göre kiracıların hiçbirine güven olmazdı. Colette'in gecenin bir yarısı dükkânıma girip elimdeki tüm yumakları çalacağını, sonra da sokaklarda satıp kendisine uyuşturucu alacağını düşünüyor gibiydi. Bunu her düşündüğümde gülümsüyorum, ayrıca hem Colette'e güveniyor hem de çok pahalı bir alarm sistemim olduğunu biliyorum.

Margaret, nasıl desem, beni korumaya çalışıyor. Benden yaşça büyük olduğu için üzerine düşenden de fazla sorumluluğu olduğuna inanıyor. Ablamı anlamam çok vaktimi aldı, benim için yaptıklarını takdir etmem ise ondan da uzun sürdü ama orası tamamen farklı bir hikâye.

Colette fincanını ağzına doğru götürüp duraksadı. "Derek yaşasa bugün otuz birine basacaktı," dedi durgunca. Uzaklara baktı, sonra da gözlerini bana çevirdi.

Başımı salladım, konuşması için ona cesaret verdim. Bana Derek'ten daha önce sadece bir kez bahsetmişti. Kendi yaşadıklarımdan sonra, içini ne kadar çok dökerse acısının o oranda dineceğine inanıyordum. "Derek çocuk sahibi olmak istiyordu. Hamile kalmaya çalışıyordum, ama o zaman olmadı, şimdi de..."

"Günün birinde çocuğunun olacağından eminim," de-

dim. Ömrünün geri kalanını yalnız geçirmeyeceğinden, tekrar evleneceğinden ve muhtemelen bir çocuk sahibi olacağından emindim.

Gülümsemesi keder doluydu. "Derek'le o sabah bebek konusunu konuşmuştuk. Ama sonra kendimi kocama tabut seçerken buldum. Ne kadar tuhaf, değil mi?"

Onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum, bu yüzden eğilip sarıldım.

Gösterdiğim sevgi dolu tavırdan dolayı utanmış gibiydi, bakışlarını yere çevirdi. "Ağzımı hiç açmamalıydım. Güne üzücü bir şekilde başlamana sebep olmayı istemezdim. Aslında masandaki takvime gözüm takılana kadar da bugünün doğum günü olduğunu fark etmiştim."

"Önemli değil, Colette. Çok çok üzgünüm."

Hafifçe omuz silkerek, "Sağ ol," dedi. "Hayat bazen böyledir, değil mi?"

"Evet..." Söylediklerini çok iyi anlıyordum.

Colette boş fincanı lavaboya bıraktı.

Arka kapı açılıp sertçe kapatıldı. Gelen kişi hava yüzünden söylenip duran Margaret'ti elbette. Colette taşındıktan sonra Margaret arabasını arka sokağa park etmeye başladı; herhalde kiracımın geliş gidişini gözetlemek istiyordu. Kocaman çantasını masanın üzerine attıktan sonra tereddüt etti, Colette'i görünce dimdik durdu.

Neşeyle, "Günaydın," dedim, havası yerinde olmamasına rağmen onu gördüğüme sevinmiştim. "Ne kadar da güzel bir sabah, değil mi!" Kendimi tutamayıp iğneleyici ko-

nuştum.

Colette'e içeriye izinsiz giren biri gibi bakarken, "Dışarıda *yağmur var*," dedi.

"Yağmurlu günler örgü örmek için birebirdir," dedim. Bana göre bir yanımda bir fincan çay, elimde de örgümle geçen yağmurlu bir öğle vakti kadar mutluluk verici hiçbir şey yoktu. İnsanlar yağmur yağdığında uğraşacak bir şeyler arardı, şansıma ben bu vakitleri örgü örerek geçiriyordum.

Margaret paltosunu çıkardı, arka kapının yanındaki askılığa astı. Yanımdan geçerken, "Bu sabah beni Julia bıraktı," dedi.

Bahsettiği şeyin önemini hemen anladım. "Julia'nın yeni arabanı sürmesine izin mi verdin?" Dün bana lise sonda okuyan en büyük kızının arabayla biraz gezmek için izin istediğini söylemişti. Hatırladığım kadarıyla Margaret tam olarak şu sözleri söylemişti: *Hayatta olmaz.*

Margaret'in aldığı yeni araba aileleri için bir ilkti; daha önce Matt'le birlikte hep ikinci el arabalar almışlardı. Bir önceki arabası artık tamir edilemeyecek duruma gelmiş, ablam da yepyeni bir model alacağı için epey heyecanlanmıştı. Yok satan ve uzun yıllar kullanılabilecek kadar sağlam olduğu söylenen modellerden birini almak için haftalarca araştırma yapmışlardı. Kararlarını verdikten sonra arabanın gelmesi için iki ay beklemişler, sonunda metalik mavi renginin ihtişamını taşıyan yeni arabalarına kavuşmuşlardı.

Margaret, "Biliyorum, biliyorum," diye söylendi. "Arabayı kullanmasına izin vermeyeceğimi söylemiştim, ama

hayır diyemedim. Okuldan sonra bir yerlere gidecekmiş. Okuldaki geleceğinin tamamen arabamı kullanmasına bağlı olduğuna beni ikna etmeyi bir şekilde başardı." Julia'nın istediğini bu kadar kolay yaptırmasını kabul ederken, ablamın dudakları titredi.

Margaret, "Daha araba yüz kilometreye gelmedi," dedi. "Bak, işte beni bu kadar çabuk ikna etti. Ne kadar üzücü, değil mi?"

Colette güldü. "Çocuklar işini bilir."

Margaret bu yoruma başını umursamazca sallayarak cevap verdi, Colette'in varlığını neredeyse hiç önemsemedi.

Colette'in gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. "Sonra uğrarım," deyip üst kata çıktı.

Margaret'in gözleri Colette'i takip etti. "Onu seviyorsun, değil mi?"

"Harika biri." Keşke ablam da Colette'e bir şans tanısaydı. Kendini onun yerine koymasının işe yarayacağını düşünerek, "Bugün, ölen kocasının doğum günüymüş. Sen gelmeden önce bana ondan bahsediyordu," dedim.

Margaret utanmış gibi göründü. "Zor bir şey olsa gerek," dedi, gözleri merdivenlere döndü. Kapı açık kalmıştı, Whiskers aşağı indi.

Margaret, "Kira gelirinin işine yaradığını biliyorum ama doğrusu ona güvenmiyorum," dedi.

İç çektim, daha önce defalarca duymama rağmen, bu sözlere yine bir anlam veremedim.

Savunmacı bir tavırla, "Neden?" diye sordum.

Margaret, "Bir düşün," dedi. "Colette'in göründüğünden daha becerikli biri olduğu ortada. Peki, neden çiçekçide çalışıyor? İstediği yerde işe girebilirdi."

"Kocasını yeni kaybetmiş," diye söylendim.

"Bir yıl olmuş. Tamam, kötü bir olay ve onun için üzülüyorum, ama bu, saklanmasını gerektirmiyor, değil mi?"

"Colette saklanmıyor ki." Bundan emin değildim. Ama Colette'ten gerçekten hoşlandığım için Margaret'le tartıştım. Ablam aşırı tepki gösteriyordu, hayatta herkese şüpheyle yaklaşması canımı sıkıyordu.

"O zaman neden yan taraftaki çiçekçide asgari ücretle çalışıyor? Onda bir tuhaflık var ve bu tuhaflığın ne olduğunu öğrenene kadar onunla sıkı fıkı olmamakla akıllılık ederiz."

"Herkes kederin üstesinden farklı yollarla gelmeye çalışır," diyerek açıklama yapmaya devam ettim ama Margaret'e duymayı istediği cevapları vermiyordum. Colette'in kısa sürede çok büyük değişiklikler yaptığı doğruydu. Ne tür bir durumda olduğunu bilmediğim de bir o kadar ortadaydı.

Margaret merdivenlere doğru bakarken, "Zaten bunların kocasıyla ilgili olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Şuraya yazıyorum, Colette bir şeyler saklıyor."

Ablam bazen beni çok şaşırtıyordu. "Tanrı aşkına, saçmalama!"

Margaret omuzlarından birini yukarı kaldırdı. "Olabilir, ama ondan şüpheleniyorum. İçimde bir kuşku var. Onu sevdiğini biliyorum, gördüğüm kadarıyla Susannah da ona senin gibi yaklaşıyor; ama onunla ilgili daha fazla şey duyana ka-

dar fikrimi değiştirmeyeceğim."

Başımı inatla iki yana salladım. Sezgilerim bana Colette'in iyi biri olduğunu söylüyordu.

Margaret sessizlikle verdiğim cevaba karşılık kaşlarını çattı. "Sadece dikkatli olacağına söz ver."

Dikkatli olmak mı? Colette'i bir firari gibi göstermeyi başarmıştı. Ablamın, polisiye kitapları ne kadar çok sevdiğini bildiğim için, "Çok fazla dedektif romanı okumuşsun," diyerek takıldım. Çantasında her zaman bir kitap taşıyor, konularını benimle tartışmaktan zevk alıyordu. Bense sesli kitapları dinlemeyi tercih ediyorum, bu sayede aynı anda hem "okuyup" hem de örgü örebiliyorum. Benim aynı anda birden fazla iş yapma anlayışım da böyleydi.

Margaret, "Colette, Susannah'ın Bahçesi'nden önce nerede çalıştığından hiç bahsetti mi?" diye sordu.

"Hayır, neden bahsetsin ki?"

Margaret insanlara çok fazla güvendiğimi gösteren bakışlarından birini attı.

Ablamın hayal gücünün benden kuvvetli olduğu ortadaydı. "Bilmiyorum ima ettiğin şey bu mu, ama Colette'in tanık koruma programında olduğunu sanmıyorum." Dükkânın ön tarafına yürüdüm, kapının abajurunu yukarı çektim, KAPALI yazısını AÇIK'A çevirdim. Son dakikalarda yağmurun şiddetini artırdığını gördüm. Whiskers hemen vitrinin önüne sıçradı, yerine kıvrıldı ve yumuşak bir sesle mırıldadı.

Sabahın erken saatlerinde düşündüklerimi hatırlayınca, "Seninle yeni örgü kursunu konuşmak istiyordum," dedim.

Lambanın düğmesine bastım, sokağın karşısındaki Fransız Kafesi'nin buğulu camlarının ardında orada pastacı olarak çalışan arkadaşım Alix Townsend'i gördüm. Yağmur sicim gibi yağmaya, sertçe kaldırıma çarpıp sıçramaya ve oradan da mazgallara dökülmeye başladı. Alix'le neredeyse iki haftadır konuşamadık, onu özledim. Şu günlerde düğününü planlamakla uğraştığı için çok fazla boş vakti yok.

Blossom Sokağı'na geldiğimden beri birçok değişiklik yaşandı. Fransız Kafesi ve Susannah'ın Bahçesi açıldı. Üç kapı ilerimde yeni bir kitapçı da var. Onun hemen karşısında kalan, eski banka binası da pahalı mı pahalı dairelere dönüştürüldü. Evler o kadar hızlı satıldı ki emlakçıların bile ağzı açık kaldı. Binada kalanların birkaçı örgü kursuma katıldı, ben de onları tanımaya başladım.

"Belki de bu sabah gidip Alix'i görürüm," dedim sakince. Çoğu sabah kahvaltı yapmasam da canım tatlı bir şeyler çekiyordu. Eğer doğru zamanda gidersem, Alix bir fincan kahve içip bir muffin yemek için bana eşlik edebilirdi.

Arkamda duran Margaret, "Yine konuyu değiştiriyorsun," dedi.

"Öyle mi yapıyorum?" Neyi konuştuğumuzu hatırlamaya çalıştım. "Öyle bir amacım yoktu. Sadece Blossom Sokağı'nda olup bitenleri düşünüyordum."

Margaret bana baktı. "Her şey seninle ve Bir Yumak Mutluluk'la başladı. Bu mahalleyi sen canlandırdın. İnsanlar burayı sevdi."

Margaret'in iltifat etmesi gerçekten de çok nadir yaşa-

nan bir şeydi, söyledikleri beni birden çok mutlu etti.

Yağmura ve Colette'le ilgili anlaşmazlığımıza rağmen iyi bir gün geçireceğimizi biliyordum.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

2

ALIX TOWNSEND

Yine yağmur yağıyordu. Alix Townsend hızlı adımlarla salı gününden beri aralıksız yağan yağmurun ıslattığı sokağın karşısına geçti. Canı sigara çekiyordu. Resmen kriz geçiriyordu. Ağzına bir tane sigara bile koymadan geçen iki yılın ardından, isteğinin bu kadar şiddetli olmasına şaşırıyordu. Kendisini kaybedecekmiş gibi hissediyordu. Lanet olası düğün... Asıl sorun oydu. Geniş küfür dağarcığındaki tüm sözler geçti aklından. Dört aydan kısa süre sonra, 2 Haziran'da Rahip Jordan Turner'ın eşi olacaktı ve bu yüzden ödü kopuyordu.

Alix Townsend, papazın karısı! Gülünesi bir şey gibi duruyordu. Çok az kişi biliyor olsa da, annesi dolandırıcılıktan, çek sahtekârlığından ve cinayete teşebbüsten içerideydi.

Bu hapse ilk girişi de değildi. Alix'in tek kardeşi, Tom, aşırı dozda uyuşturucudan ölmüştü. On iki yaşından beri de babasıyla hiç görüşmemişti. Bildiği kadarıyla babası da onu bulmak için hiç çaba sarf etmemişti. Söz konusu aile olunca Alix gerçekten de haksızlığa uğradığına inanıyordu.

Süslü püslü kilise düğünlerinden birinin başkahramanı olarak görmüyordu kendini, ama neredeyse hiç farkına varmadan kendisini bu acayip karmaşaya, bu... bu düğün hazırlıklarına bulaşmış olarak bulmuştu.

Arkasından koşan, ayaklarını sertçe bastığı Blossom Sokağı'nda yağmur sularını etrafa saçarak yolun karşısına geçen Jordan, "Alix," diye bağırdı.

Alix öğle molasında Jordan'ın yanına uğramıştı. Tartışacakmış gibi olmalarına rağmen susmuşlardı. Alix düğün işinin aldığı halden, hiçbir şey üzerinde kontrolünün olmamasından, hiç kimsenin onu dinlemek istememesinden nefret ediyordu. Jordan bile onu dinlemiyordu. Alix, Jordan'ın onu duymadığını fark edince, boğazında kocaman bir yumruyla yanından fırlayıp çıkmıştı. Gözlerini yakan yaşlar onu en az sigara içmeye karşı duyduğu açlık kadar şaşırtmıştı.

Jordan'a aldırış etmedi. Yağmurun ve rüzgârın sayesinde onu duymamış gibi davranmakta zorlanmadı.

Jordan tekrar, "Alix!" diye haykırıp çok geçmeden yanına vardı.

Alix adımlarını yavaşlattı, Jordan yanında yürümeye başladı. "Orada ne oldu öyle?" diye sordu. Alix'in odasından aniden fırlayıp çıkması kafasını karıştırmıştı.

Neler olduğunu anlamamasına sinirlenen Alix, "Neyi soruyorsun?" dedi.

"Neden öyle çıkıp gittin? Konuşmamız daha bitmemişti, birden dışarı fırladın."

Alix, "Beni *dinlemiyordun*," dedi, başını kaldırıp ona baktı, yağmurun kısa saçlarından süzülüp yüzüne ve çenesine akmasına aldırış etmedi.

Jordan, "Neden bu kadar sinirli olduğunu bilmiyorum," diyerek konuşmaya başladı. "Ben..."

Alix, "Neler olduğunu bilmiyor musun?" diye haykırdı, duygularına hâkim olmaya çalıştı. "Düğünümle ilgili kararlarda benim söz söyleme hakkım yok mu?"

"Var." Hâlâ kafası karışık gibi duruyordu. "Son olarak Jacqueline ile Reese'in düğünü kulüpte yapmaya karar verdiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Peki, bunun güzel bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence bize büyük bir iyilik yapıyorlar."

"Öyle ama..." Jacqueline ile Reese gerçekten de ona her konuda çok yardımcı oluyordu. Alix onlara borcunu ömrünün sonuna dek ödeyemezdi.

Jacqueline'le Bir Yumak Mutluluk'taki örgü kursunda tanışmıştı ve zıtlaşmayla başlayan arkadaşlıklarının sayesinde Jacqueline, Alix'i kanatlarının altına almıştı. Alix o kursa saçma sapan bir uyuşturucu baskını yüzünden aldığı kamu hizmeti cezasını ödemek için yazılmış, bebek battaniyesi örüp hayır kurumlarına bağışlama kararı almıştı. Sosyal

hizmetler görevlisi bunu onaylamış, bu da Donovan'larla güçlü bir bağ kurmasını sağlamıştı.

Reese Donovan'ın iş bağlantıları ve Rotary Kulübü'ndeki üyeliği sayesinde Alix aşçılık okuluna kaydolabilmişti. Donovan'lar ona yarı zamanlı olarak çalışacağı bir iş sunmuştu ayrıca. Alix ihtiyaç duydukları anda onların ev işleriyle ilgilenmiş, onlar da Alix'in hâlâ kalmaya devam ettiği misafir evine taşınmasını istemişti. Jacqueline ile Reese, Alix'in her zaman istediği bir aile gibi olmuştu. Öz ailesinin aksine onu sevmiş, cesaretlendirmiş, desteklemişlerdi ve Alix de onların sevgisine karşılık vermişti. Gelinleri Tammie Lee'den nedimesi olmasını istemişti. Jordan'ın ağabeyi Bret de sağdıç olacaktı.

Jordan, "Annemin söylediğine göre, Jacqueline kulüpte hazirandaki cumartesi günlerinden birini ayarlamak için tanıdığı herkesi aramış," dedi.

"Biliyorum." Suçluluk hissi, sigaraya duyduğu açlıktan da kuvvetliydi. "Ama Jordan... Onların kulübünde mi?"

Nişanlısı kolunu Alix'in omzuna attı. "Gel, yağmurun altında konuşmayalım." Alix'i Fransız Kafesi'nin dışındaki tentenin altına doğru götürdü. Yağmur tentenin üstüne dolu gibi düşüyor, kenarlardan yere akıyordu.

Jordan, "Annem, Jacqueline'in bizim için yaptıklarını duyunca çok sevindi," diyerek konuşmaya devam etti.

Alix başını öne eğdi. Jordan'ın annesiyle ilgili konulara girmemeleri daha iyi olurdu. Susan Turner oğlunun geleneksel bir ailede yetişmiş bir kızla evlenmesini tercih ederdi.

Müstakbel kaynanası ne ters bir şey söylemiş ne de ters bir şey yapmıştı ama Alix aptal değildi. Neler olduğunu *biliyordu.* Jordan ailesine yakın biriydi ve Alix ona bunlardan hiçbir şekilde bahsetmeyecekti.

"Öp beni."

Jordan'ın gözleri irileşti. "Burada mı? Şimdi mi?" Omzunun üzerinden içerisi müşterilerle dolu kafenin camına baktı.

Alix onları kimin gördüğünü, neler düşüneceklerini umursamadan başını salladı. "Hem yanaktan da değil. *Gerçek* bir öpücük istiyorum."

"Pekâlâ." İki eliyle Alix'in omuzlarını tutup ağzını ağzına değdirmek için öne eğildi. Dudakları dudaklarına dokunduğunda sıcak ve nemliydi, ağzı hafif açıktı. Gevşeyen Alix onun tadını, hissini içine çekti. *Kendi* istediği şey olmamasına rağmen kocaman, süslü püslü bir düğünün Jordan'ı, ailesini, Jacqueline'i, Reese'i ve diğer kişileri fazlasıyla mutlu edeceğini aklında tutmak için büyük çaba sarf etti. Hoşuna gitse de gitmese de gerekeni yapacaktı. Bunu aklına koyup kollarını Jordan'ın boynuna doladı ve ona doğru eğildi. Sevgisinin ne kadar büyük olduğunu ona göstermek istiyordu. Bu çılgınlığa razı olduğuna göre ona olan aşkı gerçekti.

Jordan dudağını ondan ayırırken, Alix iç çekti ve birden kendini çok daha iyi hissetti.

Jordan onu sıkıca tutup burnunu boynunda gezdirirken, "Benimle konuşmalısın, Alix," diye fısıldadı. "Bir şey canını sıktığında bana söyle..."

"Söyledim. Sen beni dinlemiyorsun."

Jordan kısık bir sesle, "Dinlemeye çalışıyorum," dedi. "Düğünü iptal mi etmek istiyorsun? Bu mudur sorun?"

"Hayır!" Alix'in cevabı çok ani ve sertti. "Seni seviyorum. Seninle evlenmek istiyorum."

Jordan, Alix'in alnındaki ıslak saçı kenara çekti, gözlerinde çok yoğun bir bakış vardı. "Ben de seni seviyorum."

Alix uzaklara baktı, çünkü Jordan'ın gözlerindeki aşk parıltısı kafasını karıştırıyor, konuşmasını zorlaştırıyordu. "Bana nişan yüzüğünü verdiğin anda, her şeyin değişeceğini anlamalıydım."

"Nasıl yani?"

"Daha önce sadece ikimiz vardık... bir de çocuklar." Gençlerle ilgilenen bir rahip olan Jordan, kilisesine gelen gençlere yönelik etkinlikler düzenliyor, Alix çoğu zaman ona yardım ediyordu. Evlendikten sonra sorumluluğunun daha da artacağı ortadaydı. Ama bu bir sorun değildi, Alix gençlerle seve seve ilgileniyordu. Dışarıda onlara cazip gelen çoğu şeyi kendi geçmişinde görebiliyor, gençlerin bazılarını yanlış seçimler yapmaktan, gençken düştüğü ve pişmanlık duyduğu hatalara düşmekten kurtarabilmenin sevincini yaşıyordu.

Ama Jordan'ın o nişan yüzüğünü parmağına geçirdiği anda dünyası tepetaklak olmuştu.

Jacqueline haberi duyar duymaz sürekli düğünden bahsetmeye başlamış, hatta Noel'de Alix'e *Mükemmel Düğünün Sırları* adlı kocaman bir kitap hediye etmişti. Alix o zamanlar

düğün törenine çok fazla kafa yormamıştı. Jordan'la ailesinin ve birkaç arkadaşın eşliğinde evleneceğini, hediyeler alacağını, düğün pastası keseceklerini tahmin etmiş, bundan fazlasını beklememişti.

Ama fena yanılmıştı. Düğün, sunulacak her tabağın Alix'in filmcide çalışırken aldığı haftalık kadar paraya mal olacağı, Broadway müzikaline benzer büyük bir gösteriye dönüşüyordu.

Hepsi bu kadar da değildi. Elbise, pardon *gelinlik*, çok büyük bir mesele olmuştu. Alix'in önüne getirilenlerin hepsi ya pahalı işlemelerle ya da yüzlerce küçük inciyle kaplıydı. Hatta kimisinde ikisi bir aradaydı. Jacqueline onu bir gelinlikçiye götürmüş, Alix de fiyat etiketine bakmak gibi bir hataya düşmüştü. Fiyatı görünce neredeyse bayılacaktı. İnsanlar o gelinliklerin fiyatının daha azına araba alıyordu!

Alix, "Kaçıp gitsek olmaz mı?" diye sordu, yüzünü Jordan'ın göğsüne gömdü. Cevabı biliyordu, yine de sormak zorundaydı.

"Hayatım, öyle bir şey yapamam."

"Neden?" Alix başını kaldırdı, bunların üstesinden gelmek için gözlerinde güven verici bir bakış görmeyi umut etti. Daha önce hissettiği kabullenme, daha doğrusu boyun eğme hissi kayboldu. Artık Alix Townsend olarak mükemmel gelini oynayıp oynayamayacağından emin değildi. Düğüne dört ay vardı ama Alix şimdiden içindeki paniğin büyüdükçe büyüdüğünü hissedebiliyordu.

Dünyada her şeyden çok Jordan'ın eşi olmayı istiyordu.

Altıncı sınıfta okurken ona âşık olmuştu, Jordan hayatta özlem duyduğu her şeyin sahibiydi. Üç yıl önce, örgü kursuna katıldıktan kısa süre sonra onunla tekrar karşılaşmıştı. İlkokuldaki Jordan'la ilgili her şeyi çok net hatırlıyordu, ailesi hakkında öğrendiği şeyleri de. Anne babası birbirini seviyor, çocuklarına gözleri gibi bakıyorlardı. Onun ailesi gibi ne ayyaş ne de sorumsuzlardı. Onlar düzenli yemek yiyor, ailecek masaya oturup sohbet ediyorlardı. Alix'in evinde ise hiç kimse hiçbir işi birlikte yapmıyordu. Annesi canı mutfağa girmek isterse bir şeyler pişirir, yemek ocakta durur ve herkes kendi tabağını doldururdu. Çoğu akşam Alix anne babası tartışırken televizyonun karşısında yemeğini yerdi. Birçok akşam da sözlü kavgalar, tokatlara, yumruklara dönüşür; Alix de dolaba, televizyonda gördüğü anne, baba ve kardeşlerden oluşan aileler gibi, Jordan'ın evindeki mükemmel aile gibi, hayali bir aile kurduğu hayal dünyasına saklanırdı.

İkisinin hayatı arasındaki zıtlık bununla da bitmiyordu. Alix'in annesi bir keresinde babasına ateş etmiş ve kendini hapiste bulmuştu. Alix okuldan ayrılana kadar bir sürü bakıcı ailenin yanında kalmıştı. O yıllar içinde başına birçok bela da açmıştı. Ama Tom'un aşırı dozda uyuşturucudan ölmesi onu çok etkilemişti. Hayatında bir değişiklik yapmazsa onunla aynı kaderi paylaşacağını anlamıştı. O andan itibaren uyuşturucu kullanmamaya yemin etmişti. Yoksa ölüm kaçınılmazdı. Birkaç kez açlığına yenik düşmenin kıyısına gelmiş, ama her zaman başını öteki tarafa çevirecek cesareti bulmuştu.

Jordan, "Düğün hayatımızın sadece bir gününü alacak," dedi.

Alix iç çekti. Yirmi dört saatin, hatta ondan daha da az sürecek bir günün üstesinden gelebilirdi. Düğün akşam saat beşte başlayacak, ardından kulüpte yemek düzenlenecekti. Jordan çoktan balayı için Victoria, British Columbia'daki bir otelde yer ayırtmıştı. Baştan sona bir düğüne dayanması, günün sonunda Jordan'ın eşi olacağı anlamına geliyorsa, bunu başka hiçbir şikâyette bulunmadan yapacaktı.

Jordan, Alix'in ıslak alnına bir öpücük kondururken, "Bu tür şeyleri sevmediğini biliyorum," dedi. "Her şey bir yana, ben sadece seninle evlenmeyi istiyorum."

"Gerçekten mi?"

Jordan gülümsedi. "Gerçekten."

"O zaman neden gidip kendi başımıza evlenmiyoruz? Sonra gelip herkese evlendiğimizi açıklarız." Alix bunları söylerken alacağı cevabı biliyordu.

"Olmaz, hayatım, çok üzgünüm. Annem ona saygısızlık ettiğimizi düşünür ve... insanlar arkamızdan konuşur."

Alix boğuk bir sesle, "Ne konuşacaklar ki?" dedi.

Jordan gerekli olmamasına rağmen, "Ben kilisede çalışıyorum," dedi. "Kaçarsam çocuklara iyi bir örnek olamam. Fark etmemiş olabilirsin ama çocuklar söylediğimiz, yaptığımız her şeyi takip ediyorlar."

Alix bundan haberdardı, çocukların önce Jordan'a, sonra da ona nasıl baktığını biliyordu. Jordan'ı kiliseye giden bir grup çocukla mahalledeki paten pistinde gördüğü zamanı

hatırladı. Jordan'ı çocukları peşinde sürükleyen fareli köyün kavalcısına benzetmişti. Çocuklar onu dünyalar kadar seviyorlar, idol olarak görüyorlardı. Alix'e de o gün sık sık bakmış, aralarında bir bağ olmasını şaşkınlıkla karşılamışlardı. Ama buna şaşıran tek kişi onlar değildi.

Alix'in Jordan'ın kendisini sevdiğine inanması epey vakit almıştı. Şimdi bile Jordan'ın neyinden etkilendiğini bilmiyordu. Ama Alix ona çekici gelen şeye son derece minnettardı.

Jordan, "Küçük bir düğün olacak," diyerek ona söz verdi.

Alix başını salladı. Düğüne birkaç arkadaşını çağıracaktı, onların çoğunu örgü kursu sayesinde edinmişti. Sayıları belki yirmiyi bulurdu.

"Annem bu hafta davetli listesini tamamlayacak."

Annesinden bahsetmesi Alix'in gerilmesine sebep oldu. Jordan'ın annesini seviyordu ama Susan Turner'ın gözünde başarısız biri olduğu hissini üzerinden atamıyordu. Kadını suçlamıyordu aslında ve aralarındaki ilişkiyi sağlamlaştırmak için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı.

Jacqueline'in ilk başta gelininden hoşlanmaması da içine biraz su serpiyordu. Jacqueline, tek çocukları Paul'un Tammie Lee gibi güneyli kökeniyle, onlara hiç benzemeyen biriyle evlenmesine anlam verememişti.

Alix yanlış hatırlamıyorsa, Jacqueline'in aklında Paul için bir başka bir gelin adayı vardı. Tammie Lee yine de direnmiş ve nihayetinde nezaketiyle ve sıcakkanlılığıyla Jac-

queline'in sevgisini kazanmayı başarmıştı. Jacqueline ilk torunu dünyaya gelene kadar Tammie Lee'yi tüm kalbiyle kabullenmişti. Şimdi birbirlerine bir ailenin ayrılmaz parçaları gibi bağlılardı. Alix, Tammie Lee'yi en iyi arkadaşlarından biri olarak görüyordu.

Susan Turner'ın aklında da en küçük oğlu için bir başkası olabilirdi. Öyle olsa bile, Jordan şimdiye kadar ona hiç kimseden bahsetmemişti. Üç yıl önce bir pazar günü Jordan'ın haberi olmadan kilisenin arka tarafından içeri girmişti. Jordan'ı törenin bir parçası olarak sarışın, güzel bir kızla şarkı söylerken görmüştü. Gerçi daha sonra kızın, kuzeni olduğunu öğrenmişti. Ama kilisede bile olsa onu bir başkasıyla görmek Alix'i öfkelendirmişti. Jordan da sorup soruşturmadan bir yargıya vardığı için ona kızmıştı. Haklıydı. Çıktıkları süre boyunca Jordan bir kez olsun bir başkasına ilgi duyduğundan şüphelenmesine sebep olmamıştı.

Ama bu, annesinin Alix konusunda oğlu kadar kararlı olduğu anlamına gelmiyordu. Yine de Susan ona hep nazik yaklaşmış, belki bazı zamanlar biraz soğuk davranmıştı. Jordan ise anne babasıyla çok iyi anlaştığını göstermişti. Alix'in yapmayı istediği son şey, Jordan'ın ailesiyle arasındaki bağını bozmaktı.

Jordan, "Şu düğün işlerini aklından çıkarmak için bir şeyler yapmalısın," dedi.

"Mesela?" Alix şu birkaç ayı geçirmesine yarayacak bir şeyle meşgul olmaya can atıyordu.

"Bir başka örgü kursu?"

Alix bunu düşünürken dudağını ısırdı. Yavaşça başını salladı. "Lydia geçen gün yanıma uğradı, birkaç dakika muhabbet ettik. Sürekli yeni yeni kurslar açıyor, bir tane de şal kursu açacakmış."

"Harika fikir."

Alix, "İyi de şalı kime vereceğim?" diye sordu.

"Babaanneme verirsin."

Alix anında bunun mükemmel bir fikir olduğunu fark etti. Jordan'ın babaannesiyle Noel tatilinde, Jordan'ın nişan yüzüğünü vermesinden kısa bir süre sonra tanışmış ve kadınla arasında birden çok güçlü bir bağın oluştuğunu hissetmişti. Oturup saatlerce konuşmuşlar, bakış açılarının şaşırtıcı derecede birbirine benzediğini görmüşler ve bayatlamış esprilere birlikte gülmüşlerdi. Jordan'ın babaannesi seksenli yaşlarının başlarında olmasına rağmen tek başına yaşıyor, kocaman çiçek bahçesiyle ilgilenmeye devam ediyordu. Alix, Jordan`ın babaannesini o zamandan sonra birkaç kez aramış, geçen ay da Jordan'la birlikte ziyaretine gitmişti.

Alix, "İş çıkışı gider kursa yazılırım," dedi.

"Çok güzel," diyen Jordan konunun çözüme ulaşmasıyla içine su serpilmişçesine iç çekti.

Alix, Jordan'a doğru eğilip ona bir öpücük verdi. Peşinden gelmesine ne kadar çok sevindiğini ona göstermek istiyordu. Jordan onu gerçek anlamda dinlemeye başlamadan yanından ayrılmış, ona bu düğünle ilgili şüphelerini ve korkularını giderme fırsatı tanımamıştı. Ama artık kulağı ondaydı.

Alix bu öpücüğe biraz daha duygu katması gerektiğini düşünmüştü, Jordan ondan ayrılırken nefes nefese kalmıştı.

Jordan boğazını temizledi. "İşte bu güzeldi."

Alix sakin bir sesle, "Evet, öyleydi," dedi.

Jordan onu tekrar kollarının arasına aldı. "Haziranı iple çekiyorum."

Alix gülerek, "Ben de," dedi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

3

COLETTE BLAKE

Colette, Margaret'in onun hakkında söylediği sözleri duymasını istemediğini düşünüyordu. Gerçekten de kaçıyor; Christian Dempsey'den, geçmişinden ve en önemlisi de kendinden saklanıyordu. Margaret'in kelimeleri onu tam sırtından vurduğunda basamakların ortasındaydı, üzerinden bir hafta geçmiş olmasına rağmen canı hâlâ yanıyordu. Derdini anlatma isteği çok güçlüydü ama direniyordu. O iki kadına bir yıldır dul olduğunu ve karnında iki aylık bir bebek taşıdığını nasıl söyleyebilirdi ki? Ne yazık ki hayat ironilerle, acı verici çarpıklıklarla doluydu.

Üç yıl boyunca Derek'in çocuğuna hamile kalmaya çalışmış, beceremeyişti. Sonra bir kaçamakla, tek gecelik bir ilişkiyle bir daha görmeyi hiç istemediği bir adamın çocu-

günü taşır hale gelmişti. Christian Dempsey'in adını düşünmek bile içine korku salmaya yetiyordu. Nasıl olmuştu da beş yıl boyunca asistanlığını yaptığı adamın gerçek yüzünü görememiş, bu kadar saf olabilmişti? Derek'i kaybetmesi, Christian'la ilgili şaşırtıcı gerçekleri öğrenmesi ve bu beklenmedik hamilelikle karşı karşıya kalması... Bunlar, hemen hemen herkesi duygusal çöküntünün kıyısına sürüklemeye yeterdi.

Vefat eden kocasının anıları aklına her gelişinde canı bir kez daha yanıyordu. Geçen koca bir senenin ardından bu kadar çok acı çekmemesi gerekirdi, ama çekiyordu işte. Kocasının ölümüne hâlâ akıl erdiremiyordu. Kazadan hemen önce çocuk sahibi olamadıkları için girdikleri bir başka tartışmadan dolayı duyduğu suçluluk hissi de durumunu kötüleştiriyordu. Fakat kocası ölmüştü, bu gerçekle başa çıkmak zorundaydı. Bundan nefret ediyordu. Derek'siz geçen hayatın her anından nefret ediyordu.

Ölmesi çok *aptalcaydı*. Hem de çok ama çok aptalca. İlk birkaç hafta bu amansız ölümün yarattığı haksızlığa karşı duyduğu kızgınlık içini yiyip bitirmişti. Derek o çatıya hiç çıkmamalıydı. Hepi topu bir telefon, sonra işini bilen bir tamirci gelip sızıntının çaresine bakabilirdi. Derek'in çatıyı kendi başına onarmayı düşünmemesi gerekirdi. Ama biraz daha geç kalırlarsa sızıntının çok daha fazla zarara yol açacağını söylemiş ve işin "çocuk oyuncağı" olduğunu iddia etmişti. Colette onu durduramadan Derek merdiveni evin duvarına yaslamış, beline alet kemerini takmıştı. Noel'de hedi-

ye edilen aletleri sonunda kullanma fırsatı yakalamış, Colette de sırf bunun için bu işe girişip girişmediğini veya bunun, oraya çıkma amacının bir parçası olup olmadığını merak etmişti. Çok saçma, çok aptalca bir şey yapmıştı.

Yaşananlar içinde sevinilecek tek bir şey varsa, o da Colette'in, kocasının düşüşüne tanıklık etmemiş olmasıydı. Derek dengesini kaybedip çatıdan garaja giden beton yola düşmeden saniyeler önce, aşağıdaki komşusuyla konuşuyordu. Adam olayın hemen ardından cep telefonuna sarılmış, Colette daha olanları fark etmeden 911'i aramıştı. Derek acilen hastaneye kaldırılmış, ne yazık ki bir daha kendine gelememişti.

Colette ilk başta şoka girmiş, ama aklındaki sis aralanıp uyuşukluğu biraz geçince sinirlenmişti. Kızmış, deli gibi öfkelenmişti. Ardından üzüntüye ve hayatını altüst eden kaybının acısına kapılmıştı. Ama bunların hiçbirinin iki ay önce yaptıklarını haklı çıkarmaya yetmeyeceğini anlamıştı.

Mutfağındaki küçük, oval meşe masada otururken, yanakları utançtan alev alev oldu. İki eliyle yüzünü kapatıp şirketin Noel partisi düzenlediği geceyi tekrar yaşadı.

Colette, beş yıl boyunca Christian Dempsey'in asistanlığını yapmıştı. Her şey hiç umulmadık bir şekilde gerçekleşmişti.

Dempsey İthalat Şirketi'nde gümrük muayene departmanında çalıştıktan sonra merkez büronun yanındaki bir başka katta görevlendirilmişti. Daha yeni evlenen Colette, gümrük komisyoncusu olmasını ve daha yüksek bir maaş al-

masını sağlayan terfiyle epey heyecanlanmıştı. Derek'le birlikte evlerini daha yeni döşüyorlar, buna ek olarak balayı ve düğün masraflarını ödüyorlardı, bu yüzden aylığındaki artışla rahatlamışlardı.

Colette iki yıldır şirkette çalışmasına rağmen, Bay Dempsey'i sadece bir kez kısa bir süreliğine görmüş, onda da adam yanından geçip gitmişti. Bay Dempsey otoriteyi ve gücü temsil eden bir adamdı. Sık sık yeni alımlar yapmak için yurtdışı seyahatlerine çıkıyor, ofise vakit bulunca uğruyordu; geldiğinde de herkese mesafeli davranıyor, meşgul gibi görünüyordu. Bu muhtemelen etrafını çevreleyen gizemli havaya da katkı sağlıyordu. Bir doksan boyu, güçlü yapısı ve son derece yakışıklı olması da cabasıydı. Odaya girdiğinde tüm başlar hemen ona dönerdi, bu tür bir saygıya ve ilgiye hükmediyordu sanki. Colette'in ikinci kattaki ilk gününde, Bay Dempsey o geldikten kısa süre sonra gelmiş, onun ofisiyle kendi departmanının arasındaki koridorda duran Colette de onu selamlamıştı.

"Günaydın, Bay Dempsey."

Bu üç kelime kariyerinin ve hayatının gidişatını sonsuza dek değiştirecekti.

Bay Dempsey göz ucuyla ona bakıp yanından geçti. İşte o anda Colette odadaki herkesin gözlerini ona çevirdiğini fark etti.

Colette, Christian Dempsey ofisine girene kadar bekledi, sonra da etrafına bakındı. İnsanlar dikkatli dikkatli onu izliyordu. Patronu Jenny, elindeki kahve dolu kupayı ağzına

götürürken donup kalmıştı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Mark Taylor dosya dolaplarının birinin önünde durmuş, başını iki yana sallıyordu.

Colette, "Neden herkes bana öyle bakıyor?" diye sordu.

Jenny kahvesini masasının önüne bıraktı ve fısıldayarak, "*Hiç kimse* Bay Dempsey'le konuşmaz," dedi.

Mark da, "Hiç kimse," diyerek onu destekledi.

Colette buna anlam veremedi. Dempsey de herkes gibi etten kemikten bir insandı. Adama günaydın demek yapılacak en nazikçe şeydi. Ama Colette adam gibi bir cevap alamamıştı. Jenny tükürükler saçarak, "Çünkü... çünkü kendisi..." Mark araya girdi. "Şey, bilirsin, *çok* meşgul." Bunların hiçbiri Colette'e göre çalışanların şaşkınlıkla –yoksa korkuyla mı?– dolu tepkisini açıklamaya yetmiyordu.

Colette bir saat sonra yanına gelen ve ona sabahleyin patronlarını selamlayan kişi olup olmadığını soran Bay Dempsey'in asistanı tarafından içeri çağrıldı. Colette masasından kalkıp Dempsey'in asistanını iç tarafta kalan ofise doğru takip ederken, iş arkadaşları ona halini anlıyormuş gibi baktı. Colette ise omzunun üzerinden arkasına göz gezdirince Jenny'nin dudaklarını ısırdığını gördü. Mark hoşça kal dercesine el salladı. Karen Christie ve diğerleri üzüntüyle omuz silkti. Colette başına neler geleceğini bilmiyor, aklında kötünün de kötüsü beliriyordu.

Colette içeri girdiğinde, Christian bilgisayarında çalışıyordu. Adamın asistanı Colette'in adını söyleyip odadan ayrıldı. Bay Dempsey başını kaldırmadı. Colette kendini ada-

mın emrini beklemek için içeri çağrılmış bir uşak gibi hissetti. Ağzı kurudu, işini sevdiğini ve kovulmayı istemediğini söylememek için kendisini tuttu. Gerginlikle geçen anlarda yan tarafında duran ellerini sıkıp yumruk yaptı. Bay Dempsey en sonunda onun bulunduğu tarafa bakma lütfunu gösterdi ve onunla göz göze geldi.

"Benimle konuşan sen miydin?" diye sordu.

"Evet, efendim." Muhtemelen özür dilemeliydi, ama kendini bunu yapmaya zorlayamadı. Patronuna kibarca davrandığı için işini kaybedeceği düşüncesi çok saçmaydı. Yine de... Derek'le birlikte beğendikleri ev için fiyat teklif etmişlerdi ve banka kredisi alabilmek için de onun maaşına ihtiyaçları vardı. İşten atılırsa her şey mahvolurdu.

"Neden?"

Colette soruyu anladığından emin olmak için, "Neden size günaydın mı dedim?" diye sordu.

Bay Dempsey hafifçe başını salladı.

Colette lafı ağzında geveleyip, "Şey..." dedi. "Sadece nezaket göstermek istedim."

"Şirkette yeni misin?"

"İki yıldır burada çalışıyorum." Sesi çatlar gibi oldu, ama boğazını temizleyerek Bay Dempsey'e gerginliğini göstermek istemedi. Dempsey, Seattle'ın en büyük ithalat şirketiydi, West Coast bölgesinin de sayılı şirketlerinin arasındaydı.

Bay Dempsey ona inanmamış gibi kaşlarını çattı. "Seni daha önce görmemiştim."

Colette omuzlarını dikleştirdi. "Beşinci kattaki gümrük muayene departmanındaydım, terfi alıp buraya gümrük komisyoncusu olarak geçtim."

Bay Dempsey sessizce onu inceledi, ağzını açınca sorduğu soru Colette'i şaşırttı. "Parmağındaki evlilik yüzüğü mü?"

"Birkaç ay önce evlendim."

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim" Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Söyleyebileceği her türlü şey mesleki saygı ve samimiyet olarak tanımlanabilecek sınırları aşmak anlamına gelebilirdi.

"Peter yanımdan ayrılıyor, ben de yeni bir asistan arıyorum. İş senin."

"Benim mi?" Hayretler içinde kalan Colette, elini kalbinin üzerine koydu. "Peki ya insan kaynakları? Görüşmeniz için onların personel göndermesi gerekmez mi?"

"İşi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Ben... elbette. Yalnız..."

"Asistanlarımı kendim seçmek isterim. Şimdi söyle, teklifimle ilgileniyor musun, ilgilenmiyor musun?"

Colette birkaç soru sormalıydı ama onun yerine başını salladı.

"Güzel. Peter sana işi gösterir. Saatlik ücretin ne kadar bilmiyorum, ama bundan sonra aylık maaş alacaksın." Adam Colette'in aldığı ücretin üç katını telaffuz etti. Colette bayılmanın eşiğine geldi.

"Teşekkürler," demeyi başardı. Odadan ayrılmadan önce neredeyse adama reverans yapacaktı, Christian, üzerinde böyle bir etki yaratmıştı.

Bu her şeyin başlangıcı olmuştu. Colette sonraki beş yıl boyunca Christian Dempsey'in seyahat planlarını yapmış, telefonlarını cevaplamış, mektuplarını yazmış, çeşitli konularda araştırmalar yapmış, sözleşmelerini kontrol etmiş, ona eşlik etmesi için çevirmenler tutmuştu. Ayrıca adamın üyesi olduğu kulüpteki golf oyunlarını planlamış, çıktığı kadınları götüreceği akşam yemekleri için rezervasyonlar yapmış, randevularını ayarlamıştı. Söz konusu iş olunca her türlü şeyden haberdardı. Ya da en azından öyle olduğunu sanıyordu. Adamın adına şirket çalışanlarına Noel hediyeleri bile alıyordu. Hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği tek şey, adamın ailesiydi. Annesi hayatta değildi, ama bunu nereden öğrendiğini hatırlamıyordu. Muhtemelen Jenny'den veya Mark'tan duyduğu dedikoduların ürünüydü. Ama Christian onca süre boyunca ne babasından ne de herhangi bir kardeşi olduğundan bahsetmişti.

Geçen son beş yılda, Colette hemen hemen çalıştığı her günü, adamın hem iş hem de özel hayatıyla ilgili ayrıntılarla ilgilenerek geçirmişti. Aynı zamanda şirketteki çok sayıda kadınla da uğraşmak zorunda kalmıştı. Christian'ın zengin, güçlü, enerjik ve çekici olduğu düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değildi. Bu ilişkilerin uzun sürmemesi de bir o kadar tahmin edilebilirdi.

Colette evin taksitlerini ve kocasıyla gittiği seyahatlerin

masraflarını karşılamak için harcadıkları paranın bir kısmını kazandığı için halinden memnundu. İkisi Avustralya'ya, Yeni Zelanda'ya, Avrupa'ya ve Çin'e gitmiş, yeni arabalar alıp sık sık dışarıda yemek yemişti. Colette işi sayesinde yakaladığı fırsatlarla mutlu oluyordu. Ama ailelerine bir üye daha katmaya karar verdiklerinde evliliklerinde sorunlar baş göstermişti. Colette bir türlü hamile kalamıyordu. Ortada hiçbir sebep olmamasına rağmen Derek doktora gitmeyi kabul etmiyordu. Ona göre kaderlerinde varsa Colette hamile kalacaktı, gerisi önemli değildi. Fakat Colette bunu kabullenemezdi, çocuk sahibi olmak istiyor, hamile kalamaması da içini yiyip bitiriyordu.

Kocasının ölümünün ardından Christian ona çok nazikçe davranmıştı. Cenazedeki en büyük ve en güzel çelenk, Dempsey İthalat'tan gelmişti. Christian ona bir ay ücretli izin vermiş, izninin sadece iki haftasını kullanmıştı. Ya evde kafayı yiyecek ya da işe geri dönecekti. İş hayatı olabildiğince normale dönmüştü. Ta ki şirketin Noel partisinde her şey değişene kadar.

Colette şehir merkezindeki lüks bir otelde, aralığın üçüncü cuma gününde düzenlenen partinin tüm detaylarıyla ilgilenmişti. Akşam yemeğinin ardından canlı müzik çalacak, dans edilecekti. Derek'siz geçen ilk Noel'iydi, bu yüzden ailesi Colorado'da yanlarında olmasını istemişti. Uçağı cumartesi günü öğleden sonra kalkacaktı.

Yaşananlardan dolayı alkolü suçlamak işin kolayına kaçmak olurdu. Evet, içkiyi fazla kaçırmıştı. Şampanyayı

çok severdi ve o akşam önünde bolca vardı. Christian da içiyordu. Belki de birkaç kadehten fazla içmişti; Colette sayamamıştı. Ama ikisinin de ayık olmaktan ve sağlıklı düşünmekten uzak olduğu ortadaydı.

Parti sabahın erken saatlerinde bitmiş, geriye bir tek Christian'la o kalmıştı. Christian, bu geceyi çok güzel planladığı için ona teşekkür etmişti. Colette çoktan Noel ikramiyesini almıştı, ama Christian zarif, altın zincirli, kabartmalı bir kolye hediye ederek onu şaşırttı. Colette ne diyeceğini bilemiyordu. Christian'ın onun için bir şeyler almaya vakit ayırması bile inanılır şey değildi. Onun adına hediyeleri hep o alırdı. Bu düşünceli tavrı Colette'i çok duygulandırmıştı. Christian bu hediyeyle kocasını kaybetmesine ne kadar üzüldüğünü gösteriyor, onun ve şirketi için yaptığı onca şeyi takdir ettiğini hissettiriyordu.

Colette'in gözleri yaşlarla bulanıklaşmıştı. Christian, Colette'in ona duyduğu minnettarlığa mütevazı bir tavırla yaklaşmaya çalıştı, ama Colette buna müsaade edemezdi. İçinden geldiği gibi davranıp ayak parmaklarının ucunda durdu. Christian'ı yanağından öptü. Christian iki eliyle omuzlarını tuttu, başını eğip ona baktı, kaşları çatıklaştı. Sonra Colette' in onu durdurmasını bekliyormuşçasına dudaklarını yavaşça dudaklarına götürdü. Öpüşmeleri yeri göğü sarsacak kadar kuvvetliydi, Colette'in beklediği nazik teşekkür ederim öpücüğünden çok uzaktı. Hem fiziksel, hem de duygusal olarak ayakları yerden kesilmiş gibiydi.

Öpüşmeleri bitince ikisi de nefes nefese kalmıştı. Chris-

tian onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Tam olarak duyamadığı bir şeyler söyledi, bir süre sonra Christian'ın ona bir oda tutacağını söylediğini fark etti. Hiç kimsenin ona ne Christian'ın beklediği şeyi ne de kendi istediği şeyi hecelevyerek söylemesine gerek yoktu. Colette onunla sevişmeyi arzuluyordu. Başı dönüyordu, Christian onu asansöre, ardından da süitine doğru götürürken bile bunun bir hata olduğunu biliyordu. Yine de arkasını dönüp gidemiyordu. Çok uzun süredir yalnızdı.

Christian kapının kilidini açtıktan sonra odaya girince, Colette mantıklı bir şeyler söylemek için nafile bir çabada bulundu.

"Bunu yapmamız doğru olur mu?" diye sordu, kendi sesini bile tanımakta güçlük çekti.

Christian yumuşak bir gülümsemeyle cevap verdi. Tekrar öpüşmeye başladıklarında, Christian'ın sıcak dudakları onu sarmaladı. İçindeki arzu Colette'i titretti. Nefesleri tükenene kadar birbirlerinden ayrılmadılar. Dünyaya indikleri kısa bir an Colette konuşmaya çalıştı ama ağzından sadece onu tahrik etmiş gibi görünen boğuk sesler çıktı.

Christian onu yatağa götürdü, odanın karşı tarafına geçerken Colette'in üzerindekileri çıkardı. Birlikte yatağın üzerine düştüler. Colette'in içindeki ağrı o kadar güçlü, o kadar sarsıcıydı ki, düşünemiyor, konuşamıyordu. Boğazında bir hıçkırık belirdi ama Christian dudaklarını açarak verdiği öpücüklerle gırtlağındaki tüm sesleri içine çekti. Ardından sevişmeleri ise...

Christian nasıl davranacağını çok iyi bilen bir adamdı, Colette en azından bu kadarını itiraf edebilirdi. Vücudu zevkle şarkılar mırıldanıyor, tüm duyuları alevlerle canlanıyordu. Christian bir kadını nasıl kendinden geçireceğini biliyordu. Geçmişteki ilişkilerinin sonucunu bilmesine rağmen Colette onunla birlikte olmaya razıydı.

Christian bakışlarını ondan kaçıramaması için Colette'in yüzünü kendisine çevirdi. Gözlerini gözlerine kenetledi, ağzını Colette'in ağzına götürdü ve onu tekrar tekrar öptü. Colette ona karşılık vermek istemiyor, ama kendini tutamıyordu.

Ardından Christian yorganı üzerlerine çekti ve gözlerini kapattılar. Önce o uykuya daldı. Colette kuşkular ve pişmanlıklarla boğuşuyordu, ama onları da aklından attı, dinlememeye karar verdi. En azından bir süre böyle davrandı... Hepsi yarınlarda geri gelecekti. Üzerinden dokuz ay geçmiş olmasına rağmen hâlâ o seslerin kafasında yankılandığını, Derek'in anısına nasıl böyle bir saygısızlık yaptığını sorduklarını duyabiliyordu. Nasıl böyle sorumsuzca davranmıştı? Böyle bir şeyin yaşanmasına nasıl müsaade etmişti?

O gece bir ara aklı karışmış halde uyandı. Başını yastıktan kaldırdı, odanın hâlâ karanlık olduğunu gördü. Nerede olduğunu ve yanında kimin yattığını fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı, tüm vücudu kasıldı. Sessizce yataktan çıkmaya çalıştı ama hareket ettiği anda Christian dönüp yüzüne baktı.

"Uyanmışsın," diye fısıldadı.

Colette tereddüt ederek gözlerini kırpıştırdı ama Christian ona cevap verme fırsatı tanımadı.

Onun yerine ona doğru eğildi, dudaklarını nazikçe onun dudaklarına bastırdı. Colette çok büyük bir hata yaptıklarını söylemek istedi. Şansını denedi, gerçekten de çaba sarf etti, ama nafileydi. Christian elleriyle, ağzıyla dikkatini dağıttı; o da sesini çıkarmayı unuttu. Sevişmeleri tutku doluydu. Her şey bununla da bitmedi; iki kez daha aynı şehveti tattılar.

Ertesi gün en sonunda otel odasından çıktıktan sonra Colette kısıtlı vaktinde eve koşup duş aldı. Valizini kapıp anne babasını ziyaret etmek için Denver uçağına yetişti.

Orada hayatının en kötü Noel'ini geçirdi. Noel arifesi, anne babasıyla birlikte canlı hayvanların ve yeni doğmuş bir bebeğin de dahil olduğu, Hz. İsa'nın doğuşunun yeniden canlandırıldığı gösteriyi izledi. Düzenlenen ayin hıçkıra hıçkıra ağlamasına sebep oldu. Anne babası gözyaşlarını Derek' in vefatına, onu ne kadar çok özlediğine yordu. Bir bakıma haklılardı, ama işin içinde daha fazla sebep vardı. Colette henüz tam olarak anlamadığı şeylere ağlıyordu.

İçini bir başka şey daha yiyip bitiriyordu. Christian da o da aptallık etmiş, dürtülerina yenilmiş, korunmayı akıl edememişti. Colette o zamandan sonra hayatında hiç etmediği kadar dua etmişti. Takvime şöyle bir göz atınca, Christian'la geçen gecesinin hamilelikle sonuçlandığını görmüştü.

İşe döndüğünde yaşadıkları ikisi için de utanç vericiydi. Christian ona hiçbir şey olmamış gibi davrandı, Colette de bir süre onun gibi hayatına devam etti. Sonra bir gün Chris-

tian ofiste değilken, gümrük komisyoncularından birinden acil bir telefon aldı ve bir sözleşmenin hizmet numarasını bulması için patronunun bilgisayarına bakması gerekti. Christian bilgisayarını daha önce hep açık bırakmasına rağmen bu kez kapalıydı. Colette'in sık sık eski dosyalara bakması gerekiyor, Christian da her zaman bilgisayarını açık bırakıyordu. Onu oldukça iyi tanıyan Colette'in Christain'ın şifresini bulması çok vakit almadı. Masanın üzerindeki telefon defterinin *P* harfinde aradığıyla karşılaştı. Christian geldiğinde bunu neden yaptığını açıklardı. İşine lazım olan numarayı aldı, bilgisayarı kapatmak üzereyken tuhaf bir isim dikkatini çekti. Dosyanın adı, Colette'in anlamadığı birkaç Çince kelimeden oluşuyordu. Christian, çok akıcı bir şekilde Mandarin dilini konuşup yazabiliyordu, ama dosyalarını hep İngilizce olarak adlandırırdı. Bu kelimelerin hiçbiri Çin'deki tedarikçilerine ait değildi. Colette dosyayı açmaya onu neyin ittiğini bilmiyordu. İlişkileri lekelenmişti, ikisi de o geceden hiç bahsetmemişti. Colette meraktan veya gizli saklı şüphelerinden dolayı dosyaya tıkladı. O andan sonra yüzlerce, hatta binlerce kez keşke hiç bakmasaydım diye düşündü. O anda patronu hakkında bilmeyi hiç istemeyeceği kadar çok şey öğrendi. Okuduklarının ne anlama geldiğini hemen anladı, işte o anda her şey, aklında çok daha belirgin bir hal aldı. Christian şirketi paravan olarak kullanıyor, Çin'den insan kaçakçılığı yapılmasına aracı oluyordu. Colette başta buna inanmak istemedi. Fakat Christian'ın Noel'den sonraki hareketlerini düşününce bazı ufak detaylar bir araya geldi.

Christian'ın alışılmışın dışındaki tavrının birlikte geçirdikleri geceden kaynaklandığını düşünmüştü. Artık yaptıklarından daha kötü anlamlar çıkıyordu. Christian ofisinin kapısını kapatmaya ve rahatsız edilmek istemediğiyle ilgili kesin talimatlar vermeye başlamıştı. Hiçbir açıklamada bulunmadan uzun süreler ortalıktan kayboluyordu. Bazen de akşama doğru resepsiyondan telefonla bildirilmeyen, Colette'le tanıştırmadığı misafirleri geliyordu.

Yeni yıla girdikten üç hafta sonra, Colette artık gözünün önündeki gerçeklerden kaçamayacağını anladı. Eczaneden aldığı gebelik testi de korkularını doğruladı. Her şey sarpa sarmasa muhtemelen bu durumu Christian'la görüşürdü. Ama artık olmazdı. Christian Dempsey'le bir bağının olmasını istemiyordu. Aklını en çok kurcalayan şey de, elindeki bilgiyle ne yapacağıydı. Uykusuz geçen birkaç gece boyunca yapması gereken en doğru harekete karar vermeye çalıştı. Vicdanı Christian'ın insan kaçakçılığı yaptığı gerçeğini görmezden gelmesine müsaade etmiyordu. Ama aynı anda da çocuğunun babasını demir parmaklıkların ardına attırıp attırmayacağını düşünüyordu. Sonuç olarak, Yabancılar Şubesine adını belirtmeden bir mektup yazdı. Kesin olan tek bir şey vardı; artık Christian için çalışamazdı. Görebildiği kadarıyla işten ayrılmak bunun tek çözümüydü. Bir sabah erken vakitlerde, istifa mektubunu yazıp Christian'ın masasına bıraktı.

Colette, Christian'ın mektubu okuyunca nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordu. Kısa bir süre sonra neler olacağını

görecekti. Christian onu ofisine çağırdı, gözlerini üzerine çevirdi. Colette'in kalbine bir bıçak gibi saplanan küçümseyici bir bakışla iki haftalık iznini kullanmasını ve ofisinden de derhal gitmesini söyledi. Colette başını salladı, Christian'ın öğrendiği şeyden haberdar olduğunu anladı. Tek kelime etmeden arkasına dönüp dışarı çıktı. O günden sonra bir daha Christian Dempsey'i ne gördü ne de sesini duydu.

Evini hemen sattı, ertesi hafta da çiçekçideki işe girdi. Şansınsa Seattle'ın bu kısmında ev bulmak çok zor değildi. Tuhafiyenin üstündeki daireyi duyunca tam kendisine göre olduğunu düşündü. Christian'dan saklanıyor, onu aramaması için dualar ediyordu. Çiçekçiden kazandığı para mütevazı hayatını yaşamasına yetiyordu. Derek'in ölümünden sonra sigortadan aldığı tazminat ve sattığı evin parasıyla araba almış, birkaç büyük yatırımda bulunmuştu. Maddi sıkıntısı yoktu.

Midesi bir şeyler yemesine müsaade edemeyecek kadar bulandığı için çayının geri kalanını tek yudumda içti, fincanını yıkadı, üzerini değiştirdi. Artık önünde yeni bir hayat, yepyeni bir başlangıç vardı. Dünyaya gelecek bebeği için elinden geleni yapıyor, sağlıklı beslenmeye çalışıyor, gebeliğe faydalı vitaminler alıyordu. Sokağın aşağı tarafındaki kitapçıdan *Bebeğinizi Beklerken Sizi Neler Bekler* adlı kitabı almıştı, bugünleri kocasıyla paylaşamadığı için kahroluyordu. Hamileliğini henüz hiç kimse, anne babası bile bilmiyordu. Christian tutuklanana kadar bunu bir sır olarak saklayacaktı.

İşe vardığında Susannah Nelson çoktan dükkânı açmış, yeni gelen çiçekleri kaydediyordu. İçeriyi gül kokuları sarmıştı.

Elindeki işle meşgul olan Susannah dalgın dalgın, "Günaydın," dedi.

"Günaydın. Çiçekler harika kokuyor."

"Hem de nasıl!" Susannah yüzündeki gülümsemeyle ona baktı.

Günlük çiçek teslimatına ek olarak gelecek haftaki sevgililer günü için de yüklü bir gül teslimatı yapılmıştı. Colette biraz daha küçük olmalarına ve bilindik güllerden daha solgun görünmelerine rağmen, en çok keskin kokulu eski gülleri seviyordu.

Susannah, "Bugün yoğun olacağımızı düşünüyorum," dedi. Susannah'ın Bahçesi'ni açalı tam bir yıl olmuş, Susannah da her geçen günle birlikte yeni şeyler öğrenmişti. "Ah, unutmadan söyleyeyim, dün akşamüstü sen çıktıktan hemen sonra biri seni aradı."

Colette'in tüyleri diken diken oldu. Nereye taşındığını sadece birkaç kişiye söylemişti. "Kimmiş?"

Susannah kaşlarını çattı. "Adını hatırlamıyorum ama bir yere yazdım." Çalıştığı tezgâhtan ayrılıp telefonun yanına yürüdü ve aradığını bulana kadar pembe not kâğıtlarından oluşan desteyi karıştırdı.

"Arayan kişi Christian Dempsey'miş. Ciddi bir mesele olduğunu söyledi."

Kâğıdı alırken Colette'in eli uyuştu. Çok çok iyi bildiği

www.facebook.com/groups/ekitaphane

4

"Birbirinden bağımsız işler, güçlü duygularla örülüp bir araya getirilince ortaya kişiye özgü, orijinal bir model çıkar. Bu yaratıcılık süreci de benim neşe dolu tutkumdur."

Emily Myles

LYDIA GOETZ

Kendi tuhafiyemin sahibi olmamın bana yaşattığı güzel duygulardan biri de, insanlara örgü öğretmenin verdiği hazdır. Keşke örgü için beslediğim aşkı başkalarıyla paylaşmanın beni ne kadar mutlu ettiğini kelimelerle tarif edebilseydim. Makinelerin kazakları, eldivenleri ve diğer giysileri daha ucuza, daha kısa bir sürede, daha kolayca ortaya çıkarabildiğini biliyorum. Ama asıl mesele bu değil. Ördüğüm modeller benim bir parçam oluyor, ördüğüm kişiye duyduğum sevgiyi ifade ediyor. Ayrıca işler ve iğneyle çalışırken, yüz-

yıllar boyunca yaşamış on binlerce kadınla aramda bir bağ kuruyor, bana bu fırsatı tanıdığı için örgüyü bir kez daha seviyorum.

En son açtığım kursa katılacak kişilerin adını gözden geçirirken öğle aramı vermiş, ofisimde kupama doldurduğum çorbamı yudumluyordum.

Gençliğimi normal insanlar gibi geçirebilseydim, sanırım öğretmen olmaya karar verirdim. Beni yanlış anlamayın, Bir Yumak Mutluluk'la hayalimi gerçekleştirdim. O da artık dönüştüğüm kadının, kanserin *yüzünden* değil, kansere rağmen büründüğüm kişiliğin bir parçası oldu. Bununla gurur duyuyorum.

Açtığım kurslarla ilgili olarak en çok yeni müşterilerle tanışmayı, içlerinden bazılarıyla çok güzel dostluklar kurabilmeyi seviyorum. Mesela üç yıl önce düzenlediğim ilk örgü kursunda Jacqueline Donovan, Carol Girard ve Alix Townsend'le tanışmıştım. Onlarla hâlâ sık sık görüşüyorum, üçünün de bana ailem kadar yakın olduğunu biliyorum. Geçen üç yıl boyunca düzinelerce kurs düzenledim ama ilkinin daima kalbimde özel bir yeri olacak.

Kursların bazıları da gönlümde bir o kadar taht kurdu. Tıpkı iki sene önce açtığım çorap örme kursu gibi. Onun sayesinde Bethanne Hamlin, Elise Beaumont ve Courtney Pulanski'yle tanıştım. Bethanne şu günlerde parti işiyle fazlasıyla meşgul olduğu için onunla çok nadiren görüşebiliyorum ama kızı Annie annesi için çarşıda bazı işleri hallederken sık sık uğruyor. Kanseri yenen bir başka kişi, Amanda Jennings

de fırsat buldukça dükkânıma geliyor. Bethanne'yle düzenli olarak görüşemesek de onu iyi arkadaşlarımdan biri olarak görüyorum. Son günlerde zamanının çoğunu kanseri kötüye giden kocası Maverick'e bakmakla geçiren Elise de en iyi arkadaşlarımdan. Şefkatiyle ve sabrıyla beni çok duygulandırıyor. Sanırım ömrüm boyunca onlar kadar birbirine âşık bir çift görmedim. Zamanında bu tür bir sevgiyi sadece gençlerin yaşayacağını düşünürdüm ama Elise ile Maverick bana aksini kanıtladı. Onların birbirine beslediği aşkı Brad'le evliliğimde bulmak için dua ediyorum.

Courtney Pulanski, Chicago'da üniversiteye gidiyor, yurdundaki herkese örgü örmenin faydalarını gösteriyor. Beni de ara sıra arayıp halimi hatırımı soruyor, ayrıca büyükannesi Vera'dan hakkındaki haberleri alıyorum. Annesinin ölümünden sonra babası Güney Afrika'da bir iş almış, Courtney de lise son sınıfı okumak için büyükannesinin yanına taşınmıştı. Hayatındaki bu değişikliğe alışması kolay olmamıştı. Başarılarıyla çok övünmese de neler yapabileceğini çok iyi bilen, hoş ve sevimli birine dönüştüğü için onunla gurur duyuyorum.

Gördüğüm kadarıyla, örgü kurslarıma katılan kadınların her birinden çok değerli dersler aldım. Galiba birçoğuna kendimi yakın hissetmemin bir sebebi de bu.

Bu yeni kursla ilgili içimde çok iyi bir his var, ama keşke üç kişiden fazlası yazılsaydı demekten de kendimi alamıyorum. İlk olarak Alix Townsend yazıldı, düğün öncesi yaşadığı stresten kurtulmak için bir şeyler yapma ihtiyacı

duyduğundan bahsedene kadar şaşkınlığım devam etti. Tecrübeli olduğu için ona daha zorlu bir desen seçmesini tavsiye ettim, tavsiyemi kabul etti. Çok güzel, dantel bir şal seçti.

Alix'in gerginliğini çok iyi anlıyorum. Ben sadece ailemin ve birkaç arkadaşımın katıldığı sade bir törenle evlendim, yine de düğünümüz bitene kadar duygusal olarak çöküntüye uğramıştım. Margaret de işimi hiç kolaylaştırmamıştı. Beni çığlıklar atmanın eşiğine getirene kadar sorular sorarak, eleştiriler yağdırarak ve tavsiyelerde bulunarak etrafımda dolanmıştı. Ama düğünün ortasında kendini tutamayıp gözyaşlarına boğulan kişi de *oydu*. O aksi dış görünüşüne rağmen çok yumuşak bir kalp taşıyor, başka insanlara şefkatle yaklaşıyor. Oysa ben otuzlu yaşlarıma gelene kadar bunu anlayamadım.

Çünkü şu son yıllara kadar, her şey benim etrafımda dönüyormuş gibi davranıyordum. Hastalığımla ancak böyle başa çıkıyordum. Kendime öyle çok odaklanmıştım ki, diğer insanları fark edemez olmuştum. Bunu fark edince gözlerim açıldı, başkalarını, özellikle de Margaret'i dinlemeyi öğrendim. O hâlâ sinir bozucu tavırlarına devam ediyor, ama artık onları elimden geldiğince umursamayıp, Colette gibi kişilere şüpheyle yaklaşmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Ablamın, her ne kadar büyüklük taslayarak da olsa, beni korumaya çalıştığını biliyorum. Zamanla ona karşı daha anlayışlı oldum. Ayrıca mahallemdekilerle daha çok kaynaşmaya, esnafla daha fazla görüşmeye başladım.

Her neyse... Alix gibi Susannah Nelson da kursa ya-

zıldı. Susannah'ın Bahçesi mahalleye yepyeni bir enerji kattı. Susannah çok ilgi çekici ve yaratıcı fikirler sunabilen biri olduğunu bizlere gösterdi. İlk başlarda sattığından daha çok çiçeği insanlara dağıttı ama stratejisi meyvelerini vermeye başladı, artık dükkânı çok iyi işliyor. Susannah'la birbirimizi tanımak için çok fazla fırsat yakalayamamış olsak da, örgü kursuma katılacak olmasına seviniyorum.

Kiracım Colette Blake de Susannah'ın cesaret verici sözlerinden sonra aramıza katıldı. Artık sabahları yanıma çay içmeye gelmiyor, nedenini biliyorum. Margaret'in onunla ilgili sözlerini duyduğundan eminim. O sabahtan beri aramızdaki konuşmalar hep kısa ve donuk geçti. O günden sonra dışarıdaki girişi kullanmaya başladı. Açıkçası bana kendini özletti.

Susannah ile Colette kursa birlikte katılacağı için ders saatini öğleden sonraya koymaya karar verdim. Dört buçukta Susannah'ın üniversite çağındaki kızı Chrissie çiçekçiye bakabilecek, Alix de kafedeki vardiyasını bitirecekti.

Kapının üzerindeki çan çalıp öğle yemeğimi böldü. Şansıma ön tarafta Margaret vardı. Müşterilerle ilgilenme konusunda güç geçtikçe ustalaşmasına rağmen, bazen dışarıdan kaba ve soğuk görünebiliyor. İçini çok iyi bildiğim için de bu beni üzüyor.

Bir dakika sonra Margaret ofise geldi. "Soyadan yapılmış ipliğimiz var mı?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Ben öyle bir şey duymadım hiç."

Ağzımdaki çorbayı yuttum. "Siparişlerimin arasında

var."

Margaret'in kaşları daha da çatıklaştı. "Şaka yapıyorsun! Gerçekten de *soyadan* yapılmış ip var mı?"

Başımı salladım. "Şu günlerde ip üretmek için kullanılan şeyleri duysan dudağın uçuklar." Margaret'in bunların hepsini bilmesi gerekiyor, ama o da benim gibi yün ipleri tercih ediyordu. Ancak son derece mükemmel işler çıkaran kurdele şeklindeki yumakları ve yeni akriliklerin bazılarını satmazlık edemezdim. Artık boğa –yoksa bizon muydu?– ipleri bile var, hatta geçenlerde Yeni Zelanda'da koyunyünü ve opossum kürkü karışımı yeni bir ip üretildiğini duydum.

Ablam şaşkınlıkla başını iki yana salladı, beni öğle yemeğimle ve düşüncelerimle baş başa bıraktı. Beni ve ablamı, ilişkimizde karşılaştığımız onca zorluktan sonra bir araya getirdiği için bu dükkâna minnettarım. Birkaç yıl önce böyle bir şeyin yaşanabileceğine hayatta inanmazdım.

Margaret ilk başta gösterdiğim çabaları desteklemedi ama şimdi geçmişe bakınca onu suçlamıyorum. O zamanlar ticaretle ilgili ne bir ders görmüş ne de bir işte çalışmıştım. Margaret kaderimde başarısızlık olacağından korkuyordu ama görüldüğü gibi yanıldı. Daha sonraları ticareti babamdan kaptığımı gördüm. Babam bana ve Margaret'e güçlü bir iş ahlakı aşılamıştı. Yıllarca kendi dükkânını işletmiş, ben de farkında olmadan ondan çok şey öğrenmiştim.

Öğle yemeğimi bitirdikten sonra, ablamın yanına geçtim. Öğlenin geri kalan saatlerinde işlerimiz güzel geçti. Saat dört olduğunda kırktan fazla satış yapmıştık, bu da iki kişilik

bir dükkân için harika sayılırdı. Ayrıca böyle yoğun olduğumuzda günler hem çabuk hem de keyifli geçiyordu; işimizin bir diğer artısı da buydu.

"Julia gecikti." Margaret geçen son bir dakikada beşinci kez saatine baktı.

"Okula gitmesi için yine arabayı mı verdin?"

Margaret kısaca başını salladı ama bana bakmadı.

Yeni arabanın onun olduğuyla, Julia'ya hayatta kullandırmayacağıyla ilgili yeminini hatırlatmadım. Arabayı alalı daha birkaç hafta olmamıştı, ama yeğenim ablamdan çok kullanıyordu.

Margaret söylenmeye başladı. "Okuldan çıkar çıkmaz gelip beni alacaktı."

"Çok iyi bir mazereti olduğundan eminim," dedim. Julia lise son sınıftaydı ve katıldığı sayısız etkinliği sayması bile başımı döndürmeye yetiyordu.

"Bugün olmaz. Dört buçukta dişçide randevusu var, ben de onunla gidecektim."

Saatime baktım, dördü on geçtiğini gördüm."Her an gelebilir."

Margaret başını salladı.

"Madem geç kalacak gibisiniz, montunu ve çantanı alıp dışarıda bekle."

Margaret tereddüt etti ama sonunda beni dinledi. Ofise girip eşyalarını aldı ve hemen dışarı çıktı.

"Birazdan gelir," diyerek yine Margaret'in içini rahatlatmaya çalıştım. Julia sorumluluk sahibi bir kızdı, annesini

unuttuğunu tek bir saniyeliğine bile düşünmedim.

Margaret telaşlandı. "Dişçiye gitmek arabayla zaten yirmi dakikamızı alır."

"Telefon edip geç kalabileceğinizi söyleyeyim mi?"

Margaret düşündü, sonra da başını salladı. Daha da sertçe kaşlarını çatmaya devam etti. Açıkçası Julia'nın yerinde olmayı hiç istemezdim. Margaret'in gazabından uzak durmak gerektiğini biliyordum. Ablam genelde öfkesine hâkim olabiliyordu, ama olamadığında insanlara kaçacak yer bırakmıyordu.

"Haydi, çık, dışarıda bekle. Dişçiyi hemen arıyorum."

Margaret kapıyı iterek açtı, o dükkândan çıkarken yukarıdaki küçük çan çaldı.

Tezgâha doğru yürüyüp telefon defterine uzandım, Margaret'in doktorun numarasını yazdığı D harfini açtım.

Sekreter ikinci çalışında telefonu açtı. "Dr.Wentworth'un muayenehanesi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sizi Julia Langle için aramıştım. Yeğenim randevusuna geç kalacak gibi, haber vereyim dedim."

"Ne kadar geç kalacağını biliyor musunuz?"

"Şey... tam olarak bilmiyorum."

"On dakikayı geçecekse, başka bir güne randevu vermeliyim."

"O kadar geç kalacağını sanmam ama trafiğe bağlı," dedim, ancak Julia'nın ne zaman geleceğiyle ilgili en ufak bir bilgim yoktu. Margaret'in vitrinin önünde bir o yana bir bu yana gidip durduğunu görebiliyordum. Attığı her adım si-

nirinin ve telaşının arttığını gösteriyordu.

"Eğer on dakikayı geçecekse lütfen tekrar arayıp haber veriniz."

"Tamam, ararım," dedim ve ahizeyi yerine koydum.

Daha sonra Julia'nın sinemadaki yarı zamanlı işinden kazandığı parayla bir cep telefonu aldığını hatırladım. Cody'yi Julia'nın çalıştığı sinemaya götürmek için fazladan sekiz kilometre yol gitmiştim. Cody kuzenini tezgâhın arkasında görünce çok sevinmişti. Julia onun patlamış mısırını biraz fazla doldurmuş, Cody sevinçten havalara uçmuştu.

Başımı kapıdan dışarı çıkarıp, "Margaret," diye seslendim. "Julia'yı cebinden aradın mı?"

Margaret tersçe, "Telefonu evde," dedi. "Şarj etmeyi unutmuş." Çattığı kaşları bunun Julia'nın sorumsuzluğunun bir başka örneği olduğunu gösteriyordu. Zavallı yeğenim paparayı yiyecekti.

Arkamdaki telefon acı acı çaldı. "Bir Yumak Mutluluk," diyerek cevap verdim.

"Margaret Langley'le mi görüşüyorum?"

Duyduğum ciddi ve resmi erkek sesiyle irkildim. Söylenen sözlerin ne alma geldiği önemli değildi, bela adeta ben buradayım diyordu. Titreyen sesimin müsaade ettiği kadarıyla, "Bana Margaret'le ne hakkında görüşmek istediğinizi söyleyebilir misiniz?"

"Bizzat Bayan Langley'le konuşmalıyım."

"Bir dakika o zaman." Ahizeyi tezgâhın üzerine bıraktım, telaşla kapıya yürüdüm.

Margaret arkasına dönünce neler olduğunu anlamış gibi yüzüme baktı.

"Sana telefon var."

"Julia?"

"Hayır... Baksan iyi olur."

"Ama Julia her an gelebilir."

"Telefona bak," dedim ısrarla.

Çok nadir ısrarcı davrandığım için Margaret'in kaşları hemen havaya kalktı. "Her şey yolunda mı?"

"Bil... bilmiyorum."

Telaşla dükkâna girdi, ahizeyi kaptı. "Alo, ben Margaret Langley."

Bir süreliğine karşıdaki adamı dinledi, ardından gözlerimin içine baktı. Nefesini tuttu. Dizlerinin bağı çözüldü, tezgâhın arkasında duran sandalyeye çöktü.

Ablam titreyerek, "Bir şeyi var mı?" diye sordu.

Cevabı duymayı beklerken dudağımı ısırdım.

"Evet, evet, gelirim." Ahizeyi yerine koydu, bana baktı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Ne... ne oldu?" diye sordum, ben de ağlamaya başladım. "Julia kaza mı yapmış?"

"Hayır... Polis gelip beni hastaneye göttürecek."

"Julia *hastanede* miymiş?"

"Evet, evet, yaralıymış, ama bana durumunu net olarak söylemediler. Ameliyat için bazı belgeler imzalamam gerekiyormuş."

"Ameliyat mı?" Acıyla yutkundum. "Ne olmuş?" diye-

rek ağladım, ablamın kolunu tuttum. "Bana ne olduğunu söyle."

"Julia... kızım beni almaya geliyormuş."

"Evet, evet." Julia'nın annesini unutmayacağını biliyordum.

"Kırmızı ışıkta durmuş, biri de, bir adam da yanına koşup kapısını açmış ve..."

Gözümün önünde canlananlar tüylerimi diken diken etti. "Julia saldırıya mı uğramış?"

Margaret başını salladı. "Adam Julia'yı çekiştirip dışarı çıkarmış, Julia da engel olmaya çalışınca adam ona vurmuş. Sonra da kızımı ölsün diye vızır vızır trafiğin içine atmış, arabayı alıp kaçmış."

Atacağım çığlığı bastırmak için iki elimle ağzımı kapattım. Güzel yeğenim saldırıya uğramıştı. Durumunun ciddiyetini bilmiyorum ama başına gelenlerin ameliyat gerektirecek kadar kötü olduğu ortadaydı.

Yaşadığım şok ve hissettiğim korku üstesinden gelemeyeceğim kadar büyüktü.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

5

COLETTE BLAKE

Colette düşünüp taşınıp örgü örmeyi öğrenmenin yalnız geçirdiği boş vakitleri doldurabileceği kararına vardı. Susannah onu örgüye bir şans tanımaya ikna etmişti. Colette de gelecek çarşamba düzenlenecek ilk dersi gerçekten de dört gözle beklediğini fark edince şaşırıp kalmıştı. Belki de örgü, aklına huzuru ve memnuniyeti getirdiği için böyleydi. Hamileliğinin son zamanlarında, Lydia'nın geride bıraktığı rahat koltukta oturup bebeği için bir şeyler ördüğünü gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Henüz hamileliğinden kimseye bahsetmemişti. Ama birkaç ay içinde bunu sır olarak saklaması mümkün olmayacaktı. Şu durumda bebek doğduktan sonra ne yapacağını, nerede yaşayacağını, hatta bebekten Christian'a bahsedip bahsetmeyeceğini bile bilmiyordu. Aklında bir plan olmadığı

için yazdığı isimsiz mektubun neler getireceğini görene kadar beklemeye karar verdi. Haberlerde bir şeyler göreceğini ya da ofisteki Jenny'yi arayabileceğini düşündü. Jenny son zamanlarda çok fazla görüşememiş olmalarına rağmen sesini duyduğuna sevinecekti.

Çiçekçi bu sabah arı kovanı gibiydi, zaten sevgililer gününe az bir süre kalmışken böyle olmasını bekliyorlardı. Susannah'ın Oregon Üniversitesi'nden Washington Üniversitesi'ne geçen kızı Chrissie, annesinin ve Colette'in örgü kursuna gidebilmesi için haftada bir gün öğleden sonra dükkâna bakmayı kabul etmişti. Bunun Chrissie için de bazı getirileri olacaktı. O da işleri yürütmeyi öğrenmeyi, sorumluluk sahibi bir yetişkin olduğunu kanıtlamayı istiyordu, ayrıca biraz da para kazanacaktı.

Kursta şal örmeyi öğreneceklerdi, Colette öreceği şalı bebeği için battaniye olarak kullanabileceğini umuyordu. Lydia bu modeli, ısınmaya ve mutlu olmaya ihtiyaç duyan kişilere uyacağı için seçtiğini söylemişti; Colette'in ikisini de aradığı açıktı.

Colette geçen hafta dükkânda tipik üniversite öğrencilerine benzeyen, bazen kendine güvenen, bazen de özgüvenini yitiren Chrissie'yle tanışmıştı. Susannah'ın kızı doğuştan sıcakkanlı, yerinde duramayan biriydi ve bu özellikleriyle dükkâna hareketlilik katıyordu. Annesiyle arası çok iyiydi. Colette bu yakınlığı kıskanıyordu. Kendi anne babasıyla hep iyi anlaşırdı, ama onlarla Chrissie ile Susannah'ınki gibi şakalaşmalarla geçen türden bir ilişkisi olmamıştı. Yine de iki-

sinin, özellikle de şu günlerde, o kadar uzakta olmamasını dilerdi. Ama yakınlarda yaşamaları da tuhaf olabilirdi. Colette onlara bebekten bahsetmemişti; bahsederse, Christian'la konuşması için baskı yapacaklarını biliyordu ama bunu yapamazdı, en azından şimdilik. Geçmişi ve geleceği arasında sıkışıp kaldığını, yeni kurduğu hayatta ilerleyemediğini hissediyordu.

Anne babasına buralara alışık olduğu, kendisini burada daha rahat hissettiği ve burayı evi olarak gördüğü için Seattle'da kaldığını söylemişti. Hepsi doğruydu, bir yandan da Christian'a ne olacağını öğrenene kadar şehirde kalmayı istiyordu.

Hava şu günlerde çoğu akşamüstü olduğu gibi erken saatlerde kararmamıştı, ama artık saat dört olduğunda gölgeler uzamaya başlıyordu. Colette, Blossom Sokağı'nın hareketliliğini ve sokak ışıklarının kaldırımı aydınlatmasını izlemeyi seviyordu. Cenaze çelengi hazırlamaya, içine beyaz karanfiller ekleyip çiçeklerin arasındaki boşlukları bulundukları bölgede yabani olarak yetişen keklik üzümü yapraklarıyla doldurmaya devam ederken, Susannah gittiği görüşmeden döndü.

Patronunun Seattle'ın merkezindeki en büyük, özel cenaze evlerinden birinin sahibiyle yapacağı görüşme konusunda ne kadar gergin olduğunu bilen Colette, "Nasıl gitti?" diye sordu. Susannah geçenlerde cenaze törenlerine çelenk hazırlamak için bir teklifte bulunmuş, teklifinin görüşülmesi için de cenaze evinin sahibi tarafından çağrılmıştı.

Susannah ceketini çıkarıp arka odadaki duvar askısına astı. "Görüşme çok iyi geçti," dedi, umutlu görünüyordu. "Hafta sonuna kadar bir cevap alırız."

"Harika." Colette, Susannah'ın başarılı olmasını istiyordu. Elbette bir yandan da işine devam edebilmeyi ve özellikle de patronunun ona ödeme yapabilmesini umuyordu. Ancak böyle düşünmesinin tek sebebi bu değildi. Birkaç soru sorarak yaptığı kısa görüşmenin ardından onu işe alan Susannah'ı sevmişti. Şansına Susannah ondan referans istememişti. Bir süre sonra ilk olarak onunla görüştüğünü ve sadece içgüdülerinin sesini dinlediğini kabul etmişti.

Her gün yan yana çalıştıkları için arkadaş olmaları gayet normaldi ama Colette ona özel hayatından hiç bahsetmemişti. Konuşmaları genelde Susannah'ın ailesiyle, sevdikleri kitaplarla ve Blossom Sokağı'ndaki kişilerle ilgili oluyordu. Colette daha önce hayatın gerçeklerini, okul okumanın, evlenmenin ve dul kalmanın getirdiği zorlukları anlatmış, eski işiyle ilgili birkaç ayrıntıdan bahsetmişti. Derek'in anılarını kalbinde taşıyordu. Çok güzel bir evlilikleri vardı. Karşılaştıkları tek gerçek sorun çocuk sahibi olamamalarıydı. Colette kocasını tüm kalbiyle sevmişti ve hâlâ onun yasını tutuyordu. Christian Dempsey'e karşı beslediği hisler bir yandan kafasını karıştırıyordu. Geçen yıl boyunca ona karşı giderek büyüyen ve birlikte geçirdikleri gecede doruğa ulaşan tutkuyu kabul edecek kadar dürüst davranamamıştı kendisine. Birlikte olmalarının iki yalnız insanın fiziksel açlığından öte olmadığına inanmak istemişti. O umut da Noel'den sonra işe

döndüğünde yıkılmıştı. Colette, Christian'ın tek bir söz söylememesine rağmen o geceden, yaşadıkları her şeyden pişman olduğunu anlamıştı. Christian meşgul ve endişeli gibi davranmış. Colette de aptallık edip bu alışılmadık tavrın kendisiyle ilgili olduğunu sanmıştı. Christian'ın neye bulaştığını ve kurmak için dişini tırnağına taktığı işini neden riske attığını tam olarak anlamıyordu. Bildiği tek şey, Christian'ın maddi sıkıntıya düştüğüydü. Ya öyleydi ya da adama şantaj yapılıyordu. Sebebi ne olursa olsun, Colette bunların bir parçası olmayı da, onunla bir bağının olmasını da istemiyordu.

Susannah bir şeyler söyleyince Colette, Christian Dempsey'le ilgili düşüncelerden seve seve uzaklaştı.

Susannah boynuna büyük bir önlük geçirip ipini ustaca belinin arkasında bağlarken, "Bay Olson'un nasıl biri çıkacağını bilmiyordum," dedi. "Zaten cenaze evlerine çok gitmişliğim yoktur. Ama Bay Olson çok cana yakındı. Öyle beklendiği gibi donuk biri de değildi. Samimi, alçakgönüllüydü. Daha sonra onu sevdiği birini kaybeden bir aileyle konuşurken gördüm, çok nazik bir tavırla onları teselli ediyordu." Hafifçe omuz silkti. "Davranışlarıyla beni etkiledi, umarım ben de aynı etkiyi onda yaratabilmişimdir."

Colette, Susannah cenaze eviyle sözleşme imzalayabilirse dükkânın büyük bir iş alacağını biliyordu. Cenazeler konusundaki tek deneyimini Derek'in vefatının ardından yaşamıştı, ama o da aklında puslu bir anıdan ibaretti. Derek'in ailesi Chicago'dan yanına gelmiş, hemen hemen her şeyle ilgilenmiş, oğullarının defnedilmesiyle ilgili tüm ka-

rarları vermişlerdi. Colette de neler olduğunu kavrayamadığı anlarda onun yerine işlerle ilgilenmelerini takdir etmişti. Bekleme odasında otururken törenlerle ilgili bir broşür görmüştü. Günün birinde bununla ilgili bir işte çalışacağını aklının ucundan bile geçirmemişti.

"Bay Olson'a bu işte yeni olmama rağmen çok uzun seneler insanlara hizmet etmeye kararlı olduğumu söyledim. Joe söyleyeceklerimi seçme konusunda bana yardım etti. Gerçekten de bana çok destek oluyor."

Colette, Susannah'ın kocası Joe'ya ve karısını yeni atıldığı bu macerada destekleyip cesaretlendirmesine hayrandı. Uzun yıllardır devam eden mutlu beraberliklerine imreniyordu. Kendi evliliğinin de bir gün böyle olgun bir aşka dönüşüp dönüşmeyeceğini merak etti. Dönüşeceğini düşünmek hoşuna gitti. Ama kocası ölmüştü ve başka bir adamın çocuğuna hamileydi.

O anda telefon çaldı, Colette cevap verdi. Siparişi not alırken dış kapı açıldı ve içeriye biri girdi. Susannah ön tarafa, müşteriyle ilgilenmeye gitti.

Colette bir ailenin yeni doğan bebeğini kutlamak için gönderilecek buketin siparişini yazmayı bitirdi. Çiçekler öğleden sonra merkezdeki hastaneye teslim edilecekti. Susannah dağıtımcı bir firmayla anlaşmıştı. Şoför günde bir kez dükkâna uğrayıp siparişleri alıyordu. Bu buket gibi mutluluk verici haberleri kutlamak için hazırlanan çiçekler Susannah ile Colette'i çok sevindiriyordu. Cenaze çelenkleri ve aranjmanları işin büyük çoğunluğunu oluşturuyordu ama Colette

bizzat yaşadıklarından ne kadar egzotik, ne kadar pahalı ve ne kadar çok olursa olsunlar, hiçbir çiçeğin sevilen birini kaybetmenin acısını dindirmediğini biliyordu. Amaç ölen kişiye saygılarını sunmak ve geride kalanlara başsağlığı dilemekti.

Susannah arka odaya döndü. "Ön tarafta seninle konuşmak isteyen biri var."

"Kim ki?" Tek bir kişi olabilirdi.

Susannah elindeki kartvizite baktı. "Christian Dempsey. Geçen hafta telefon açan kişi de o değil miydi?"

Colette şaşkınlıkla başını salladı. Christian'ı geçen hafta geri aramamış, muhtemelen de aptallık etmişti. Onu bulamayacağını düşünmek saçmalık olurdu. Neler yapacağını bu kadar iyi bilen biri olarak onu geri aramamasının Christian'ın onunla yüzleşme isteğini artırmaktan başka bir şeye yarayacağını fark etmeliydi.

Omuzlarını yukarı kaldırıp ağır adımlarla dükkânın ön tarafına geçti, tezgâhın arkasında durdu. Christian'ın söylemeyi istediği her şeyi dinleyecek ve her şeyin öylece bitmesi için dua edecekti. Fakat hiçbir şey Colette'i onu tekrar görmenin yaratacağı etkiye hazırlayamazdı.

Dış görünüşü hiç değişmemişti, tıpkı geçen ayki gibi görünüyordu. Colette içeri girer girmez Christian'ın gözleri doğrudan onunkilerle buluştu.

Colette resmi bir tavırla, "Bay Dempsey," dedi, ama adamın kollarında çıplak yatmış olması bunu biraz komikleştiriyordu. Ama nezaket, deli gibi ihtiyaç duyduğu duygusal kalkana bürünmesini sağlıyordu.

Christian kaşlarını çattı. "Son yaşananlardan sonra, bana adımla hitap etmen daha uygun olur."

Colette, Christian'a onunla dalga geçip geçmediğini anlamak istercesine baktı. *Neymiş uygun olan, oteldeki birlikteliğimizden hiç bahsetmemek mi?* demek istiyordu. "Pekâlâ, Christian."

"Mesajımı aldın mı?"

"Evet, aldım." Onu neden aramadığıyla ilgili bir açıklamada bulunmadı.

Gözlerini çok az kıstı. Başka hiç kimse bunu fark etmeyebilirdi, ama Colette fark etti. Beş yıl boyunca onunla birlikte çalıştıktan sonra, Christian'ın ruh halini ve düşüncelerini açığa vuran her türlü şeyi anlar olmuştu. Christian ona kızgındı ve bakışları, duruşu, omzunun şekli, kısacası onunla ilgili her şey ona bunu anlatıyordu. Colette mektubu yazan kişi olduğunu anladığını tahmin ediyordu. Korkuya kapılıp bu konudan uzak durmaya çalıştı.

Christian gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Seninle birkaç dakika konuşmak istiyorum. Özel olarak."

Bilmiyordu. "Mümkün... değil. Çalışıyorum."

"O zaman beklerim."

Sinirli Christian Dempsey içeriye giren müşterilerin hepsini kaçıracaktı.

Colette tereddüt etti, sonra da isteksizce ona teslim oldu. Bunu ertelemenin hiçbir faydası olmayacağına karar verdi, Christian gitse bile geri gelecekti. "Patronumdan izin istemeliyim."

Christian hafifçe başını salladı, Colette erken çıkmak istediğini söylemek için telaşla Susannah'ın yanına döndü.

Colette yanına gelir gelmez, Susannah, "Kim o adam?" diye fısıldadı.

"Eski patronum. Biraz dışarı çıksam olur mu?"

"Onunla birlikte mi?" Endişelendiği belli olan Susannah kaşlarını çattı.

"Birbirimize söyleyecek çok şeyimiz yok zaten." Colette'e göre konuşmaları beş saniye bile sürmezdi. En büyük endişesi daha sonra neler hissedeceğiydi. Christian hakkında bildiği şeylere rağmen ona olan hisleri hiç değişmemişti.

Susannah, "İstediğin kadar izinlisin," dedi. "Bu adamla *kendi* rızanla konuşacağını söylemen yeter."

Öyleydi, gerçekten de kendisi istiyordu. "Konuşmamız gerekiyor," dedi, açıklamanın devamını getirmedi.

Christian kapının önünde bekliyordu. Her zamanki gibi centilmence davranıp çiçekçiden çıkarken kapıyı tuttu. Colette Dempsey İthalat'tan ayrıldıktan sonra girdiği işle ilgili bir yorum yapmasını bekledi. Christian hiçbir şey söylemedi.

Christian Fransız Kafesi'ni göstererek, "Sokağın karşısında kafe varmış," dedi. Camların birinin ardında çeşit çeşit pastanın dizildiği bir vitrin vardı, diğer camlardan da küçük masalar ve sandalyeler görünüyordu.

"Onun yerine biraz yürüsek?" Colette kafedekilerin konuşmalarını duymasını istemiyordu.

Christian itiraz etmedi. Blossom Sokağı'nda ilerlerken biraz konuştular, hal hatır sordular. Christian elleri arkasında

yürüyor, Colette'in küçük adımlarına ayak uydurmaya özen gösteriyordu. Colette'i en çok rahatsız eden şey, ikisinin de birbirini tanımıyormuş gibi davranmak için büyük çaba sarf etmesiydi. Birbirlerini çok iyi tanımalarına rağmen birer yabancı gibi davranıyorlardı.

Christian, "Nasılsın?" diye sordu. Doğrudan içini görebilmek gibi bir yeteneği varmışçasına dönüp ona baktı. Gerçekten de bunu yapabiliyordu.

"Çok iyiyim, teşekkürler." Sesinin hissettiği gerginliği açığa vurmaması için dua etti.

"Gerçekten nasılsın... fiziksel olarak?"

"Fiziksel olarak mı?"

"Açık açık söylemem mi gerekiyor?" Sözlerinden sabırsızlık akıyordu. "Yanlış hatırlamıyorsam, o gece hamile kalmaman için ikimiz de bir tedbir almadık."

"Şey..." Colette'in utançla kızaran yanakları, kavşakta yanan kırmızı ışıktan da parlaktı. "İyiyim. Endişelenecek... hiçbir şey yok."

Christian ona inanmamış gibiydi.

Colette ondan ayrılmaya hazır halde, "Hepsi bu kadarsa ben işimin başına döneyim," dedi. Aklı sorularla, itham dolu cümlelerle karman çorman olmuştu. Hiçbir zaman Christian'ın aptal olduğunu düşünmemişti, ama Çin'den insan kaçırdığıyla ilgili kanıtları görmüştü. Onunla görüşmek kafasını karıştırmıştı. Onu düşünmeyi de, çocuğunu taşıdığından şüphelenmesine sebep olmayı da istemiyordu. Ne kadar çabuk vedalaşırlarsa o kadar iyi olurdu.

Christian, "Hayır, dahası da var," diyerek sertçe araya girdi. Soracağı soruları nasıl ifade edeceğini bilmiyormuş gibi tereddüt etti. Kısa bir duraksamanın ardından ağzındaki baklayı çıkardı: "Şirkete geri dönmeni istiyorum."

Teklifi Colette'i şaşkına uğrattı, hemen başını iki yana salladı. "Yapamam."

Trafik ışıkları yayalar için yeşile dönünce sokağın karşısına geçtiler, akıllarında herhangi bir yer olmadan yürümeye devam ettiler.

Christian yolun karşısına varıncaya kadar bekledi. "Yaşananlardan dolayı mı?"

Colette, "Christian," diye söylendi ve o anda Christian'ın mektuptan haberi olmadığını anladı. "Maalesef, olmaz. Çok üzülüyorum, kendimi kötü hissediyorum, ama o gece her zaman aramızda kalacak."

"Ve o gün."

Christian utancını artırmaya *çalışıyor* gibiydi.

"Peki, bir de o gün. Her neyse. Birlikte çalışmamız artık söz konusu olamaz."

Christian üzgünce, "Pekâlâ," dedi. "Tatilden sonra hata yaptığımı fark ettim. İlişkimiz değişti, bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim."

Colette içten içe, *değişen tek şey bu değildi*, diye düşündü.

Christian, "Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davrandım," diyerek konuşmaya devam etti. "Ama öyle değildi.. değil. Anlatmak istediğini anlattın. Bunu iki yetişkin gibi otu-

rup konuşmalı, bir karar vermeliyiz."

"Ben oturup konuşmak istemiyorum. Ayrıca verilecek bir karar da yok. Utanç duyulacak bir hata yaptık. Suçu ister şampanyaya at, ister ortama."

Christian kaşlarını havaya kaldırdı.

Colette başını eğip gözlerini kaldırıma dikti. "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Her şey değişti, Christian. Artık asistanın olamam."

"Neden Noel partisinde yaşananların bir anda verilmiş yanlış bir karar olduğunu düşünüp unutmuyoruz? Sen çok değerli bir çalışansın. Şirketin sana ihtiyacı var."

Colette, "Şirketin mi?" diye sordu.

Christian yavaşça nefesi verdi. Lafı ağzında geveleyip, "Sana ihtiyacım var," dedi. "Geri dönmeni istiyorum."

Colette bu sözlerin gururunu okşaması gerektiğini düşündü, çünkü Christian Dempsey herhangi birine veya bir şeye ihtiyaç duyduğunu çok nadir kabullenirdi. "Mümkün değil," dedi, gayet de ciddiydi. "Yaşananları geri alamayız. Bunu görmüyor musun?" Programını yönetmeye, seyahatlerini ve çıktığı kadınlarla *randevularını* düzenlemeye devam etmesini bekliyor olamazdı. Onu şikâyet ettiğini öğrenir öğrenmez Colette'i kapı dışarı ederdi zaten.

Christian herhangi bir cevap vermedi.

Colette, "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

"Neden? Saklanıyor muydun?"

"Hayır..."

"O kadar da zor değildi. Muhasebeye sana ait çok önem-

li dosyaları gönderebilmek için bankanla görüşmesini ve yeni adresini almasını söyledim."

Colette kendisini biraz aptal gibi hissederek omuz silkti. Ama bir başka soruya daha katlanamazdı. "Yeni bir asistan tuttun mu?" Yıllar boyunca edindiği arkadaşlarından herhangi birine bu soruyu sorabilirdi. Ama şirket işten böyle aniden çıkmasıyla ilgili dedikodu ve söylentilerle çalkalanıyor olmalıydı, Colette de bu yüzden Dempsey İthalat'taki hiç kimseyi aramamıştı. Bir şeyler öğrenmek için onlarla iletişime geçmesi, sığınacağı son limandı.

Christian, "Lloyd Yord," dedi.

"Lloyd," diye tekrarladı. Adamın yüzünü hatırlamaya çalıştı ama beceremedi. "Onu tanımıyorum." Christian elinden geldiğince şirketteki çalışanları terfi ettirme yoluna başvururdu.

"Dışarıdan geçici olarak işe aldım."

Colette gözlerinin irileştiğini hissetti. Christian geçici olarak personel alımından hoşlanmazdı, şimdiye kadar da bundan kaçınmıştı. Şirket dışında asistan araması kendisini suçlu hissettiğini kanıtlıyordu. Anlamadığı şeyse, onu neden geri istediğiydi. Yaptığı işleri er ya da geç anlayacağını biliyor olmalıydı.

"Kendini toparlar ve kendi isteğinle işe dönersin diye ummuştum. Senden haber almayınca bizzat görüşmekten başka çarem olmadığını anladım."

"Christian, üzgünüm, çok üzgünüm. Ama fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Bunu bir daha düşünmeyeceğinden emin misin?"

"Eminim." Colette gözlerini kapattı. Her şeye rağmen, onu, görevinin sorumluluğunu ve getirdiği zorlukları özlemişti. Geçen günler boyunca Christian'ı aklından hiç çıkaramamıştı. Ona bebekten bahsetmeyi istiyordu, ama her şey sonuçlanana kadar bunu yapamazdı. Bunun nasıl ve ne zaman gerçekleşeceğini ise bilemiyordu.

"İşe dönmek *istiyorsun*, Colette. Bunu hissedebiliyorum. Seni tutan şeyi söyle, halledeyim. Zam mı istiyorsun, iyi. Maaşının ikiye katlıyorum. Birbirimizi çok iyi tanıyoruz ve..."

Artık sinirlenen Colette ters ters Christian'a baktı. "Ben hiç de öyle düşünmüyorum. Beş yıl boyunca her gün yan yana çalıştık, ama benim hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun."

"Gerçekten mi?"

Colette parladı. "Evet, gerçekten."

"Tam aksine, seni *çok çok* iyi tanıyorum, Colette Blake." İmalı sözleri Colette'in narin tenini ve gururunu dikkatlice batırılan bir iğne gibi deldi.

Colette deli gibi atan kalbinin müsaade ettiği kadar sakince, "Neyi kastettiğimi anlamıyor musun?" dedi. "Az önce söylediklerinle haklı olduğumu gösterdin. Olan oldu, artık geri dönüş yok. Asistanınız olarak kalıcı birisini işe almanızı tavsiye ederim, Bay Dempsey, çünkü sizin için tekrar çalışmak gibi bir niyetim yok... Nokta."

Onurunu kaybetmemesi gerektiğini bilen Colette arka-

sını dönüp uzaklaştı, Christian'ı kaldırımın ortasında öylece bıraktı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

6

"Basit bir meditasyon yöntemi olan örgü, dünya barışını sağlayamayabilir ama ben onun sayesinde kendi dünyamda huzuru buldum."

Ann Budd

LYDIA GOETZ

Şal kursunun ilk günü olmasa, Margaret ile Julia'nın yanında olmak için dükkânı kapatırdım. Yeğenimin durumu hiç iyi değil. Doktorlar kötü kırılan kolunu platinle sabitledikten sonra onu iki gün hastanede tuttu. Yüzü şişmiş ve morarmıştı. Ona ne zaman baksam kendimi tutamayıp ağlıyordum. Birinin güzelim Julia'ma bunları yaptığına hâlâ inanamıyorum. Uğradığı saldırının onu fiziksel olduğu kadar duygusal olarak da yaraladığını biliyorum.

İkisi de yaşananlardan çok kötü etkilendi. Margaret'i

daha önce o kadar kızgın gördüğümü hatırlamıyorum. Hastanede bekleme odasında can çekişiyormuş gibi dönüp durdu, hemşirelerle ters ters konuştu, cevaplar istedi, çoğu zaman da etraftakileri sinir etti. Onunla konuşamadım bile. Matt olmasa ne yapardım bilmiyorum. Eniştem durumu çok iyi idare etti. Margaret'e tekrar tekrar Julia'nın *hayatta* olduğunu hatırlattı. Kızları saldırıdan canlı kurtulduktan sonra arabanın gitmesinin hiçbir önemi olmadığını, kasko şirketinin arabayı yenileyeceğini, ama hiçbir şeyin çocuklarını geri getiremeyeceğini söyledi.

Çarşamba gününün soğuk akşamüstü vaktinde kapı açıldı ve Alix dükkâna girdi. Kursa yazılmaya karar vermesi beni mutlu etti ama aslında buna hiç ihtiyacı yoktu, çünkü çalışarak çok başarılı bir örgücü olmuştu. Colette ile Susannah başlangıç aşamasında olduğundan biri onlar için basit, diğeri de Alix için daha ayrıntılı, daha karmaşık iki şal seçmeye karar verdim. Alix'in onu zorlayacak bir şeye ihtiyacı vardı, yoksa çabucak sıkılırdı. Ayrıca dikkatini dağıtacak bir şeyle de uğraşması gerekiyordu, ben de dantelli modelin işini göreceğini düşündüm.

Onu gördüğüme o kadar çok sevindim ki, neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Julia'nın uğradığı saldırıdan dolayı perişan olmuş, duygularımın harap olduğunu hissetmiştim.

Sesimin titrememesi için büyük çaba sarf ederken "Duydun mu?" diye sordum.

Alix başını salladı. "Julia'nın durumu nasıl?"

"Hastanede iki gün kaldıktan sonra eve getirdik ama ailesinin dışında hiç kimseyle görüşmeyi istemiyor." Julia arkadaşlarının şişen ve moraran yüzüyle ilgili yorumlarından korkuyordu. Eve gidince hemen odasına kapanmış, dışarıya da hiç çıkmamıştı. Durumunu herkesten daha iyi anlıyordum. İlk beyin ameliyatımı geçirdikten sonra, başım sargılarla neredeyse tamamen kapatılmış, ben de son derece içe kapanık biri olmuştum. Bunların sınanacağım zorlu günlerin başlangıcı olduğunu o zamanlar fark etmemiştim. Arkadaşlarımın beni görmesine izin vermemiş, bir süre sonra yalnızlıktan depresyona girdiğimde de geriye sadece birkaç tanesinin kaldığını görmüştüm. Geçmişe baktığımda onları kendi hatamdan dolayı kaybettiğimi biliyorum, bu yüzden de Julia`nın aynı hataya düşmemesini diliyorum.

Yapabileceğim tek şey yeğenim için dua etmek, ona sevgimi ve desteğimi vermek. Kolu iyileşecek, morlukları geçecek, ama bir hafta önceki o tasasız kız olup olmadığından, emin değilim.

Hırsız o gün ablamlardan sadece arabalarını çalmadı. Julia'nın dünyanın düzgün ve güvenli bir yer olduğuna dair masum inancını da alıp götürdü. Ablamla Matt'i de derinden yaraladı. O adam her kimse çok büyük bir günah işledi.

Alix, "Aynasızlar suçluyu yakaladı mı?" diye sorarken, dükkânın arka tarafındaki odada duran masaya doğru aylak aylak yürüdü. Derslerimi orada veriyordum. Alix sırt çantasını yere koydu, hafta başında aldığı yumakla şişlerini çıkardı.

"Henüz bir ses çıkmadı." Açıkçası çok fazla umudum da yoktu. Margaret'le konuşan polis arabanın muhtemelen saldırının ardından birkaç gün içinde Seattle Limanı'ndaki bir konteynere yükleneceğinden bahsetmişti. Söylediğine göre ablamın seçtiği yeni araba karaborsada en çok rağbet görenlerden biriydi. Ailecek ilk kez aldıkları sıfır arabayla büyük bir heyecan yaşamışlardı, ama bu Margaret'in içindeki suçluluk duygusunu artıran bir başka şeydi.

Alix, "Yerinizde olsam çok şey beklemezdim," diye söylendi.

Alix'in polislere güvenmediğini biliyordum. Bu katı tutumuna karşı çıkmak için olumlu bir şeyler söylemeliydim, ama kendimi hiç de tartışacak halde hissetmiyordum. Ayrıca ablam için önemli olan arabasını geri alması değildi. Adaletin yerini bulmasını, bunu gözleriyle görmeyi istiyordu. İnsanları kolayca affeden ve yaşananları unutan biri değildi; ailesini, özellikle de kızları Julia ile Hailey'i ne pahasına olursa olsun korurdu.

Küçük çan ikinci kez çaldı ve Susannah ile Colette içeri girdi. Üç kadın da daha önceden gerekli şişleri ve ipleri almıştı, ben de kurs ücretine dahil olan modelleri getirmiştim. Colette ile Susannah örgüye yeni başladığı için vaktimin çoğunu onlara yardımcı olarak geçirecektim.

"Susannah, Colette, bu arkadaşım, Alix," dedim. "Fransız Kafesi'nde çalışıyor, muhtemelen mahallede kendisini görmüşsünüzdür."

Alix soğuk bir tavırla omuz silkti. Tavrı bana ilk örgü

kursunda, Jacqueline Donovan'ın karşısına oturduğu sıralardaki davranışlarını hatırlattı. Alix'in bu yönünü uzunca bir süredir görmemiştim, canını bir şeyin sıktığını biliyordum. Bir kez daha dilimi tuttum.

"Colette, istersen sen kendini tanıt," dedim, kursa daha iyimser bir havayla başlamayı umut ettim.

"Susannah ve Lydia'yı tanıyorum. Alix'i de kafede gördüm. Adım Colette Blake."

Başka bir şey söylemeyince onu konuşturmaya çalıştım. "Bize biraz kendinden bahset," dedim.

Colette, Alix'e baktı. "Ne bilmek istersiniz?" diye sordu.

Alix yine gönülsüzce omuz silkti. "Bana söylemeye can attığın bir şey yoksa hiçbir şey bilmeyi istemiyorum."

Artık sessiz kalamazdım. Sertçe "Alix!" diyerek tavrının kaba olduğunu düşündüğümü gösterdim.

Alix de özür dileme lütfunu gösterdi. "Özür dilerim, Colette, çok berbat bir gün geçiriyorum. Rica ederim, bana kendinden bahset."

Colette başını iki yana salladı. "Aslında söyleyecek bir şeyim yok. Doğrudan derse başlamayı tercih ederim."

Susannah, "Hey," diyerek araya girdi. "Bu kursun eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Tanrı aşkına, şal öreceğiz! Kurşun geçirmez yelek değil."

Sözleri yüzümü güldürdü. "Tamam, Susannah, sen devam et," dedim. En azından o, muhabbet etmeye gönüllü gibi duruyordu.

Susannah, "Evet," diyerek konuşmaya başladı. "Herke-

sin bildiği gibi geçen eylül ayında çiçekçiyi alıp adını Susannah'ın Bahçesi koydum. Yirmi dört senelik öğretmenlik hayatımdan sonra büyük bir değişiklik yaptım."

Alix biraz daha dik oturup, "Öğretmenliği neden bıraktın?" diye sordu.

"Hayatım çok monotonlaşmıştı. Tükenmiş gibiydim. Farkına bile varmadan tüm hevesimi yitirmiştim. Öğretmenliğe başladığımda, mesleğimi yaptığım her dakikayı seviyordum. O zamanlar öğretim yılının sona ermesinden nefret ediyordum. Geçen sene ise yazın gelmesini bile bekleyemedim, öğrencilerimi ve kendimi kandırdığımı fark ettim."

Alix'in sorusu, Susannah'ın çiçekçiyi açması gibi bir gün kendi pastanesini de açmayı istemesiyle ilgili olup olmadığını düşündürdü. Bunun heyecan verici bir fikir olduğunu düşündüm, ama Jordan'ın buna ne diyeceğinden emin olamadım.

Colette öne eğilip, "Neden çiçekçi?" diye sordu.

Susannah coşkuyla ellerini açtı. "Benim de annemin de her zaman evinin önünde çok güzel bir bahçesi olmuştur. Sanırım çiçeklere beslediğim sevgi bana ondan miras kaldı. Aslında kocam olmasa çiçekçi açmayı bile düşünmezdim. Kocam Joe her şeyin en iyisini bilir." Duraksayıp gülümsedi. "Lafımı düzelteyim. Güzel bir gün geçiriyorsa, benimle ve ihtiyaç duyduğum şeylerle ilgili olarak son derece anlayışlı davranır. Fanny Çiçekçilik'teki satılık ilanını görüp dükkânın sahibiyle de o görüştü zaten. Dükkânı almaktan bahsettiği anda yapmam gereken şeyi anladım."

Alix, "Kendi işinin patronu olmayı seviyor musun?" diye sordu.

Susannah heyecanla, "Hem de nasıl," dedi. "Ama hayatımda hiç bu kadar çok çalışmamıştım."

Alix camdan Fransız Kafesi'ne baktı. Bir zamanlar böyle bir yerde çalışmayı hayal ettiğini ve bu hayalinin tıpkı benimki gibi gerçeğe dönüştüğünü hatırladım.

Susannah, "Alix, haziranda evleneceğini duydum, doğru mu?" diye sordu.

Alix başını salladı ama çok da hevesli değildi. Kötü geçen gününün düğünle doğrudan ilgili olduğundan korkmaya başladım. Keşke canını neyin sıktığını bilseydim. Ama Alix dertlerini rahatça paylaşabilen biri değildi, sanırım bu tür içe kapanık davranışları da onca yıl boyunca hayatta sadece kendisine güvenmesinden kaynaklanıyordu. Ne de olsa on altı yaşından beri tek başına yaşıyordu.

Susannah, "Düğün çiçeklerinin siparişini verdin mi?" diye sordu.

Alix yine kıvrandı. "O konuyu Jordan'ın annesine bırakıyorum."

Colette, "Seçimi kendin yapmak istemiyor musun?" diye sordu, ardından önce Susannah'a, sonra da bana baktı.

"Doğrusu, hayır." Alix bu konudan sıkılmışçasına örgü şişlerine ve ipine uzandı.

Susannah, "Ama çiçekler düğünün büyük bir parçasıdır." dedi. "Onları senin..."

Alix lafını bölüp, "Şimdiye kadar en ufak bir kararı bile

ben vermedim," dedi. "Neden şimdi vermeye başlayayım?" Bana döndü. "Akşama kadar oturup konuşacak mıyız, yoksa örgü mü öreceğiz?"

"Örgü öreceğiz." Düğün konusunu bir kenara bıraksak daha iyi olurdu. Şişleri ve bir yumak ipi elime aldım. İşaret parmaklarımı karşılıklı olarak yumağın içinden geçirirken, "İlmek atmanın çeşitli yolları vardır," diyerek açıklamaya başladım. İpin ucunu bulma ve yumağın içinden geçirme konusunda kendi yöntemimi geliştirmiştim. Doğrusu çoğu zaman başarılı olamıyordum. Şansıma bu kez bir deha gibi göründüm. İpin ucunu çektim, Susannah ile Colette'in de aynını yaptığını gördüm.

İpin ucunu bulmak ortamı yumuşattı, ben de derse bununla başlamadığıma üzüldüm. Alix'in muhabbet edecek havada olmadığı ortadaydı, Colette kendisi hakkında en küçük bir ayrıntıyı bile paylaşmaya yanaşmıyordu. Alix'e geçenlerde dul kaldığını söylemek isteyeceğini tahmin etmiştim. Belki de Alix'in çoktan bunu duyduğunu düşünmüştü. Colette, Derek'in vefatının üzüntüsünü içinde yaşamayı tercih ediyor da olabilirdi gerçi.

Colette'e ve Susannah'a ipi şişin üzerinden geçirerek nasıl ilmek atılacağını göstererek derse devam ettim. Bu tekniği en çok sevdiklerimden biri olmamasına rağmen, en basitlerinden biri olduğu için ilk başta tercih ettim. Ayrıca bu yöntem sayesinde, en temel örgü kurallarını öğrenmeye geçmek için de çok faydalı bir başlangıç yaptım.

Colette ilk sırasını bitirip ilmeklerini sayana kadar, Alix

çoktan modelinin birkaç santimlik kısmını örmüştü.

Colette masanın karşı tarafına bakıp kaşlarını çattı. "Sen örgü örmesini biliyormuşsun," diye yakındı. "Niye kursa yazıldın?"

Alix başını kaldırıp kısa süreliğine Colette'le göz teması kurdu. "Nişanlım Jordan sinirlerimi yatıştırabileceği için kursa yazılmamı tavsiye etti."

Susannah, "Anlamıyorum," diye homurdandı ve şişle iplikleri bir kenara bıraktı. "Bunun rahatlatıcı bir şey olması gerekmiyor muydu?"

"İlk başlarda öyle olmayabilir," dedim.

Susannah, "Ciddi olamazsın," diye söylendi.

Alix kahkahayı patlattı. "Siz bir de beni öğrenirken görseydiniz. İlk ilmeğimi kaçırınca Jacqueline morarmış, renkten renge girmişti."

O günü hatırlayınca gülümseyerek, "Hatırladığım kadarıyla, ilmeği kaçırmandan değil, verdiğin tepkiden, bildiğin tüm küfürleri saymandan dolayı öyle olmuştu."

Gülerken Alix'in dudakları titredi. "Dilimi törpüledim hanımlar, endişelenmenize gerek yok."

Susannah, "Çocuklarımdan duyduklarımdan farklı bir şey duyacak değilim ya," dedi.

"Kendinden o kadar emin olma."

Gülümseyerek elimi kaldırdım, "Küfür yarışına mı gireceksiniz?" diye sordum.

Susannah dört dörtlük ilk ilmeğini bitirirken, "Ben almayayım," dedi. Ortam birden gerildi. Bu durumda Susan-

nah'ın ipi bir şişten diğerine geçirebilmesine şaşırdım. İç çekti ve çok zorlu bir işin altından kalkmış gibi onayımı almak için bana döndü.

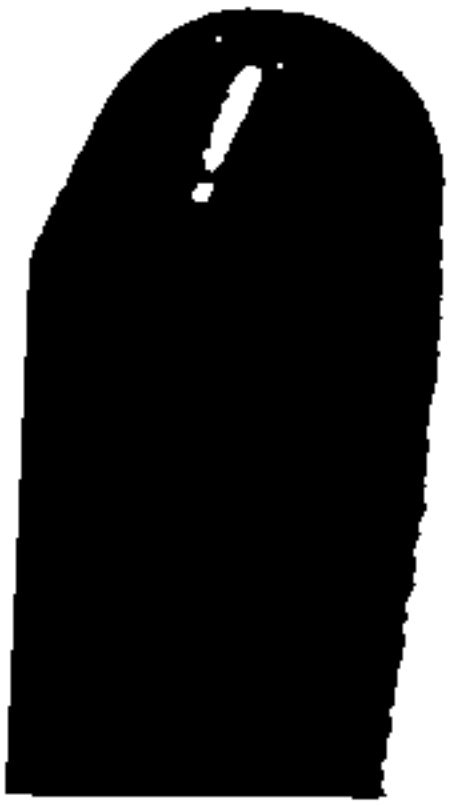
Ortaya çıkardığı işi incelemek için öne eğilirken, "Güzel," dedim.

Colette, "Benim yardıma ihtiyacım var," dedi, ipi masanın üzerinde karman çorman olmuştu.

Bunu nasıl becerdiğini tam olarak anlayamadım ama şu son üç yıl içinde bu tür şeylerin hepsini görmüştüm. Kısa sürede hatasını düzelttim, tekrar ilmek atmayı gösterdim, anladığından emin olmak için arkasında durdum. Onun yerine örgüyü elime alsaydım hiçbir şey başarmamış olacaktım. Hepsini kendi başına yapması gerekiyordu.

Birkaç dakika sonra, "Susannah haklı," dedi. "Bu hayatımda denediğim en sinir bozucu iş. Rahatlatıcı kısım ne zaman başlayacak?"

Alix ikisine de, "O kendiliğinden olacak," dedi. "Birden eliniz kendiliğinden işlemeye başlayacak, ilmekleri saymaya bile gerek duymayacaksınız. Ben ilk olarak bebek battaniyesi ördüm, her bir sıradan sonra durup yanlışlıkla ilmekleri kaçırıp kaçırmadığıma veya fazla atıp atmadığıma bakıyordum. Bu şal onun yanında çocuk oyuncağı kalır."

Alix'in haklı olduğunu kabul etmeliydim. Bebek battaniyesinin modeli fazlasıyla çaba gerektiriyordu. Yaklaşık on dersi kapsayacağı için onu seçmiştim. Lif gibi daha küçük bir şeyle başlasam, sadece bir, bilmedin iki derste işimiz biterdi. Bebek battaniyesi kursun ders sayısına tam uyuyordu.

Susannah'a, "Şalı kimin için örüyorsun?" diye sordum.

Hiç tereddüt etmeden, "Anneme," dedi. "Colville' deki... huzurevine yerleştirdiğimizden beri durumu çok iyi, hatta beklediğimizden de iyi."

"Benim annem de huzurevinde kalıyor," dedim. "Ondan bu kadar uzakta yaşamanız zor olmalı." Margaret'le ortaklaşa annemin durumunu kontrol ediyor, onunla birlikte vakit geçiriyorduk.

Julia'nın başına gelenleri anneme henüz anlatmadık. Anlatmamız onu üzmekten başka bir şeye yaramazdı zaten. Margaret birkaç gündür yanına uğramadığı için tuhaf bir şeyler olduğunu tahmin edeceğinden korkuyordum. Ama annem henüz hiçbir şey fark etmemişti.

Susannah yorumuma cevap olarak, "O kadar da kötü değil uzakta olmamız," dedi. "Annemle her gün telefonda görüşüyorum." Duraksadı, ipi şişin etrafına dikkatlice sararken dilini ısırdı. "Bir arkadaşım düzenli olarak yanına uğrayıp beni annemin durumundan haberdar ediyor."

"Arkadaşlarımız da olmasa ne yapardık," dedim, Alix'in aniden başını kaldırdığını gördüm. Artık daha sakin görünüyordu.

"Peki ya sen, Alix? Kime örüyorsun?"

Başını salladı. "Başta kendime saklamayı düşündüm. Şu düğünü atlatana kadar daha çok depresyona girer, ağlar, üzerimi örterim." Sırıttı, başını iki yana salladı, örgüsüne devam etti. "Ama bunu Jordan'ın büyükannesine vereceğim. Galiba ona bir şeyler örmem hoşuna gider."

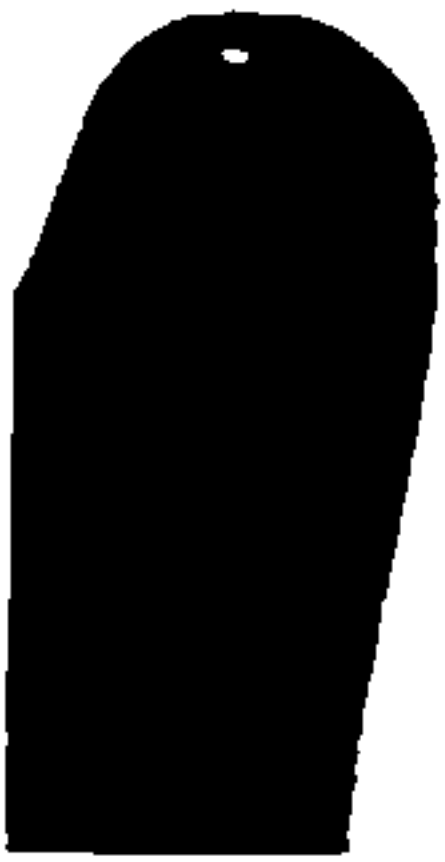
"Bence de," dedim. "Peki ya sen, Colette?"

Colette başını kaldırmadı. "Kendime saklayabilirim. Yoksa bencillik mi etmiş olurum?"

"Hiç de değil," dedim. Örgünün dördümüzün üzerinde de sihrini konuşturduğunu fark ettim. Alix düğünden dolayı sinirli ve gergin olarak gelmişti. Colette bilmediğim bazı sebeplerden dolayı gergin ve mutsuzdu. Ben de yeğenimin ve Margaret'in başına gelenlerden dolayı çok üzgündüm. Susannah ise yeni kurduğu işiyle uğraşıyordu. Ama artık rahatlamıştık, birlikte konuşuyor, gülüyor, *örgü örüyorduk*. Örgü bizleri birbirimize bağlamıştı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

7

ALIX TOWNSEND

Günlük işlerini bitiren Alix kendine bir fincan kahve doldurup kafenin arka tarafındaki odada bulunan personel masasına oturdu, ayaklarını kaldırıp karşıdaki sandalyeye koydu. Fransız Kafesi çok iyi iş yapıyor, o da bu başarıda bir payının olduğunu düşünmeyi seviyordu. Muffinleri, kekleri, kurabiyeleri ve turtaları her sabah taptaze pişiriyor, müptelası birçok müşteriyi kendilerine çekiyordu.

Garsonlardan biri olan Molly, başını mutfaktan içeri soktu. "Jordan geldi," dedi, ses tonu Alix'e onun gibi bir adamla beraber olduğu için çok şanslı olduğunu hissettirdi. Ama Alix bunu zaten biliyordu.

"Jordan? Burada? Şimdi?" Daha buluşmalarına bir saat vardı.

"Jordan'a benziyor, Jordan gibi konuşup yürüyor. Bence

ön taraftaki kişi Jordan'ın *ta* kendisi."

Molly'nin zekâsını kahve fincanıyla selamlayan Alix, "Şakacı seni," dedi.

"Onu buraya göndermemi ister misin?"

Alix berbat bir halde olsa da başını salladı. Jordan daha önce planladıkları gibi bir saat daha beklese duş alacak, kıyafetlerini değiştirecekti. Beklemediğine göre onu olduğu gibi, yani yorgun argın kabul etmek zorundaydı.

Jordan kapıda belirdi, Alix ayaklarını indirip ona boş sandalyeyi işaret etti. Jordan tek eliyle sandalyeyi kaldırıp masaya çekti, öteki elinde de kahve dolu karton bir bardak vardı. Sandalyeye sırtını yaslayıp gülümsedi.

Alix, "Buluşma saatini yanlış mı anlamışım?" diye sordu, ama yanılmadığından emindi.

"Hayır, erkenciyim."

"Özel bir sebebi var mı?"

Jordan onunla göz göze gelmedi. "Kataloglara bakmaya fırsat bulabildin mi?" diye sordu.

"Ne kataloğu?" Aslında Alix, Jordan'ın tam olarak neyi kastettiğini çok iyi biliyordu. Jordan'ın annesi düğün davetiyeleri örnekleriyle dolu kocaman katalogları bizzat kendisi getirmişti, onları inceleyip içlerinden birini seçmesi gerekiyordu. Gerçekten de seçmeye *çalışmıştı* ama Jacqueline veya Susan sevdiklerinin hepsini teker teker elemişti. Dönüp onlara bir kez daha bakmamaları ise Alix'in moralini bozmuştu.

"Annem siparişin verilebilmesi için davetiyeyi hemen

seçmemiz gerektiğini söyledi."

Alix yüksek sesle homurdanmamak için elinden geleni yaptı. "Peki, *sen* baktın mı?"

"Hayır, kilisede çok işim vardı ve..."

"Ben meşgul değil miyim sanıyorsun?" Alix'in kızgınlığı dile geldi.

Jordan gözlerinin içine baktı. "Alix, buraya tartışmaya gelmedim. İkimiz de meşgulüz, haklısın, ama düğünü ciddiye almalıyız."

"Ben ciddiyim." Çok yorgun olmasa öfkesini daha iyi kontrol edebilirdi.

Jordan, "Ben de," dedi. "Davetiyeyi seçmemiz gerektiğini düşünen herkes ciddi."

"Herkesten kastın annen, değil mi?"

"Bir de Jacqueline."

Alix, "O zaman onlar seçsin!" diye haykırdı ve kızgınlıkla yumruklarını sıktı. Yine de Jordan, Jacqueline konusunda haklıydı. Arkadaşları kendisini düğün detaylarına öyle bir kaptırmıştı ki, Alix ondan kaçmaya başlamıştı. Arkadaşı ve akıl hocası Jacqueline'le yaptığı her konuşma dönüp dolaşıp düğüne geliyordu. Jacqueline gerçekten de düğün için koca bir orkestra tutmuştu! Bu sabah da törenin en anlamlı anlarında göğe güvencinler salacak biriyle görüşeceğinden bahsetmişti. Güvercinler mi? Alix'e göre beyaz kuşların kanatlarını çırpması, başlarına pislemesi saçmalığın daniskasıydı. Hatta bir ara konuşmalarında "evli çifti" kiliseden kulübe, faytonla götürme lafı geçmişti. En son duyduğuna

göre Jacqueline bu fikrinden henüz vazgeçmemişti. Fayton mu? Alix çiçekleri ve düğün pastasını düşünmeye bile zor dayanıyordu.

Hiç kimsenin kalbini kırmayı istemiyordu, ama bu, *onun* düğünüydü ve nasıl bir şey yapılacağı konusunda az da olsa söz hakkına sahip olmalıydı. Aslında istemese de düğünün kulüpte düzenlenmesini kabul etmiş, bunu da sırf Jordan'ın annesini memnun etmek için yapmıştı. Alix parçası olacağı ailenin fertleriyle, özellikle de Susan Turner'la iyi bir ilişki kurmak istiyordu; bu yüzden de bazı konularda taviz vermeye razıydı. Ama taviz veren tek taraf *sadece* oymuş gibi görünüyordu.

Alix en sonunda, "Katalogları akşam inceleyebiliriz," dedi. Tartışmanın manası yoktu.

"Hiç mutlu görünmüyorsun."

"Değilim zaten." Bunları kabul ediyordu ama isteyerek yapıyormuş gibi de davranamazdı. Düğünlerinin ellerinden kayıp gitmesine biraz daha üzülerek, "Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu.

"Baş başa biraz vakit geçirmeyi mi? Olur, Alix, söz veriyorum ama önce davetiyeyi seçmeliyiz." Kahvesini yudumladı.

Alix hevesle, "Hepsi o kadar değil," dedi. "Bana nişan yüzüğünü taktığında düğünden bahsetmiştik..." Duraksadı. "Küçük bir tören olacağını ve davetiyeleri kendim hazırlayacağımı sanmıştım."

"Gerçekten mi?" Jordan etkilenmiş gibiydi. "Davetiye

işini belki başka zaman hallederiz."

Alix ciddi olduğunu sanmıyordu. "Annenin listesinde kaç kişi var?" diye sordu. Kendisininki epey kısa olacaktı.

"Son hesabına göre üç yüz."

Alix'in kalbi deli gibi atmaya başladı. "Üç *yüz* mü?"

Bu haberin Alix'e neler yaptığını fark etmediği belli olan Jordan, "Davetiye," diyerek düzeltti. "Yani beş yüz kişiyi bulur."

"Ciddi olamazsın!"

"Alix, babam papaz. Bu yüzden bizimkilerin arkadaş çevresi çok geniş. Annem listeyi üç yüz davetiyeye indirmeyi başardı. Kaç taneyle başladığını söylersem panik atak geçirirsin."

"Şu an geçiriyorum zaten."

Jordan gülümsedi, Alix'in şaka yaptığını düşündü, ama gerçek hiç de öyle değildi. Yüzlerce davetlinin, yabancının doldurduğu kilisede sunağa yürümenin düşüncesi bile Alix'in karnına krampların girmesine sebep oluyordu.

Alix, "Umarım seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsundur," diye söylendi.

Jordan kahvesine uzanırken tekrar gülümsedi. "Adım gibi."

Alix, "Düğünden başka bir şeyler konuşabilir miyiz?" diye sordu. Kolunun iç tarafları kaşınmaya başladı, kurdeşen döktüğünden şüphelendi. Çocukluğundan beri kurdeşen dökmemiş, strese bağlı olduğunu anladığı gerginliği geride bıraktığını varsaymıştı. Belli ki yanılmıştı.

Jordan hemen, "Elbette," dedi. "Nelerden konuşmak istiyorsun?"

"Şey..." Birkaç dakika önce Jordan'la konuşmayı dört gözle beklediği bir düzine konu vardı. Aniden kafası tamamen boşaldı. "Şal kursunun ilk dersine gittim."

"Nasıl geçti?"

"İyiydi, sanırım."

"Bana kurstaki diğer kişilerden bahset."

"Benim haricimde iki kişi daha var. Susannah ile Colette." Alix kursun kalabalık olmamasına seviniyordu. Bir zamanlar örgüye başladığında yaşadığı sorunların benzerini yaşayan Susannah'a bir şeyler öğretirken Lydia'ya yardımcı olmuştu.

"Susannah'ın Bahçesi'deki Susannah mı?"

Alix kaskatı kesildi. "Galiba annen çiçeklere karar vermedim diye bana kırgın."

Jordan tükenmişçesine iç çekti. "Alix, hani düğünden konuşmayacaktık?"

"Haklısın." Böylece biraz içi rahatladı. Çünkü ona sürekli düğünle ilgili *bir şeyler* yapması gerekiyormuş gibi geliyordu.

"Ee, şal öreceğiz demiştin?"

Alix başını salladı. "Lydia bize öreceğimiz şalla ilgili biraz bilgi verdi. Dediğine göre bazı kilise grupları şalları alıp huzurevlerine götürüyor, hayır işlemek için dağıtıyormuş. Lydia işin özünün sağlık sorunları olan aile fertlerine veya arkadaşlara bakmak, onların içini ısıtmak olduğunu

söyledi. Ama ben hayır olsun diye verilecek kişinin muhakkak hasta olması gerektiğini düşünmüyorum." Büyük bir heyesle konuşmaya devam etti. "Şallar... sevgiyi simgeleyen küçük şeylerdir."

Jordan bunu onaylarcasına gülümsedi.

"Tavsiyene uyup şalı babaannene öreceğim." Jordan'ın hemen yüzünün güldüğünü gördü.

"Alix, bunu yaparak babaannemi çok mutlu edersin." Kahverengi gözleri hissettiği sevgiyle titredi. "Üzerinde çok güzel bir etki bırakmıştın zaten."

Alix, Sarah Turner'ı manevi babaannesi olarak görmeye başlamıştı. Kendi babaannesini, anneannesini, dedelerini hatırlamıyordu. Gerçi ne anne tarafından ne de baba tarafından büyükleri hayatında herhangi bir rol oynamıştı. Öyle olsaydı, Alix kendisini bakımevlerinde bulmazdı.

Alix yaşlı insanların etrafında daha önce hiç vakit geçirmemişti; dolayısıyla Jordan'ın babaannesiyle tanışması onun için yeni bir tecrübe olmuştu. Sarah babaanne konuşmayı seviyordu, Alix de onu ilgi çekici biri olarak görüyordu. Ailedeki herkes babaannenin hikâyelerini duymuş olabilirdi ama Alix onunla yeni tanışmıştı ve ağzından çıkan her lafı pür dikkat dinliyordu. Sarah Babaanne, saati yirmi beş sente okulda sekreterlik yaptığı sıralarda yaşanan Büyük Buhran'dan, İkinci Dünya Savaşı'ndan bahsediyordu. Kocası orduya katılıp yurtdışına gidince Oregon, Porland'daki tersanede kaynakçı olarak çalışmış, beş bin dolar biriktirmişti. O zamanlar o kadar para servet sayılırdı. Birikimiyle hâlâ ya-

şadığı Seattle yakınlarındaki Star Lake'de bulunan mülkü alabilmişlerdi. Turner'lar iki oğlunu da orada yetiştirmişti. Sarah Babaanne ise yaklaşık yirmi yıl önce dul kalmıştı.

Jordan, Alix'in eline uzanıp parmaklarını birbirine kenetledi. "Küçük bir kaçamak yapıp sinemaya gitmeye ne dersin?"

"Patlamış mısır da alır mıyız?"

"Neden olmasın?" Gülümsedi, Alix de ona ufak bir öpücük verdi.

Kısa süre sonra kafeden çıkıp Alix'in evine uğradılar, Alix üzerini değiştirdi. Jordan yanına geldiğinde yorgun ve huysuzdu ama artık onlardan geriye eser kalmamıştı.

Nişanlısıyla birlikte dışarıya çıkmak, Alix'in moralini düzeltecek, aklını herkesin büyük yaygaralar kopardığı düğün telaşından uzaklaştıracak şeydi.

Huzursuzluğunun gerilen sinirlerinden kaynaklandığını fark etti. Düğün günü gelene kadar bunların hepsini geride bırakır, evlilik hayatına başlamaya can atardı. Her şey tereyağından kıl çeker gibi olacaktı. Düğün pastasını da kendisi yapacaktı. Bu konuda fikrini hiçbir şey değiştiremezdi.

Birkaç hafta önce, Jordan'ı onunla kaçmak için ikna etmeye çalışmıştı. Şimdi o fikrin ne kadar aptalca olduğunu anlıyordu. Gizlice evlenseler, Susan Turner onları hayatta affetmezdi.

Alix'in seçtiği romantik komedi tarzındaki filmden çıktıklarında, Jordan ona davetiyeleri daha fazla erteleyemeyeceklerini hatırlattı. Yan yana Donovan'ların konukevinde

oturup, üç halkayla tutturulmuş, koca katalogların sayfalarını bir seçim yapma umuduyla çevirdiler. Davetiyelerin bazıları ince işlemelerle bezenmişti ve göze hoş görünüyordu ama Alix'in zevkine hiç ama hiç uymuyordu. Alix diğerlerinin de çok süslü püslü olduğunu düşünmüş, Jordan da ona hak vermişti. Bazıları ise... çok aptalcaydı. Alix, Donald ve Daisy Duck'ı düğün davetiyesinde görmek isteyecek birilerinin olduğunu sanmıyordu. Ayrıca geriye kalan basit örnekler de çok sadeydi. En sonunda, tüm katalogları iki kez gözden geçirmelerine rağmen, Alix hem kendisine uyacak hem de Jacqueline ve Susan Turner'ın onayını alacak tek bir davetiye bulamadı.

Jordan, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Keşke kendi başıma hazırlayacak vaktim olsaydı." Alix bunu yapacağı günü dört gözle beklemiş, kendisine özgü, kibar bir şey ortaya çıkaracağını düşünmüştü.

Jordan başını ona yaklaştırıp, "Keşke hazırlayabilseydin," dedi.

Alix bunlardan sıkılmışçasına, "Sen karar ver," dedi. "Seç birini işte."

"Ben mi?"

"Ben seçemiyorum."

"Ben de." Jordan'ın bunlarla ilgilenmediğini düşünmesini istemiyor, tam tersine bunları kendisi yapmak istiyordu. Ama onun tercihleri Susan ve Jacqueline tarafından kabul görmüyordu. Aniden yüzünde beliren sırıtışla, düğün planlamacılarının çılgına döndüğünü düşündü.

Jordan, "Anneme ne söyleyeceğim?" diye sordu. Sesi çaresizliğe kapılmış gibi çıkıyordu.

Alix kendini tutamayıp tekrar sırıttı. Gördüğü kadarıyla Susan Turner'a karşı çıkmaktan korkan tek kişi o değildi. Bu hiç ama hiç adil değildi. Susan, Jordan'ın annesiydi ve ikisi için de en iyisi neyse onu isterdi. Turner ailesi bu düğüne kalplerini –ve banka hesaplarını– açmıştı. Aynı şeyi Donovan'lar da yapmıştı.

Alix ilham gelmişçesine, "Ne yapacağımızı biliyorum," dedi. "Bir çözüm buldum!"

Jordan hevesle, "Neymiş o?" diye sordu.

Alix güldü, kollarının Jordan'ın beline sardı. "Seç birini," diye ısrar etti. "Hangisi olduğu önemli değil. İstersen gözlerini kapat."

Alix'e şaşkınlık dolu bir bakış atan Jordan, ilk kataloğu açıp birkaç sayfasını çevirdi. En karmaşık tasarımlardan birini işaret etti.

Alix burnunu kırıştırdı.

Jordan yan taraftaki sayfayı işaret ederek, "O zaman, şu," dedi.

"O ondan da beter."

"Tamam, o zaman *sen* seç."

Alix, Disney karakterlerinin olduğu bir davetiye seçti.

Jordan suratını ekşitti. "*O* mu?"

"Peki ya bu?" Bile bile Jordan'ın karşı çıkacağını düşündüğü davetiyeyi seçti.

"Hayatta olmaz."

"Pekâlâ." Jordan'a yüzündeki gülümsemeyle baktı. "Bir karar veremiyor, birbirimizin seçtiklerini de kabul edemiyoruz, değil mi?"

"Şey... belki de başka bir yola başvurursunuz."

Alix neyi kastettiğini anlamışçasına, "Bence de," dedi.

"O zaman..."

"O zaman annenle Jacqueline'in bizim yerimize bir karar vermesini isteyelim." Alix en sonunda düğünün gerçekten de Susan ve Jacqueline için olduğu sonucuna vardı. Böylece onlar istedikleri davetiyeyi seçebilecek... bunu da Alix ve Jordan'ın rızasıyla yapacaklardı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

8

COLETTE BLAKE

Colette sıcak, huzurlu uykusundan Christian Dempsey'i rüyasında görerek uyandı. İrkildi, onun görüntüsünü aklından atmaya çalışırken gözlerini açtı. Onu düşünmemek için çok çaba sarf etmişti. Yine de çocukları ona sonsuza dek onu hatırlatacaktı. Kendisini bir kez daha ona bebekten bahsetmeyi istediği için perişan hissetti ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Sayısız kez, son görüşmelerini, Susannah'ın Bahçesi'ne gelerek onu şaşkınlığa uğratmasını düşünmüştü. Dempsey İthalat'ın kapısından çıktığı gün bir daha Christian'ı görmeyeceğine inanmıştı. Onu tekrar görmeyi hiç *istememişti*. Christian'ın yaptığı şeyden dolayı afallamış, sinirlenmişti. Ama o zamandan beri öfkesini bastırmış, her ne kadar izah

edilemez olsa da, onun için bahaneler uydurmaya, o yasadışı, uygunsuz işlerin ardında mantıklı sebepler yattığını düşünmeye çalışmıştı. Umutla kendisine Christian'ın belki de farklı bir merhamet anlayışı olduğunu, aslında iyi niyetli işlerle uğraştığını söylemişti. Belki de insanlara daha iyi bir hayata ulaşmaları için yardım ediyordu. Belki de...

Başını iki yana salladı, bu fikri aklından def etmeye çalıştı ve bol bir kot pantolonla, kırmızı, örgülü bir kazak giyerek işe hazırlandı. Sabah çayını içerken şalın bir sırasını daha ördü. Örgü işi iyi gidiyor, o da artık iplere çok daha farklı bir şekilde bakmaya başlıyordu. Tek bir ders yapmalarına rağmen, bir gün örmeye kalkışacağı farklı modelleri çoktan düşünmeye başlamıştı. Şaldan sonra bebek kazağı örmeye karar vermişti.

Önceki gün Lydia, ona dükkâna yeni gelen, pahalı olduğu kadar güzel de duran, alpaka yününden yapılmış ipleri göstermişti. Şimdi onu hatırlayan Colette, hemen o ipi bir hırkada, bir erkek kazağında hayal etti ve ardından aklına Christian Dempsey geldi. Sinir oldu, birden örgüsünü kenara bıraktı. Onu düşünmeye artık bir son vermeliydi! İstediği gibi bir adam değildi ve bunu ne kadar çabuk kabullenirse, onun için o kadar iyi olurdu. Tekrar tekrar bilgisayarda okuduğu dosyayı gözlerinin önüne getirdi. Bu işin başka bir açıklaması olamazdı.

Colette gittiğinde Susannah çiçekçideydi. Öğlene kadar birlikte çalıştılar. Önceki gün mart ayına girmişlerdi ve Kuzeybatı Pasifik'in tipik kış sonu havası tüm hafta boyunca

birbiri ardına devam eden sağanak yağmurlarla kendini göstermişti. Daha sonra gökyüzü herkese sürpriz yapmış, kara bulutlar dağılmış, güneş kendini göstermiş ve Puget Sound bölgesini altın sarısı, sıcak ışıklarıyla yıkamıştı. Colette içinde birden dışarıya çıkıp temiz hava alma isteğinin kabardığını hissediyordu.

Colette, Susannah öğle yemeğinden dönünce, "Canım biraz gezmek istiyor," dedi. İki hafta boyunca yağmurdan başka hiçbir şey görmediğinden, yüzüne güneşin değmesi için can atıyordu.

Havanın bozabileceğini düşünerek ceketini yanına aldı, Seattle sahiline ve Pike Place Market'e doğru giden tepeden aşağıya inmeye başladı. Orayı seviyordu, eskiden de Derek'le birlikte sık sık oraya alışverişe gider, ama Derek şehir merkezine gitmeyi onun kadar sevmezdi.

Güneşin görünmesiyle şehir hayata dönmüştü. Sokaklarda yepyeni bir hareketlilik, sevinç vardı; Colette de canlandığını hissediyordu. İnsanlar daha hareketliydi, daha yüksek sesli kahkahalar atıyordu. Colette geziye gidiyormuş gibi görünen bir grup öğrencinin yaptıklarına kıkır kıkır güldü, öğretmenleri ise yılmış gibi ona gülümsedi. Kafeinsiz, sütlü bir kahve alıp markete doğru salına salına yürümeye başladı, yolda kahvesini yudumladı.

"Colette!"

Colette, adını duyunca arkasına döndü ama tanıdık birini göremedi. Bir süre sonra marketin kapısına yöneldi. Kapının önündeki tezgâhta duran balıkçılar koca bir somon

balığını turistlere göstermek için ellerinde taşıyordu. Colette onlara bakmak için durdu; bunu daha önce defalarca izlemiş, her defasında da eğlenmişti.

"Colette?"

Yine arkasına döndü, bu kez siyah paltolu bir adam gördü. İlk bakışta adamı çıkaramadı. Kim olduğunu hatırlayınca da yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeyle donup kaldı. Adam hızlı adımlarla ona doğru gelirken, *"Steve?"* dedi. "Steve Grisham!"

Steve tam önünde durdu; ikisi bir, iki dakika öylece birbirlerine baktı.

"Burada ne..."

"Sen buraya mı taşın..."

Aynı anda konuşmaya başladılar, sonra susup güldüler.

Steve, Colette'i eliyle işaret etti. "Önce sen."

Nereden başlayacağını bilemeyen Colette, "Aman Tanrım, seni gördüğüme inanmıyorum," dedi. Steve, Derek'in hem Seattle Polis Departmanı'ndaki ilk ortağı hem de çok iyi arkadaşıydı. Daha deneyimli olduğu için Derek'i meslekteki ilk iki yılında onunla ortak etmişlerdi. Sonra da Steve başka bir yere atanmış, sonunda da dedektif olmuştu. Derek'le Colette, Steve'in terfisini kutlamak için karısı Jeanine'nin düzenlediği partiye katılmıştı.

Steve, "Nasılsın?" diye sordu, Colette'i incelerken bakışları ciddiydi. Ellerini ona sarılmayı istiyormuş, ama nasıl bir tepki alacağını bilmiyormuşçasına hafifçe Colette'in kolunun üst kısımlarına koydu.

Colette, "Ben iyiyim." dedi, o sırada gerçekten de iyiydi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kapının önünü tıkadıklarını fark edince yürümeye, oradan ayrılıp Post Caddesi'nde dolanmaya başladılar.

Colette elindeki boş kahve bardağını çöpe atarken, "Öğle molasındayım," dedi. "Peki ya sen?"

"Ben de. Bir şeyler atıştırmaya geldim. Gel, bana eşlik et."

"Seve seve." Steve onu öyle süslü püslü görünmeyen, ama yemekleri harika olan küçük, işlek bir restorana götürdü. Colette ara sıra Derek'le polislerin gözde yerlerinden biri olan bu yerde öğle yemeği için buluşurdu. Bir iki kez Jeanine de onlara katılmıştı. Colette geçmiş anıları hatırlamanın verdiği acıyı hissettiyse de dirayet gösterip acısını bastırdı.

Steve'i en son Derek'in cenazesinde görmüştü. Çok sayıda kişinin katıldığı törende herkesle tek tek görüşüp konuşamamıştı. Steve ve Jeanine'yi görmüş, ama onlara verdikleri destek için minnettar olduğundan başka bir şey söyleyememişti.

Garson siparişlerini aldıktan sonra Steve, "Sana ulaşmaya çalıştım," dedi. "Telefon numaranı mı değiştirdin?"

"O evden taşındım ve... telefon bağlatma gereği de duymadım. Cep telefonum yeterli olur diye düşündüm."

Steve şaşkınlıkla, "Evi sattın mı?" diye sordu.

"Hem de satılığa çıkardığım gün. O kadar çabuk satıldı ki, bir kez daha düşünmeye fırsat bulamadım." Steve'in De-

rek'in vefatının yıldönümünde ona ulaşmaya çalıştığını tahmin etti.

Steve hayatına devam etme kararını anlamışçasına başını salladı.

"Sana işyerinden de ulaşmaya çalıştım."

"Öyle mi?" Onu aramak için bu kadar uğraşmasına şaşırdı.

Ama ona daha fazla soru soramadan yemekleri geldi. Colette çorba istemiş, Steve de hamburgerle patates kızartması ısmarlamıştı.

Steve tabağının yanına bir miktar ketçap sıkarken, "Durumunu merak ettim," dedi. "Üzerinden bir yıl geçti, değil mi?"

Colette soruyu cevaplamadı. Bir kez daha, "Ben iyiyim," dedi

Steve başını kaldırdı. Gülümseyerek, "Harika görünüyorsun," dedi.

Dikkatli bakışları Colette'i rahatsız etti, o da huzursuzluğunu saklamak için kaşığını eline aldı. Et çorbası, sebzelerle ve et parçalarıyla doluydu. Sıcaktı, kâsenin üzerinden buharlar çıkıyordu.

Steve'in yüz ifadesi ciddileşti. İki eliyle hamburgerini tutarken, "Jeanine'yle aramızda olanları duydun mu, bilmiyorum," dedi.

Colette ayrıldıklarını söylememesini umdu. Steve'in karısını sever, ikisinin iyi bir çift olduğunu düşünürdü. Steve'in becerikli yapısıyla Jeanine'nin hevesli, komik duruşunun bir-

birini dengelediğini düşünürdü.

Steve birden, "Jeanine boşanma davası açtı," dedi. "Noel'den önce Yakima'ya taşındı."

Bu habere üzülen Colette kaşığını bir kenara bıraktı. "Ah, Steve, çok üzüldüm." İkisinin iki küçük kızı vardı ve artık babasız büyüyeceklerdi.

Steve'in gözleri, ağzındakileri yutkunduktan sonra üzüntüyle doldu. "İkimiz de çaba sarf ettik ama birlikte yaşamaya devam edemeyeceğimizi anladık."

"Kızların durumu nasıl?"

"İyi. Aslında durum düşünüldüğünde gayet iyi." Kısa bir tereddütten sonra omuz silkti. "Daha çok küçükler. Düzensiz çalışma saatlerim yüzünden onlarla çok vakit geçiremiyordum zaten."

Derek'le birlikte çalışırken vardiyalarını değişebiliyorlardı ama Colette artık Steve'in dedektif olduğu için gerektiğinde göreve çağrıldığını tahmin ediyordu. Yine de aile her şeyden önce gelirdi. Yani en azından ona göre öyleydi. Bir yardımı olabileceğini düşünerek, "Benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu, ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Steve'in yüzüne o üzüntü dolu bakış yerleşti yine ve adam bakışlarını yere çevirdi. "Maalesef artık her şey için çok geç."

"Çok mu geç?"

"Dava bu hafta sonuçlanacak. Dediğim gibi, Jeanine anne babasına yakın olmak için Yakima'ya taşındı?"

"Peki kızlar?"

"Seattle'dan ayrılmaları beni yıktı ama muhtemelen hepimiz için hayırlısı oldu. Boşanma kararında onları ne zaman göreceğim de belirtildi. Yazları iki hafta, Noel'de de bir hafta benimle kalacaklar. Hem Jeanine'nin ailesi de kızları gerçekten çok seviyor. Genel anlamda mantıklı bir çözüme ulaştık. Ama her şeye rağmen ailemi çok özlüyorum..."

Colette masanın üzerinden uzanıp Steve'in koluna dokundu. Tekrar, "Çok üzüldüm," dedi.

Steve başını salladı. "Ben de. Polis eşi olmak kolay değil. Bunu sen de bilirsin. Derek'le aranızdaki dürüst ilişkiye hep hayran kalmışımdır. Bu yüzden seninle konuşmayı umut ediyordum."

Ne diyeceğini bilemeyen Colette bakışlarını önüne çevirdi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"İyi bir eştin."

Kederden ve şu günlerde Derek'le değil de hep Christian'la ilgili şeyler düşündüğü için suçluluk duygusundan boğazında bir yumru oluştu.

"Colette?"

Masanın üzerindeki peçetelikten bir peçete alan Colette. "Özür dilerim," dedi.

"Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette." Başını şaşkınlıkla kaldırdı.

Steve hızlıca, "Damdan düşer gibi olacağını biliyorum. ama seni ara sıra aramam uygun olur mu?" dedi.

"Ben..." Colette utandı, kararsızlığa düştü. "Tabii. olur... sanırım." Ondan böyle bir şey sormasını bekleme-

mişti. Biriyle çıkmayalı yıllar olmuştu. Aynı şeyin Steve için de geçerli olduğu ortaydı; o da onun gibi rahat davranamıyordu. Birbirleriyle görüşmeye başlayacaklarsa, Colette'in ona hamileliğinden bahsetmesi gerekecekti. Yine de bunu Christian yerine Steve'in öğrenmesi ona yanlış gibi geliyordu.

Steve birden gülümsedi, Colette de o an onu Derek'in arkadaşı, evli çiftler olarak görüştükleri zamandan biri olarak değil de, çekici bir adam olarak gördü. Düz çene yapısı ve sert hatları, inatçı ve bir o kadar da kararlı biri olduğunu işaret ediyordu. Koyu kahverengi gözleri biraz küçük ve birbirine yakın olabilirdi, ama bu Colette'i rahatsız etmiyordu. Kalın telli saçlarına iyi bakmıştı. Üniforma içinde her zaman yakışıklı görünüyor, takım elbise giyindiğinde ise göze daha da çekici geliyordu. İnsanların doğrudan saygı gösterdiği dik bir duruşu vardı. Colette, Steve'in bir süre deniz kuvvetlerinde görev aldığını kendisine Derek'in söylediğini hatırladı.

Steve, "Bu akşam bir işin var mı?" diye sordu, sonra da boğuk bir sesle güldü. "Hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyorum. Sadece son zamanlarda yalnız kaldığımdan ve yanımda konuşacak birinin olacağı düşüncesi hoşuma gittiğinden sorayım dedim."

"Maalesef. Bu akşam kitap kulübünün toplantısı var." Buluşmaya gitmemeyi düşündü, ama kitapçının sahibi Anne Marie onu bizzat davet etmişti. Kulüp olarak ilk buluşmalarını gerçekleştireceklerdi; bu yüzden sözünü tutmak zorunda olduğunu hissediyordu.

Steve hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Peki, anlıyorum."

Colette, "İstersen bize katılabilirsin," diye ekledi. Steve'in hevesini kırmak istemiyordu. "Zaten kitabı herkesin okuduğunu da sanmıyorum."

"Sıkıntı yaratmak istemem.?"

Colette bu fikre ısınırken, "Sorun olmayacağından eminim," dedi. Bu, gerçek bir randevulaşma olmayacaktı. Başka insanlarla birlikte oturup kitapla ilgili konuşacaklardı.

Hamburgerini yemeye devam eden Steve, "Kitap tutkunu olduğunu bilmiyordum," dedi. "Jeanine'nin elinde her zaman bir kitap olurdu."

"Eskiden epey okurdum. Ama Derek vefat ettikten sonra uzunca bir süre kitaplara bakamadım. Hikâye ne kadar sürükleyici olursa olsun hep dikkatim dağıldı. Ancak gazetelerin sayfalarına göz gezdirdim, bulmacalarını çözdüm." Koca bir yıl boyunca tek bir bulmacayı bile bitirememişti. "Ama bu kitabın sayesinde okumaya geri döndüm."

"Ne farkı var ki?"

"Galiba konusuyla kendimi özdeşleştirdim. Kitapta kocası olmadan hayata uyum sağlamaya çalışan, dul kalmış bir kadının hikâyesi anlatılıyor. Adı, *Acı Eğitim*, yazarı da Lolly Winston. Çok etkileyici, hem de beklemediğim kadar komik çıktı. Gerçekten de okurken zevk aldım."

Colette bu kitabı ona öneren kitapçıyla kazara tanışmıştı. Anne Marie, Yorkshire Terrier'i Baxter'ı gezdirirken, küçük köpek tasmasının kayışını Colette'in bileğine dola-

mıştı. Anne Marie, Colette'in tuhafiyenin üst katında kaldığını öğrenince onu çaya davet etmişti. Onun evi de Blossom Sokağı Kitapçısı'nın üst katındaydı, dolayısıyla ikisi komşu oluyordu. Colette, Anne Marie'yi sevmiş, özellikle de kitabı okuduktan sonra tartışma grubuna katılmayı kabul etmişti.

Steve, *"Acı Eğitim,"* diye tekrarladı.

"Kitabın kahramanının neler hissettiğini çok iyi anladım. Bir ara işe pijamaları ve sabahlığıyla gitti. Kahkahalar attım, ama aynı anda da ağladım, çünkü... şey, özellikle ilk günlerde ben de aynı şeyleri yaşadım."

Steve başını salladı, bir şeyler söylemek için ağzını açtı, ama cep telefonu çaldı. Doğrudan telefonuna uzanıp kapağını açtı. Anında ciddi ses tonuna bürünüp, "Grisham," dedi.

Colette çorbasından biraz daha içti ama kahveden sonra iştahı kaçmıştı. Dükkâna dönmesi gerekiyordu; beş dakika geç kalmıştı zaten ve önünde hızlı hızlı yürümesi gereken sokaklar vardı.

Steve telefonunu kapattı, belindeki kılıfına taktı. "Gitmek zorundayım."

"Ben de," diyen Colette çantasını eline aldı.

"Bu akşamki planı iptal etsem daha iyi olur," dedi, sandalyesinden kalktı. "İşim çıktı." Adisyonu alıp kasaya yöneldi.

Colette tezgâhın üzerinde bir kalem buldu, telefon numarasını bir peçeteye yazıp ona uzattı.

Steve gülümseyip teşekkür etti. Colette morali düzelmiş olarak Susannah'ın Bahçesi'ne döndü. Üzerindeki kara bu-

lutlar teker teker aralanmıştı, en sonunda hayatının bir şekle kavuştuğunu hissediyordu.

Ama sevinçten havalara uçmasını sağlayan bu duygular uzun sürmedi. Dükkândan içeriye adım attığı anda parmaklarını tezgâha vuran Christian Dempsey'i gördü.

Colette kalbinin sıkıştığını hissetti. Susannah'ın arka odada telefonla görüştüğünü duydu, yani onu kurtaracak kimse yoktu. "Burada ne arıyorsun?" diye söylendi.

"Çiçek sipariş etmeye geldim."

"Özel bir durum mu var?"

"Pek sayılmaz. Bir kadın için."

Colette'in bunu tahmin edebilmesi gerekirdi. "Telefon açsan olmaz mıydı?"

"Bizzat seçmeyi tercih ederim."

Christian'ın niyetini anladı. Artık başka biriyle görüştüğünü bilmesini istiyordu. Pekâlâ. Mesaj alınmıştı. Ona göre Christian hem kindarca hem de çocukça davranıyordu.

"Buraya kadar gelmişken de halini hatırını sorayım dedim."

Colette sertçe, "Yoğunum," dedi. "Aslında ben de akşam biriyle görüşeceğim." Gerçeği biraz saptırdığını fark etti ama Steve her ne kadar akşama onunla buluşamayacak olsa da ona çıkma teklif etmişti.

Colette'in Christian'ı yıldırmaya yönelik çabası boşa çıkmış gibiydi. "Kiminle?"

"Seni ilgilendirmez, kocamın eski bir arkadaşı." Ona sırtını döndü, ceketini çıkardı.

Arkasına döndüğünde Christian'ın gülümsemesi kaybolmuştu. "Şu arkadaşının bir adı var mı?"

"Elbette var. Sorun ne, bana inanmıyor musun?"

Christian, "İnanıyorum," dedi, Susannah tezgâha yanaşıp ona kredi kartını geri verince uzaklara baktı.

"Siparişiniz için teşekkürler, Bay Dempsey. En güzel çiçekleri hazırlayacağımızdan emin olabilirsiniz."

Colette, Susannah'ın epey neşeli konuşmasına takıldı.

Christian, "Teşekkür ederim," dedi ve Colette'e günlerce kafasını kurcalayacak gizemli bakışlarından birini attı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

9

"Kazak örerken ölçüyü kaçırırsanız, endişelenmeyin! Örgünüzü düzgün bir şekle sokmak için elinizden geleni yapın!"

Joyce Renee Wyatt

LYDIA GOETZ

Mart ayının ilk pazar günü Brad'le birlikte Matt ile Margaret'i akşam yemeğine davet ettik. Onları ağırlamamızı kocam istedi, ben de bunu düşündüğü için ona minnettar kaldım. Julia'nın yaşadığı saldırıdan sonra Margaret eski haline dönemedi. Julia okula dönmüştü, ama yaşananları annesiyle bile konuşmuyordu. Çatıdan içeriye koca bir meteor düşmüştü ve herkes orada olduğunu görmezden gelip etrafında dolaşıyormuş gibi bir hava vardı. Saldırı konusu açıldığı anda Julia odasına kapanıyor, kulaklarını iPod'unun kulaklığıyla tıkıyor, saatlerce yerinden kımıldamıyordu.

Bunun sağlıklı bir yaklaşım olmadığını biliyor, Margaret'in tepkisinin de bir o kadar olumsuz olduğundan korkuyordum. Ablam öç almak istiyordu, polisi gece gündüz arayıp duracak kadar da ciddiydi.

Ben de Brad'le ve benimle birlikte vakit geçirmesinin sinirinin yatışmasına, en azından birkaç saatliğine sakinleşmesine yardımcı olacağını umdum. Her gün işe gergin ve sinirli geliyor, ters bir şey söylememe rağmen bana çıkışıyordu. Daha geçen hafta yuvarlak örgü şiş siparişiyle ilgili basit bir soru sormuştum, o da sorumluluk sahibi bir yetişkin olduğunu, ona kendini çocuk gibi hissettirdiğimi söyleyerek bana bağırmıştı. Akıl almaz sözlü saldırısına nasıl tepki vereceğimi bilememiştim. Neyse ki o sırada dükkânda müşteri yoktu.

Brad'le birlikte öğleden sonrayı alışveriş yapıp yemek pişirerek geçirdim. Evle ilgili işlerde, daha doğrusu hayattaki her şeyde iyi bir ekip olmuştuk. Kocam barbeküde usta olduğu için tavuk ızgara yapmaya karar verdik. Tammie Lee Donovan'dan aldığım tarife bakarak patates salatası yaptım. İçine asıl lezzetini verecek olan mayonezle birlikte jalapeno biberi kattım. Patates salatasına ek olarak, esmer şeker ve hardalla fasulye pişirdim; üstüne de Cody'nin en sevdiği şey olan havuçlu kek yaptım.

Havalar daha dışarıda yemek yemeye uygun olmadığı için masayı içeriye kurduk. Amacımız, Margaret ile Matt'in rahatlayıp keyif almalarını umarak, endişesiz, eğlenceli bir akşam geçirmekti.

Ablamla kocası geldiğinde Brad her şeyi halletmişti. Margaret'i hemen hemen her gün görmeme rağmen, eve adım attığındaki görüntüsüyle şoka uğradım. Bir Yumak Mutluluk' tan farklı bir yerde görünce, aniden Margaret'in ne kadar perişan göründüğünü fark ettim. Ablam bir altmış sekizlik boyuyla benden yaklaşık sekiz santim kadar uzundu, ayrıca yapılıydı. Julia'nın yaşadığı bu kâbus dolu günleri saymazsak, yıllar boyunca onu gerçek anlamda hiçbir şey korkutmamıştı. Matt'in aylarca işsiz kalmasını bile benden saklamıştı. O zamanlar ben evlerinde her şeyin dört dörtlük olduğunu düşünmüştüm. Başlarının dertte olduğunu ancak evlerini kaybetmenin eşiğine geldiklerinde öğrenmiştim.

Ama ablam artık eskisi gibi değildi. Gözlerinin etrafındaki mor halkalar uykusuzluğunu dile getiriyordu. Kilo da vermişti, pantolonu belinden düşüyordu.

Paltolarını astıktan sonra Margaret'e sarıldım. "Gelmenize çok sevindim," dedim.

Matt, Margaret'e doğru bir bakış attı, ablamın son dakikada gelmekten vazgeçmeye çalıştığını hissettim. Matt'in onun fikrini nasıl değiştirdiğini bilmiyordum ama başarmasına sevindim.

Margaret ve Matt'le tokalaşan Brad, "Tavuklar barbeküde," dedi. Ailemi sıcacık bir tavırla karşılaması ona olan sevgimi bir kat daha artırdı. "Lydia'nın neler pişirdiğini bilmiyorum, ama öğlenden beri mutfaktan çıkmadı."

"Birazdan hepsini tadacaksınız," dedim ve ikimiz de gülümsedik; Brad neler yaptığımı biliyordu zaten.

Brad, Matt'e, "Birer bira içer miyiz?" diye sordu ve Margaret'le ben buzdolabından kırmızı şarap çıkarırken arka verandaya geçti. Cody bir arkadaşının yanına gitmişti ve biraz geç gelecekti. Cody'nin Golden Retriever köpeği, kapıyı kimin çaldığına bakmaya gelmiş, sonra da sahibinin odasına dönmüştü.

Margaret, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

"Masayı açabilirsin." Tabakları, peçeteleri, çatal bıçakları ve bardakları hazırlamıştım. Margaret'in yapması gereken tek şey onları masaya dizmekti.

"Önce evi arasam olur mu?"

"Elbette."

Ablam müsaade isteyerek telaşla diğer odaya geçti. Julia'yla konuştuğunu duyabiliyordum, kızının durumunu sorarken sesi endişeli çıkıyordu. "Kapılar kilitli mi?" diye sordu. Peki pencereler? Ocağın altını kapatmış mıydı? Julia, annesinin onu sürekli kontrol etmesinden nefret ediyor olmalıydı ama ablamın yerinde olsam büyük ihtimalle ben de aynı şeyleri yapardım.

Margaret, harıl harıl çalışıp yemekleri servis tabaklarına koyduğum, masanın ortasına yerleştirdiğim mutfağa döndü. Peçeteleri dikkatlice katlarken, "Annemiz nasıl?" diye sordu. Julia'yla ilgili sorulardan bu şekilde kaçmayı planlıyordu.

Margaret saldırıdan sonra annemi sadece iki kez ziyaret etmişti. "İyi görünüyordu," dedim.

Ablam dalgın dalgın oturma odasına baktı. "Onu özlüyorum."

İlk başta neyi kastettiğini anlamadım. Margaret huzurevine gidip annemizi görebilecekken onu nasıl özlüyor olabilirdi ki? Anne-kız birbirlerine hep yakın olmuştu. Şimdi bile günde en az bir kez konuşuyorlardı. Annemi huzurevine yerleştirdikten sonra günde iki kez yanına uğrar olmuştu.

Margaret üzgünce, "Çoğu zaman annemiz aramızdan ayrılmış gibi geliyor," dedi.

Üzerime keder dolu bir hava çöktü. Hayattaki rollerimiz o kadar hızlı değişmişti ki, neler olup bittiğini anlayamamıştım. Birden Margaret'le birlikte anneme bakar olmuştuk. Gerçekten de verilecek kararları düşünen, maddi sorunlarla ilgilenen ve annemizi doktora götüren ebeveynlere dönüşmüştük. Bu durum, bir yıl önce annemin şeker hastalığına yakalandığını, insülin kullanması gerektiğini öğrendiğimizde ciddiye binmişti. Son zamanlarda hafızası da kötüleşmeye başlamıştı. İlaçlar da artık işe yaramıyordu.

"O hep bizim annemiz olacak."

Margaret, "Onu biliyorum," dedi, bana sinirli bir bakış attı. "Sadece onunla artık konuşamadığımı söylemeye çalışıyorum."

"Onunla konuşabilirsin," dedim. Annem düzenli olarak bizi görmeye can atıyordu.

"Ama bu konu olmaz."

Elbette Julia'nın başına gelen saldırıyı kastediyordu. Bunu fark edince Margaret'in öfkeli tepkisini anlayışla karşıladım.

Margaret tekrar, "Annemi özlüyorum," dedi.

Ona hak veriyordum. Ben de özlüyordum. Oturup her şeyi konuşabildiğimiz o özel anları arıyordum. Dükkânla ve müşterilerimle ilgili görüşlerine göre hareket etmeye alışmıştım. Ama genç bir kızken, annem yakalandığım kanserden ölesiye korkmuş, sağlık sorunlarımla ilgilenmenin yükünü babama bırakmıştı. Beni sayısız randevuya götüren, benim adıma doktorlarla tartışan kişi babamdı. Ameliyatlarımdan önce de sonra da yatağımın başucuna oturur, ağrılarım dayanılmaz boyutlardayken kulağıma cesaret verici sözler fısıldardı. Kemoterapinin yıkıcı, yıpratıcı etkileriyle acı çekerken o yanımdaydı, elinden geldiği kadar beni rahatlatmaya çalışırdı. Birbirimize kelimelerle tarif edilemeyecek kadar bağlanmış, annemle Margaret'ten uzaklaşmıştık. Annemin benim için elinden geleni yaptığından emindim, ama babam benim güvenli limanımdı.

Margaret, "Ona Julia'dan bahsetmek istiyorum," diyerek konuşmaya devam etti. "Ama... yapamam."

Ablam annemizin eskisi gibi olmasını istiyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini, bu kâbusun kısa süre sonra sona ereceğini ve hayatın normale döneceğini söylemesini bekliyordu. Saldırının kızının üzerinde kalıcı etki bırakmayacağını duymayı bekliyordu. Annemin ona Julia'nın yine dünyada hiçbir derdi yokmuşçasına mışıl mışıl uyuyacağına, güleceğine, kahkahalar atacağına söz vermesini diliyordu. Margaret *huzur* arıyordu; yalnızca bir annenin canı yanan evladına verebileceği türden, kendisinin de kızına vermeye can attığı türden bir teselli...

Brad içeri girip, "Tavuklar pişti," dedi. Yağmur yağmaya başlamıştı, hafta boyunca yağdığı için de hiç kimse şaşırmadı. Tavuk göğüslerinin iştah kabartıcı, keskin kokusu burnuma geldi. Brad tavukları soya sosuyla, İtalyan salatası sosuyla ve muhtemelen bir daha aynısını istese de yapamayacağı baharat karışımıyla terbiye etmişti.

Hep birlikte masanın etrafında toplandık, Brad birkaç cümleyle Tanrı'ya şükranlarımızı ilettikten sonra servis tabaklarını elden ele dolaştırdık.

Matt iştahla yemeğe başladı. Ardı ardına ağzına attıklarını yutkunduktan sonra, "Hepsi çok güzel olmuş," dedi. Daha tabağındakilerini bitirmeden patates salatasından bir kaşık daha aldı.

Margaret, "Son zamanlarda evde çok yemek pişiremedim," diyerek itirafta bulundu, kocasının yemeklere iltifatlar yağdırmasından dolayı yüzü kızardı.

Asıl söylemek istediği şeyi görmezden gelip, "Yoğundun, ondandır," dedim.

Matt, "Polisleri delirtti," dedi.

Margaret masanın karşı tarafından ters ters baktı. Brad'le göz göze geldim, ikimiz de yüzümüzü ekşittik. Bu konunun açılmamasını umuyorduk. Margaret yemek boyunca cep telefonunu kullanmak için oturma odasına geçmişti. Julia'yı kontrol ettiğini biliyordum. Büyük ihtimalle sadece polisleri sinir etmiyordu.

Kocasına imalı bir bakış atarak, "O olaydan bahsetmeyeceğimizi düşünüyordum," dedi.

Margaret'in yemeğinin çok azına dokunduğunu fark ettim.

Matt iç çekti, sesi gerçekten de pişman olmuş gibi çıktı. "Haklısın, özür dilerim."

Ama Margaret, konu açıldığı için konuşmaya devam etti. "Polis adamı bulmaya *çalışmıyor* bile. Onlara göre yaşanan şey öyle çok önemli değil. İşi ciddiye almıyorlar."

Matt elini havaya kaldırdı. "Margaret..."

Margaret araya girip, "Benimle tartışma, Matt," dedi. "Polisle uğraşan *benim* ve sana Julia'nın başına gelenleri umursanmadıklarını söylüyorum."

Lafı değiştirme umuduyla, "Kahve alır mısınız?" diye sordum.

Brad hemen, "Ben alırım," dedi.

"Kahve, Margaret?" derken öne eğilip ablamın koluna dokundum.

Margaret sabırsızca başını salladı. "Dedektif Johnson'la defalarca konuştum," diye söylendi. "Adam aptalın teki."

Matt lafı uzatmaması için sakince, "Margaret," dedi.

Ablam derin derin iç çekti. Geceyi mahvetmemek için çaba sarf ettiğini görebiliyor, Julia'nın durumunun da aklından çıkmadığını biliyordum.

Margaret adaletin yerine getirildiğini, daha doğrusu *intikamlarının* alındığını görmeyi kendisine görev edinmişti. Kızının canını yakan kişi, ona göre yakalanmalı ve halka açık bir meydanda sallandırılmalıydı. Bu fikir kulağa ortaçağdan kalma gibi gelse de, düşüncelerini birebir yansıtıyordu. Beni

yanlış anlamayın; bu adamın yakalanmasını ve kanuni yollarla yargılanmasını ben de istiyorum. Margaret de aynı şeyi diliyor. Ama ablam, adamın aynı zamanda Julia'ya yaptıklarından dolayı acı çekmesi gerektiğini de düşünüyor. Buna da ciddi ciddi kafayı taktı.

Kafeinsiz kahve yapmak için çabucak mutfağa girdim, kahve kaynarken olaydan daha fazla bahsetmeden yemeğimizi bitirmeyi başardık. Kahvelerimiz ve tatlımızla oturma odasına girince konu yeniden açıldı.

Margaret çok da büyük beklentiler beslemeden, "Tanıdığınız iyi bir dedektif var mı?" diye sordu.

Matt, "Ne yapacaksın dedektifi?" diye sordu.

Margaret, "Ne için sandın?" diye çıkıştı. "Polis kılını kıpırdatmıyor. İşin üstüne düşecek birini bulmak istiyorum."

"Margaret..."

Ablam, "Bana karışma!" diye haykırdı, her şeyi sonuna kadar sürdürmeye kararlı olduğunu gösterircesine dudaklarını sıkıca kapattı. "O... o şerefsizin tekrar birinin canını yakmasını mı istiyorsun? Bir sonraki kurbanı kızımız kadar şanslı olmayabilir. Julia'nın kolu kırıldı ama kenara yuvarlanmasaydı yoldaki bir arabanın altında kalacaktı. Kızımızın o gün ölebileceğini veya ömrü boyunca sakat kalabileceğini ikimiz de biliyoruz."

Matt sakince ve sabırla, "Ama öyle olmadı," dedi.

"Bir sonraki kurbanı kızımız kadar şanslı olmayabilir dedim, bunu düşündün mü? Bu adamın suçlarının cezasını çekmesi ve bir daha da böyle şeyler yapmaması için önlem

alınması lazım. Polis bununla uğraşmayacaksa, ben uğraşırım."

"Onu bulmak, tutacağımız özel dedektifin değil, polisin işi. Polisleri desteklemek için zaten vergi veriyoruz. Onlara bir fırsat tanı."

Margaret alay edercesine burnundan soludu.

Tartışmayı dağıtmak için, "Birer kahve daha?" diye sordum.

Matt de Margaret de başını iki yana salladı, Brad'le birlikte yine birbirimize baktık. Şansımıza Cody birkaç dakika sonra eve geldi, her zamanki gibi enerjik hareketleriyle içeri girdi. Chase sahibini karşılamak için oturma odasına koşup kuyruğunu deli gibi salladı.

Cody boş pasta tabaklarına ve ikinci dilimini yiyen Matt'e bakıp, "Ben de kek yiyebilir miyim?" diye sordu.

"Akşam yemeğinde ne yedin?" diye sordum.

Cody düşünmek için bir süre bekledi. "Patatesli biftek, et suyu, bezelye ve salata. Bayan Martin iyi bir aşçı. Ama senin kadar değil."

Cody nasıl konuşması gerektiğini gerçekten iyi biliyordu. "Sana kek ayarlamaya çalışırım," dedim, gülümsememi saklama ihtiyacı duymadım.

Margaret ayağa kalktı, Matt onun yanına geçmeden önce kekinin son parçasını da ağzına attı.

Margaret, "Eve dönsek iyi olur," dedi. "Bu kadar uzun süre kızlardan ayrı kalmak hoşuma gitmiyor."

Matt bir yorumda bulunacakmış gibi durdu ama fikrini

değiştirdi. "Lydia, Brad, bu akşam için size ne kadar teşekkür etsek az. Yemekler çok lezizdi."

Ablam çoktan paltosuna ve çantasına uzanmıştı, yola koyulmak için sabırsızlanıyordu. Eve kaç kere telefon ettiğini sayamamıştım. Tuhaf davranışlarını fark ettiğimizi anlayıp anlamadığını merak ettim. Belki de bunu hiç önemsemiyordu.

Onları kapıya kadar geçirdik, kaldırımın yanına park ettikleri arabalarına yağmurun altında hızlı adımlarla giderlerken, ön taraftaki verandada durduk. Sigortadan aldıkları parayla yeni bir araba almışlardı. Ama bu seferki ikinci eldi ve çok sade bir modeldi. Margaret, Julia'nın başına gelenlerin tekrar yaşanması riskini göze alamazdı.

Onlar gittikten sonra Brad güçlüce nefes verdi. "Nasıl geçti dersin?"

Ona yaslanıp, "Hiç de beklediğim gibi geçmedi," dedim. Kolunu belime attı.

"Matt, Margaret'in bu konuyu kafaya taktığını, bu yüzden gece geç saatlere kadar uyumadığını, uyuyamadığını söyledi."

"Julia'nın da gözlerine uyku girmiyormuş." Canım yeğenime sarılmak, ona umut dolu sözler söylemek istiyordum. Keşke onu da, Margaret'i de teselli edecek kelimeleri bulabilseydim.

İçeriye dönerken Brad, "Margaret'in özel dedektif tutma konusunda ciddi olduğunu sen de fark ettin mi?" diye sordu. Dış kapıyı kapatıp kilitledi.

Ona cevap veremeden Cody oturma odasına geldi, konuşmamızın sonunu duydu. "Özel dedektif ne?"

"Polis gibi biri," dedim.

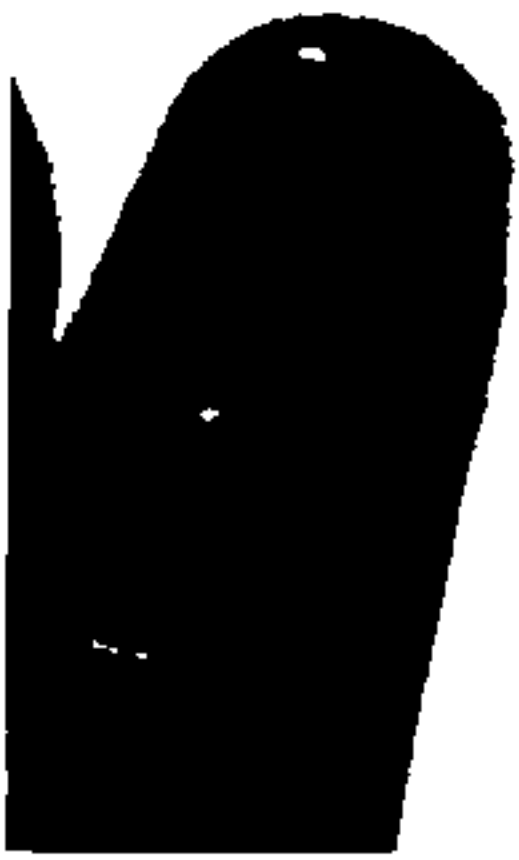
"Büyüyünce ben de öyle olabilir miyim?"

"İstersen neden olmasın?" Saçını karıştırdım. Kollarını belime sardı, bana gülümsedi. Ben de ona sarıldım. Biri Cody' nin canını yaksa kim bilir neler hissederdim. Bu karamsar düşünce içimi endişeyle, amansız bir korkuyla kapladı, Cody'ye daha da sıkıca sarıldığımı fark ettim. Onunla dünyanın arasında durmayı, onu tüm kötülüklerden korumayı istiyordum.

Ablam da aynı duyguları hissediyordu. Julia'nın uğradığı saldırıdan sonra, kendini başarısız bir anne olarak görmeye başlamış olmalıydı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

10

ALIX TOWNSEND

Alix gelinlikçinin soyunma odasından çıktı, Tammie Lee Donovan'ın önüne geçip tepkisini bekledi.

Tahminlerinde hiç de yanılmadı.

Tammie Lee, "Oo, Alix! Mükemmel. Tek kelimeyle mükemmel," dedi, iç çekti. İki eliyle ağzını kapattı, Alix'e baktığında gözleri sevinçle oynuyordu.

Alix bu gelinliği sevmişti. Jordan ona nişan yüzüğünü taktıktan kısa süre sonra seçmişti. Sade, hoş tasarıma sahip bembeyaz gelinliği gördüğü anda aradığını bulduğuna inanmıştı.

Soğuk bir tavırla, "Öyle duygulanılacak bir şey değil," dedi, aslında bu kadar kaba davranmayı istememişti. Tammie Lee bazen onu utandırıyordu. Jacqueline'in gelini en yakın

arkadaşlarından biriydi, Alix de bu yüzden ondan nedimesi olmasını istemişti. Tammie Lee'nin duygularını hemen dışa vurmasından çok hoşlanmıyordu. En küçük şeyde gözlerine yaşlar dolan biriydi. Dürüstlüğüyle herkese örnek olabilecek yapıdaydı. Alix'in onu bu kadar çok sevmesinin sebeplerinden biri de buydu. Ayrıca sohbetinden de büyük keyif alıyordu. Tammie Lee'nin ağzından resmen bal akıyordu. Alix bunu bir yerden duymuş, duygularına tercüman olduğunu dü-

şünmüştü. Tammie Lee çok sevimliydi; aynı zamanda ne sinir bozucu bir özelliği ne de yapmacık görünen tavırları vardı.

Tammie Lee'ye güvenebilirdi. Alix de Jacqueline'i gelinliğinin yakınlarında bile görmeyi istemediğinden provada ona eşlik etmesi için Tammie Lee'yi çağırmıştı.

İn sonunda aynaya bakma cesaretini gösteren Alix, "Bir sürü dantelden, süslü püslü işlemeden oluşan bir gelinliğimin olmasını hiç istemem," dedi. Beyaz, saten gelinliğin üzerinde, kısa kesim kollarla boyun kısmı boyunca dizilmiş bir sıra inci vardı. Gelinlik, Alix'in kafaya takmayı istemediği kadar pahalıydı, ama bu düğünle ilgili olarak para harcayacağı tek şeydi. Sigarayı bıraktığından beri parasını günün birinde kullanmak için bir kenara koymuştu ve o gün gelmişti.

"Geçirdiğin değişime hayranım. Hırçın kızdan Audrey Hepburn'e dönüştün." Tammie Lee gözlerini bir mendille sildi. "Çok, çok güzel bir gelin olacaksın."

Alix kendini tutmaya çalışmasına rağmen utançtan kızardı. Yanaklarının al al olmasına sebep olacak ne bir iltifatın

ne de bir yorumun olduğunu düşünürdü. Aynadaki yansımasına baktı. Jordan için güzel olmayı *istiyordu*. Tüm kalbiyle keşke Jordan'ın hak ettiği bakire gelin olabilseydim diyordu. Geçmişi gurur duyulamayacak şeylerle doluydu. Jordan'dan önce hiç âşık olmamıştı, sokakta geçirdiği günlerde yaşadığı cinsel ilişkilerse anlamsızdı. Sevgiden, tutkudan uzak, zevksiz ve anlamsızlardı. Aslında onun için o kadar az anlam ifade ediyorlardı ki, Alix birlikte olduğu adamların ne adlarını ne de yüzlerini hatırlıyordu.

Jordan'a her şeyi anlatmıştı. Gerçeği bilmek hakkıydı. Jordan onu dinlemiş, sonra da yaptığı her şeyin geçmişte kaldığını, affedildiğini söylemişti. "İsa merhametiyle seni sütten ak yaptı," demiş, Alix'in içini rahatlatmıştı. Müstakbel kocasına günah çıkararak büyük bir risk almıştı. Ama Jordan o gün kendini de, ona olan sevgisini de kanıtlamıştı.

Tammie Lee gelinliğe övgüler yağdırırken, bileğinde topluiğne yastığı, boynunda da mezura olan terzi yanlarına geldi. Alix'e yüksek platforma çıkmasını söyledi, sonra da hızlı elleriyle eteğin kenarlarını topluiğneyle ustaca tutturdu.

Alix gelinliği çıkarıp tişörtünü, kotunu ve kalıplı botlarını giymeyi hiç istemedi. Üzerinde bu gelinlik varken, düğününün mükemmel olacağına inanabiliyordu. Törenle ilgili tüm stresinin ve endişesinin kısa süre sonra geçeceğini kendine hatırlattı. Jordan'ın sık sık söylediği gibi hepsi sadece bir gündü.

Tammie Lee, Alix soyunma odasından çıkarken birden, "Sana kuzenim Savannah O'Brien-Jones'tan bahsetmiş miy-

dim?" diye sordu.

Alix, "Bahsettiysen de hatırlamıyorum," dedi. Tammie Lee hikâyeleriyle ün salmıştı. Ne zaman öğüt vermeye çalışsa, anlatacağı şeyi bir hikâyeyle sunardı.

"Savannah, en küçük teyzemin kızı. New Orleans'ta büyüdü, ailenin tek çocuğu olduğu için de hep el üstünde tutuldu. Sonra üniversiteye gitti, Knoxville'li bir gence âşık oldu. Sanki annesi, yani teyzem Freida... Neyse aramızdaki bağı az önce söylemiştim. Sanki teyzem hayatı boyunca bu düğünü beklemiş gibiydi."

Alix, Tammie'nin er ya da geç hikâyenin ders niteliğindeki kısmına geleceğini tahmin etti. Deri ceketini sırtına geçirip fermuarını kapattı.

"Büyük bir düğün oldu, değil mi?" diye sordu.

"Hem de nasıl! Annem bana yapılanlara ödenen parayla yepyeni bir araba alınabileceğini söyledi, hani öyle Ford'dan falan da bahsetmiyordu." Tammie Lee nefes almak için durakladı. "Düğünden önce Savannah için on... dur bir daha sayayım tam *on* kez parti düzenlendi." İçi ürpermişçesine titredi. "Onca teşekkür notunu nasıl yazdığını bir düşün! Annesi düğünün en küçük ayrıntısını planlamak için haftalarını harcadı. Hawaii'den orkideler getirtti. Şehrin en büyük yemek şirketine gitti. Altı nedimeyi bile kendisi seçti."

"Altı mı?"

"Sekiz olsun istiyordu ama Savannah o konuda yumruğunu masaya vurdu."

Alix'le Tammie Lee gelinlikçiden ayrıldı. Kasvetli mart

havasında titreyerek otoparka doğru yürüdüler. Rüzgâr soğuk esiyor, kara gökyüzü yağmurun geleceğini haber veriyordu.

"Bana sorarsan, Savannah daha önce sesini çıkarsa her şey daha iyi olurdu."

"Hangi konuda?" Alix, Tammie Lee'nin anlattıklarını takip edemiyordu. "Nedimeleri mi kastediyorsun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Düğünü kastediyordum. Aslında Savannah'ın *istediği* küçük bir düğündü, dünyalara mal olan kocaman bir törende ısrarcı olan annesiydi. Babası da onun gibi düşünüyordu. Küçük kızını göğsünü gere gere evlendirmek istiyordu." Tammie Lee bir kez daha nefes almak için duraksadı. "Ama komiktir, annesiyle babası savurganlık edip koca bir şey planlarken, Savannah'la nişanlısı Charlie, Vegas'a kaçıp orada evlendi."

Alix yanaklarını şişirdi, Tammie Lee kıkır kıkır güldü. "*O* telefonu aldığında teyzemin yüzünü görmeyi çok isterdim."

Tammie Lee kolunu Alix'in omzuna attı. "Babası sinirden küplere bindi. Annesi ne yaptı bilmiyorum. En sonunda büyük düğünü kabul ettiler, her şey de çok güzel oldu. Savannah ile Charlie karıkoca olarak davetlileri selamladı, *çok* da mutlulardı. Birbirlerine nasıl baktıklarını hatırlayınca bile içim eriyor. Birbirlerine çok âşıklardı."

Alix, "Vegas'a neden kaçtıklarını biliyorum," diye söylendi. "Herkes düğününü kendisne göre planlıyordu." Tammie Lee'nin kuzenini kaçıp gittiği için suçlayamazdı.

Tammie Lee, "Neyse ki kimsenin Savannah'a kızgınlığı

uzun sürmedi," diyerek konuşmaya devam etti. "Herkes annesinin ona bir süre soğuk davrandığını fark etti. Ama Savannah'ın düğünden tam dokuz ay sonra ilk çocuğunu doğurması aralarındaki buzları eritti."

"Peki, hâlâ mutlular mı?"

"Hem de çok. Savannah beş yılda üç çocuk doğurdu. Artık hiç kimse düğünle ilgili şeyleri hatırlamıyor bile."

Alix yavaşça başını salladı. Jacqueline'in yardımlarını her ne kadar takdir etse de, o da, Susan Turner da aynı şeyi yapıyordu. Artık onun fikrinin hiçbir önemi yokmuş, ona düşüncelerini sadece laf olsun diye soruyorlarmış gibi bir hava oluşmuştu. Düğün davetiyeleri bunun iyi bir örneğiydi. Alix ve Jordan, Jacqueline ile Susan'ın kararını onaylamadan siparişler verilmişti. Bunun formaliteden ibaret olduğu doğru olabilirdi, ama Alix son kararı *bilmeyi* isterdi.

Alix arkadaşına gülümsedi. "Alışverişe ilk kez birlikte çıktığımızda yediğiniz, şu içi dolu dolu hamburgerlerden yemek ister misin?"

Tammie Lee hevesle, "Kesinlikle," dedi, arabayla fast foodçuya gittiler. Arkadaşının karşısına oturan ve hamburgerini iştahla yiyen Alix, aniden Tammie Lee'nin anlatmaya çalıştığı şeyi anladı.

Kaygıyla, "Sence Jacqueline'le Susan Turner'a bir şeyler söylemeli miyim?" diye sordu.

Tammie Lee lafı ağzında geveleyip, "Şey... Sen bilirsin," dedi. "Düğününü tıpkı Savannah'ın annesi gibi kendilerine göre yaptıklarını mı düşünüyorsun?"

"Evet, öyle yapıyorlar, ben de bundan hoşlanmamama rağmen sesimi çıkarmadım." Jordan'ın annesiyle iyi anlaşması çok önemliydi; düğün konusunda onunla tartışması, gelecekteki ilişkilerini zedelcyebilirdi. Ayrıca Jacqueline ile Reese de ona sayısız iyilik yapmıştı, şimdi onlara nasıl dert yanabilirdi? Alix kapana kısıldığını, parlak davetiyelerin, yabancılarla dolu uzun listelerin bataklığına saplandığını hissediyordu.

"Ah, Alix, bu konuyu hiç açmamalıydım... Ama Savannah ile Charlie'nin, Vegas'taki düğünlerinden döndükten sonra ne kadar mutlu olduklarını düşünüyordum. Ahh..." İç çekti. "Bazen çenem düşüveriyor işte. Jacqueline bunların bir parçası olmaktan mutluluk duyuyor, gerçekten de size çok yardımcı olduğuna inanıyor. Ama ne olursa olsun ipleri eline almadan da edemiyor. O da böyle biri işte."

"Biliyorum."

"İkisi de seni öz kızları gibi seviyor."

"Ben de onları çok seviyorum." Sevmek kolayca dudaklarının arasından dökülen bir kelime değildi ama Alix, Donovan'ları gerçekten seviyordu. Ona öz anne babasından daha çok ilgi göstermişlerdi.

Tammie Lee konuşmadan önce diyet kolasından bir yudum aldı. "Dediğim gibi, Jacqueline kendini yaptığı işe kaptırabiliyor, ama bunu her ne kadar iyi niyetle yapsa da, senin için her zaman doğru kararları verdiğinden emin değilim."

Alix bıkmışçasına, "Ne oldu?" diye sordu. "Yine ne

yaptı?"

Tammie Lee öfleyip pöfledi. Kısık bir sesle, "Çiçek şi-parişini kontrol etsen iyi olur," dedi.

Alix başını salladı. Düğün buketi için beyaz papatyalar seçmişti. Papatyalar ona göre sadeliği, tevazuyu ifade ediyordu. Ama tercihinden Jacqueline bahsettiğinde arkadaşı hiç çekinmeden yüzünü ekşitmiş, güllerin daha geleneksel olduğunu söylemişti. Nedimelerin çiçekleri de tartılışmış. Jacqueline, Alix'in o konudaki tercihini de görmezden gelmişti. Alix ısrar etmeye çalışmıştı ama demek ki Jacqueline onun kararını kabullenememişti.

Alix, "Haber verdiğin için teşekkürler," dedi. Fırsatını bulur bulmaz Susannah'ın Bahçesi'ne gidecek, çiçek siparişini değiştirecekti.

Alix bir saat sonra Jordan'la sahilde buluştu. Yanına vardığında Jordan feribot iskelesinin yakınlarında duruyordu. Düğünden dolayı dışarıda akşam yemeği yemek gibi masraflı şeylere harcayacak fazladan paraları kalmamıştı. Sinemaya da nadiren kendilerini ödüllendirdiklerinde gidiyorlardı. Feribot ucuz olduğu için Bremerton'a gitmeye, yeni düzenlenen sahili görmeye karar vermişlerdi.

Jordan, "Selam," deyip ona sıkıca sarıldı. Etraftaki kişilerin gözleri onlara döndü ama Alix buna alışıktı. Jordan kot pantolonuyla, yakaları düğmeli gömleğiyle ve spor ceketiyle çok şık görünüyordu. Alix giyim kuşam tarzını değiştirmemişti; genelde kot pantolon, siyah deri ceket ve elbette postala benzer botlarını giyiyordu. İkisi yan yana ge-

lebilecek en farklı çift gibi duruyordu. Bu Alix'in canını hiç sıkmamıştı, gördüğü kadarıyla giyimi Jordan'ı rahatsız etmiyordu.

Akşamüstü gezintisi için feribota bindiler, yağmur yağmaya başlayınca içeriye geçtiler. Jordan birer kahve aldı, oturup sislerin arasında kaybolan Seattle'a bakarak kahvelerini yudumladılar.

Jordan, "Prova nasıl geçti?" diye sordu. Kahvesini önlerindeki masaya bıraktı, Alix'in elini tuttu.

"Fena değildi." Alix feribotun penceresinin yanında bir martının uçtuğunu fark etti. Jordan'a gelinliğin ne kadar güzel olduğunu, onu giyerken kendini ne kadar zarif hissettiğini söylemek istedi ama söylemedi. Bunlardan bahsetme düşüncesi onu utandırdı. Genç, tecrübesiz bir kızmış gibi davranamazdı. Onun yerine feribotla aynı hızda kanat çırpan martıyı izledi.

Jordan bir süre sonra, "Eşyalarını benim evime taşımaya başlamak ister misin?" diye sordu. Jordan'ın kaldığı küçük apartman dairesinin ilk evleri olmasına karar vermişlerdi.

Bu soru Alix'i şaşırttı. "Sence de biraz erken değil mi?" Düğüne neredeyse daha üç ay vardı. Taşınma işini halledecek bolca vakitleri olacaktı. Ayrıca Alix'in eşyaları tek seferde taşınabilecek kadar azdı. En azından öyle olacağını tahmin ediyorlardı.

Jordan birbirlerine kenetlenen ellerine baktı. "Evleneceğimiz günü dört gözle bekliyorum."

"Ben de." Alix mutluluğa yabancıydı ve bazen bundan

dolayı huzursuz oluyordu. Hayatı boyunca mutluluk hep gelip geçici olmuştu. Başına ne zaman iyi bir şey gelse, birinin ya da bir şeyin güzelliği ondan çekip alabileceğini öğrenmişti. Buna inanmaya da devam ediyordu. Bu kötü alışkanlığın, hep kötülüklerin yaşanacağını beklemenin üstesinden gelmek için büyük çaba sarf ediyordu.

Jordan kolunu Alix'in omzuna attı, Alix de başını göğsüne yasladı. "Maaşımızın yüzde onunu bir kenara ayırsak, iki yıla bir evin peşinatını ödeyecek duruma gelebiliriz."

Aniden beliren bu fikre kafa yoran Alix, "Ev mi almak istiyorsun?" diye sordu.

"Sen istemiyor musun?" Jordan'ın sesi, kafası karışmış gibi çıktı.

Alix omuz silkip, "Olabilir," dedi. "Bunu daha önce düşünmemiştim."

"Bütçemize uygun evler küçük olacaktır. Seattle'daki daireler ateş pahası."

Alix tek nefeste, "Daha önce hiç kendime ait bir evde yaşamadım," dedi. Bu, alışık olmadığı bir kavramdı. Hayatı boyunca ev sahipleriyle iyi anlaşamamıştı. Hiçbiri evleriyle ilgilenmemiş, gelip herhangi bir sorunu gidermekle uğraşmamıştı. Donovan'lar bu konuda istisnaydı ama onlarla da arasında kiracı ev sahibi tarzında bir ilişki yoktu.

Jordan, "Kulağa nasıl geliyor?" diye sordu.

"Güzel." Aslında ona göre bu harika bir haberdi. Hatta... heyecan vericiydi. Alix hayatı boyunca bir kez olsun gerçek bir evinin olacağını düşünmemişti. Jordan Turner'la

evleneceğini de hiç hayal etmemişti gerçi.

Jordan'ın anne babası, babasının Burien yakınlarında çalıştığı kilise tarafından tutulan evde kalıyordu ama Jordan, Blossom Sokağı'ndaki Methodist Kilisesi'nde gençlerle ilgilenen bir rahip olduğu için az miktarda konut yardımı alıyordu.

Alix günün birinde çocuklarının olacağını düşünerek çok sıradan bir şeymiş gibi, "Önünde sonunda iki yatak odasına ihtiyacımız olacak," dedi. Jordan da kabul ederse iki, hatta üç çocuklarının olmasını istiyordu. Annelik konusunda çok yetenekli olduğuna inanmıyordu ama sevginin bunu telafi edeceğini çoktan öğrenmişti.

Jordan gülümseyerek Puget'in koyu yeşil sularına baktı. "Ben de bir süredir sık sık yatak odasını düşünüyorum."

"Jordan Turner, yoksa sen... doğru kelimeyi söylesem mi?"

Jordan güldükçe güldü. "Evet, öyle." Sesi fısıltıya dönüştü. "Deli gibi sevdiği kadınla evlenmek üzere olan sağlıklı, normal bir erkeğim."

Alix ona biraz daha sokuldu. "Birlikte yaşayacağımız günleri ben de dört gözle bekliyorum."

"Boş yatak odalarından birini başlarda çalışma odası olarak kullanacağım."

"Hangi odaları?" Jordan Blossom Sokağı'nın iki sokak arkasındaki bir binanın zemin katında, tek yatak odalı bir evde kaldığını unutmuş gibiydi.

"Alacağımız evdekileri."

"Ah, tabii, o ev," diyen Alix, Jordan'ın oyununa eşlik etti. "Ama benim de büyük bir mutfağa ihtiyacım olacak."

"Elbette. Benim için de yemek pişirir misin?"

"Seve seve."

"Pazar günü kiliseden sonra ziyafet çeker misin?"

"Lafı bile olmaz."

Jordan, Alix'in boynuna bir öpücük kondurdu.

Alix, "Arka bahçe çocukların koşup oyun oynayabileceği kadar büyük olmalı," dedi.

Jordan kaşlarını birleştirip, "Çocuklar?" diye sordu.

"Zaten hemen olsun demiyorum."

Jordan gözlerini kapatıp iç çekti. "Çok mutluyum, Alix. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadım."

"Ben de." Alix, Jordan'la birlikte yakaladığı mutluluğun zalim kader tarafından elinden çekilip alınmayacağına inanmaya başlıyordu. Alışkın olmadığı, çok güçlü bir hisse kapılmıştı, ama buna kolayca alışabilirdi. Alışmayı *istiyordu.*

Ama önce düğünü sağ salim atlatmalıydı.

11

COLETTE BLAKE

Mart ayında genel olarak çiçek satışları düşerdi; Colette annesinin dükkânında çalıştığı zamanlarda da böyle olduğunu hatırlıyordu. Sevgililer gününün canlılığı geçmişti, Paskalya'ya, anneler gününe daha vardı, okul baloları da henüz başlamamıştı.

Susannah dükkâna müşteri çekmek için çok çalışıyordu. Herkesin katılabileceği haftalık çekilişler düzenliyor, durgun günlerde Colette'le birlikte dönüşümlü olarak sokakta üzerine dükkânın kartını iliştirdikleri çiçeklerden dağıtıyordu. Bu hafta Aziz Patrick gününe yeşil buketler hazırlıyorlardı.

Colette sıcak çalışma ortamını seviyordu ama çoğu zaman boşta kalıyor, dükkânda yapacak bir şeyler arıyordu. Böyle devam ederse Susannah'ın daha ne kadar onu işte tut-

maya devam edeceğini merak ediyordu.

Dempsey İthalat'ta başına böyle bir şey hiç gelmemişti. O zamanlar daha çok özel hayatına vakit ayırma mücadelesi içindeydi. Derek'in gece vardiyasında çalışması da işine yarıyordu; kocası akşamları evde olsa onunla vakit geçirmeyi isteyebilirdi. Colette de çoğu zaman eve saat sekizde veya daha geç geliyordu. İşini seviyor, hevesle yapıyordu. Christian'ı tekrar gördüğü güne kadar işini bu kadar özlediğini fark etmemişti. Hareketli şirketin bir parçası olmayı, meslediğinin getirdiği zorlukları ve Christian'ı özlüyordu. Ama bunu istemiyordu, aralarındaki çekim gücü kendisinden nefret etmesine neden oluyor ve ne kadar görmezden gelirse, duyguları o kadar çok gözüne batıyordu.

Birlikte olmalarının haricinde, bir de Christian'ın yasadışı işlere karışmış olduğu gerçeği vardı aklında. Sadece bu bile bir daha onun için çalışamamasına yeterliydi.

Arkada yeni doğan bir bebek için buket hazırlamakla meşgul olan Susannah, işini bitirip tezgâha, Colette'in yanına geçti. "İşler sakin olduğuna göre, halletmem gereken birkaç ufak tefek işim vardı, onları halledeyim."

"Dükkânda yapmamı istediğin bir şey var mı?"

Susannah omuz silkti. "Maalesef yok." Saatine baktı. "Bir, bilemedin iki saate dönerim, cep telefonum yanımda."

"Her şeyin yoluna gireceğinden eminim."

"Ben de."

Susannah arka sokağa açılan kapıdan çıktı. Sözleşmişler gibi o arka kapıyı kapatır kapatmaz ön kapı açıldı, Christian

Dempsey içeri girdi.

Yine gelmişti.

Colette adamın yüzündeki sert bakışları görünce olanları anladı. Yabancılar Şubesi mektubunu almıştı. Christian bu işin arkasında kimin olduğunu er geç anlayacaktı. Colette'in karnına sancılar girdi.

Christian selam vermeden, bir şey söylemeden, doğrudan konuya girdi. "Sendin, değil mi?"

Colette'in ağzı kupkuru oldu. İçgüdüleri ona aptal numarası yapmasını, neden bahsettiğini anlamamış gibi davranmasını söylüyordu. Christian'ın bakışı hem kızgın olduğunu, hem de ihanete uğradığını gösteriyordu.

Colette bir cevap vermeyince Christian, "Doğrudan bana gelsen olmaz mıydı?" diye sordu.

Gözlerinin içine bakmak için cesaretini zor topladı ama başardı. Titreyen ellerini arkasında saklayıp başını iki yana salladı.

"Bilgisayarıma girmişsin." Hiç soru sormamış, onu öfkelendiren gerçeği dile getirmişti.

Colette bir açıklama yapmak zorunda olduğunu hissetti. "Bir sözleşme için hizmet kodunu..." Christian lafını tamamlamasına izin vermedi.

"Sana şifremi kim verdi?" Gözleri kor alevler gibiydi. "Bilgisayarım kapalıydı."

"Şifreyi bu... bu... buldum."

Ona inanmamıştı.

Colette, "Benden başka nereye bakacağını kim bilebi-

lirdi ki?" diye sordu. "Seninle ilgili her şeyi biliyorum," dedi, sonra da aslında yanıldığı için duraksadı.

"Başka kime söyledin?"

"Hiç kimseye..."

"Yemin et."

Colette, "Olmaz," diye haykırdı, ellerini yumruk yaptı. "Ne cüretle böyle üzerime gelirsin! Bunlardan ben mi..."

Christian bir kez daha lafını kesti. "İstifa etmenin asıl sebebi bu, değil mi?"

Colette cevap vermek istemedi.

"İşten ayrılmanın bizle, Noel'de yaşananlarla ilgili olduğuna inandırdın beni. Ama onlarla hiç ilgisi yokmuş. O geceyi sadece mazeret olarak kullandın, değil mi?"

Colette bir anlığına Christian'ın gözlerinde acı dolu bir ifade gördü. Hemen ardından o ifadenin yerini ona alındığını gösteren bakışlar aldı.

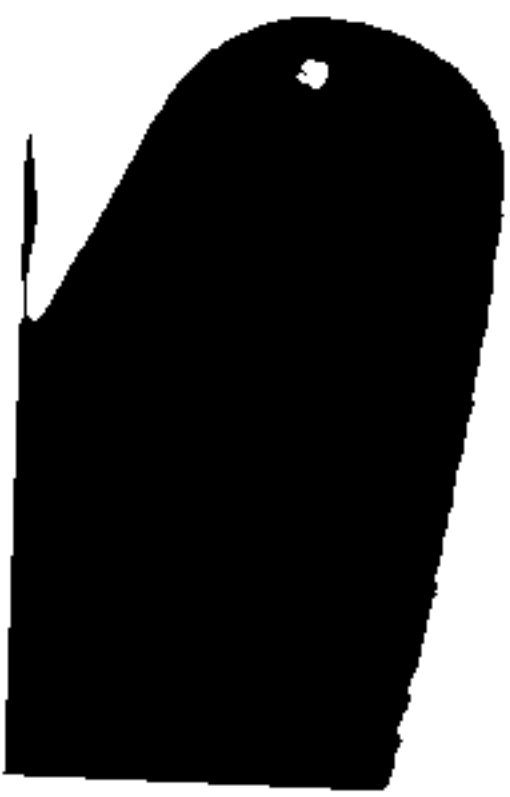
Colette'in aklında sorular vardı. Sakince, "Neden her şeyi böyle riske attın?" diye sordu.

Bu kez cevap vermek istemeyen kişi oydu.

"Bunu baştan sona defalarca düşündüm, yine de hiçbir şey anlamadım." Ellerini havaya kaldırıp çaresizliğini gösterdi. "Büyüyen bir pazarda kâr elde eden bir şirketin var. Saygı duyulan birisin. Böyle büyük bir riskin altına girmeye seni neyin ittiğini anlayamıyorum."

"Bunları seninle konuşamam."

Colette, "Benimle değilse kiminle konuşacaksın?" diye söylendi.

"Sana *güvenmem* gerektiğini mi sanıyorsun? Senin yüzünden avukatlarla dolu bir odada, berbat bir sabah geçirdim."

"Ben sadece sebebini öğrenmek istiyorum." Bir bahane, bir açıklama bekliyordu. "Para için mi?"

Christian kararlı bir tonla, "Bunu seninle konuşamayacağımı söyledim," diye tekrarladı.

"Polisler için mi çalışıyorsun?" Davranışını açıklayabilecek akla yatkın tek sebep buydu. Daha doğrusu *yasal* görünen tek sebepti.

Christian herhangi bir cevap vermedi, öylece ona baktı, bakışları donuktu.

Colette cevabın bu olmasına inanmayı o kadar çok istiyordu ki, gözlerine yaşlar dolacak gibi olmuştu. Ama onun yerine öfkesi patlak verdi. "Buraya sipariş vermeye gelmediysen, maalesef çıkıp gitmeni istemek zorundayım." Ne kadar üzgün olduğunu ona göstermemek için sırtı dimdik, omuzları kalkık, ayakları da sağlamca yere basar halde karşısında durdu. Kollarını aşağıya salmıştı.

Christian bitmez tükenmez gibi görünen bir dakikanın ardından güçlüce nefes verdi.

Colette, Christian'ın artık dönüp gideceğini düşünmüştü ama adam öylece orada durup ona baktı. Artık kızgın görünmüyordu, tavrındaki değişiklik Colette'in kafasını karıştırıyordu. Meraklanan, ama aynı zamanda da korkuya kapılan Colette, siparişi almaya hazırlanıyormuşçasına not defterine ve kalemine uzandı.

Christian sonunda konuştu. "Kendime defalarca neden aniden işten ayrıldığını sordum," dedi. "İkimiz de hatalar yaptık. İkimiz de aptalca davrandık."

Colette, "Artık her şeyi biliyorsun," dedi, duygularının altında ezilmemek için elinden geleni yaptı. Cevabını almıştı. Christian çıkamayacağı bir batağa saplamıştı kendini. Colette'in onunla herhangi bir bağı olamazdı. "Artık gitmelisin. Ne olur bir daha gelme."

"Çiçek sipariş etmeye bile mi?"

İşler bu kadar kesatken Colette onu geri çevirmeyi göze alamazdı. "O zaman Susannah'la görüşürsün."

"Ben seninle görüşmeyi tercih ederim."

"İyi." Kalemi not defterinin üzerine götürdü.

"Beş düzine gül almak istiyorum."

Beş düzine mi? Colette bu kadar büyük bir siparişi karşılayıp karşılayamayacağından emin değildi. Birinin içeri girip beş düzine gül istemesi çok normal bir şeymiş gibi. "Gülleri nereye gönderelim?" diye sordu.

"On düzine yapalım."

Colette tepkisini saklamakta zorlandı.

"Çiçek sipariş ediyorum. Az önce bana öyle yapmak zorunda olduğumu, yoksa beni dükkândan atacağını söyledin. Sanırım bunun için de dedektif arkadaşından yardım isteyecektin."

Colette, Christian'a Steve Grisham'dan bahsettiğini hatırladı ama ne adamın adını ne de rütbesini söylemişti. Steve'le ilgili konuştuğuna pişman oldu. Aslında sahilde şans

eseri karşılaştıklarından beri ondan haber almamıştı. Ama bu çok da anormal bir şey değildi.

Colette dudağını ısırdı. Usanmışçasına, "Seni dışarı atmakla tehdit *etmedim*," diye söylendi. "Sadece... gitmeni istedim"

Christian sinir bozucu bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

Söylenecek başka bir şey yokmuş gibi, "Ne renk olsun?" diye sordu.

"Kırmızı olsun. Kan kırmızısı. Elinizdeki en güzel, en pahalı olanlarından."

"Elimizdekilerin en güzellerini bizzat seçeceğim." Christian bunu, onun canını yakmak için yapıyordu. Colette onu incitmişti, şimdi o da hayatında başka birinin olduğunu ima ederek ona karşılık veriyordu. Onların yaşadığı tek gerçek bir şeydi, Christian da bunu anladığından emin olmaya çalışıyordu.

Christian evrak çantasından bir kalemle not defteri çıkarıp bir şeyler yazdı. "Gülleri yarın sabah ilk iş bu adrese gönderin."

Sayfayı koparıp Colette'e verdi. Üzerinde, *Bayan Elizabeth Sasser,* yazıyordu. Adres Capitol Hill'deydi.

Christian için beş yıl çalışmasına rağmen Elizabeth adında biriyle birlikte olduğunu hatırlamıyordu. İşten ayrılalı da iki aydan fazla olmuştu gerçi.

Colette duygularını sesine yansıtmaktan kaçınırken, "Kart yazmak ister misin?" diye sordu.

"Tabii."

Christian'ın küçük kartı yazmasını beklerken, eli tir tir titredi. Christian kartı zarfa koyup zarfı kapattı, ön tarafına da *Elizabeth* yazdı. Colette, Christian'ın en romantik kartlardan birini seçtiğini fark etmişti.

Ciddi duruşunu bozmamak için çaba sarf ederken, "Tamam mı?" diye sordu.

"Hayır, aslında tamam değil. Güllerin her hafta gönderilmesini istiyorum."

"Her hafta mı?"

"Evet."

"Ne kadar süreliğine?" Christian kadınlardan çabuk sıkılan biriydi, Colette adamın dört beş ay bir yana, birkaç haftalığına bile aynı kadınla birlikte olduğunu hayal edemiyordu.

"Bir yıl."

Colette, "*Bir yıl* mı?" diye tekrarladı, ağzı açık kaldı. Kendisini zorlasa bile yaşadığı şoku gizleyemezdi. Christian'ın gerçekten de ciddi bir ilişkisi vardı. İşi bu kadar uzattığına göre öyle olmalıydı. Colette asistanıyken onun adına defalarca çiçek siparişi vermişti. Christian'ın alışkanlığını biliyordu; genelde ilişkinin başlarında güller sipariş eder, aynı şeyi sonlara doğru da tekrarlardı.

"İş yapma konusundaki isteğin yerine geldi mi?"

Colette lafı kısa kesip, "Evet," dedi. Onu böyle oyuna getirmesinden dolayı utanmalı mıydı, yoksa artık var olmayan bağlarından dolayı üzülmeli miydi bilemiyordu.

Bir süre devam eden rahatsız edici sessizlikten sonra

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Yok."

Sesi buruk çıkıyordu, Colette onu son kez görüyor olabileceği hissine kapıldı. Sesindeki acı dolu tınıyı bastırmaya çalışırken, "Ödemeyi nasıl yapmak istersin?" diye sordu.

Christian kredi kartını çıkarıp uzatarak cevapladı.

Colette pos makinesinden çıkan kâğıdı keserek Christian'a imzalaması için uzattı. Christian altta yazan yüklü miktara bakmadı bile.

"Kredi kartı numaramı al, her hafta güller için adıma fatura kesersin. Güllerin etkileyici olduğundan emin ol."

Colette, "Bizzat kendim ilgileneceğim," diye söz verdi, bunu neden umursadığını merak etti.

Christian gözlerini dikip ona baktı, Colette üzerindeki bakışların yoğunluğundan rahatsız oldu. Christian, "Keşke mektubu yazmadan önce bana gelseydin," dedi.

"Gelemezdim." Christian'ın bulaştığı işleri öğrendikten sonra onu ihbar etmekten başka çaresi kalmamış, bunu da olabilecek en korkakça yolla yapmıştı.

"Biliyorum," diyen Christian'ın sesi gerçekten de pişmanmış gibi çıktı.

"Bu işten sıyrılsan olmaz mı?"

Christian yavaşça başını iki yana salladı. "O kadar kolay değil. Bu kadar ileri gitmesini istemezdim ama artık dönüş yok."

"Çok üzgünüm, Christian. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Christian tereddüt etti, gözlerinin içine baktı. "Sana saçma geleceğini biliyorum ama benimle akşam yemeğine çıkar mısın?"

"Yemek mi?"

"Bir kereliğine."

Bunu neden sorduğunu bilmiyordu. "Özel bir sebebi var mı?"

"Hayır. Sadece ilişkimizin kısmen mutlu sonlanmasını istiyorum. Kabul etmezsen de kararını anlayışla karşılarım, ama evet demeni umuyorum."

Colette gözlerindeki samimi ifadeyi gördü. "Bunun... iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Christian, "Galiba haklısın," dedi, sesi kısıktı, sakin çıkıyordu. "Ama kabul edersen, seni bir daha rahatsız etmeyeceğime onurum üzerine söz veririm."

Aralarındaki sessizlik, gerginlikle çatırdadı. Colette ondan uzaklara kaçması, öteki tarafa koşması gerektiğini söylüyordu kendine, ama bunu yapamadığını fark etti. Yasadışı işlere bulaştığını ve muhtemelen tutuklanacağını bilmesine rağmen, bu isteğini reddedemezdi.

İsteksizce, "Pekâlâ," dedi.

Colette, Christian'ın söyleyebileceği, onunsa dile getiremeyeceği şeylerden dolayı, söz konusu akşam yemeğinden korkmaya başladığını hissetti.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

12

"Daha çok insan örgü örse, dantel işlese, dünyada daha az savaş, daha az trafik keşmekeşi olur."

Lily Chin

LYDIA GOETZ

Şal kursu iyi gidiyordu. Özellikle Susannah, örgüye karşı beslediği büyük hevesle her şeyi çok çabuk öğreniyordu. İlk modelini daha bitirmeden, kızı Chrissie için örmeyi planladığı kazağın modelini ve ipini almıştı.

Alix de sınıfta bana çok yardımcı oluyordu. Örgü örmek her zaman olduğu gibi sakinleştirici etkisini göstermişti. Alix rahatlamış, daha iyimser olmuştu; geçen iki hafta boyunca düğün hakkında olumsuz bir şeyler söylememişti.

Colette en temel şeyleri öğrenmeyi başarmıştı ama bunları daha kolay kapacağını düşünmüştüm aslında. Bazen yeni

başlayanlar böyle olabiliyordu. Ancak çoğu zaman birkaç basit yönlendirmenin ardından diğerlerine ayak uyduruyorlar, kısa süre sonra hayatları boyunca örgü örüyormuş gibi oluyorlardı. Ama bir de her adımda bocalayan, diğer kişilere kıyasla ne kadar yavaş ilerlediklerini görüp hayal kırıklığına uğrayanlar vardı. Önceki derste Colette'e herkesin kendisine göre bir öğrenme hızının olduğunu, bunun bir yarışma olmadığını söyledim. Örgü örmeye devam ettikçe kendisini daha rahat hissedeceğinden emindim.

Margaret de aramıza katıldı. Yeni arkadaşlıklar kurmasının ona yardımcı olacağını umuyordum. Kendini örgüye adamasının özellikle de elişleriyle uğraşmayı bıraktıktan sonra, onu rahatlatacağını düşündüm. Julia'nın başına gelen saldırının üzerinden bir ay geçmesine rağmen ablam hâlâ her şeyi bir kenara bırakmış, bunlardan sorumlu adamı bulmaya odaklanmış durumdaydı. Polisi bir gelişme olup olmadığını sormak için kaç kez aradığını tahmin bile edemiyordum.

Bazı günler tavırlarını açıklamak mümkün olmuyordu. Birden huzursuzlanıyor, sinirleniyor, telefona uzanıyordu. Polisle konuşma tarzı beni utandırıyordu ve her ne kadar Dedektif Johnson hakkında konuşup dursa da, adamın işini savsaklayan biri olduğuna inanmıyordum.

Ablama karşı sabırlı olmak için çok çaba sarf ettim. Neler hissettiğini anlıyor olsam da, öfkesini bir kenara bırakmasının Julia için çok daha iyi olacağını düşünmeye başladım. Ama Margaret bunu yapmayı istemiyor, kızının canını yakan adam hâkim karşısına çıkarılıp cezalandırılıncaya

kadar durulmayı kabul etmiyordu.

Örgü kursunu, Chrissie'nin çiçekçide Susannah ve Colette'in yerine bakabileceği zamana denk getirmek için çarşamba günü akşamüstü yapmaya karar verdim. Chrissie geçenlerde Bir Yumak Mutluluk'a gelmiş, çok güzel sohbet etmiştik. Çeşit çeşit hobileri olan çok esprili bir kızdı. Geleneksel elişlerinin yeniden canlandırılması konusunda konuşmuştuk. Sanat tarihi makalesi için bu konuyu seçmişti, ben de heyecan verici bir seçim yaptığını hissettim. Örgü çok fazla anlamlar taşıyordu, sanat da dahil olmak üzere çok fazla şeyi *ifade edebilecek* kapasitedeydi.

Mart ayının sonlarındaki dersimize Susannah ile Colette birlikte geldi, ikisi de iplerini ve şişlerini çıkardı. Hemen masaya, her zamanki yerlerine oturup modellerini açtılar. Susannah'ın elindeki işi bitirmek üzere olduğunu, Colette'in ise daha örgüsünün üçte birini tamamladığını fark ettim.

Susannah sesi heyecandan titrerken, "Geçen hafta şimdiye kadar aldığımız en büyük çiçek siparişini aldık," dedi. "Christian Dempsey adında bir beyefendi, düzenli sipariş verdi; her cuma aynı adrese on düzine gül göndereceğiz. Hem de bir *yıllığına!*"

"İşte bu çok güzel bir haber," dedim. Harika bir kocam var ama Brad'in benim için on düzine bir yana, on tane gül aldığını bile gözlerimin önüne getiremedim. Hele bunu bir *yıllığına* yapabileceğine hiç inanmadım.

Susannah, "Geliri çok işimize yarayacak," dedi. "Mart ayında kârımız düşmüştü, bu yeni sipariş büyük bir fark ya-

ratacak. Düğün çiçeği siparişleri almaya da başladık."

"Harika!" Susannah için gerçekten çok sevinmiştim, bunu bilmesini istiyordum.

Konuşmamız sırasında Colette'in sessizliği tuhafıma gitti. Ona gülümsedim, örgüsünü kontrol etmek için yanına gittim. Geçen hafta boyunca örgü konusundaki gerginliğinin azaldığını gördüm, çabalarından dolayı onu takdir ettim. O da gülümsememe karşılık verdi, gittikçe rahatlamasıyla ilgili küçük bir espri yaptı. Artık onu kursun dışında nadiren görüyor, sabahları çay içerken yaptığımız muhabbeti özlüyordum. Bir yandan da bana eşlik etme konusundaki isteksizliğini anlıyordum. Margaret, özellikle şu günlerde hiç bitmeyen aksi tavırlarıyla bir araya gelmemizi zorlaştırıyordu. Ben bunları düşünürken ablam bir müşterinin bebek kazağı için ip seçmesine yardım ediyordu. Dükkâna ilk kez gelen genç kadını terslemeyeceğini ummaktan başka çarem yoktu.

Derse en son, sokağın karşısından koşarak gelen ve nefes nefese kalan Alix katıldı. Her zamanki yerine otururken, "Mutfaktaki işlerim geç bitti," dedi. Örgüsünü çantasından çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

Tüm öğrencilerim geldiği için örgülerini kontrol ettim. Susannah ile Alix'in yaptığı ilerlemeyi dile getirdim. Herkes çok iyi gidiyordu, ben de çabalarını takdir etmekten zevk alıyordum. Aslında model nispeten kolaydı, hatta acemi bir örgücü için bile basit sayılırdı, Alix de elbette daha karmaşık şal deseninin getirdiği zorlukla başa çıkabilecek durumdaydı.

Kimin, neden şal örmek istediğini öğrenmeye çalışıyor

dum. Küçük grubum da bana gerekli cevapları veriyordu.

Onlara kenarların üç düz, üç ters ilmekten oluşan pirinç örgüyle örüldüğünü hatırlattım. Hanımların neler diyeceğini merak edip, "Model hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordum.

Colette ipi ters örgü için alttan üste alırken, "Üçlü ilmeklerin çok önemli olduğundan eminim," dedi.

"Evet," diyerek ona hak verdim. "Üç, kültürümüzde çok önemli bir sayıdır."

Alix düşünceli bir tavırla, "İnanç, umut, sevgi," diye ekledi.

Susannah da, "Akıl, beden, ruh," dedi.

Colette, "Geçmiş, şimdi, gelecek," diye araya girdi. Bir kez daha hayatına ancak önündeki günleri birer birer aşmaya çalışarak devam ettiğini düşündüm.

"Peki ya doğum, yaşam, ölüm?" Bunlar da müşteriyle işi biten Margaret'ten geldi. Üzerindeki siyah kazakla kapının önünde belirip iç karartıcı ve ürkütücü varlığıyla etrafta dolandı. Ölüm konusunu dile getirecek kişinin o olacağını tahmin etmiştim.

Masanın etrafında gezinirken ablamla göz göze gelmedim. "Herkesin yorumu çok güzeldi," dedim.

Margaret, "Neden şal örüyoruz?" diyerek konuşmaya devam etti. "Yani bunun yerine sevgiye muhtaç birilerine daha faydalı şeyler örebilirdik."

"Doğru." Bu konuda ona hak veriyordum. Bir battaniye veya ona benzer onlarca model örerek de amacımıza ulaşa-

bilirdik.

Alix, "O halde neden şal?" diye sordu.

Omuz silktim. "Sizler ne düşünüyorsunuz?"

İlk önce Colette konuştu. "Birinin omzuna şal atmak, onu kucakladığını simgeler. En azından ben öyle düşünüyorum."

Diğerleri bunu onaylarcasına baş salladı.

"Colette'in yorumunu sevdim; şal birini kucaklamak gibidir." Susannah sesli düşünüyor gibiydi. "İstediğim kadar çok annemin yanında olamıyorum, bu şalı gönderdiğimde ona kollarımı uzatmış gibi olacak, onu ne kadar çok sevdiğimi ve özlediğimi göstereceğim."

"Annenin durumu nasıl?" diye sordum.

"Son birkaç yılda olduğundan daha hareketli. Huzurevine taşınmadan önce saatlerini hep sallanan sandalyesinde televizyon izleyerek, çoğu zaman da yemek kanalına takılarak geçiriyordu. Altamira'ya yerleştikten sonra, başka insanlarla daha çok iletişim kurmaya, onlarla küçük seyahatlere çıkmaya başladı. Geçen hafta konuştuğumuzda bahçe gezisine gittiğini, geçirdiği her dakikadan büyük keyif aldığını söyledi."

Alix, "Hey," dedi. "Annen artık sallanan değil de, dünyayı sallayan biri olmuş desene."

Hepimiz kahkaha attık. Keşke ben de annemle ilgili güzel bir haber verebilseydim. Ne yazık ki hayatının gittikçe zorlaştığını görüyordum. Sağlığı gün geçtikçe kötüye gidiyordu. Margaret saldırıdan ve Julia'nın duygusal durumun-

dan dolayı kendini tüketirken, oturup annemle ilgili konuşma fırsatı bulamadık. Bazen ablamın annemizin son zamanlarda sağlığının daha da bozulduğunu fark etmediğini düşünüyordum. Yine de şimdilik annemle tek başıma ilgilenebileceğime, Margaret'in kızına bakması gerektiğine karar verdim. Maalesef Julia doktorunun tavsiyesine rağmen bir uzmandan yardım almayı kabul etmiyordu.

Alix, "Ben şalı Jordan'ın babaannesine örüyorum," dedi. "Sarah Babaanne gerçekten de çok harika bir hanımefendi. Beni yüreğine *bastığını* hissedebiliyorum. Beni anladığını düşünüyorum. O da benim onun hikâyelerine ilgi duyduğum kadar benimkilere ilgi duyuyor." Alix sevinçle gülümsedi. "Jordan onunla tanışmamı istemişti, ben de ikimizin birbirimizden ne kadar farklı olduğumuzu söyleyeceğinden korkmuştum."

"Neden öyle bir şey yapsın ki?" diye sordum, arkadaşımı korumaya kararlıydım.

Alix sakince, "Onu kim suçlayabilir ki?" dedi. "Bir düşünsenize. Jordan bir gün kendi kilisesinde, babasının ve dedesinin papazlık yaptığı yerde papaz olacak. Benim tipimin papaz eşlerine benzemediğinin sanırım farkındasınızdır." Tereddüt etti, örgüsünü kucağına bırakırken dudağını ısırdı. "Annesinin Jordan'ın bir başkasıyla evlenmesini tercih edeceği hissine kapıldım da..."

"Öyle olduğuna inanmıyorum." Alix'in böyle düşünmesine üzüldüm, bunların doğru olduğuna hiç ihtimal vermedim. Susan Turner'la birkaç kez karşılaşmıştım. O da örgü-

cüydü ve dükkâna bir keresinde ip, bir keresinde de desen kitabı almaya gelmişti. Alix ile Jordan'dan konuşmuştuk, Susan'ın tavırlarında Alix'in oğlu için doğru kişi olmadığını ima eden bir şey görmemiştim.

Alix üzerindeki gerginliği atarcasına parmaklarını açarken, "Bu konuyu hiç açmamalıydım," dedi.

Susannah gülerek, "Düğün heyecanına mı kapıldın?" diye sordu, sesinde durumunu anladığını belirten bir tını vardı.

Alix tekrar örgüsünü eline aldı. "Düğünden bahsetmesek olur mu?"

"Elbette, nasıl istersen," dedim. Alix'in sandalyesinin arkasına geçtim, omzuna elimi koydum.

Margaret, "Bilmem merak ettiniz mi, ama ben şalımı kızım Julia'ya verme kararı aldım," dedi. Masaya gelip aramıza katıldı, örgü örmeye başladı ama parmakları gergince hareket ediyordu. "Yaşananlardan sonra örgü örmenin ona huzur vermesini umuyorum."

Colette, "O nasıl?" diye sordu.

Margaret, "Nasıl olabilir ki!" diye çıkıştı. "Zavallı kızım üç dört saatten fazla uyuyamıyor. Notları tepetaklak oldu, okula gidip gelmenin dışında da evden çıkmıyor. Bazı günler onu bile yapamıyor. Ve..." iç çekti, "psikoloğa da gitmiyor."

Julia'nın psikolojik destek almayı kabul etmediğini biliyordum ama geri kalanları ilk kez duydum, içim parçalandı. Margaret benimle sadece polisle ilgili hayal kırıklığını paylaşmıştı. Suçlu demir parmaklıkların ardına atılınca her şey

değişecekmiş gibi davranıyordu. Hayatlarının doğrudan normale döneceğine, Julia'nın eskisi gibi olacağına inanıyordu. Bense bu kadar kolay olacağını düşünmüyordum.

Margaret sesinde buruklukla, "Ayrıca," diye ekledi. "Julia saldırı hakkında da hiç konuşmuyor. Hiç kimsenin o konudan bahsetmesine izin vermiyor. Konuyu açatığımızda kalkıp odadan çıkıyor. Keşke Matt'le birlikte ona o iPod'u hiç almasaydık, şimdi onu kullanıp bizden kopuyor."

Sakince, "Şal Julia'nın sığınağı olacak," dedim. "Onu omuzlarına sarınca sevgini ve iyi dileklerini içinde hissedecek." Yeğenim için her şeyin tam da böyle olmasını umuyordum.

Margaret yine sözü aldı. "Ben bunların hepsini hiç yaşanmamış gibi geride bırakmasını istiyorum sadece."

Hepimiz aynı şeyi istiyorduk ama ben bunun mümkün olduğunu hiç sanmıyordum.

Colette lafı ağzında geveleyerek, "Keşke Derek'in vefatından sonra benim de bir şalım olsaydı," dedi, masadaki örgüsüne ve önünde duran modele vermişti kendini. Bunları konuşmak ona zor geldiği için başı öne eğikti. "Evliliğimiz güzeldi. Ama sonra... Derek gitti."

Hiç kimse ne diyeceğini bilmiyordu, içeriye tuhaf bir sessizlik çöktü.

Alix, "Ah, Colette," dedi. "Bu kadar korkunç bir dönemden geçmene çok üzüldüm." İçinin ürperdiği belli oluyordu. "Jordan'ın başına bir şey gelse ne yaparım bilmiyorum," diye devam etti.

Colette başını salladı. "Umarım çok mutlu olursunuz."

Alix ona gülümsedi. "Geleceğimizi planladık. İki yıl sonra küçük bir ev almayı düşünüyoruz. Jordan yatak odalarından birini çocuk sahibi olana kadar çalışma odası yapmayı istiyor."

Yüzünde güller açtı. Klişe bir laf kullandığımı biliyorum ama Alix'in bu yeni sevincini başka bir şekilde tarif edemezdim. Dükkâna ilk girdiği günü, biraz kaba tavırlı oluşunu hatırladım. İlk başta beni korkutmuştu ama ona da herkese davrandığım gibi davranmaya karar vermiştim.

Susannah sohbete katılıp herkese Joe'dan, ilk evlerinden, gecenin tuhaf saatlerinde tuvaletin sifonunu çeken bir hayaletin kaldığı tek yatak odalı apartman dairesinden bahsetti. Birlikte gülerken içerideki hava aniden değişti.

Derslerin çabucak son bulması beni hep şaşırtırdı. Bu seferki dersimizde de haftanın en hızlı geçen saatini yaşadım. Margaret'in erken çıkması gerekiyordu, ben de ona dükkânı tek başıma kapatacağımı söyledim. Brad eve giderken beni de alacaktı. Normalde benden iki saat daha erken işte olması gerektiği için evden ayrı ayrı çıkıyorduk ama bu sabah doktora gideceği için birlikte yola koyulmuştuk.

Dışarı çıkmadan önce Whiskers'a sarıldım, sonra da kedimin yanında olmasından keyif alacağını bilerek, Colette'in evine giden kapıyı açtım. Whiskers bir süreliğine dükkânda benimle birlikte dönüp dolaştı ama yukarıdaki katta da epey rahat ediyordu, ne de olsa neredeyse iki yıldır orayı evi olarak görüyordu. Kapıyı kapattıktan sonra alarmı açtım. Vefa-

sız kedim sadakat konusunda çok güvenilir değildi. Neyse ki kedimin sevgisi söz konusu olunca kıskanç biri değildim. Ama söz konusu kocam olursa... Her neyse, o konuyu hiç açmayayım.

Arabanın ön koltuğuna binerken Brad, "Merhaba hayatım," dedi. "Günün güzel geçti mi?"

Brad ve Cody'yle birlikteyken her günüm güzeldi. Kocamın yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum, ona çok şey borçluydum. "Evet. Doktor ne dedi?"

"Sağlığımın yerinde olduğunu."

Cevabıyla yüzüm güldü. "Öyle kalmaya özen göster."

"Emredersiniz, Madam."

Kısa süren sessizlikten sonra, "Bugün akşamüstü şal kursu vardı," dedim.

Brad çevre yolunun trafiğine karıştıktan sonra başını salladı. Dükkânımdan yaklaşık on beş dakika uzakta yaşıyorduk.

"Margaret şalını Julia için örmeye karar vermiş," diyerek konuşmaya devam etti. "Durumundan endişe duyuyor."

Brad bana baktı. "Julia'nın uykusu düzene girmiş mi?"

"Maalesef. Sanırım Margaret'in de ondan farkı yok. İşin peşini bir türlü bırakmıyor." Ablamın güçlü bir kişiliği vardı. Bu sayede lisede çok başarılı olmuş, spor konusunda mükemmel işler çıkarmıştı. Ayrıca kendisi tanıdığım en becerikli kadındı; aklına koyduğunu yapardı.

Çocukken ablam okulumuzun bulunduğu bölgedeki en iyi bayan atletti ve denediği tüm spor dallarında başarılı olu-

yordu. Bense herkesin acıdığı, hasta, sıska kız kardeştim. Margaret'le ikimizin kardeşmiş gibi davranmamız çok vaktimizi aldı. Annemizin sorumluluğunu paylaşmamız bizi birbirimize yakınlaştırdı; ayrıca dükkânım da ilişkimizi sağlamlaştırdı. Margaret'e içine düştüğü durumdan dolayı çok üzülüyor, ona yardım edebilmeyi canı gönülden istiyorum. Ama ablam başına buyruk biri, çocukluğundan beri de öyleydi.

Geçen yıl, Matt işten çıkarıldıktan sonra evlerini kaybedecek duruma gelene kadar her şeyi benden saklamıştı. Onlara maddi olarak yardım edebilmiş, bunu yapmaktan da mutluluk duymuştum ama Margaret, her ne kadar buna minnettar olsa da, hediyemi kabul etmek istememişti.

Brad çevre yolundan çıkarken, "Birden sessizleştin." dedi. Birkaç dakika sonra mahallemize girdik.

İç çekerek, "Margaret'i düşünüyordum," dedim.

Brad, "Konuşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Bunu düşündüm, sonra da başımı iki yana salladım. Garajın kapısının açılmasını beklerken, "Peki ya sen?" diye sordum. "*Senin* konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Aslında var," dedi. Cody tıpkı ona öğrettiğimiz gibi dikkatlice sağına soluna bakıp sokağın karşısından bize doğru koştu. Ev hanımı olan karşı komşumuz, her gün okuldan sonra bir saatliğine oğlumuza bakıcılık yapıyordu.

Cody gelen postaları alıp eve girerken babasına uzattı. Chase fırıl fırıl etrafımızda döndü, Cody de onu arka taraftaki çitli bahçeye saldı.

Brad'e, "Konuşmak istediğin bir şey vardı?" dedim.

Brad başını incelediği zarflardan kaldırdı. Gülümseyerek, "Aynen öyle," dedi. "Yemekte ne var? Öğle yemeği yemeye fırsat bulamayan kocan kurt gibi acıktı."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

www.facebook.com/groups/ekitaphane

13

ALIX TOWNSEND

Cumartesi günleri, bazen Alix'i canından bezdiren hareketli günlerden birine dönüşebiliyordu. Sabahın tamamını Jacqueline ve Tammie Lee'yle geçirmiş, öğle vakti geldiğinde daha yapacak bir sürü şeyi olmasına rağmen yorgun düşmüştü. Jordan tüm gün uzakta olacaktı; kilisedeki gençlik grubunu doğu Washington'da bir yerlere Hıristiyan rock gruplarından birini dinlemeye götürmüştü. Akşama kadar da dönmeyecekti. Normalde Alix ona eşlik ederdi ama bu kez işleri çıkmıştı.

Jacqueline'in elbiselerini kuru temizlemeden getirmiş, kendisine diş macunuyla şampuan almış ve ödünç aldığı kitapları kütüphaneye bırakmıştı. Kitap kurdu olduğu için bir

saatini kütüphanede birkaç yeni gizem konulu kitabı, Puget Sound bölgesinde geçen tarihi roman serisini ve bir de Avustralya'yla ilgili bir seyahat kitabını karıştırarak geçirmişti. Dişlerini gıcırdata gıcırdata seçtiği kitapların arasına bir de düğün rehberi eklemişti.

Blossom Sokağı Kitapçısı'nın sahibi Anne Marie, ay başında başlattığı kitap kulübüne ev sahipliği yapmaya devam ediyordu. Nisan ayının kitabı, Brad Metzler'in en son çıkan gerilim romanıydı. Kulübe sonradan katılan Colette çoktan kitabı bitirmiş, Alix'e ödünç vermeyi teklif etmişti.

Öğle vakti geçmiş ama Alix daha yemeğini yememişti ve çalışan indirimi aldığı Fransız Kafesi'nde bir şeyler yemeye karar verdi. Kafeye vardığında öğlen kalabalığı dinmişti. Tezgâha yürüyüp bir dakikalığına Julie'yle muhabbet etti, sonra da en çok sevdiği hindi sandviçiyle bir kupa kahve istedi.

İçeriye göz gezdirirken kafenin arka taraflarında oturan Colette Blake'i gördü. Colette örgüsünü de yanında getirmiş, tüm dikkatini ona vermişti. Alix yanına uğrayıp uğramamak konusunda tereddüt etti. Örgü dersleri boyunca Colette çok az konuşmuştu. Üzgün ve dertli görünüyordu ama hiçbir zaman kabalık etmemiş, kimseyi kırmamıştı. Alix aslında onu tanıma fırsatını hiç bulamamıştı; garip bir şekilde tanışmışlardı, bu yüzden kendini suçlu hissediyordu.

Alix boş bir masaya yaklaşırken Colette başını kaldırdı, onu görüp gülümsedi.

Alix içinden geldiği gibi davranıp, "Sana eşlik edebilir

miyim?" diye sordu.

"Elbette." Colette hayal kırıklığıyla iç çekerek örgüsünü masaya bıraktı. "Bunun rahatlatıcı olduğundan emin misiniz?"

Alix karşısındaki sandalyeye geçerken, "Zamanla öyle olacak," dedi. "Sabırlı ol. İlk örgüme kaç kez baştan başladım sayısını bile bilmiyorum. O zamanlar hepsini çöpe atasım geliyordu."

"Ama yapmamışsın."

"Yapmadığım için de çok mutluyum." Örgü örme Alix'in hayatının dönüm noktası olmuştu. O zamanlar kendini kanıtlayabileceği bir şey bulmuştu. Pes etmemek Alix'e başka alanlarda da güven vermişti. "İlk başta bana da hiç kolay gelmemişti. Solak olmamdan kaynaklandığını dünmüştüm ama Lydia örgücülerin iki elini de kullandığını, bahane bulmamam gerektiğini söylemişti. Bunu sık sık tekrarladı, ben de en sonunda ona inandım. Bir süre sonra işi çözdüm. Bebek battaniyesini bitirdim, hatta bir de Jordan için kazak ördüm. Boğaz kısmı biraz gevşek olsa da hâlâ giyiyor." Alix gülümsedi, nişanlısını o kazağın içinde düşündü. İşte bu da Jordan'ın ona aşkının en büyük kanıtlarından biriydi. Alix kazağı söküp en baştan başlamak istemiş, ama Jordan onu engellemişti. Kullandığı ip çok pahalıydı. Alix aynısını alamazdı. Yumakları kurstaki Carol Girard vermişti ona. Karşılığında Alix'ten para almayı da kabul etmemişti. Alix böylesine cömertçe bir tavırla nadiren karşılaşırdı, o yüzden arkadaşının bu iyiliğini hiç unutmadı.

Colette, "Ben de pes etmeyeceğim," dedi, sesine kararlılıkla dolu bir canlılık geldi.

Kahvesinden kocaman bir yudum alan Alix konuşmaya devam etti. "Aklımı bir şey kurcaladığında, oturup örgü örmenin işime yaradığını öğrendim. Birkaç dakikalığına kafamdakileri atarsam, bazen canımı sıkan derde de bir çare bulabiliyorum."

"Ah." Colette omuzlarını öne doğru çıkardı. Şişlere bakarak, "Örgü örmek aslında bana hiç yaramıyor," dedi. "Pazartesiye kadar bir kenara bıraksam daha iyi olur. Şu sırayı sökmek zorunda kalırsam ip kullanılamayacak kadar birbirine dolanabilir."

Alix, Colette'e baktı, alnını kırıştırdığını gördü. Kahvesini eline almış, fincanın kulpunu sıkı sıkıya tutmuştu. Alix, kulpun Colette'in elinde kalacağından korkuyordu.

Alix, "Neden? Yarın ne var ki?" diye sordu. Meraklı görünmek istemiyordu ama Colette derdi her neyse anlattığında kendisini daha iyi hissederdi belki. Alix iyi bir dinleyiciydi. Jordan ona insanların dertlerini dinlemenin, sıkıntılarını paylaşmanın önemini öğretmişti. Colette gibi o da içindeki kötü duygulardan kurtulmak için bir şeyler yapmazsa, patlayacakmış gibi olacağı ana kadar her şeyi içinde tutmaya alışkındı.

Alix, çok ilginçtir, Jordan'ın çalıştığı ve kendisinin artık düzenli olarak gittiği kilisenin papazından birkaç şey öğrenmişti. Papaz Downey birçok sade benzetme kullanıyor, gerçek dünyada yaşamakla ilgili işe yarar tavsiyelerde bulunuyordu. Geçen pazar günü, çimlerin çitin ardında değil, sulan-

dığı yerde daha yeşil olduğunu söylemişti. Alix bu sözü o kadar çok sevmişti ki, İncil'inin iç kapağına yazmıştı. Evlenmek üzere olan bir kadın için bunun güzel bir tavsiye olduğunu düşünmüştü. Downey, Alix'e hatırlamak isteyeceği bir tavsiyede bulunmuştu.

Colette tereddüt ederek, "Yarın... yarın akşam eski patronumla yemeğe çıkacağım," dedi.

"Kocanın vefatının ardından bu ilk buluşman mı?"

Colette omuz silkti, rahatsız olmuş gibiydi. "Öyle sayılır."

Alix bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama daha fazla şey sormadı.

"Canımı sıkan daha çok, buluşmanın kiminle olduğu."

Alix başını sallayarak, Colette'e konuşmaya devam etmesi için cesaret verdi.

"Gideceğime söz verdim ama şimdi keşke kabul etmeseydim diyorum." Colette bir süreliğine camdan dışarı baktı. Alix sessizliğin çökmesine müsaade etti. Sessizlikten korkmamak gerektiğini Jordan'dan öğrenmişti.

Colette'in konuşmak üzere olduğunu düşünürken, hafta sonları kafede çalışan Julia, Alix'e sandviçini getirdi. Alix, Julia masadan uzaklaşana kadar bekledi. Colette'in isteksiz olmasına rağmen bu buluşmayı neden kabul ettiğini merak etti.

"İptal etsen olmaz mı?" diye sordu. Sorun çözülmüştü. Görebildiği kadarıyla Colette'in bu kadar endişelenmesini gerektiren bir sebep yoktu. O adamla çıkmayı istemiyorsa,

kimse onu buna zorlayamazdı. Kadınlar her zaman fikirlerini değiştirebilirdi. Bu konuda erkekler de farklı sayılmazdı.

"Öyle değil. Nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Kendini en başından neden bu duruma soktun ki?" Bunlar Alix'in bir türlü aklına yatmıyordu.

Colette gözlerini ondan ayırıp başını önüne eğdi. "Onunla bir kere yemeğe gidersem beni bir daha rahatsız etmeyeceğini söyledi." Kısık, boğuk bir sesle konuşuyordu.

Alix sinirlendi. "Resmen sana şantaj yapıyor yani!"

"Galiba öyle."

"Galibası falan yok! Seni böyle kandırmasına izin veremezsin." Alix'in tepesinin tası atıyordu. Birinin Colette'ten bu şekilde faydalanmasına müsaade edemezdi, hele bir de elinden bir şey gelebilecekken buna hayatta göz yummazdı. "Şu ezik adamla benim ilgilenmemi ister misin?"

Colette ilk kez gülümsedi. "Sağ ol, ama hayır. Bir şey olmaz merak etme."

"Adamı ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Şirketi için yedi yıl çalıştım, bunun beş yılında da asistanlığını yaptım."

Alix kaşlarını çattı, Colette'in tepkilerindeki tutarsızlıktan dolayı kafası karışmıştı. "İşten ayrılmanın sebebi o mu?"

Colette tereddüt etti. "Doğruyu söylemek gerekirse. evet, ama yaşananlar... daha karışık."

Alix *hayatın* karışık olduğunu söylemek istiyordu. Sadece başını salladı, lafı ağzında geveleyerek, "Seni anlıyorum," dedi, aslında hiç de anlamıyordu.

"Onunla yemeğe çıkacağım... çünkü konuşmamız gereken bir konu var. Ama bunu yapacak cesaretim olup olmadığını bilmiyorum."

Alix. "Daha önce başka biriyle konuşmak ister misin?" diye sordu. Colette içini dökecek birini arıyorsa, Alix seve seve ona yardım ederdi.

Colette, Alix'in teklifini uzun süre düşündükten sonra cevabını verdi. "Çok teşekkür ederim, ama olmaz..." Yüzünde bir sırdaş arıyormuş, ama kendini birine güvenmeye hazır hissetmiyormuş gibi üzüntü ve pişmanlık dolu bir ifade vardı.

"O zaman Derek'in vefatından sonra hiç kimseyle çıkmadın." Alix başka ne diyeceğini bilmiyordu.

Colette başını iki yana salladı. "Geçenlerde bir arkadaşıyla karşılaştım. Geçen hafta birkaç kez beni aradı, bir ara görüşmekten konuştuk. Ama farklı çalışma saatlerimiz yüzünden buluşamadık."

"Bu arada tekrar başın sağ olsun." Alix geçen çarşamba günkü konuşmalarında Colette *kocasını* yitirmiş durumdayken, Jordan'ı kaybetme düşüncesine katlanamayacağından bahsettiği için duyarsız davranmış olmaktan korkuyordu. "Çok üzücü, çok trajik..."

"Lütfen, devam etme." Colette dudaklarını büktü, ağlamamak için kendini zor tutuyormuşçasına altdudağını ısırdı.

Alix'in kafası artık tamamen karışmıştı. "Neden? Sadece üzüntümü dile getirmek istemiştim."

"Biliyorum..." Colette çantasını eline aldı, selpak bul-

mak için içini karıştırdı, en sonunda bir tane bulup gözlerini sildi. "Açıklamak çok zor."

Alix sessizce bekledi.

Colette başka bir selpak bulmak için çantasını karıştırırken, "Sana neden... neden bunları anlattığımı bilmiyorum."

Alix, "Sorun değil," dedi. "Ne anlatırsan anlat bende kalacak. Yapabildiğim en iyi şey ağzımı sıkı tutmaktır. Bunu yıllar önce öğrendim."

"Pekâlâ." Colette gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Kocamı çok seviyordum, çok iyi bir adamdı. Çocuk sahibi olamıyorduk, bu da evliliğimizi etkiledi. Ben doktora gitmeyi istedim ama Derek istemedi. Çocuk istediğini, ama doğal yollardan olmadıysa da üzerine düşmeyeceğini söylemişti. Ama ben aynısını yapamadım." Durdu, burnunu sildi. "Derek'in çatıdan düştüğü sabah kavga etmiştik. O çatıya hiç çıkmaması gerekirdi. Belki de kavga etmesek çıkmazdı."

"Yaşananlar yüzünden kendini suçlu hissediyorsun." Vicdan azabı çok farklı şekillerde kendini belli edebiliyordu. Alix bunun insana neler yapabileceğini bizzat, defalarca yaşamıştı.

"Hem evet hem de hayır. Usta çağırması için ona yalvardım. Ama beni dinlemedi. Sakinleşip her şeyi en baştan düşünürse, tedavi konusunda dediklerimi anlayacağını umut ettim; bu yüzden de çatıyı onarma konusunda onu durdurmak için çok çaba sarf etmedim." Keyifsizce omuz silkti. "Kullanmayı çok istediği yeni aletleri vardı. Bazılarını Noel he-

diyesi olarak ona ben almıştım..."

Alix anlayışlı bir tonla, "Neler olacağını bilemezdin," dedi.

Colette başını salladı. "Orası doğru. Ama aramızda... bir kopukluk vardı. Ben çocuk istiyordum, Derek de istediğini söylüyor, ama bir sonraki adımı atmayı hiç düşünmüyordu. Otuz yaşımı geçmiştim, daha fazla ertelemeyi istemiyordum."

"Seni anlıyorum."

Colette tekrar başını salladı. "Örgü kursunun son dersinde herkese yalan söyledim."

Alix, Colette'in ne dediğini hatırlamaya çalıştı ama beceremedi.

"Evliliğimiz artık ilk başlardaki gibi değildi ama o gün tam tersini söyledim. Perişan haldeydim, Derek'in de öyle olduğundan şüpheleniyordum."

Alix, "Her şeyi yoluna sokabilirdiniz," dedi ve sandviçine uzanıp ilk ısırığını aldı.

"Bence de. Daha önce de dediğim gibi, kocamı seviyordum ve öldüğünde yasını tuttum. Hâlâ tutuyorum. Ama Derek gitti, artık geri dönmeyecek. Hayat devam ediyor, benim de yoluma devam etmem gerek."

Alix kararlı bir tonla, "Evet, öyle," dedi. Sandviçinden bir ısırık daha aldı.

Colette kendini inandırması gerekiyormuşçasına yüksek sesle, "Tek bir buluşma," dedi. Eski patronuyla ilgili konuya dönmüştü.

Alix, "Gerçekten de bunu yaşaman gerektiğini hissediyor musun?" diye sordu. O adamla aralarında bir şeyler olmuştu ama Colette belirsiz konuşuyor, Alix'in tam olarak neler olduğunu anlamasına müsaade etmiyordu. Muhtemelen şirketteyken aralarında romantik bir şeyler geçmişti.

Colette başını salladı. "Onunla yemek yiyeceğim, her şey tek seferde olup bitecek."

Alix gülümseyerek, "Düğünle ilgili olarak ben de hemen hemen aynı şeyi söyledim," dedi. "Sadece bir gün, o da bitti mi Jordan'la hayatımıza devam edebiliriz. Ödül olarak da beni seven, benim de sevdiğim adamla birlikte olacağım. Bir grup yabancının önüne çıkacak, olmadığım biriymiş gibi davranacak olsam da, elde edeceklerime bakıp bir günlüğüne bunlara katlanacağım." Alix bunları kendisine o kadar çok söylemişti ki, ona artık bir andı tekrarlıyormuş gibi geliyordu.

Sözleri bitince Colette'in ona dikkatlice baktığını fark etti. "Düğün seni çok korkutuyor, değil mi?"

"Tahmin bile edemezsin."

Arkadaşı güldü. "Bahse girmeye var mısın?"

İkisi de aynı anda gülümsedi.

Alix, "İstersen büyük, kötü kurt geldiğinde yanında olabilirim," dedi.

Colette yüzünü ekşitti. "O kadar da kötü değil. Adı Christian Dempsey."

"Dempsey. Bay Dempsey şu, oyunu kuralına göre oynamayan ve seni de oyuna getirmesini kabul etmediğin kişi

olabilir mi?" Colette de istediği anda onu oyuna getirebilir, adamın yüzündeki değişimi izlemekten de keyif alırdı.

Colette daha önceki tavrının aksine özgüvenle, "Alix, bunu yapabilirim," dedi. "Haklıydın, biliyor musun? Konuşmamız iyi oldu. Susannah'ı dertlerimle sıkmak istemiyordum. Lydia'yı da çok seviyorum, bir ara her sabah birlikte çay içiyorduk ama son zamanlarda çok yapamadık."

Alix oradaki sorunun ne olduğunu biliyordu. "Margaret bu günlerde epey huysuz." Bu bile durumu anlatmaya yetmezdi.

"Sebebini anlayabiliyorum." Colette örgüsünü düzeltip Alix'e gülümsedi. "Yanıma gelmene çok sevindim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Bunları duymak Alix'in moralini yükseltti. "Birbirimizi tanımanın vakti geldi diye düşündüm." Kahvesini yudumladı ama buz gibi olmuştu.

Colette, "O sandviç neli?" diye sordu.

"İçinde krem peynir, yabanmersini ve hindi eti var."

Colette tezgâhın yanındaki mönü tahtasını okumak için başını yana çevirdi. "Yarınki yemekten dolayı o kadar stresliyim ki öğle yemeğini unuttum, şimdiyse kurt gibi açım."

"Buyur." Alix sandviçinin diğer yarısının durduğu tabağı Colette'e doğru sürdü. "Bana eşlik et."

"Emin misin?"

"Evet."

Colette sandviçi eline alıp ısırdı. "Mmm. Lezzetliymiş."

"Benim burada en çok sevdiğim sandviçtir. Bu arada

bana Dempsey'le buluşmanın nasıl geçtiğini anlatırsın, tamam mı?"

Colette kaşlarını havaya kaldırdı. "Bir şey olmaz."

"İyi, çünkü ters bir şey yaparsa dizkapaklarını kırarım."

Colette kahkaha attı, sesi boş sayılabilecek kafede yankılandı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

14

COLETTE BLAKE

Colette pazar akşamı Christian Dempsey'i beklerken, gerilen sinirlerini önceki gün Alix Townsend'le yaptığı konuşmayı hatırlayarak yatıştırmaya çalıştı. Alix'i sevmeye başlamıştı. Öğle vakti yaklaşık iki saat sohbet etmişlerdi.

Alix'le yaptığı konuşma durumun üzerindeki sisi aralamıştı. Üstü kapalı laflar ettiğini biliyordu, yine de Alix ona açıklamak istemediği detayları sormamıştı. Colette insanların hamile olduğunu öğrenince neler diyeceğini tahmin bile edemiyordu. Ama Alix yargısız infaz yapacak biri değildi en azından. Hatta tam tersine anlayışlı, hoşgörülü, *nazikti*.

Konuşmaları sırasında Alix de kendi hayatını anlatmıştı. Colette karşısındaki genç kızın büyük bir travmaya göğüs gerdiğini hiç düşünmemişti; bu yüzden yaşadığı şaşkınlığı

gizlemekte zorlandı. Alix'in karşısına çıkan zorlukları duyunca, Colette onu senelerdir hiç kimseyle olmadığı kadar kendine yakın hissetmişti.

Colette eskiden iyi arkadaşları olduğuna inanan biriydi. Geçen yedi yılda hayatı Dempsey İthalat'taki işinin etrafında şekillenmişti. Zamanının büyük kısmını iş arkadaşlarıyla geçirmiş, zamanla birçoğuyla iyi birer arkadaş olmuştu. Hepsi üniversitedeki arkadaşlarının yerine geçmişti. Derek'le birlikte sosyal bir etkinliğe katıldıklarında da genelde polislerden ve polis eşlerinden oluşan tamamen farklı bir grupla vakit geçirmişlerdi. Derek'in vefatının ardından "evli çiftler"den oluşan arkadaşları birer birer Colette'ten uzaklaşmıştı. Daha sonra Colette, Dempsey İthalat'tan da istifa edince iş arkadaşlarını terk etmiş, Christian'ın onunla irtibat kurmak için onları kullanacağını düşünmüştü. Aniden bu kadar az arkadaşının olduğunu fark etmesi üzerinde soğuk duş etkisi yarattı.

Colette bu yüzden kızgın değildi, aynı şekilde üzülmüyordu da. Bunu daha çok yol gösterici bir gerçek olarak görüyordu. İlişkilerini irdeledikten sonra çok iyi bir arkadaş olmadığını kabullenmek zorunda kaldı ve bunu değiştirme kararı aldı. Jenny bunun iyi bir örneğiydi. Dempsey İthalat'tan ayrıldığından bu yana Jenny'yi zaman zaman düşünmesine rağmen –ki bunu da çok farklı nedenlerle akıl etmişti– hiç aramamıştı. Jenny neden aniden işi bıraktığını ve onu neden arayıp sormadığını merak ediyor olmalıydı. Bunun farkına varmak da Colette'i bir, hatta iki karara yönlendirdi.

Jenny'yi en kısa zamanda arayacak ve Alix'e arkadaşlık edecekti. Yaptıkları sohbetin ardından, Alix'in de aralarında bir bağ olduğunu hissettiğine inanmıştı. İkisinin de dertleri vardı ve rol kesmenin manası yoktu. Alix düğün hakkında konuşmak isterse oturup onu dinleyecekti.

Arka sokağa açılan kapıdan gelen tıklama sesiyle irkildi. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı, merdivenlerden aşağı yavaş yavaş indikten sonra kapıyı açtı. Christian Dempsey her zamanki gibi kendinden emin duruşuyla karşısındaydı.

Gülümsemeyi başardı. "Tam vaktinde geldin," dedi. Christian hayatı boyunca hiç geç kalmadığı, günlerini saati saatine planlandığı için Colette konuşmaya boş bir lafla başlamış oldu.

Christian soğuk bir tavırla, "Hazır mısın?" diye sordu.

Colette başını salladı. "Çantamla yeleğimi alıp geleyim." Üst kata, ihtiyaç duyduğu şeyleri almaya çıktı; yatak odasından dışarı adım atınca Christian'ın peşinden geldiğini fark etti. Küçük dairesinin ortasında durmuş, meraklı gözlerle etrafına bakınıyordu. Whiskers salona geldi, Christian eğilip onu okşadı, kedi de sırtını büküp kuyruğunu kaldırarak sevgiyle mırladı.

"Kedin olduğunu bilmiyordum."

"Whiskers dükkânın sahibi Lydia'nın kedisi. Lydia eskiden burada yaşıyormuş, evlenince taşınmış. Ama Whiskers burayı evi olarak görüyor. Burada yaşamama müsaade ediyormuş gibi davranıyor."

Christian doğrulurken gülümsedi. Whiskers da bu ada-

mın istediği zaman içeri girmesine izin vereceğini belirtirce. sine parlak tüylü vücuduyla Christian'ın bacaklarının ara. sında dolandı.

Colette, Whiskers'ın bu sıcak karşılamasını görmezden geldi. Christian'la birlikte merdivenlerden indi, Christian'ın arabasını park ettiği Blossom Sokağı'na geçti. Tam da bekle. diği gibi Christian'ın, altı alçak, gösterişli bir spor arabası vardı. Colette, Christian yolcu kapısını ona açıp zarafetle içeri girmesini bekleyene kadar arabanın ne kadar alçak ol. duğunu anlamadı. Neyse ki hiç de hoş geçmeyen bu anlarda Christian gülmedi.

Yan tarafa geçip arabayı çalıştırırken, Blossom Soka. ğı'yla ilgili güzel şeyler söyledi. Arabalara çok fazla ilgi duy. mayan Colette, arabanın markasını ve modelini anlamadı. ama çok ses çıkardığını, çevre yoluna girene kadar durduk. ları kırmızı ışıklarda hiç zorlanmadan ileri fırladığını fark etti. Zaten çevreyolunda da önlerine çıkan tüm arabaların ya. nından jet gibi geçip hepsini teker teker geride bırakmışlardı. Christian'ın hız cezası yemeyi umursamadığı belliydi.

Yemeği nerede yiyeceklerini sormak Colette'in aklına gelmemişti. Christian, Everett sahilindeki restorandan bah. sedince şaşırdı. Seattle'ın merkezinden Everett'e gitmek, tra. fiğe bağlı olmakla birlikte kırk dakika ila bir saat sürüyordu. Çoğunlukla Christian'ın konuşmasıyla geçen otuz beş daki. kanın sonunda Everett'e vardılar. Colette çabalamasına rağ. men bir türlü rahatlayamıyordu. Buluşma için Christian'ın bu kadar ısrarcı olmasını anlamıyordu. Yine de ona gerçeği

anlatmak boynunun borcuydu. Hamile olduğunu ve bebeğin babası olduğunu bilmek Christian'ın hakkıydı. Daha önce ona durumunu sorduğunda yalan söylediğini bilmeliydi. Şimdi ihtiyaç duyduğu tek şey, ona bunları söyleyecek cesareti bulmaktı.

Er ya da geç Christian'ın tutuklanacağını biliyor, yetkililere haber veren kişi olmanın yükünü omuzlarında hissediyordu. Geçen günler boyunca yüzlerce kez bir hata yapıp yapmadığını düşünmüştü. Yine de şimdiye kadar gördüğü her şey bu adama güvenemeyeceğini gösteriyordu. Ama ne olursa olsun, bebekten bahsetmek zorundaydı. Uykusuz geçen sayısız gecenin ardından bu karara varmıştı.

Restorana vardıklarında Christian anahtarı valeye verdi ve arabadan inmesine yardım ederek Colette'i memnun etti. Garson onları hem diğer masalardan uzakta kalan hem de romantik görünen köşedeki iki kişilik masaya kadar geçirdi, ikisine de deri kaplı kocaman mönülerini uzattı. Kısa süre sonra da bir şişe Fransız şampanyası geldi.

"Umarım şampanya seviyorsundur."

"Severim, ama sadece kutlanacak bir şey varsa içerim. Kutlama yapacak bir şey göremiyorum." Colette, Christian'ın yasal durumuyla ilgili konuşmanın zamanı geldiğine karar verdi. "Christian," dedi, masanın karşısından ona dikkatlice baktı. "Senden düşünüp..." Dili tutuldu.

"Evet."

Colette birilerinin duymasından korkarak sesini alçalttı. "Mümkünse, gidip polise durumu anlatmanı istiyorum."

Christian sandalyesine yaslandı. "Bunu yapamam."

Colette, "Christian," dedi, ona yalvarmamak için kendini zor tuttu. "Ne yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

"Mektuptan haberim var."

"O zaman... tutuklanmanın an meselesi olduğunu da biliyorsundur."

Christian umursamazca omuz silkti. "Mükemmel bir avukatım var."

"Ama..."

"Bu konuyu konuşmamayı tercih ederim."

Elbette. Colette bakışlarını masaya çevirdi, gözlerinin içine bakarsa ona ne kadar çok değer verdiğini anlayacağından, yüreğinde sakladığı sırrı çözebileceğinden korktu. "Hakkında işlem yapılmamışsa da, kısa süre sonra yapılacaktır."

Christian tekrar omuz silkti. "Olabilir. Mektubuna rağmen Yabancılar Şubesi'nin incelemesinden sorunsuz geçtim."

"Öyle mi?" Colette polisin hikâyenin tamamını bilip bilmediğini veya Christian'ın ona gerçeği söyleyip söylemediğini merak etti.

"Demek bu yüzden benimle yemeğe çıkmayı kabul ettin." Christian bunu komik bulmuş gibi güldü. "Beni teslim olmaya ikna edebileceğini mi düşündü?" Bileklerini kelepçeye vurulmuş gibi yan yana getirdi. "Seni hayal kırıklığına uğrattığıma üzüldüm."

Gerçekten de hayal kırıklığına *uğramıştı* ama Christi-

an'ın bunu görmesini istemiyordu. "Beklediğim... düşündüğüm şey..." Sözlerini tamamlayamadı.

"Kusura bakma, Colette, ama benden istediğin şeyi yapamam."

Colette'i ciddiye almıyordu.

"Yine de yemeğimizin tadını çıkarabilir miyiz?"

Colette onunla göz göze gelebilmek için başını kaldırdı, hiç beklememesine rağmen, Christian'ın yumuşak bakışlarıyla karşılaştı. Christian'ın insan kaçakçılığına bulaşmadığına inanmak istese de kanıtlar aksini söylüyordu.

Colette uzun süren sessizlikten sonra, "Bilmiyorum," dedi. Ona göre, yemek çoktan bitmişti. İsteksizce karşısında oturabilir, hatta konuşmasına eşlik edebilirdi. Ama ona bebekten bahsetme isteği kaybolmuştu. Aslında acelesi de yoktu. Önünde sonunda bundan haberi olacaktı; başka seçeneği kalmadığında ona haberi verecekti.

Christian bakışlarını mönüye çevirdi, ince kadehteki şampanyasını yudumladı, Colette ise içkisine elini sürmedi. Christian kadehi bir kenara bırakıp öne eğildi. Sert bir tonla, "Steve Grisham'la görüşüyor musun?" diye sordu.

Colette bu soruyu duyunca şaşıp kaldı. Christian ilişkilerini güzel bir şekilde sonlandırmak için onu yemeğe götürmeyi istediğini söylemişti. Peki neden Colette'in sadece bir kez bahsettiği birini soruyordu? Belki de bu akşamın asıl amacı, Colette'in tam olarak neler bildiğini, Steve'e bir şeyler söyleyip söylemediğini öğrenmekti.

"Orası seni hiç ilgilendirmez." Colette hızlıca mönüye

göz gezdirdi, mango salsa ile ızgara somon ısmarlamaya karar verdi.

"Tam aksine, ilgilendirir. Adamın polis olduğunu düşünürsen kaygımı anlayabilirsin."

Colette doğrudan ona baktı, ona gülüp gülmediğini anlamaya çalıştı. Sert bir tavırla, "Bu konuda hiç kimseye tek laf etmedim," dedi.

Christian, "Ama mektup yazdın," diyerek lafını böldü. Bunları gerçekten bir şaka gibi görüyordu.

Colette, "Bunlar sana komik mi geliyor?" diye çıkıştı. "Öyle olmalı, yoksa..." Sertçe yutkunup bez peçeteyi kucağına yerleştirdi. Christian alçakça bir suç işlemişti ve bunun komik olduğunu mu düşünüyordu? Tavrı Colette'i şimdiye kadar yaptığı her şeyden çok rahatsız etti.

Christian lafı ağzında geveleyerek, "Özür dilerim," dedi.

Colette başını salladı, sinirleri az da olsa yatışmıştı. "Hiçbir şey söylemedim. Yemin ederim. *Hiç kimseye* bunlardan bahsetmedim."

Christian başını eğdi. "Bunun için teşekkür ederim."

Colette onun teşekkürünü istemiyordu.

Christian tereddüt etti, sonra, "Gerçekten çok güzel bir kadınsın," diye ekledi. Gözlerinde birkaç saniyeliğine yoğun bakışlar belirdi, Colette'i utandırdı.

"İltifatlarınla fikrimi değiştiremezsin, Christian." Konuşmaları başından beri endişeyle şekilleniyordu. "Artık... nasıl biri olduğunu biliyorum. Bir zamanlar beni kandırmış olabilirsin, ama artık olmaz."

"Benim hakkımda düşündüğün şeylere rağmen az önceki sözlerimde ciddiydim, Colette."

"Saçmalama." Yanakları pembeleşti, gülümseyerek ona baktı.

"Peki, peki." Christian ellerinden birini havaya kaldırdı. "Yanlış hatırlamıyorsam, sana kocanın arkadaşıyla çıkmayı kabul edip etmediğini sormuştum."

"Ben de yanlış hatırlamıyorsam seni ilgilendirmediğini söylemiştim."

"Evet, söylemiştin. Her neyse, yine aynı şeyi soruyorum, ama bu kez aklına gelen sebepten dolayı değil."

"Bunu niye önemsiyorsun ki?" Colette uzaklara bakmak istemedi. "Bunu sormanı gerektirecek mantıklı tek bir sebep söyleyebilir misin?"

Christian kaşlarını çattı. "Lütfen, sadece soruma cevap ver. Evet mi, hayır mı?"

Colette ona bir cevap verene kadar Christian'ın konuyu kapatmayacağını anlayabiliyordu. "Steve'le birkaç kez konuştuk."

"Ama onunla çıkmadın, değil mi?"

"Henüz değil, ama çıkacağım. Haftaya görüşeceğiz." Bunun onu neden ilgilendiğini anlamıyordu. Christian bir başka kadına her hafta güller göndererek yoluna devam etmiş, güllerin de Susannah'ın Bahçesi'nden gönderilmesi için kalkıp bizzat yanına gelmişti. Üstüne üstlük bir de siparişleri Colette'e vermişti. Yani yeni kız arkadaşıyla hava atmasının normal olduğunu düşünüyordu, ama bir yandan da

Colette'in kiminle görüştüğünü merak ediyordu!

Sertçe, "Gitme," dedi. "İptal et."

"Bana bunu yapmam için bir sebep sunabilir misin?"

"Sunamam..."

Colette sessiz kalamazdı. "Steve Grisham'dan gerçekten hoşlanıyorum," diyerek parladı. "Kocamın iyi bir arkadaşıydı, hem kendisini de yıllardır tanıyorum."

Christian mönüyü bir kenara bıraktı. Daha önce Colette'e attığı yoğun bakışa rağmen, şimdi bunu hiç umursamıyormuş izlenimi yaratıyor, son derece çelişkili mesajlar veriyordu. Daha birkaç dakika önce pes etmeyecek gibiydi, şimdi iste tamamen kayıtsızdı.

Colette merakına yenik düşüp, "Anladığım kadarıyla geçenlerde biriyle tanışmışsın," dedi. "Şu gülleri gönderdiğin kadınla."

Christian başını salladı. "Çok özel biri olduğunu söylemeliyim."

Kıskançlıktan Colette'in karnına kramplar girdi. Bunu önemsemek *istemiyor,* yine de duygularına hâkim olamıyor. kabullenmek istemediği kadar çok kafasına takıyordu. Yine de tepkisini çok fazla dışa vurmamayı başardı. "Bir yıllığına çiçek siparişi verdiğine göre, gerçekten de özel biri olmalı." diyerek konuşmaya devam etti. "Hatırladığım kadarıyla ilişkilerin hiç o kadar uzun süreli olmazdı."

Christian kaşlarını çattı, Colette sırıttı. "Onları götürdüğün yemeklerin rezervasyonlarını benim yaptığımı ve onlara gönderdiğin çiçeklerin siparişini benim verdiğimi unuttun

mu?"

Christian başını yana eğdi. "*Seni* o restoranlardan birine getirmediğimi fark etmişsindir."

Colette bunu duyunca dayanamayıp güldü. "Demek bu yüzden Seattle'dan uzağa geldik. King County'deki tüm güzel restoranları tüketmişsin."

Christian garsonun yemeklerini getirmesiyle cevap verme yükünden kurtuldu. Garson gittikten sonra konu değişti, ortak arkadaşlarından konuştular. Ortamı germeyecek konularla devam ettiler.

Yemeğin krallara layık olduğunu söylemek bile yetersiz kalırdı. İçinde biberiye kokulu küp ekmekler olan domates çorbasından enginar salatasına ve başlangıç yemeğine kadar her şey resmen ağzında dağılmıştı.

Garson boş tabakları toplarken Christian, "Şampanyanı içmemişsin," dedi. Yemek boyunca Colette'in hiç el sürmediği kadehi gösterdi.

"Evet, içmedim."

Ona dikkatlice bakarken Christian'ın yüzü düştü. "Neden? Benimle birlikte olmaya katlanamadığın için mi? Yoksa başka bir sebep mi var?"

Colette bu yorumla irkildi, konu tam da ona söylemesi gereken şeylere doğru gidiyordu. Konuşmaları başka bir şekilde gelişmiş olsaydı aklındakini yapacaktı. Fakat Christian'ın kanunlardan kaçmak için avukatlara güvendiğini öğrenmişti. Bu şartlar altında Colette ona gerçeği en azından şimdi *söyleyemeyeceğini* hissetti. Beklemek, gelecek birkaç ayın

neler getireceğini görmek zorundaydı.

Colette, "Hamile olup olmadığımı mı sormaya çalışıyorsun?" diye sordu, sorusu çok saçmaymış gibi gülümsedi. "Sana cevabımı çoktan vermiştim, hatırlamıyor musun? Sana yalan söylemem için hiçbir sebep yok."

Christian'ın omzundaki gerginlik birden kayboldu.

Colette, Christian'ın nabzını yoklamaya çalışarak, "Öyle olsa, bu konudaki düşüncelerini bilirdim, değil mi?" dedi.

Hamilelik konusunun Christian'ı rahatsız ettiği gün gibi ortadaydı.

"Tartışmalı bir konu olduğu için yersiz yere lafı uzatmayalım."

Colette başını salladı. "Bence de."

İkisi de tatlı mönüsüne göz gezdirirken, Christian ikinci şampanya kadehini yudumladı. Menüdeki tatlıların hepsi insanın ağzını sulandıracak türdendi ve Colette'i de acıktırıyordu ama sonunda mönüyü kenara bırakıp çay istedi. Christian da aynısını yaptı. Kısa süre sonra Christian hesabı ödedi, Seattle'a dönmeye hazırlandılar.

Dönüş yolunda elinden geleni yapmasına rağmen, Colette'in gözleri kapandı. Arabanın içi sıcacıktı, yol pürüzsüz, müzik de hafifti. Christian, Blossom Sokağı'na dönünce, Colette aniden uyandı, bir anlığına nerede olduğunu anlayamadı. Önce Christian'ın yılmaz çehresine, sonra da tanıdık olduğu sokağa baktı.

Christian daha önce yaptığı gibi arabasını Blossom So-

kağı'na park etmek yerine Colette'in evinin arka kapısının bulunduğu sokağa girdi. Motoru durdurdu, karanlıkta oturdular. Söylenecek bir şey kalmamış gibiydi.

Colette'in içine bir hüzün çöktü, ilişkilerinin bu duruma gelmesinden, iki tarafın da bir şeyler saklayıp, yalanlar söylemesiyle sonlanmasından üzüntü duyuyordu.

Colette, "Christian, beni dinle..." diyerek konuşmaya başladı ama Christian lafını kesti.

"Sen bir şey söylemeden, müsaade edersen aklımdakileri söylemek istiyorum."

"Tabii, buyur."

"İkimiz de yaşadığımız... kaçamağın –maalesef daha uygun bir ifade bulamadım– hiç yaşanmaması gerektiğini kabul ediyoruz," dedi. Sözcükleri özenle seçiyor gibiydi.

Colette başını salladı.

Christian kısık sesle, "Hataydı," dedi. "Yaşananlardan dolayı kendi adıma özür dilerim."

"Ben de." Christian, onun da bile bile parçası olduğu şeyin tüm sorumluluğunu üstlenmemeliydi. "Lütfen, Christian, bunları konuşmayı hiç istemiyorum."

"Kendimi anın büyüsüne kaptırmamın..."

"Christian." Colette elini kapı koluna attı, onu rahatsız eden bu konuşmayı bitirmeye hazırdı. Christian daha önce kendisine yüzlerce kez söylediği şeylerden farklı bir şeyler söyleyemezdi. "Bunun ikimize de bir yararı yok. Olan oldu. Senin de dediğin gibi olmamalıydı ama oldu. Seni suçlamıyorum, umarım sen de beni suçlamıyorsundur."

"Elbette suçlamıyorum."

"İyi. O zaman bu konuyu burada kapatalım. Her şeyin doğru düzgün sonlanmasını istediğini söylemiştin. Öyle de oldu. Bitti. Keşke hiç bitmeseydi ama ben yaptığın şeylerin bir parçası olamam."

"Bunu anlıyorum."

Colette kapıyı açtı. "O zaman vedalaşma vakti geldi demektir."

"Evet." Sesi boğuk bir fısıltı halinde çıkıyordu.

Colette aşağı inmeye başladı.

Christian, "Colette," dedi. Onu durdurup eline uzandı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, lütfen beni ara."

Colette başını iki yana salladı. "Teşekkürler, ama yapamam." Karanlıkta Christian'ın gülümsediğini anladı.

"Nedense böyle diyeceğini tahmin etmiştim."

"Kendine iyi bak, Christian."

"Sen de."

"Üzgünüm. Gerçekten çok çok üzgünüm. Her şeyden... dolayı."

Christian elini bıraktı. "Söylediklerimde ciddiydim, Colette, seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Colette yutkundu, yavaşça başını salladı, konuşacak gücü yoktu.

Christian, "Senin için en iyisi neyse onu isterim," diye ekledi.

Christian arabanın kapısını açtı, içerideki ışık betondan yapılmış park yerlerini ve kış yüzünden yapraksız kalmış

ağacı aydınlattı. Christian arabanın öteki tarafına geçti, Colette'e yardım etti, ellerini gerekenden daha uzun bir süre sıkıca tuttu.

Bir anlığına onu öpmek istiyormuş gibi durdu. Ama sonra geri çekilip Colette'in elini bıraktı. Colette anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırdı, başını kaldırdığında Christian Dempsey'i bir daha görmeyeceğine emin oldu.

Christian onu başıyla selamlayıp, arabasına bindi, Colette'in kapıyı açtığını görene kadar bekledikten sonra gecenin karanlığına karıştı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

15

"Örgünün sınırları yoktur."

Stephanie Pearl-McPhee

LYDIA GOETZ

Bir Yumak Mutluluk'a adım attığım andan, çok uzun geçen günün sonunda kapıyı kilitleyene ve KAPALI yazısını dışarıya çevirene kadar hiç oturmadım. Otuz sekiz satış yaparak çok iyi iş çıkarmıştık. Kime sorarsanız sorun, mükemmel bir işgünü geçirmiştik. Bunu, nisan ayına girmiş olmamıza bağlıyordum, bahar artık yüzünü gösteriyordu.

Şansıma, Margaret'in de morali düzelmiş gibiydi. Neler olduğunu konuşma fırsatını yakalayamasak da, polisin şüpheliyi bulmaya yaklaştığını sezdim. Margaret umut verici haberler aldığından bahsetmişti ama yoğun geçen saatler yüzünden oturup konuşamamıştık.

Günün sonuna doğru Carol Girard ile oğlu Cameron sürpriz yapıp ziyaretimize geldi. Brad'e Carol'la ilgili haberleri vermek için sabırsızlanıyordum.

Eve döndüğümde Brad çoktan yemeği pişirmeye başlamıştı. Sabahleyin üç tavuk göğsünü terbiyelemiş, bir de baharatlardan özel bir sos hazırlamıştı. Ayrıca önceki akşamdan kalan lahana salatası ve Cody'nin en çok sevdiği Tater Tots adlı çıtır pane kaplı patateslerden vardı.

Oğlumuz arka bahçede mahalleden iki çocukla top oynuyordu. Chase de her zamanki gibi onunla birlikteydi, havlıyor, fırlatılan beyzbol toplarının peşinden koşuyordu. Cody'nin heyecanlı, dinç sesini duydum ve her ne kadar yorgun olsam da, şu camın hemen ardında oğlumun olduğunu bilmenin verdiği mutluluğu yaşadım.

"Merhaba, hayatım." Brad'i öptüm, kocam kollarından birini omzuma attı.

"Günün nasıldı?" diye sordum.

"Sen eve geldin ya, daha güzel oldu." Gülümsedi. "Onun dışında, yoğundum."

Çantamı tezgâhın üzerine koydum. "Ben de." UPS'de çalıştığı için günlük belli bir kotayı doldurması gerekiyor, bu yüzden de sürekli koşuşturuyordu.

Buzdolabını açıp büyük büyük doğranmış sebzeleri ve yoğurtlu sosu bir tepsiye aldım. Cody'ye sebze yedirmek çok zordu, yememek için çok yaratıcı yollara başvurabiliyordu. Sekiz yaşındayken çok ciddi bir tavırla Tanrı'nın bizzat onunla konuştuğunu söylemişti. Brad ona nasıl bir vahiy ile-

tildiğini sorunca Cody, Tanrı'nın dediğine göre taze fasulyeleri ağzına hiç sürmemesi gerekiyordu.

Brad ocaktan başını çevirip, "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

"Tanrı'nın Cody'ye taze fasulye yemek zorunda olmadığını söylediğini hatırladım da."

Brad kahkaha attı. "Neyse ki havuçla brokoliyi seviyor."

"Ben de onları yoğurtlu sos sayesinde yediğinden şüpheleniyordum," dedim, ama en azından oğlumuz ağzına şeker içermeyen yeşil ve turuncu renkli bir şeyler atıyordu.

En üstteki çekmeceyi açtım, akşam yemeği için çatal, kaşık çıkardım. "Öğlen Carol Girard dükkâna uğradı," dedim.

Carol hem ilk müşterilerimden, hem de iyi arkadaşlarımdan biriydi. Onunla tanıştığımda kocası Doug'la birlikte çocuk sahibi olma konusunda bazı sorunlar yaşıyorlardı. Carol stresten bir nebze olsun kurtulmak ve tüp bebek tedavisine hazırlanmak için işinden ayrılmıştı.

Yatırım uzmanı olarak görev yaptığı son derece stresli bir işte çalıştıktan sonra, ev hanımlığı yapmanın düşündüğü kadar kolay olmadığını anlamıştı. Evde huzursuzlanmış, sıkılmıştı. Çıktığı uzun yürüyüşlerin birinde tuhafiyeye girmiş, kursta bebek battaniyesi örüleceğini öğrenmiş ve bunun bebeğine kavuşacağının işareti olduğunu hissetmişti.

Duaları kabul olmuş, ama hiç kimsenin beklemediği bir şekilde cevaplanmıştı. Carol ile Doug, Cameron adını verdikleri bir erkek çocuk evlat edinmişti.

"Carol nasılmış?"

Doğrudan kocamın gözlerine bakıp kocaman gülümse. dim. "Hamileymiş."

"*Carol mu?*" Brad de gülümsedi.

Başımı salladım. Brad'in ne düşündüğünü biliyordum, çünkü aynı şey benim de aklımdan geçmişti. Carol'un hamile kalması için on binlerce dolar harcamışlardı. Sonunda çocuk sahibi olmaktan vazgeçmişler, sonra da Cameron'u evlat edinmişlerdi. Şimdi ise...

"Emin miymiş?"

"Evet. Bebek üç aylık olmuş."

Hatırladığım kadarıyla Carol'un hamile kalmasına engel olan herhangi bir sağlık sorunu yoktu. Ama modern tıbbın sunabildiği tüm testlere ve tedavilere rağmen bir türlü hamile kalamamıştı.

Brad, "Doug çok sevinmiş olmalı," dedi. Kocam gibi Doug da aileye değer veren, babalık duygusu doğasında olan adamlardan biriydi.

"Doug sevinçten havalara uçmuş. Cameron da. Ona ağabey olacağını söylemişler." Üç yaşındaki oğulları da onlar kadar heyecanlanmıştı. Tuhafiyedeyken, vitrine koyduğum pelüş kuzuya 'Anneciğin bebeği' demiş, Carol'un onu alması istemişti.

Brad, "Onlar adına çok sevindim," dedi. "Bir ara onları yemeğe davet edelim mi? Kutlarız."

Başımı salladım. Haberi aldığımdan beri çok duygusaldım. Jacqueline ile Alix'in de benimle aynı duyguları payla-

şacağını biliyordum. Hafta başında yeni bir bebek kıyafetleri kitabı gelmişti, ben de içindeki modellerden birini örmeyi düşünmüştüm. Belki yine bebek battaniyesi seçerdim. Belki de birkaç ay içinde ilk örgü kursumun öğrencilerini bir araya getirirdim. Böylece Carol'a yeni doğacak bebeği için ellerimizle ördüğümüz hediyeler verebilirdik.

Bu duygusal halim o gece yatmaya hazırlanınca son buldu. Yüzümü yıkarken gerçeklerle karşılaştım. Carol'un hamileliği aniden zalimlik edip bana bir şeyi hatırlattı: *Kendi çocuğumu doğuramayacağımı.* Bu duygusal yumruk beklemediğim bir anda geldi, tüm gücüyle beni yıktı, gözlerimi kapatıp lavaboya yaslanmak zorunda bıraktı beni. Acım dinene kadar nefesimi tuttum.

Brad çoktan yatağa girmiş, sırtını yastıklara yaslamış, kitap okuyordu. Cody uyuyalı iki saat olmuştu. Buna sevindim, çünkü beni bu halde görmesini hiç istemezdim.

Brad değişken hallerime karşı anlayışlı davranabiliyordu. Yatak odasına adım attığım anda tuhaf bir şeyler olduğunu anladı. Kitabını indirip bana baktı.

Boğazımda kocaman bir yumruyla battaniyeyi kaldırıp sessizce yatağa girdim.

"Lydia, ne oldu?"

Sessim titreye titreye, "Carol için çok sevindim," dedim. "Ama... çocuk doğuramamam beni birden etkiledi. Yani en başından beri biliyordum, sürpriz değil... bu yüzden neden *şimdi* kendimi böyle hissettiğimi anlayamıyorum."

Brad sakin bir tonla, "Bebeğimiz olmayacak," dedi.

"Bunu kabullenmeliyiz."

İlk kemoterapi ve radyasyon tedavisi gördüğümde genç. lik çağlarımdaydım. On altı yaşımdan beri gebe kalma şan. sını yitirdiğimi biliyordum. Hiçbir şart altında kendi çocuğumu dünyaya getiremeyecektim. Brad'le birlikte bunu evlenmeden önce oturup detaylıca konuşmuştuk. Bunu ka. *bullendiğimi* sanmıştım.

Brad nazikçe, "Cody'miz var," diye hatırlattı.

Cody benim için gerçekten de çok önemliydi, bunu Brad'e söylememe gerek bile yoktu. Yine de bir yanım sarı. cıyordu. Kollarım hiç bu kadar hissizleşmemişti. Kalbim sız. lıyordu. İlk kez tüm benliğimle Carol'un Cameron hayatına girmeden önce katlandığı acıyı anladım.

"Cody'yi öz evladımmış gibi seviyorum," diye fısılda. dım.

"Evet, ama onu bebeklikten beri büyütemedin." Brad neler hissettiğimi anladığını gösteriyordu. "Bebek mi istiyor. sun?" diye sordu, sesi kısık ve sakinleştiriciydi.

Başımı salladım, gözlerime yaşların dolmasına kızdım. "*Senin* bebeğini istiyorum."

Brad kolunu omzuma attı, alnımı öptü. Beni teselli ede. cek sözleri bulmak için çaba sarf ettiğini biliyordum. Her şey bir yana, fiziksel eksikliklerime rağmen beni sevdiğini duy. mayı istiyordum. Başka biriyle evlenmiş olsa, ikinci çocu. ğuna babalık ediyor olabilirdi. Bana âşık olması kötü şan. sının ürünüydü.

Ne kadar gülünç davrandığımın farkındaydım. Ama

bunu umursamıyordum. Bir bebeğin, bebeğimizin, rahminde gerinmesini, tekme atmasını, büyümesini hissetmek istiyordum. Bundan kanserden dolayı mahrum kalmıştım. Bu hiç adil, hiç doğru değildi: kendime acımaktan kahrolmuştum.

Hıçkıra hıçkıra, "İyi bir anne olabilirdim," dedim.

"Sen zaten harika bir annesin." Brad yataktan çıktı, banyoya gidip birkaç peçeteyle geri döndü.

Ben yüzümdeki gözyaşlarını silerken Brad, "Evlat edinelim," dedi.

"Evlat edinmek mi?" Daha önce duymamışım gibi sözlerini tekrarladım. Elbette bunu daha önce konuşmuştuk, ama bu seçenek bana hiç gerçek görünmemişti.

Brad bir cevap beklerken öylece ayakta durdu.

"Sen evlat edinmek istiyor musun?" diye sordum.

"Hayatını güzelleştirecekse elbette," dedi. Parmaklarını şıklatmak kadar basit bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşuyordu.

"Brad." O anda onu daha çok sevdim. Ama asıl sorun ne istediğimi *bilmememdi*.

"Yarın sabah evlat edinme kurumlarını aramaya başlayabiliriz." Bu çözüm hoşuna gitmiş gibiydi. Tekrar yatağa girerken, "Zaman zaman aklıma böyle dâhice fikirler gelir," dedi.

"Öyle," dedim. Sevgi, heves ve minnettarlıkla yanaklarına ve dudaklarına öpücükler kondurdum.

Kocam yüzümü ellerinin arasına alıp beni öptü, öpücük-

leri gittikçe şiddetlendi. Öpücüklerinin arasında fısıldayarak "Bu bebek sahibi olmaya... çalışmayacağımız anlamına gelmiyor," dedi.

"Aynen öyle," dedim, kollarımı boynuna atıp Brad'i kendime çektim.

Kocam bana nasıl davranacağını biliyordu, birbirimizi okşarken, birbirimize güzel sözler söylerken sevgisini, şefkatini vücudumun her hücresinde hissettim.

Daha sonra koyun koyuna uzandık. Bir süre önce kendimi kusurlu, beceriksiz bir kadın gibi hissetmiştim. Brad bana onu tatmin edebilecek kadar iyi bir kadın olduğumu gösterdi, bunu bilmek beni gururlandırdı, bana zevk verdi.

Kulağımın hemen yanında, "Acıktım," diye fısıldadı.

"Brad! Böyle bir zamanda nasıl yemek düşünebiliyorsun?"

"Özür dilerim, ama ne yapayım, açlıktan ölüyorum."

"Hiç kurabiye kalmadı." Pazar günü Cody için fıstık ezmeli kurabiye pişirmiştim. Ama Brad de onları Cody kadar sevmiş, kendi payına düşünlerin hepsini yiyip bitirmişti.

Brad battaniyeyi bir kenara atıp, "Fıstık ezmeli, reçelli sandviç yapacağım," dedi. Bornozunu omzuna geçirdi. "Sen de ister misin?"

İlk tepkim teklifini reddetmekti, ama sonra fikrimi değiştirdim. "Evet, güzel olur," dedim, battaniyeyi kenara attım. Geceliğimi bulup üzerime geçirdim.

Brad'in yanına gittiğimde, ekmeği tezgâha koymuş, fıstık ezmesi kavanozunu arıyordu.

"Ocağın yanında, sağ tarafta," dedim.

O, sandviçleri hazırlarken ben de dolaptan süt çıkarıp birer bardak doldurdum.

Brad, "Ee, yarın evlat edinme kurumlarını araştırayım mı?" diye sordu.

"Şey... emin değilim."

"Kararlı görünmüyorsun." Bana bakmak için başını çevirdi. "Başvuruda bulunmadan önce kararımızda net olmalıyız."

"Bunu biraz düşünmeme izin ver, olur mu?"

"Elbette."

"Kendimize sormamız gereken çok soru var."

"Ne gibi?

"Şey, ikimiz de çalışıyoruz. Gündüzleri bebeğe kim bakacak?"

Brad reçel kavanozunun kapağını açtı. "Annem, Janice'in çalışabilmesi için doğumdan sonra Cody'ye baktı. Bakıcı konusunu anneme açabilirim."

"Pekâlâ." Yine de başka birçok soru vardı. Mesela, biyolojik anne isterse çocuğuyla ilişki kurmasına razı olacak mıydık? Peki ya çocuğun genetik bir hastalığı veya bir engeli ortaya çıkarsa ne yapacaktık? Bunun üstesinden gelebilir miydik?

Brad, "İşten sonra kızımızı ben alabilirim," dedi.

"Kızımızı mı?" diye takıldım.

"Öyle mi dedim?" diye sordu, sesi şaşırmış gibi çıkıyordu. "Kız olmasını isteyeceğini düşündüm."

"Peki, sen?" diye sordum.

"Ben iki şekilde de mutlu olurum."

"Ben de."

"Ama bir tercih yapacaksak, galiba küçük bir kız olmasını isterim." Brad iki dilim ekmeği üst üste koyup ilk sandviçi bana uzattı. Bir tabağa uzandım, sandviçimi ikiye kestim. Brad kendisininkini mutfak lavabosunun başında yedi.

Üvey oğlumu bir bebekle gözlerimin önünde canlandırırken, "Cody bebekle iyi anlaşacaktır," dedim. "İster kız ister erkek olsun."

Brad hızlıca başını sallayarak beni onayladı. Ben daha tabağımdaki ikinci parçaya elimi süremeden o sandviçinin tamamını mideye indirdi. Ben de vazgeçip tabağı buzdolabına koydum, birlikte yatağa döndük.

Birbirimize sıkıca sokulduk, birkaç dakika boyunca nefes alışverişinin düzenli ritmini hissettim, sonra da uykuya daldığını fark ettim. Benim uyumam ise kararımızı, *evlat edinmeyi*, gözden geçirdiğim için biraz daha vakit aldı.

Brad'le birlikte hayatımıza bir bebek dahil edebilirdik. Ailemin buna nasıl bir tepki vereceğini tahmin etmeye çalıştım. Annemin sevineceğini biliyordum, çünkü hep daha fazla torununun olmasını isterdi.

Ama Margaret'in evlat edinmenin bir hata olacağını söyleyeceğinden emindim. Bunu onaylamadığını bana anlattıktan sonra, Brad'le benim neden evlat edinmememiz gerektiğini gösteren on tane sağlam sebep sayacaktı. Ama bu onun hayatı değildi, öyle değil mi? Bu kararı ablamın değil

bizim vereceğimizi kendime hatırlattım.

Sanki daha dakikalar geçmiş gibi düşünsem de radyolu saatimizin alarmı çaldı. Ardından sabah haberleri başladı. Brad çoktan yataktan çıkmış, duşa girmişti. Saat ona kadar işte olmam gerekmese de, kocamla birlikte kalkmayı alışkanlık edindim.

Esneyerek mutfağa girdim, kahve makinesini açtım, tost makinesine ekmek dilimleri koydum. Şanslı çocuk Cody bir saat daha uyuyabilirdi.

Brad kahvesinden ilk yudumunu alırken, "Dün gece konuştuğumuz konuyu düşündün mü?" diye sordu.

"Biraz. Peki ya sen?"

"Sen ne istersen yaparım, Lydia."

"Birkaç hafta sonra yine konuşuruz, olur mu?"

Brad başını salladı. İşe gitmek için çıkmadan önce beni ateşli bir şekilde öptü, kelimeler kullanmadan bu kadar büyük bir etkiyle anlattığı şeyde huzur buldum. Onunla birlikte dışarıya, güzellikler vaat eden güzel bahar sabahına adım attım. Kapının eşiğinde durup Brad'in garajdan çıkışını izledim.

Brad Goetz'i hak etmek için hayatta çok iyi bir şey yapmış olmalıyım, diye düşündüm.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

16

ALIX TOWNSEND

Alix, Jacqueline ve Colette'in tavsiyesiyle, geçenlerde Blossom Sokağı'nda açılan kadınlara yönelik spor salonu Go Figure'e yazıldı.

Çeşitli kaynaklardan spor yapmanın stres atmak için çok iyi bir yöntem olduğunu duymuştu. Düğün tarihi yaklaştıkça gerilen sinirlerini gevşetmek için bir yol arıyordu. Örgü örmek, özellikle düğün saçmalığı her geçen gün daha gülünç bir hal aldığı için artık işe yaramıyordu.

Colette de onu ikna edebilmek için salona yazılmıştı. Go Figure, Alix'in daha önce gördüğü spor salonlarına benzemiyordu. Yeterli sayıda ayna vardı ama soyunma odasının haricinde duvarlarına ayna koyulmamıştı. Bir de içeride hiç erkek yoktu.

Antrenman programı önceden hazırlanmış, uygun bir müzik seçilmişti. Daire şeklinde dizilmiş spor aletlerinin etrafında dolaşılıyor, her bir makinede kırk beş saniye geçiriliyor, sonraki kırk beş saniye de küçük bir platformun üzerinde dans ederek veya koşarak harcanıyordu. Ondan sonra da bir sonraki alete geçiliyor, aynı sıra takip ediliyordu. Amaç, otuz dakika antrenman yapmaktı; dolayısıyla döngü iki kez tekrar ediliyordu. Kırk beş saniye neydi ki; bunu herkes yapabilirdi.

Colette bunu denemeyi önerdiğinde Alix onunla alay etmişti. Övünmek istemiyordu ama vücudu iyi durumdaydı. Hemen hemen her gün on kiloluk un paketlerini sırtlıyordu. Onca hamuru yoğurup, unlu tezgâha kaldırmak güçsüz insanlara göre değildi. Yine de Alix, Go Figure'de ilk antrenmanı tamamladığında, varlığından haberdar olmadığı kaslarının çalıştığını hissetmişti.

İstedikleri zaman salona ücretsiz olarak girebilecekleri ilk haftanın ardından, Colette ile Alix yazılmaya karar verdi. Salonda haftada üç veya dört gün çalışmaları öneriliyordu. Antrenmanlarda yanında birinin olması çok güzeldi. Alix sporun stresini azalttığını hissediyordu, Colette de antrenmanların faydasını görüyor gibiydi.

İşin tek dezavantajı, sohbet edemiyor olmalarıydı. Müzik bangır bangır çalıp onları hareketlenmeye teşvik ederken sohbet şansı olmuyordu. Ama Alix ile Colette programa başlamadan önce ve program bittikten sonra konuşmak için birkaç dakika bulabiliyordu.

Antrenmanın son turunu da bitirdiklerinde Alix, "Aradı mı?" diye sordu. Bahsettiği kişinin adını söylemesine gerek yoktu.

Colette, "Hayır," diye söylendi. Yüzü harcadığı efordan dolayı kızarmıştı. Soyunma odasına doğru giderken küçük havlusunu boynuna attı. Alix'e baktı. "Aramayacağını sana zaten söylemiştim. İkimiz de böyle olmasını istiyoruz."

Colette ona Christian'dan bahsettiğinde, Alix'in aklında adamla ilgili ciddi şüpheler belirmişti. Kim ondan şüphelenmezdi ki? Adam Colette'e onunla akşam yemeğine çıkması için şantaj yapmıştı resmen. İkisinin arasında Colette'in Alix'e bahsetmediği bir şeyler dönüyordu. Daha önce söylediklerine bakılırsa kesin bir olay olmuş, huzur bozan bir şeyler yaşanmıştı. Yine de Alix anlatması için baskı yapmayacaktı.

Colette, Christian Dempsey'le geçirdiği akşamdan sonra, Alix'e biraz daha bilgi vermişti. Alix arkadaşının konuşma şeklini fark edince adama âşık olduğunu sezmişti. Ama öyle olmasına rağmen, Colette'in adamdan uzak durmayı tercih etmesine anlam veremiyordu.

Colette kot pantolonunu yukarı çekerken Alix'e, "Benimle Pike Place Market'e kadar yürümek ister misin?" diye sordu.

"Elbette." Alix'in cumartesi günleri genelde boş geçiyordu. Müstakbel kaynanası prova yemeği için seçilen mönünün üzerinden geçmek için onunla buluşmak istiyordu. Bir başka düğün detayıyla ilgilenme düşüncesiyle birlikte Alix

karnına yine sancılar girdiğini hissetti.

Jordan'ın annesi iyi niyetliydi, Alix de ilişkilerini kötü etkileyecek herhangi bir şey söylememek veya yapmamak için büyük çaba sarf ediyor, alınmış gibi görünmemek için elinden geleni yapıyordu. *Sadece bir gün* sözü durmaksızın tekrarladığı bir söylem halini almıştı. Asıl sorun, Alix'in *her şeyde* teslim olmayı kabullenmemesiydi. Şu ana kadar sadece gelinlik konusundaki mücadeleyi kazanmıştı. Diğer kararların hepsini Jacqueline ile Susan vermiş, çoğu zaman da Alix'in isteklerini görmezden gelmişlerdi.

Alix tatsızlık çıkmaması için büyük çaba sarf ederken gururunu sık sık hiçe saydığını hissediyordu. Daha da kötüsü Susan ve Jacqueline, Alix'in giderek artan hayal kırıklığını sezmiyor gibiydi. Bu yüzden Susan'la buluşmayı ertelemek için ileri süreceği her türlü bahane boşunaydı.

Sabah havası güzeldi, bu da Alix'in moralini düzeltti. Her ne kadar güneş çıkmış olsa da, havanın böyle olacağı kesin değildi. Ne de olsa nisanda gökyüzünün neler yapacağı belli olmuyordu, gün fırtınayla bile sonlanabilirdi.

Birlikte yürürlerken Alix, Colette'in normalden daha suskun olduğunu fark etti. Arkadaşının daha önceki konuşmalarını düşündüğünü tahmin etti.

Alix, "Steve'le görüşecek misin?" diye sordu, dolaylı olarak Christian Dempsey'le ilgili konuyu açacaktı. Colette geçen hafta Seattle'da polislik yapan adamdan bahsetmişti bazı sebeplerden dolayı adamın davetini kabul etmek istemiyor gibiydi. Alix'le bu konuyu konuşmuştu. Genelde polisler

sevmeyen Alix bu işte kötü bir şey görmemiş, Colette'e adamla buluşmasını söylemişti. Colette ile Steve çok güzel bir akşam geçirmişlerdi; Colette'e göre Steve hem ona ilgi göstermiş hem de çekiciliğini konuşturmuştu. Ama Alix bunlara kanmazdı. Her ne kadar Alix'i aksine inandırmaya çalışsa da Colette'in aklında eski patronu vardı.

Colette isteksizce, "Steve'e bugün öğleden sonra onunla sinemaya gideceğimi söyledim," dedi. "Muhtemelen çıkışta da yemeğe gideriz."

"Demek ilişkiniz iyi gidiyor?" Christian Dempsey'le yaşadıklarının tam aksi oluyordu.

"Evet, öyle." Colette gülümsedi. "Steve çok eğlenceli biri."

Alix arkadaşını inceledi. "O zaman neden sevinçten havalara uçmuyorsun? Dur, söyleme, ben tahmin edeyim."

"Şunu keser misin?" Colette ters ters baktı.

Alix birden, "Neden bu adamla görüşüyorsun?" diye sordu. "Christian'dan hoşlanıyorsun."

Colette kırmızı ışıkta beklerlerken çaresizce omuz silkti.

"Seni mutlu edecek şeyi yapmalısın, Colette." Alix ışıklar yeşile dönünce onu dürttü, karşıya geçip marketi Seattle sahiline bağlayan Hill Climb'e doğru gitmeye başladılar.

"Christian'la birlikte olamam." Colette bir elini havaya kaldırdı. "Sormadan önce, bundan daha fazlasını anlatamayacağımı söyleyeyim."

"Evli değil, öyle değil mi?"

Yürümeye devam ederlerken Colette, "Hayır," diye söy-

lendi.

"Seni dövdü mü?"

"Elbette hayır!"

"Onu aramalısın, tamam mı?" Alix aralarına neyin gir diğini anlayamıyordu.

"Ah, Alix, derdim anlatamayacağım kadar karmaşık Keşke her şey farklı olsaydı, ama maalesef."

Colette hızlıca yürümeye başladı, Alix ona yetişebilmek için adımlarını hızlandırdı. "İnan bana, söyleyeceğin hiçbir şey beni şaşırtmaz."

Colette o anda yavaşladı, sorgular gözlerle Alix'e baktı "Peki ya sana söyleyeceğim..." Cümlesini tamamlamadı.

"Ne söyleyeceksin?"

Colette, "Çok fazla içtiğimi ve yaklaşık yirmi dört saat onunla yatakta geçirdiğimi," diyerek baklayı ağzından çı kardı.

Alix bekledi, hikâyenin devamı olduğunu biliyordu.

Colette sinirli bir tonla, "Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu.

Alix hemen, "Seni yargılayacak birini arıyorsan o kişi ben değilim," diye cevap verdi. "Yaşadıklarınız hakkında konuşmak istiyorsan tamam, ama seni bu yüzden hırpalamamı bekliyorsan maalesef yanlış kişiyle konuşuyorsun."

Colette sadece başını sallayarak teşekkür etti. "Her şey şirketin Noel partisinde oldu." Yüzü acı ve vicdan azabıyla parçalandı. "İkimiz de içkiyi fazla kaçırdık."

Alix nazikçe elini Colette'in bileğine koydu. "Bana bun

lan anlatmak zorunda değilsin."

Colette, "Anlatmak istiyorum," dedi, ama gözlerini Alix'in gözlerinden kaçırdı. "Muhtemelen beni herkesten daha iyi anlarsın. O akşama kadar Christian'ı ne kadar çok sevdiğimi fark etmemişti. Derek'in vefatının ardından bana çok iyi davranmış, şefkatini, cömertliğini esirgememişti. O kadar yakınında çalıştıktan sonra... sanırım ona âşık olmam çok normaldi. Kabul etmekten nefret ediyordum, insanın patronuna tutulması çok klişe."

"O da sana karşı aynı şeyleri hissediyor mu?"

Colette başını iki yana salladı. "Sanmam. Başka biriyle ilişkisi var."

"Nereden biliyorsun?"

"Dükkâna gelip onun için çiçek sipariş etti. Bir yıllığına her hafta gül gönderilecek."

"Ya."

Ardından kısa bir sessizlik oldu.

Alix, "Herkes hata yapar," dedi. "Ben de epey hata yaptım. Jordan hepsini biliyor." Bunları ona anlatmak Alix'i mahvetmişti ama yapmak zorundaydı. Geçmişinin utanç verici ayrıntılarını ortaya sermek, Alix'in hayatının en küçük düşürücü tecrübesi olmuştu. Büyük bir utanç, pişmanlık, suçluluk hissetmiş, adını ağza almanın bile can yaktığı on kadar daha duyguya kapılmıştı.

Colette, "Ona geçmişinle ilgili... *her şeyi* anlattın mı?" diye sordu. Sorusundan pişman olmuş gibiydi. "İstemiyorsan cevaplamak zorunda değilsin."

"Hayır, önemli değil. Evet, ona hikâyenin tamamını anlattım." Alix omuzlarından birini havaya kaldırdı. "Ama hayatımın o anlarına dönmek gibi bir isteğim yok. Artık tamamen farklı biriyim."

"Elbette öylesin."

"Jordan'la konuşana kadar geçmişimden kalma çirkin yükle ne yapacağımı bilmiyordum. Hepsi de yolumda ilerlememe engel oluyordu. Ne zaman Jacqueline ve Reese'in beni konuk evlerinde yaşamaya davet etmesi gibi iyi bir şey olsa, güzellikleri hak etmediğimi düşünüyordum."

"Ama Alix..."

"Evet, biliyorum. Jordan harika biri." Duraksadı, elini uçları dik dik olmuş kısa saçlarından geçirdi. "Bana hiç unutmayacağım bir şey söyledi."

Colette dikkatlice ona bakıyordu. "Neymiş o?"

"Bazen affetmenin en zor yanının kişinin kendisini affetmesi olduğu."

Colette düşünceli bir halde başını salladı. "Tek gecelik ilişkiler yaşayan bir kadın değilim. Yani en azından öyle olmadığımı düşünürdüm. Öyle yapan kadınlara hep kötü gözle bakardım."

Alix, "Ben de dibe vuracağımı hiç düşünmezdim." dedi, boğazında biriken yumruyu yutkundu. Yaptığı şeylerin iğrençliği, Tanrı'yla ve kendisiyle barışana dek hayata bakışını çirkinleştirmişti. "Şimdi söyleyeceğim tek şey, bir daha dibe görmeyeceğimdir."

Colette büyük bir özgüvenle, "Görmezsin," dedi. "Daha

önce de dediğin gibi, artık o eski kişi değilsin."

Alix, "Asıl söylemeye çalıştığım şey, senin de benim yaptığımın aynısını yapman," dedi, aynayı öteki tarafa çevirmeyi istiyordu. "Affedemediğin kişi kendinsin."

Colette küçük bir gülümsemeyle bunu kabul etti. "Kolay değil, öyle değil mi?"

"Bir de bana sor." Bunu yapmak hayatının en zorlu aşaması olmuştu ve bunu arkadaşına nasıl açıklayacağını bilmiyordu. "O olumsuz tepkiler... Bilirsin, hak ettiğin tek şey olduğunu düşündüğün için hep kötüyü beklemen." Colette başını sallayınca Alix, "Ben buna olumsuz düşünmek diyorum."

Colette kaşlarını çattı. "Geçmişi yeniden yaşamaya başlamayı mı kastediyorsun?"

"Evet." Alix gözlerini kapattı. "Ama daha da fazlası var. Dur sana bir örnek vereyim. Bir zamanlar Tammie Lee, Jacqueline'in gelini, kırmızının bana ne kadar yakıştığını söylemişti. O zamanlar üzerimde kot pantolonla siyah gömlek vardı."

"Ee? Sana iltifat etmiş."

"O iltifat olsun diye söylemişti ama ben öyle algılamadım. Onun yerine Tammie Lee'nin bana bile bile hakaret ettiğine inandım."

"Öyle bir amacı olmadığından eminim."

Alix, "Yoktu zaten," dedi. "Sana mantıklı gelir mi bilmiyorum, ama bunların hepsi çocukluğumdan kalan o eski mesajlardan kaynaklanıyordu."

Colette yavaşça, "Galiba neden bahsettiğini anlıyorum," dedi.

"Tammie Lee sıradan bir yorumda bulundu ama ihtiyaç olarak söylediği şey hakarete dönüştü. Hiçbir zaman güzel olmadığımı. ne renk giyersem giyeyim güzel birine dönüşemeyeceğimi anlatan o mesajlar yüzünden her şey böyle oldu. Bu yetmezmiş gibi bana kendi halimle yeterince güzel olmadığımı söylediğini fark ettim." Derin bir nefes aldı. "Annem eskiden bana korkunç şeyler söylerdi. Yıllarca onun sesini kafamın içinde duydum, hâlâ da zaman zaman duyarım, ama artık onu nasıl duymazdan geleceğimi biliyorum. Ne zaman 'Seni küçük, pis böcek' deyişini hatırlasam, bunalımlara girerdim."

"Ah, Alix..."

"Kendini affedememenin veya o iğrenç hakaretleri ve ithamları kafandan atamamanın etkilerinden biri de budur. İnsanlar ne kadar güzel şeyler söylerse söylesin, onlara inanmazsın."

Colette onu anlamış gibiydi.

Alix, "Biri beni neden sevsin?" diye sordu. "Ben kendime değer vermiyorsam, Jordan veya bir başkası nasıl verebilir ki?"

Colette kısık sesle konuşmaya başladı. "Evet, ama Benim durumumda Christian ile benim aramdaki olayı duğu gibi bırakmak en iyisi. Açıklayamadığım daha çok var... doğrudan Christian ve benimle ilgili olmayan. değer veriyorum ama seçtiği yolda yürüyemem. Ona..

dım etmek istememe rağmen edemem. Arkamı dönüp gitmekten başka çarem yok."

"Peki, bunu yapabilir misin? Gerçekten de öylece gidebilir misin?"

Colette cevap vermeden önce uzunca süre geçti. "Aslında başka çarem yok, yine de..."

"Yine de..." Alix arkadaşının ona söylemediği bir şey olduğunu bildiği için nazikçe onu konuşturmaya çalıştı.

"Bence o gece yaşananları ikimiz de atlatamadık."

Alix, "Her şey dönüp dolaşıp o geceye geliyor," diye söylendi.

Colette bir anlığına durup mavi sulara doğru baktı. "O gece korunmadık," diye fısıldadı, Alix arkadaşının sertçe yutkunuşunu izledi.

"Hamile misin?"

Colette başını salladı, gözlerine yaşlar dolmuştu. "Hiç kimseye söylemedim. Sanırım ben bile daha kabullenemedim. Hayat neden böyle?" Homurdandı. "Derek'le birlikteyken bir türlü hamile kalamamıştım... ama Christian'la bir gece geçirdikten sonra..." Devamını getirmedi. "Ne yapacağıma daha karar vermedim. Elbette bebeği doğuracağım. Christian bilmiyor. Ona ne zaman söylemeye çalışsam, söyleyemeyeceğimi anlıyorum. Şimdilik herkes için en iyisi bu."

"Ama Colette bunu bilmek onun hakkı!"

Colette, "Ona söyleyeceğim," diye söz verdi, yanaklarındaki yaşları sildi. "Ama şimdi değil."

"Şal?" Alix'in içgüdüleri ona Colette'in şal değil bebek

battaniyesi ördüğünü söyledi.

Colette, "Bebek için," dedi. "Christian'la bebeğimiz için."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

17

COLETTE BLAKE

Colette dua ediyor, Alix'e hamileliğinden bahsederek doğru şeyi yaptığına inanmak istiyordu. Amacı bu değildi, ama bunu yapmak ona çok doğal gelmişti. Durumu saklaması gün geçtikçe daha zor bir hal alıyordu. İçgüdüleri Christian'ın durumunu ona açıklamaya kendisini hazır hissetmeden öğrenmesine müsaade etmemek için bebeği sır olarak saklamasını söylüyordu.

Yaşadığı utanç, hamileliğini ailesine ve rahmetli kocasının akrabalarına açıklamasına engel oluyordu. Derek'in anne babasına ne söyleyebilirdi ki? Tanrı'ya şükür Chicago'da yaşıyorlardı! En azından Colette onlara söylemeye karar verene dek durumunu öğrenemeyeceklerdi. Zaten ni-

hayetinde onlara bundan bahsedecekti. İkisi de oğullarını ve onu seven harika insanlardı. Colette, Derek'le aralarındaki son bağdı, ara sıra arayıp hatrını soruyorlardı. Er ya da geç Colette'in onlara gerçeği açıklaması gerekecekti.

Bir de Christian vardı. Colette tüm gücüyle onu aklından atmıştı. Christian seçimini yapmıştı, Colette de onun gibi davranmıştı. Zamanı geldiğinde ona haberleri verecekti. Başkalarına bundan bahsedip de bebeğin babasını dışarıda bırakmak yanlış olurdu, bundan kaçış yoktu.

Hamileliğini Alix'le konuşmak, Colette'e canlılık ve huzur vermişti. Ayrıca itirafın insan ruhuna iyi gelmesiyle ilgili o eski sözün doğru olduğunu anlamıştı.

Steve Grisham'la birlikte geçirdiği öğlen boyunca moral yükselmeye devam etti. Colette onunla buluşmaktan keyif aldı ama ilişkilerinde eksik bir şeyin olduğunu hissetti. Başta bunun onunla ve sırrıyla ilgili olduğunu düşünmüştü. Ama cumartesi gününden sonra aralarında bir kopukluk olduğunu fark etmişti. Steve'den hoşlanıyor, ona bir beklenti beslemeden, hoş bir şekilde eşlik etmesinden mutluluk duyuyordu. Yine de...

Steve'in bir eksiklik fark etmemesine şaşırdı. Akşam ayrılırlarken Steve onu kibarca öpmüş, ama Colette onu evine davet etmeyince hayal kırıklığına uğramıştı. Onunla tekrar görüşmek istediğini söylemiş ve cuma akşamı yemek yemeye karar vermişlerdi.

Susannah, Christian'ın Elizabeth Sasser için sipariş ettiği gül aranjmanlarını başıyla göstererek, "Çok güzel olmuş

lar," dedi. Colette, Christian'ın ona hiçbir anlam ifade etmediğini kanıtlamak istercesine aranjmanların daha çekici görünmesi için iki katı çaba sarf etmişti. Güllerin güzelliklerini ortaya çıkarmak için çok fazla bir şey yapılması gerekmiyordu, ama Colette özenle bakır vazoyu seçmiş, koyu kırmızı güllerin arasına eğreltiotuyla küçük beyaz çiçekler serpiştirmişti.

Colette, "Bunları bizzat teslim etsem olur mu?" diye sordu. Christian'ın hayatına yeni giren kadınla tanışmak istemesine anlam veremiyordu. Elizabeth belli ki Christian'ın üzerinde büyük bir etki yaratmıştı. Adamın önceki ilişkileri birkaç aydan fazla sürmemişti, yine de kredi kartı numarasını bırakmış, bir yıl boyunca her hafta gönderilecek çiçeklerin ayrıntılı siparişini vermişti.

Susannah alışık olmadığı talebi duyunca gözlerini kırpıştırdı. "Dağıtım için anlaştığımız kişiler var."

"Mesai dışında yaparım." Bu Susannah'ı dağıtım masrafından da kurtarırdı.

Susannah, "İstiyorsan, olur," dedi, şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı. "İstersen..."

"Teşekkürler." Colette, teslimatı yaptıktan sonra pişman olup olmayacağını düşündü. Elizabeth muhtemelen kelimelerle tarif edilemeyecek kadar güzel, yetenekli biriydi, üstüne üstlük de zengindi. Colette'in eksiklikleri canını sıktı. Düşünebildiği tek şey, kendini acınası, hiç kimsesiz, özgüvensiz, gülünesi biri gibi hissetmeye hazırladığıydı. Yine de merakı mantığına üstün geldi.

Ardından Alix'le yaptığı konuşma aklına geldi. Arkadaşı ona bağıran ve onu sürükleye sürükleye umutsuzluğa çeken çirkin seslerden bahsetmişti. O sesler ona değersiz olduğunu söylemişlerdi. Alix buna "olumsuz düşünmek" demişti. Colette de şimdi ona benzer sesler işitiyordu. Alix'in dediği kadar yıkıcılardı. Colette herkesin zaman zaman onları duyabileceğini düşündü. Hiçbirine kulak asmamaya karar verdi.

Susannah'ın Bahçesi'nden ayrılmadan önce makyajını tazeleyip saçını taradı. Diğer kadın Hollywood güzellerinden biri olabilirdi, ama Colette bunun kendi görünüşüyle veya kendisine biçtiği değerle ilgili duygularını etkilemesine müsaade etmeyecekti. Capitol Hill'deki adrese giderken bunu kendisine defalarca söyledi.

Arabasıyla üç katlı, kocaman evin, daha doğrusu malikânenin önünde durunca özgüveni dikenli çalıların arasına düşen bir balondan daha çabuk söndü. Çimler özenle biçilmiş, bahçe titizlikle düzenlenmişti. Girişe giden taşlı yolun etrafı güllerle belirlenmişti; kokuları melez türlerden değildi hem de. Bahçe dolusu gülü olan bir kadına neden düzinelerce gül gönderirdi ki!

Colette'in zili çalma cesaretini bulması biraz vakit aldı. Tamı tamına bir dakika geçti. Sonra önünde beyaz önlük olan siyah hizmetçi elbisesi giymiş yaşlıca bir kadın devasa ahşap kapıyı açtı.

Colette sevimlice gülümseyerek, "Merhaba." dedi. "Bayan Elizabeth Sasser için gönderilen çiçekleri getirdim.

Evinde hizmetçi olacak kadar zengin biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Kadın sineklikli kapının kilidini açıp kapıyı ileri itti, çiçekleri iki eliyle aldı. "Bu haftakiler daha güzelmiş."

Colette hazır cesaretini toplamışken, "Bayan Sasser evde mi?" diye sordu.

"Doris? Kapıdaki kim?" Ses yaşlı bir kadına aitti.

"Çiçekler, Bayan Elizabeth."

"*Yine mi?*" Yetmişli yaşlarının sonlarında veya seksenli yaşlarının başlarında bir kadın girişe geldi, ağır ağır yürüyordu ama baston kullanmıyordu. Gümüş rengi saçları başının tepesinde toplanmıştı, yakasında elmas bir broş olan açık pembe bir takım vardı üzerinde.

Colette, "Elizabeth Sasser siz *misiniz*?" diye soruverdi.

Colette'i incelerken yaşlı kadın gözlerini kıstı. "Doris, genç hanımı içeriye, çaya davet et."

"Emredersiniz, Bayan Elizabeth."

Bayan Elizabeth, "Çayımızı kütüphanede içeceğiz," dedi, öteki tarafa dönüp, gözden kayboldu.

Diğer kadın başını salladı. Bakır vazoyu girişin yanında duran üstü mermer, yuvarlak masaya koydu.

Colette eve girdi. Burnuna hemen limon, cilalanmış tahta ve gül kokuları geldi. Yerler parlıyor; nefes kesici, geniş, sarmal bir merdiven ikinci kata yükseliyordu. Girişin yan tarafında iki kapı vardı; biri sola, diğeri sağa açılıyordu. Colette sağ taraftakinin içinde masalar, sandalyeler ve kocaman bir büfe olan yemek odasına açıldığını gördü.

Sol taraftaki kapı da görüldüğü üzere kütüphaneye açıl-
lıyordu. Üç duvara monte edilmiş kitaplık yerden tavana
kadar uzanıyordu. Dördüncü duvarı da mermerden yapılmış
bir şömine kaplıyordu. Eskilikten buruş buruş olmuş iki der
koltuk şömineye bakıyordu. Oda, koşup rafları dolduran der
kaplı ciltleri inceleme isteğini bastıran Colette'i büyülemişti.

"Oturabilirsin." Elizabeth Sasser yan tarafındaki koltuğu
işaret etti.

"Teşekkürler." Colette dikkatlice oturdu, ellerini kuca-
ğına koydu. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.
Bayan Sasser onu içeri davet ettiği için soru sormayı yaşlı
kadına bırakmaya karar verdi.

"Çayımız birazdan gelir."

"Çok güzel." Colette bir sorun için çağrılan bir kız öğ-
renci gibi kucağında birleştirdiği ellerine baktı. Büyük çaba
sarf ederek kendini rahatlamaya zorladı.

Kadın, "Christian mı gönderdi seni?" diye sordu.

"Hayır... Yani bir bakıma evet. Çiçeklerin siparişini
verdi, ben de teslim etmeye geldim."

"Anlıyorum."

Konuşmaları, Doris üzerinde porselen bir çaydanlık,
sütlük, şeker, altında tabakları olan iki süslü çay fincanı ve
leziz Fransız kurabiyeleriyle dolu bir tabak bulunan tepsiyle
içeri girince bir süreliğine bölündü. Doris gittikten sonra Eli-
zabeth kurabiyeleri göstererek, "Madelines." dedi. "Proust'u
hatırlayacağından eminim."

Colette, "*Kayıp Zamanın İzinde.*" dedi. Hep o kitaplar

okumayı *istediğini* sözlerine eklemedi.

Elizabeth hafifçe gülümsedi. "Çayı doldurmanı isteyeceğim. Ellerim artık eskisinden de çok titriyor."

Colette, "Seve seve," dedi. Kütüphane masasına gitti, kadının şeker ve limonla ilgili isteklerini dikkatle yerine getirdi. İki fincan da hazır olduktan sonra tabaklarına birer kurabiye koyup ilkini Elizabeth'e uzattı. İkincisini de kendisine alıp yerine geçti.

Elizabeth çabucak sorularına döndü. "Ablamın torunu Christian'ı tanıyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Evet." Colette ayrıntıya girmedi ama gizemli kadın ile Christian arasındaki bağın açığa çıkmasına sevindi.

Elizabeth fincanını dudaklarına götürüp çayını yudumladı. "Yanlış hatırlamıyorsam önceki haftalarda çiçekleri dağıtım şirketi getirmişti."

"Doğrudur."

"Servis bu hafta müsait değil miydi?"

Gerçekleri anlatma vakti gelmişti. Colette kolayca yalan söyleyip onurunu koruyabilirdi. Christian'ın hayatındaki kadın konusunda meraklandığını itiraf etmesi, Elizabeth'e Colette'in paylaşmaktan rahatsızlık duyacağı kadar çok şey anlatacaktı. Yalan söylerse birkaç dakika sonra yoluna devam edebilecek, bu utanç verici durumdan sıyrılacaktı.

Colette doğruyu söylemeye karar verdi, lafı ağzında geveleyerek, "Aslında çiçekleri bizzat getirmek istedim," dedi. "Blossom Sokağı'ndaki çiçekçide, Susannah'ın Bahçesi'nde çalışıyorum."

"Çiçekleri bizzat getirmenin özel bir sebebi var mı?"

"Şey... Christian'ın sevdiği kadınla tanışmak istiyordum."

Elizabeth'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Akıllılık etmişsin. Artık o kişinin yaşlı bir kadın olduğunu öğrendiğine göre ya sevinmiş... ya da hayal kırıklığına uğramışsındır. Ben Christian'ın büyük teyzesi ve hayatta kalan son akrabalarından biriyim."

Colette hiç de hayal kırıklığına uğramamıştı. Daha çok afallamıştı. Christian'ın eski asistanı olarak, adamın hakkında hiçbir şey bilmediği bir akrabasının olduğunu öğrenmenin şokunu yaşıyordu. "Sizden bana hiç bahsetmedi."

Elizabeth durgunca, "Hiç şaşırmadım," dedi. "Maalesef akrabaları olduğunu unutmayı tercih ediyor."

Colette kaşlarını çattı.

Yaşlı kadın elinin tersini sallayarak, "Uzun hikâye," dedi. "Başka bir güne saklasam daha iyi olur."

"Christian'la beş yıl çalıştım. Akrabası olduğunu bilmiyordum."

"Beş yıl mı? Onca zaman boyunca benden hiç bahsetmedi mi? Kalbim kırıldı." Hafifçe burnundan soludu. "O çocuğun bazen kulağını çekesim geliyor." Colette'in duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söylendi.

Colette, "Peki ya annesi?" diye sordu. Her şeye burnunu sokan meraklı biri gibi görünmek istemiyordu ama bilgiyi açtı. Duydukları çocuğu için önemli, hatta gerekli bir şeyler ortaya çıkarabilirdi. Colette, Christian'ın annesinin hayatta

olmadığını düşünmüştü ama artık bundan da emin değildi.

"Zavallı kız, Christian sekiz yaşındayken doğum sırasında öldü. Çok acı bir kayıptı. İnsanın şu günlerde sık sık duymadığı türden. Yine de oldu. Elliott hem karısını hem de doğacak kızını yitirdi. Christian da ne yazık ki annesinden fazlasını kaybetti. Güvenli hayatından oldu."

Christian'ın başına gelenler Colette'i çok üzdü.

"Sonraki bir yıl boyunca Elliott kendini viski şişelerine verdi, kendi acısında boğulurken, Christian'a zor günleri anlatmasına yardımcı olamadı." Elizabeth fincanı sertçe tabağına koydu. "Huzur içinde yatsın, kocam, Christian'ı bana getirdi. Charles'la ikimize Tanrı evlat bahşetmemişti. Ne yazık ki bir çocuğa nasıl bakacağımızı bilemeyecek yaşlardaydık. Elliott kendine çekidüzen verene kadar ona göz kulak olduk, sonra da onu evine, babasının yanına gönderdik." Duraksadı, başını iki yana salladı. "Hâlâ onun pişmanlığını yaşarım."

Colette, Christian'ı canı yanmış, annesiz, küçük bir çocuk olarak gözlerinin önüne getirmeye çalıştıysa da yapamadı. Kendine çok güvenen, kararlı, mesafeli biri gibi görünüyordu. Belki de çocukluğu, dış dünyaya karşı sergilediği tutumu açıklıyordu.

Onu tanıdığı onca yıl boyunca Christian, biri Derek'in cenazesinin kaldırıldığı gün, biri Noel partisinin düzenlendiği gece, biri de geçenlerde gittikleri akşam yemeğinde olmak üzere sadece üç kez kişiliğinin farklı bir yönü olduğunu göstermişti.

Christian'ın çocukluğuyla ilgili daha fazla şey öğrenmek isteyen Colette, "Babası yeniden evlendi mi?" diye sordu.

"Maalesef. Elliott alkolden kurtulduktan sonra kendini işine verdi. Her ne kadar alkol kadar yıkıcı olmasa da, bir bağımlılığı bir başkasıyla değiştirdi. Christian'ı evlerinde çalışan hizmetçiler yetiştirdi. Her yaz tatilinde ve Noel'de onu yanımıza davet ettim ama tahmin edebileceğin gibi ne ben ne de Charles onu nasıl eğlendirebilirdik ki?"

Colette gülümsedi, Christian'ı o koca yemek masasında otururken hayal etti.

"Ona briç oynamayı ben öğrettim, bu konuda epey iyi olduğunu söylemeliyim."

Colette, Christian'ın herhangi bir kart oyunu oynadığını bilmiyordu.

"Maalesef babasıyla arası bozuk. Yeğenim çok uzun zaman önce Christian'ın bir gün yatırım şirketinin başına geçmesine karar vermişti. Christian ise borsaya ve hisselere hiç ilgi duymadı. Çocukluğundan beri seyahat etmeyi çok severdi. Saatlerini bu kütüphanede haritalara bakarak, uzaklardaki güzel yerlerle ilgili yazıları okuyarak geçirirdi. İthalat işine, anne tarafından kalan mirasla başladı."

Colette, "İşinde çok başarılı," dedi, bir kez daha neden bu kadar şeyi riske attığını merak etti.

"Özel hayatında bir harabe, tıpkı babası gibi. Elliott yaşadığı kayıptan dolayı dünyayı suçladı, hayatına devam etmek yerine kederini büyüttü. Christian'ın daha çok baba-

sına çekmesinden korkuyorum. O da her şeyi gizliyor. Hiç kimseyle yakınlaşmak istemiyor." Elizabeth üzüntüyle başını iki yana salladı.

"Çok... fazla bayan arkadaşı oldu."

Elizabeth alay edercesine, "Hepsi de gelip geçici birer heves," dedi. "Hiçbiri uzun soluklu olmuyor, öyle değil mi? Önce onlara kur yapıyor, sonra da onlardan sıkılıyor. Yanılıyor muyum?"

Colette, Christian'ı gammazlıyormuş gibi hissetti kendini. "Şey, ben onunla çalışırken öyleydi. Ama son dört aydır Dempsey İthalat'ta değilim, yani son... ilişkileriyle ilgili bir şey söyleyemem."

Elizabeth fincanını bırakıp Colette'i inceledi. "Ona âşiksin, değil mi?"

Colette yüzüne kan hücum ettiğini hissetti. "Ben öyle demezdim..."

Yaşlı kadın narin ellerinden birini havaya kaldırdı. "Hiç inkâr etmeye çalışma. Öyle olmasa buraya gelmezdin. Ayağa kalk. Sana iyice bakmak istiyorum."

Colette tereddüt ederek kadının isteğini yerine getirdi, üzerine bol kıyafetleri giyindiğine sevindi.

Elizabeth, "Omuzlarını dikleştir," dedi. "Şu günlerde gençlerin neyi var? Böyle durup da sırtınızın ağrımaması mucize."

Colette gülmemek için kendini zor tuttu.

Elizabeth birden, "Seni sevdim," dedi.

Colette bu kez gülümsedi. "Ben de sizi sevdim. Otura-

bilir miyim?"

"Elbette," diyen Elizabeth başını salladı. "Christian'ın yuva kurmasının tam vakti. Ben de Tanrı'nın onu kuş beyinli yapıp yapmadığını merak etmeye başlamıştım."

Colette, Elizabeth'in bezgin ses tonuna karşılık kahkahalar atmak istiyordu.

"Yemeğe kalmak ister misin?"

"Hiç gerek yok. Ben..."

Elizabeth buyurganca elini sallayıp Colette'in lafını kesti. Colette araya giremeden Doris'i çağırdı, hizmetçi kadına masaya bir tabak daha koymasını söyledi.

"Yemek yerken bana Christian'la ilgili bildiğin *her* şeyi anlatırsın. Onu aylardır görmedim, haberleri duymaya can atıyorum."

"Ben..."

Colette ona cevap verme fırsatı bulamadan Elizabeth, "Elliott ile Christian hayatta kalan son akrabalarım," dedi. "Bir gün bu ev onun olacak." Etrafa bakınırken, gözleri odadaki eşyalarda; kitaplarda, antika masada, işlemeli Doğu balısında gezindi. "Ama son birkaç yıldır gönül eğlendirdiği o... o kızlardan biriyle evlenirse, yemin ederim evimi hayvanat bahçesine bağışlarım. Dediğim gibi artık yuva kurmasının, hanım hanımcık biriyle evlenmesinin vakti geldi."

Colette lafı ağzında geveleyerek, "Ben... ben o tarife uyuyor muyum, emin değilim," dedi.

Yaşlı kadın gözlerini kıstı, kelimelerini dikkatlice seçiyor gibiydi. "Uyarsın. Şimdi bana kendinden bahset."

Colette duraksadı, Elizabeth elini kaldırdığında kendi ailesinden bahsetmek üzereydi.

"Konuşmaya başlamadan önce bir soruya cevap vermeni istiyorum. Canını sıkabilir, bunun için en baştan özür diliyorum. Ne olursa olsun gerçeği söyleyeceksin."

"Peki." Colette duymaktan en çok korktuğu soruyu sormaması için dua etti.

Elizabeth öne doğru eğilip pür dikkat Colette'e baktı. "Christian'ı sevdiğin gün gibi ortada. Ama ters bir şeyler olmuş. Nedir o?"

"Ben..."

"Gerçeği söyleyeceksin," diye ısrar etti Elizabeth.

Colette ellerini birleştirip başını salladı. "Çok karmaşık."

Yaşlı kadın iç çekti. "Sevgili kızım, aşk *her zaman* karmaşıktır. Öyle olmasa aşk olmazdı."

Colette sessizce başını sallayarak onayladı.

"Hamilesin, değil mi?

Colette'in gözleri fal taşı gibi açıldı, hemen ardından yaşlarla doldu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

18

"Örgü aracılığıyla bir köpeğin güzelliğini resmetmeyi seviyorum. Rengârenk ipleri kullanarak köpeğin sadece ihtişamını değil, sahibinin sevgisini ve gururunu da yansıtan bir kazak örmekten keyif alıyorum."

Peggy Gaffney

LYDIA GOETZ

Cuma günü iyi başladı. Satışlar iyiydi, en çok sevdiğim müşterilerimden birkaçını görmüştüm.

Önceki akşamı Brad'le birlikte evlat edinme işini konuşarak ve artılarıyla eksilerini tartarak geçirdik.

En büyük korkum gelecekti ve bunu da Brad'le paylaştım. Tuhafiye açmam farklı bir şeydi; tekrar kansere yakalanırsam dükkânımı satabilirdim. Bir çocuk ise, çok daha farklı bir şeydi. Her ne kadar sağlıklı bir şekilde yaşasam ve umu-

dumu korusam da, hastalığın geri dönme tehlikesi daima ak-
lımın bir kenarındaydı; bunu ne ben ne de Brad görmezden
gelebilirdi.

Akşam sona erdiğinde hâlâ karar verememiştik ama ben
kendimi Brad'e hiç olmadığı kadar yakın hissediyordum.
Evlat edinme konusunu bir süreliğine kenara bırakma kara-
aldık.

Cuma sabahı, Margaret'in tavrının biraz düzeldiğini fark
ettim. Perşembe günü Dedektif Johnson'la yaptığı konuşma
sayesinde böyle olduğunu düşündüm. İzledikleri şüpheliyi
kısa süre sonra yakalayacakları izlenimine kapıldım. Marga-
ret tüm gün boyunca heyecanlıydı, onun adına çok sevindim.
İçimde bir rahatlık hissettim. O kaçığın bulunmasını, tutuk-
lanmasını ve hapse gönderilmesini tüm kalbimle istiyor, daha
da önemlisi, bu konunun Julia'nın ve ablamın iyiliği için kı-
patılıp rafa kaldırılmasını diliyordum.

Dediğim gibi işler iyi gidiyordu, müşterilerimle ve özel-
likle de kursiyerlerimle aramda güçlü bir bağ oluştuğunu hi-
sediyordum. Colette ile Alix'in arkadaş olduğunu fark ettim.
Bunun beni şaşırtmaması gerekiyordu ama şaşırtmıştı. Bu
kadar çok ortak noktaları olduğunu düşünmezdim. Alix mut-
temelen şimdiye kadar tanıştığım hayatı en karmaşık insandı.
İnsanlara ve ortama kolayca uyum sağlayabilen biriydi ama
zıvanadan çıkan düğün istisna sayılırdı. Yine de Jacqueline'i
sevdiği için elinden geleni yapıyordu.

Jacqueline Donovan ile Alix'in bu kadar sıkı dost ola-
cağına kim inanırdı ki? İşte bu hiç beklenmedik bir şeydi.

Alix'e yardım ettikleri, eğitim alması için ona cesaret verdikleri ve evlilik öncesi de desteklerini esirgemedikleri için Jacqueline ile Reese'e büyük saygı duyuyordum.

Tek oğulları Paul, Tammie Lee'yle evlendiğinde, Jacqueline düğüne hiç karışmamıştı. Bu yüzden araları bozulmuştu. O köprünün altından çok sular aktı elbette. Fakat Jacqueline, Alix'in düğünüyle kaybettiği zamanı ve kaçırdığı fırsatları telafi ediyor gibiydi. Yılın en büyük etkinliğini düzenliyordu. Bu konuda Alix'i de takdir ediyordum; her şeye rağmen sabrını ve olumlu yaklaşımını yitirmemişti.

Saat dört civarında telefon çaldı, yazarkasanın hemen yanında durduğum için doğrudan telefona uzandım. "Bir Yumak Mutluluk," dedim.

"Lydia Teyze?" Arayan kişi Margaret'in küçük kızı ve yeğenim Hailey'di.

"Ah, merhaba..."

"Adımı söyleme," diye rica etti Hailey. Fısıldayarak konuşuyordu. "Annem orada mı?"

"Şey, evet."

"Seni izliyor mu? Benimle konuştuğunu bilmiyor, değil mi?"

Konuşmamız çok tuhaf ilerliyor, beni şüphelendiriyordu. Sesimi alçaltarak, "Bir müşteriyle ilgileniyor," dedim. Margaret bana bakmadığına göre konuşmamı dinlemiyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Ne... ne yapacağımı bilmiyorum. Julia ağlıyor."

"Ne oldu?"

Hailey, "Bil... bilmiyorum," dedi, o da ağlamaklıydı. "Evde kimse yok ve... Julia da deli deli konuşuyor."

"Ne demek deli deli konuşuyor?" diye sordum hemen.

"Sana... sana söylemek istemiyorum."

"Pekâlâ." Bir anlığına tereddüt ettim. "Ver Julia'yla konuşayım."

"Tamam." Hailey'in rahatladığı sesinden belli oluyordu. "Telefonu ona götüreyim."

"Odasında mı?"

"Hayır, mutfakta, yerde."

Hailey mutfağa girerken ve bir yandan da konuşurken bile Julia'nın yürek parçalayan ağlama sesini duyabiliyordum. Böylesine hüngür hüngür ağlaması normal değildi, sesi içimi ürpertiyordu.

Müşteri gidince Margaret bana baktı. Kızıyla konuştuğumu belli etmemeye çalıştım.

Hailey'e, "Bir dakika," dedim.

"Tamam."

Telefonu kulağımdan uzakta tuttum, çantasını almak için ofise giren Margaret'e göz ucuyla baktım.

Ablam, "Latte içmeye Fransız Kafesi'ne gidiyorum," dedi. "Sen de bir şey ister misin?"

Başımı iki yana salladım. "Sağ ol."

Margaret kapıdan çıkarken neşeyle, "En geç on dakikaya dönerim," dedi, evinde yaşananlardan haberi yoktu.

"Tamam."

O giderken kapının üzerindeki küçük çan çalınca tembe

kedim Whiskers başını kaldırdı, tombul gövdesiyle öğle güneşinin sıcağın da gerindi.

Margaret gider gitmez, konuşmaya döndüm. Hailey'e, "Tamam," dedim. "Telefonu ablana ver."

"Al, Julia, Lydia Teyze'yle konuş."

Yatıştırıcı bir sesle, "Julia," dedim, ona cesaret vermeye çalıştım. "Hayatım, ne oldu anlat bana."

Birkaç kez ağlaya ağlaya iç çekti. "Bil... bilmiyorum. Ağlamayı kesemiyorum."

"Korkuyor musun?" diye sordum, bu duygusal çöküntüyü bir şeylerin tetiklediğini düşündüm.

"Evet... uyuyamıyorum. Denedim, denedim ama olmadı."

Margaret bana yaşanan olaydan sonra Julia'nın uykusunun kötüleştiğinden bahsetmişti. Araba çalınalı iki aydan fazla olmuştu, Julia'nın durumunun iyiye gittiğini düşünmüştüm. Ama belli ki yanılmıştım.

"Kimseyle konuştun mu?" diye sordum.

"Hayır." Bu kelimenin ardından yine hüngür hüngür ağladı.

"Konuşmaya hazır mısın?"

"Hayır!" diye çığlık attı, sinirleri kontrolü ele aldı. "*Unutmak* istiyorum. Neden beni seçti ki? Ondan nefret ediyorum... nefret." Yine ağladı, ağlaması bu kez daha da şiddetlenip neredeyse iniltiye dönüştü. "Neden beni yalnız bırakmıyorsunuz? Herkes o günü konuşmak istiyor. Bu hayata daha fazla katlanamıyorum. Artık yaşamak istemiyo-

rum."

Hailey'in neden o kadar korktuğunu şimdi anladım. "Hayatım, öyle deme."

Julia telefonu fırlatmış olmalıydı, çünkü önce sertçe bir çarpına sesi duydum, sonra da Hailey'in hattın öteki tarafına geçtiğini anladım. "Yüzünü yere kapattı, hâlâ ağlıyor."

Julia bağırarak birkaç kez gözümü açıp kapatmama sebep olacak kadar pis bir küfür sarf etti.

Hailey nefesini tuttu. "Ne yapayım, Lydia Teyze?"

"Durumu annene anlatsam iyi olur."

"Eve gelebilir mi?"

"Elbette." Julia, Margaret'i görmek istemeyebilirdi ama artık biriyle, belki de doktoruyla veya bir psikologla konuşması gerektiği apaçık ortadaydı.

Hailey'e her şeyin geçeceğini dilim döndüğünce söyledikten birkaç dakika sonra Margaret geri geldi. Gülümseyerek, "Alix tezgâhtaydı," dedi. Ablamı böyle tasasız görmeyeli o kadar çok olmuştu ki, ona Julia'dan bahsetmek zorunda kaldığıma üzülüyordum.

"Telefondaki Hailey'di," dedim.

Yüzündeki gülümseme aniden kayboldu. "Julia iyi miymiş?"

Başımı iki yana salladım. "Sanırım sinir krizi geçiriyor."

Margaret'in yüzündeki kan çekildi. Morali yerle bir oldu. Gerilmişti, dengesini bulmaya çalıştı, sonra ne yapması gerektiğini bilememenin verdiği kararsızlıkla donup kaldı.

"Sana ihtiyacı var," dedim. "Saçma sapan konuşa-

yordu." Julia'nın artık yaşamayı istemediğiyle ilgili sözlerinden bahsedemezdim. Öyle bir şeyi duymak bile beni yıkmıştı.

Margaret boşluğa baktı.

"Eve git, gidince de telefon açıp bana haber ver. Haydi, hemen git, Margaret."

Ablam başını salladı.

Yanına gidip ona sarıldım. "Her şey yoluna girecek," dedim ve sözlerimin doğru çıkması için dua ettim.

Margaret kapıdan çıktı. Arabasıyla park yerinden ayrıldığını görür görmez dükkânı kapatıp onunla gitmediğime pişman oldum. Bunların üstesinden tek başına gelmeye çalışmasının iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim.

Telefon tekrar çalana dek ömrümden ömür gitti. Ahizeyi kaldırdığımda Hailey'in sesini duydum. İlk başta onun olup olmadığını anlayamadım, çünkü hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. İç çekişlerinin arasında, "Annemle babam buradaydı," dedi. "Julia'yı hastaneye götürmeye karar verdiler. Babam, Julia'nın bir uzmanla görüşmesi gerektiğini söyledi."

Boğazıma bir yumru oturdu.

"Hemen yanına geliyorum," dedim Hailey'e.

"Onlarla gitmemi istemediler, burada yalnız kalmak istemiyorum."

"Hemen yola çıkıyorum." Dükkânı daha önce hiç böyle bırakmamıştım. Margaret'le annemin evde baygın bulunduğunu öğrendiğimizde bile Jacqueline gelip işleri idare etmişti.

Hailey'i sakinleştirdikten sonra cep telefonundan Brad'i arayıp ona yaşananları anlattım. Cama not asmamı, kapıyı kilitlememi ve derhal yola çıkmamı söyledi. Haberleri alır almaz onu arayacağıma söz verdim.

Arabama nasıl bindiğimi, Matt'le Margaret'in evine kadar nasıl gittiğimi hatırlamıyordum. Evin önüne varıp arabamı park ettiğim anda kapı ardına kadar açıldı, Hailey merdivenlerden koşarak inip kollarıma atladı, iç çeke çeke ağladı.

Yeğenime sıkıca sarılıp saçlarını okşadım. İki komşunun bizi izlediğini fark ettim, ablamın özel hayatına büyük özen gösterdiğini bildiğim için Hailey'in alnını öpüp, onu eve doğru götürdüm.

İçeri girdiğimizde Hailey bir peçete alıp yüksek sesle burnunu sildi.

"Julia'nın sinirini neyin bozduğunu biliyor musun?" diye sordum, bunların neden şimdi olduğunu merak ettim.

Hailey başını iki yana salladı.

Çay yapmak için su ısıtıcısına su koydum. Çay her zaman beni sakinleştiriyordu, aynı etkiyi yeğenimde de göstereceğini umdum.

"Annem, Julia'yla konuşmaya çalıştı. Adamın yakalanacağını, polisin kısa süre sonra onu tutuklayacağını söyledi."

Margaret bana da aynı haberleri vermişti. "Söyledikleri bir işe yaradı mı?" diye sordum.

"Hayır." Hailey başını kaldırıp gözyaşlarının arasından

bana baktı. "Julia ağlamaya devam etti. Susmaya çalıştı. Susmayı istediğini gördüm ama kendini tutamadı. Sanki... sanki her şeyi içinde tutmuştu da hepsi birden patlak verdi." Dudağını ısırdı, tekrar ağlayacakmış gibiydi.

Su kaynadı, hemen işe koyuldum. Kaynar suyu bir zamanlar annemize ait olan seramik çaydanlığa döktüm, öğlen yaşanan olayları düşünerek çaylarımıza bolca şeker kattım.

Çayı masaya götürüp Hailey'in yanına otururken, "Bana tam olarak ne olduğunu anlat," dedim.

Yeğenim olayın ayrıntılarını hatırlamaya çalışıyormuşçasına kaşlarını çattı. "Julia benden önce eve gelmişti, içeri girince ağladığını anladım." Mutfağa saçılmış peçeteleri gösterdi. "Her şeyin yolunda olup olmadığını sordum, o da... o da ölmek istediğini söyledi."

Kendimi tutamadım, o kelimeleri tekrar duyunca nefesim kesildi.

"Julia... herkesin ona baktığını söyledi. Öyle değil, Lydia Teyze! Hiç kimse ona daha önce olduğundan farklı bir şekilde bakmıyor, sadece o öyle *sanıyor*."

"Biliyorum." Saldırının ardından böyle şeyler yaşayacağını belli eden başka işaretler olup olmadığını merak ettim.

"Annem geldiğinde, Julia yine ölmekten bahsetmeye başlamıştı, annem de babamı aradı. Babam gelince onu hastaneye götürmemiz gerektiğini söyledi." Çayını yudumladı, duygularına büyük bir kararlılıkla hâkim olmaya çalışırken iç çekti. "Julia beni *korkuttu*."

"Nasıl?" diye sordum.

"Yapabileceğini, gerçekten de kendini öldürebileceğini düşündüm. Çok çaresiz görünüyordu ve sanırım... sanırım söylediklerinde ciddiydi. Bu yüzden dükkânı aradım. Sen cevap verince içime su serpildi. Ben... ben..." Başını iki yana salladı, sözlerine devam edemedi.

Onu teselli etmeye çalışarak, "Doğru şeyi yaptın," dedim.

"Biliyorum." İki eliyle kupayı tuttu. "Adamın birinin Julia'nın canını böyle yakması hiç adil değil."

"Evet, değil."

"Kolunu kırdı ama aslında ondan da fazlasını yaptı. Ruhunu da paramparça etti, babam öyle diyor." Ciddi bir sesle konuşuyordu. "Julia eskisi gibi değil. Artık onu tanımakta zorlanıyorum."

Julia'daki değişimi onunla ailesi kadar vakit geçirmememe rağmen ben de fark etmiştim. Saldırı gözüme çok kötü bir olay olarak görünmüştü. Ama o zamanlar yeğenim ve ablam üzerindeki etkisinin bu kadar büyük olacağını tahmin etmemiştim.

Telefon tekrar çalana kadar iki saat daha geçti. Hailey telefonu açma telaşıyla neredeyse duvara çarpacaktı. Karşıdaki kişiyle konuşur konuşmaz bakışlarını bana çevirdi.

Ahizeye, "Lydia Teyzem yanımda," dedi. Sonra da birkaç kez başını salladı. Bir dakika sonra, "Tamam," diyerek telefonu kapattı. Hemen ardından gözyaşlarına boğuldu. "Julia bu gece hastanede kalacakmış. İntihar etmemesi için ona göz kulak olacaklarmış."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

19

ALIX TOWNSEND

Alix, "Düğün pastamı kendim yapmak istiyorum," dedi. Masada tam karşısında oturan müstakbel kayınvalidesi ve Jacqueline'e baktı. Jacqueline'in evindelerdi, Alix bu buluşmayı cüret edebildiği kadar ertelemişti. En son cumartesi Colette'le birlikte spora gittiği gün düğünle ilgili bir tartışmaya karışmıştı. Susan prova yemeğinde sunulacak mönüye çoktan karar vermişti. Alix, Susan'ın ona fikrini sorma zahmetine neden girdiğini merak ediyordu.

Sevdiği bu iki kadının düğün pastası konusunda itiraz edeceğini çok iyi biliyordu. Alix sakin davranabilmek için elinden geleni yapmış, dilini tutmuş, normalde yapacağı şeylerden kaçınmıştı. Ama düğün pastası apayrı bir konuydu. İşin ucunda mesleki gururu vardı.

Jacqueline, "Alix," dedi, sesi anlayışlı davranıp ara yolu

bulmaya çalışacağını gösteriyordu. "Düğün pastanı kendin yapmayı istemekte sonuna kadar haklısın. Sen pasta ustasısın artık, işin bu." Eliyle nazikçe onu işaret etti. "Ama hayatım, senin ilgilenmen gereken bir sürü başka şey var."

"Aslında pastayı yapmayı dört gözle bekliyorum." Alix ısrarcıydı. Bu düğüne hazırlanmak için gerçekten de bir siyasetçiye dönüşmek zorunda kalacaktı. Alix, Jordan'ın sözüne uyarak uzlaşma sağlama umuduyla sabır ve anlayış göstermiş, ama bunu yaparak da tüm ipleri Jacqueline ve Susan Turner'ın eline vermişti. Ancak düğün pastası konusunda dediğini yaptırmakta kararlıydı. Aklında çok farklı bir fikir vardı.

Susan, Jacqueline destek verip, "Düğün pastasıyla ilgilenemeyecek kadar yoğun olacaksın," diye araya girdi.

İki kadın da tüm bu işlerle uğraşırken iyi birer arkadaş olmuştu. Alix onların adına seviniyor, ama bu sırada onu bu kadar dışladıklarını fark etmemelerine kızıyordu. Düğünün düşündükleri gibi olmasını istiyorlardı ve Alix'e göre, Jordan da kendisi de birer figürandan ibaretti. Alix onu sevdiklerini ve bunu ikisi için yaptıklarını hatırlamaya çalıştı.

Alix, "Aslında aklımı meşgul edecek bir şey arıyordum," dedi. Bu aptal düğünün hangi parçasına elini atarsa atsın vücudunda kaşıntılar başlıyordu.

Jacqueline üç yaşındaki Amelia'yla konuşurken kullandığı ses tonuyla, "Alix," dedi. "Kendini ne kadar baskı altına soktuğunu sanırım fark etmiyorsun." Başını iki yana salladı. "Susan'la sana kendi düğün pastanı pişiremeyeceğini söyle-

miyoruz."

"Teşekkürler." Alix omuzlarındaki gerginliğin biraz azaldığını hissetti. Kahvesine uzandı, fincanının kenarından bir yudum aldı. Normalde kahvesini kupanın haricinde herhangi bir şeyden içmezdi ama Jacqueline'in evinde kupa yoktu. Hepsi lüks porselenden fincanlardı.

Arkadaşı artık iki toruna babaannelik yaptığı için bazı standartlarını bir miktar yumuşatmıştı. Mutfak bunun en iyi örneklerinden biriydi; dolaplarda hâlâ en kaliteli çatal bıçak takımları vardı, ama alt çekmecelerde çeşit çeşit oyuncaklarla çocuklar için küçük tabak kaşıklar duruyordu.

Arkasına yaslanan ve ikisine bakan Susan, "Bana iyi bir planmış gibi gelmedi," diyerek ona karşı çıktı.

Alix çabucak konuyu değiştirip, "Onun yerine neden pastanın nasıl olacağını konuşmuyoruz?" dedi. Konuşmaları böyle giderse gerçekten de bir siyasetçi gibi davranmayı öğrenmesi gerekebilirdi.

Susannah gönülsüzce, "Pekâlâ," dedi.

Jacqueline büyük bir hevesle, "İki yıl önce bir düğüne gitmiştim," diyerek konuşmaya başladı. "Düğün pastası mükemmeldi." Gözlerini kapatıp tüm heceleri uzatarak söyledi. "Peynirli kekten yapıldığını anlayınca çok şaşırmıştım."

Susan, "Peynirli kek mi?" diye tekrarladı.

"Benim istediğim..."

Jacqueline araya girdi. "Peynirli kekten yapılacak düğün pastası kulüpteki düğün için harika olur. Çok hoş bir seçim yapmış oluruz."

Susan başını iki yana sallayarak bu fikri beğenmediğini gösterdi. "Kocam papaz olduğu için yıllar boyu *çok* sayıda düğüne katıldık. Bu yüzden kocaman düğün pastalarının modasının geçtiğini size söyleyebilirim."

"Öyle mi?" Konuşan kişi, kısmen buna şaşırmış olan Jacqueline'di.

"Pasta vardı ama o genelde masanın tamamını kapatan üç katlı kocaman olanlardan değildi. Tanrım," dedi, konuya ısınıyordu. "Bir düğünde büyükçe..." iki elini açarak uzunluğunu gösterdi, "bir pasta vardı. Onun etrafına da daha küçük beş altı tanesi dizilmişti. Bana çok zekice gelmişti. Daha sonra pastanın tamamının ne kadara... şey..." Hafifçe yüzü kızardı. "Neyse, önemli değil."

Jacqueline gurur duyarak, "Alix için en iyisini istiyorum," diye ısrar etti.

Konuşmadan bir şey elde etme ihtimalini hızla kaybettiğini gören Alix araya girip, "Ben geleneksel beyaz kremalı bir pasta pişirmeyi düşünüyordum," dedi.

İki kadın da birbirine bakarken oda sessizleşti. Alix'in tavsiyesi görüldüğü kadarıyla ne beğenilmiş ne de takdir edilmişti.

Susan kahvesini eline aldı, boğazını temizledikten sonra, "Ben de az önce birçok gelinin çeşitli tatlarda pastalar seçtiğini açıklamaya çalışıyordum. Herkes beyaz kremalı pasta sevmez."

Alix, "*Ben* en çok onu seviyorum," dedi, ama onu duymadıkları ortadaydı.

Susan, "En son katıldığım düğünde havuçlu, limonlu ve hayatımda yediğim en güzel içi kremalı, çikolatalı pastalar kesildi," diyerek konuşmaya devam etti. "Hangi pastaneyle anlaştıklarını soracaktım ama fırsat bulamadım."

Jacqueline, "Havuçlu pasta," dedi, heveslenmiş gibiydi. "Çok... ender olmalı."

"Üzerindeki krem peynir sosuyla harikaydı."

Jacqueline heyecanla başını salladı. "Bahsettiğim peynirli kek çok güzel süslenmişti. Hatırladığım kadarıyla kullandıkları sosun ne olduğunu merak etmiştim, o da tatlandırılmış krem peynir sosuydu. *Tam da* Alix ve Jordan'a göre."

Alix, "Peki geleneksel, beyaz kremalı pastaya ne oldu?" diye sordu.

İki kadın da sözlerinin kesilmesine sinir olmaya başlamış gibi kaşlarını çattı.

Jacqueline nazikçe, "Bu düğünün unutulmaz olmasını istiyoruz," dedi. "Maalesef kremalı bir pasta çok..." Durakladı, belli ki doğru kelimeyi arıyordu.

"Sıradan olur," dedi Susan.

"Evet, sıradan," diye tekrarladı Jacqueline.

"Jordan'la ben 'sıradan' bir düğünü ve benim yaptığım 'sıradan' düğün pastasını tercih ederiz." İkisinin de onu dinlemesini sağlamanın tek yolu yüksek sesle konuşmaktı. Alix kaba olmak istemiyordu ama katlanabileceği kadar katlanmıştı.

Alix ikisinin de tepkisinin sessizlik olmasına çok şaşırmadı. Kelimeleri büyük birer taş gibi masaya düşmüş, Jac-

queline ile Susan'ı ürkütmüştü.

Yüzü düşen Jacqueline, "Anlıyorum," dedi.

Alix onlara karşı kızgınlığına rağmen yaptığından pişmanlık duyuyordu. Jacqueline'in veya Susan'ın duygularını incitmek gibi bir niyeti yoktu. Sadece onu *duymalarını* istemişti. Samimiyetle, "Yaptığınız iyiliklere minnettar değilmişim gibi görünmek istemem," dedi. "Ama..."

Kayınvalidesi onları destekleyecek birini bulmaları gerekiyormuşçasına, "Jordan'a da fikrini sormalıyız," dedi.

Alix nişanlısını bu işin içine sokmaktan nefret ediyordu ama sorunu çözmenin tek yolu bu olabilirdi. Jordan, Alix'in düğün pastasını yapmayı ne kadar çok istediğini biliyordu. Bu konuyu önceki akşam baş başa konuşmuşlardı. Jordan'ın dalgın ve yorgun olduğu doğruydu ama Alix'in bunu yapması gerektiğini kabul etmişti. Alix, Jordan'ın pastanın beyaz, sarı ya da mor olmasını hiç önemsemediğini biliyor, tıpkı onun gibi bu olayın olup bitmesini istiyordu.

"Kilisededir," diyen Susan cep telefonunu çantasından çıkarıp hızlı arama tuşuna bastı. Alix'e gülümseyerek, "Rica etsem Jordan Turner'ı çağırır mısınız?" dedi.

Alix kollarını birleştirip sabırsızca beklemeye geçti. İlk adımı atıp onu kendisinin aramadığına pişman oldu.

Susan, "Alo, Jordan," dedi, oğlunun sesini hattın diğer ucunda duyunca sesine canlılık geldi. "Buluşup hep birlikte düğünü konuşuyorduk ama bir konuda çıkmaza girdik."

Bir süre sonra güldü.

Alix kaşlarını çattı, Jordan'ın annesine bu kadar kom-

ne söylemiş olabileceğini merak etti.

Susan daha sonra, "Hayır, hayır, öyle bir şey değil," dedi. "Şimdi, düğün pastası hakkında..."

Birkaç saniye sonra Susan yüksek sesle iç çekti, telefonu Alix'e uzattı. "Jordan seninle konuşmak istiyor."

Alix telefonu aldı. Hiç gerek yokken, "Benim," dedi.

Jordan, "Merhaba, hayatım," diye karşılık verdi.

"Merhaba." Alix duygularını belli etmeden konuştu, Jordan'ın önceki akşam yaptıkları konuşmayı hatırlayıp hatırlamadığından emin olamadı. Aşina olduğu ağrı üzerine çökerken karnına sancılar girdi. Jordan, "Düğün pastasıyla ilgili sorun nedir?" diye sordu.

"Jacqueline krem peynir soslu, peynirli pasta istiyor."

Jordan rengini belli etmeyen bir cevap verdi. Alix de bunu, onu dinlediğini göstermek için yaptığını varsaydı.

"Annen çeşit çeşit pastalardan oluşan bir masa hazırlamayı önerdi."

Jordan belli belirsiz bir tonla, "O da güzel," dedi.

"Jordan, beni *dinliyor* musun?"

Jordan, "Özür dilerim," diye söylendi. "E-postalarımı okuyordum."

Alix, "Önemli bir şeyden bahsediyorum," diye çıkıştı. Ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü, sırtını Jacqueline ile Susan'a döndü. "Düğün pastası diyorum, Jordan. İkimizin olan." Evliliklerinin başlangıcını kutlayan düğün pastasını başkaları değil, onlar seçmeliydi.

"Elbette önemli. Alix, bir dakika bekleyebilir misin?

Başka biri arıyor."

Alix daha cevap veremeden Jordan onu beklemeye aldı. Nişanlısının düğünlerinin ayrıntılarıyla çok da ilgilenmediği gittikçe belirginleşiyordu.

Sinir bozucu iki dakikanın ardından nişanlısı ona döndü. "Özür dilerim," dedi.

Alix, "Sorun değil," diyerek yalan söyledi. Ona göre bu da tıpkı düğünle ilgili her şey gibi sinir bozucu bir sorundu. Dirseklerin iç kısımları kaşınmaya başladı, Alix kot ceketinin kollarını oraya sürterek kaşındı.

"Ne diyordun?"

Alix sesinin sinirini tamamen yansıtmaması için çaba sarf ederken, "Düğün pastasından bahsediyorduk," dedi.

"Senle ben, Jordan," dedi, yavaşça bastırarak konuştu. "Bu konuyu dün akşam konuşmuş, bir karara varmıştık."

"Evet, öyle yapmıştık."

Alix dobra dobra, "Kararımızın ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu.

Jordan güldü. "Sınav yapacağını söylememiştin."

Alix ses tonunu koruyarak, "Evet, hem de çok *büyük* bir sınavdan geçiyorsun," dedi. "İstersen buna final sınavı de."

Jordan'ın keyifli tavrı kaybolmuştu. "Bu konu cidden canını sıktı, değil mi?"

"Öyle de diyebilirsin."

Jordan, "Dün akşam neye karar vermiştik?" diye sordu.

"Hatırlamıyorsun, değil mi?" Susan ve Jacqueline'le bu duruma düşeceğini daha önceden bildiği için istediği şey

Jordan'a anlatmış, düğünlerine bizzat katkıda bulunmayı ne kadar çok arzuladığını açıklamıştı. Pasta tam da ona göreydi. Daha önce birkaç kez düğün pastası yapmıştı ve bu yapabildiği, cidden altından kalkabildiği bir işti. Jacqueline ve Susan'ın düşündüğünün aksine, düğün pastasını gösterişli yapacak kadar yetenekliydi.

İçini bir ürperti kaplarken, "Annene vardığımız kararı söylemeni istiyorum," dedi.

"Özür dilerim, Alix. Dün akşam yorgundum. Kafamda başka şeyler vardı."

"Anladım."

"Gerçekten de bu kadar önemli mi?"

Alix, "Belli ki değilmiş," diye yanıt verdi. Ne kadar ters konuştuğunu fark ettiyse de önemsemedi.

Jordan iç çekti. "Yapma, Alix," dedi.

Alix buz gibi bir sessizlikle tepkisini gösterdi.

"En azından tek bir kararı kendi başına verebileceğini düşünmüştüm. Ne istiyorsan yap. Senin için bu kadar önemliyse pastayı mastayı kendin yap."

Jordan da sinirlenmişti ve sinirini gizlemekle uğraşmıyordu.

"Yaparım o zaman."

Jordan, "Biri arıyor," dedi, başka bir şey söylemeden onu beklemeye aldı.

Alix telefonu kapattı. Sinirlerinin yatışması için bir süre bekledikten sonra iki kadınla yüzleşmek için arkasına döndü. Onlara, "Bir karara vardık," dedi.

Susan, "Çok şükür," dedi.

Gözleri umutla kocaman açılan Jacqueline, "Peynirli pasta mı?" diye sordu.

Alix başını salladı. "Pastalardan biri öyle olacak."

"Söylediğim şeyi mi yapacaksın?" Susan özel bir ödül verilen küçük bir kız gibi neşeyle ellerini çırptı. "Birkaç tane küçük pasta hazırlayacağız, öyle değil mi?"

Alix tekrar başını salladı.

"Pastalar çeşit çeşit tatlarda mı olacak?" Susan bunu doğrulamak için Alix'e döndü. "Elbette bir tanesi peynirli olacak."

"Olur." Alix mutfağa doğru yürüdü, Susan'a cep telefonunu verdi.

"Sanırım Jordan seni pastayı kendi başına yapma fikrinden vazgeçirdi." Susan, Alix'i izlerken telefonunu çantasına koydu.

"Evet, öyle yaptı."

"Güzel." Jacqueline sevinmişti. "Bize daha sonra teşekkür edeceksin, Alix. Bekle ve gör."

Alix'in cep telefonu çaldı ve daha ekranına bakmadan arayan kişinin Jordan olduğunu anladı. Kapatma tuşuna bastı.

Susan, "Doğru kararı verdin," dedi. "Düğününle ilgili düşünmen gereken onca şey varken, bir de pastaya kafa yormaman iyi olacak."

Alix yarım ağızla onunla aynı fikirde olduğunu söyledi. Ama artık düğünün olup *olmayacağını* ciddi ciddi düşünmeye başlıyordu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

20

COLETTE BLAKE

Colette saatine baktı. Yedi buçukta Steve Grisham'la akşam yemeği için buluşacaktı ama daha saat yediyi on geçiyordu. Colette restorana erken gelmişti. İtalyanlara ait bu mekâna ilk kez adım atıyordu, yürüyerek geldiği için de on beş dakika erkenden yola çıkmıştı.

Aslında Steve'le burada buluşması, adamın gelip onu evinden almasından daha iyi bir fikirdi. Susannah'ın kocası Joe bu restoranı tavsiye etmişti. Küçük, rahat masalarıyla, loş ışığı ve parıldayan mumlarıyla romantik bir yerdi. Mutfaktan keskin sarımsak kokuları geliyordu. Yemeğin tadı koktuğu kadar güzel çıkarsa, Colette dünyada cennetten bir parça tatmış olacaktı.

Steve'in evine gelmesini neden istemediğini tam olarak bilmiyordu. Adam daha önce birkaç kez onu ziyaret etmişti. Colette onunla burada buluşmasının daha uygun olacağını söyledi kendine.

Garson buzlu çayını getirdi, o da ona teşekkür etti. Steve'le bu dördüncü buluşmasıydı. Onunla vakit geçirmek hoşuna gidiyordu ama ona karşı tam anlamıyla romantik duygular beslemiyor, aralarında arkadaşlıktan öte güçlü bir bağ olduğunu düşünmüyordu; ayrıca arkadaşlıkları da oldukça sıradandı. Steve ondan çok Derek'in arkadaşıydı. Colette aralarında bir şey olup olmadığını bilmiyordu ama ailecek hâlâ sık sık görüşmeye devam etmelerine rağmen, iki adam birbirlerinden uzaklaştığını fark etmişti. Derek ile Steve birkaç yıllığına ortak çalışmış, sonra Derek başka bir göreve geçmişti. Colette kocasının tayininin merkezden geldiğini düşünmüştü. Ama artık bundan çok da emin değildi.

Steve'in yanında huzursuzlanıyor, ama bunun nedenini tam olarak açıklayamıyordu. Nedeni, kısmen çok önemli bir sır saklamasında buluyordu. Görüşmeye devam ederlerse ona gerçeği söylemesi gerekecekti. Ancak kendini bunu yaparken hayal edemiyor, onunla görüşmesinin iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyordu. Steve açık açık dile getirmiş olmasa da ilişkilerinin ciddiye binmesini istediğini ima etmişti. Colette bunu istemiyordu. Bunu düşünürken, Steve'in davetlerini kabul etmesinin ana sebebinin, adamın Derek'le arasındaki bağ olduğuna karar verdi. Konuşmalarının hepsinde kocasının adı geçiyordu. Derek'in çaylaklığıyla ilgili konuş-

muşlar, Steve'in taşınmalarına yardım ettiği günü hatırlayıp kahkahalar atmışlardı. O zamanlar kış aylarının en sert zamanlarıydı ve nakliyeciler Colette'in çiçeklerinin çoğunu buz gibi kamyonda saatlerce tutarak kazara öldürmüşlerdi. Steve'in ilk kızı doğduktan sonra yılbaşında buluşup sabaha kadar uyumadıkları ve yorgun düştükleri gibi mutlu vakitleri yâd etmişlerdi. Steve de bazen eski evliliğinin nasıl sona erdiğinden bahsetmişti.

Colette ile Steve'in anılarının haricinde en büyük ortak noktaları acılarıydı. Peki Steve'in istediği türden bir ilişkinin temeli olmaya yeter miydi bu?

Colette rahatsızlık verici düşünceleri unutmaya zorladı kendini. Daha bekleyecek birkaç dakikası olduğu için dışarı çıkarken çantasına koyduğu postalarına göz atabileceğine karar verdi. Zarfların ilk ikisinde hesap özetleri vardı. Üçüncü ve dördüncüden de broşür çıktı, sonuncu ise adına gönderilmiş bir kartpostaldı. Colette el yazısının Christian'a ait olduğunu hemen fark etti.

Önceki gece onu rüyasında görmüştü. Sabah saat üç gibi uyanmış, bir daha da uyuyamamıştı. Ama bu rüyaların onu şaşırtmaması gerekirdi. Christian sık sık aklına geliyordu. Ona âşıktı ve başına geleceklerden korkuyordu. Büyük teyzesine bildiklerinin hiçbirini anlatmamıştı. Onu bu kadar çok seven kadını nasıl düş kırıklığına uğratırdı?

Colette gözlerinin sürekli onu aramasına sinir olmuş, şaşırmıştı. Susannah'ın Bahçesi'nin önünden bir erkek geçince hemen Christian'ın geldiğini düşünüyordu. Kalbi heyecanla

çarpıyor, ama ardından yanıldığını fark ediyordu.

Kartın üzerindeki iade adresini okurken kaşlarını çattı. Onunla çalıştığı onca yıl boyunca Christian'ın birine kartpostal yolladığını hatırlamıyordu. Ama onları da görmemiş olabilirdi, değil mi? Christian onun ruhu bile duymadan böyle binlerce kartpostal yollamış olabilirdi.

Colette gerildiği için zarfı hemen açmak istemedi. Sonra bir saniye daha dayanamayacağını anladı. Steve'in gelmesine daha birkaç dakika vardı. Sabırsızca zarfı yırttı, içinden kenarları tırtırlı küçük bir kartpostal çıktı.

Christian'ın yazdığı kısa notu okudu:

Tek isteğim mutlu olman, Colette. Ama bunu sağlayacak kişinin Steve Grisham olduğundan emin değilim.

Bu hiç de Christian'ın söyleyeceği türden bir şey değildi, Colette de bu yüzden kartpostala bakıp durdu. Christian söz verdiği gibi hayatından çıkmıştı... ta ki bu ana kadar.

Yine de Christian Dempsey'in sözünün eri olduğuna inanıyordu. Ona onu bir daha görmek istemediğini söyledikten sonra, Christian onunla iletişime geçmek için hiçbir yola başvurmamıştı. Şimdi böyle bir şey yapması, Steve'le ilgili bir şeyler bildiğini, Colette'in öğrenmesi gereken bir şeyler olduğunu hissettiğini gösteriyordu. Yoksa asla sözünden dönmezdi, bundan adı gibi emindi.

"Çok durgunsun," diyen Steve gelmiş, masanın yanında duruyordu. Karşıdaki sandalyeye oturmadan önce Colette'in yanağına bir öpücük kondurdu.

Colette zarfları hemen çantasına koydu.

Steve, "Bakıyorum erken başlamışsın," dedi, başıyla Colette'in önündeki buzlu çayı gösterdi; büyük ihtimal Long Island kokteyli içtiğini zannetti. Garsona el etti, aynısından bir bardak kendine, bir bardak da Colette'e istediğini işaret etti. Colette, Steve'in önlerine sıradan buzlu çay gelince şaşırıp kalacağını düşünerek gülümsedi.

Yemekleri güzeldi. Steve çok geçmeden şaraba geçmiş, yemeğin ardından da Porto şarabı istemişti. Colette ise teklifini reddetmiş, onun yerine kafeinsiz kahve istemişti. Her zaman olduğu gibi buluşmaları hoş, sıcak bir havada geçmişti. Derek'le ilgili anılarını paylaşmışlardı, Steve işiyle ve yeni sonuçlandırdığı soruşturmayla ilgili hikâyeleri keyifle anlatmıştı. Gittikleri her yerde Steve'in tanıdığı kişilerle karşılaşıyorlardı. Herkesin boşanmasından haberdar olmadığı belliydi, çünkü Colette birkaç kez meraklı bakışlara maruz kalmıştı. İçeceklerini ağır ağır içtiler, Colette esneyene ve artık eve dönmesi gerektiğini söyleyene kadar konuştular. Steve arabasını yan taraftaki otoparktan çıkardıktan sonra, Colette'i az ilerideki evine bıraktı.

Colette, "Çok güzel bir akşam geçirdim," dedi. Christian'ın uyarısı aklından hiç çıkmamış olsa da sözlerinde samimiydi.

Steve öne doğru eğilip, "Ben de," dedi.

Öpüştüler. Steve'in dudakları büyük bir hevesle Colette'in dudaklarında gezindi. Colette çok geçmeden kıvrılarak ondan uzaklaştı. Birbirlerinden ayrıldıklarında, Steve, "Beni kahve içmeye davet etmek istemediğinden emin

misin?" diye fısıldadı.

"Bu akşam olmaz."

Steve, "Peki yakında?" diye sordu.

Colette gülümsedi, kibarca yanağına bir öpücük kondurdu. "Olabilir."

Steve öfledi. "Colette, Derek'in vefatının üzerinden bir yıldan fazla geçti."

Colette kısık sesle, "Evet, biliyorum," dedi.

"Bana daha uzun geldi." Başparmağını Colette'in çenesine koyup yüzünü kendine doğru çevirdi. "Hayatına devam etme vakti geldi," dedi, gözleri canlıydı. "Derek saklanman, o..." tereddüt etti, doğru kelimeyi arıyor gibiydi, "kuytu, küçük çiçekçide çalışmanı istemezdi. Mutlu olmanı isterdi." Bir kez daha dudaklarını dudaklarına götürdü. Boğuk bir sesle, "Seni mutlu edebilirim, Colette," dedi. "Sevilmenin, değer görmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamana yardımcı olabilirim."

"Ben... ben..." Kelimeler boğazında düğümlendi.

Steve boynunun kenarını öperken, "Seni zorlamıyorum," dedi. "Sadece hazır olduğunda burada olacağımı bilmeni istiyorum.

Kaçma telaşına kapılan Colette, el yordamıyla kapı koluna uzandı, dışarı çıkarken yere düşecekmiş gibi oldu.

"Yemek için tekrar teşekkür ederim," dedi. Çabucak evine girmek istiyordu. Arkasına hiç bakmadan anahtarlarını buldu, içeri girdi. Kapalı kapıya sırtını yaslarken kalbi deli gibi atıyordu. Bir süre sonra kapıyı kilitledi. Elini alnına

koyup hareketsizce durdu. Ona neler oluyordu? Christian'ın mesajının dışında başka bir şey vardı. Tedirginliği had safhadaydı. Ama Colette bunun sebebini bilmiyordu.

Pazar günü telefonu eline alıp tekrar yerine bıraktı, doğru şeyi yapıp yapmadığını düşünerek oturma odasında dönüp dolaştı. Sonra içinde büyük bir kararlılık hissetti, telefonu eline aldı. Bilinmeyen numaraları aradı, otuz saniye sonra Jeanine Grisham'ın numarasını öğrendi.

Jeanine üçüncü çalışında telefona cevap verdi.

Colette, "Alo Jeanine," dedi, sesinin neşeli çıkmış olmasını ümit etti, oysa elleri telaş ve korkudan tir tir titriyordu. "Ben, Colette Blake."

"Colette! Aman Tanrım, nasılsın?"

"İyiyim." Tereddüt etti, sonra onu aramasının ardındaki sebebi açıklamaya karar verdi. "Steve'le ayrıldığınızı duydum. Çok üzüldüm."

"Ben de üzüldüm, ama kızlarla durumumuz çok iyi." Jeanine duraksadı. "Duyduğuma göre evi satıp taşınmışsın. Hâlâ Seattle'da mısın?"

"Evet... evet." Colette son görüşmelerinden sonra hayatında olan değişikliklerden, daha doğrusu bir kısmından bahsetti.

"Görüşmeyeli çok olmuş! Derek'in cenazesinden sonra seni aramak istedim ama bilirsin işte, doğru vakti yakalayamadım. O zamanlar Steve'le de aramızda büyük sorunlar baş gösterdi, bir süre onlarla boğuşup durdum. Beni nasıl buldun?"

"Steve ailene yakın olmak için Yakima'ya taşındığından bahsetti."

"Evet, hem ondan hem de başka sebeplerden dolayı öyle yaptım. Demek Steve'le görüşüyorsun."

"Evet... Aslında bu yüzden seni aradım."

"Seninle çıkmayı mı istedi?" Jeanine'in sesinde durgunluk belirdi. "Hiç şaşırmadım."

"Öyle değil..."

Jeanine monoton bir sesle, "Steve'le artık evli değilim," dedi. "Onunla görüşmek istiyorsan, benim iznimi almana gerek yok."

"Seni bu yüzden aramadım."

"Peki."

Colette pencereden sokağa baktı. Konuşmaları rahatsızlık verecek duruma gelmişti ama Colette lafı buraya kadar getirmişti ve artık geri dönüş yoktu. "Steve... neden boşandığınızı tam olarak açıklamadı."

Jeanine lafı ağzında geveleyerek, "Muhtemelen bahsetmeyecektir de," dedi.

Colette, "Birileriyle görüşmeye daha yeni başladım," dedi. "Derek'le uzun süredir evliydik, o sırada da ilişkilerle ilgili mevzular epey değişmiş."

"Sen bir de bana sor." Jeanine hafifçe güldü, sesindeki gerginlik kayboldu.

"İkimiz için de yepyeni bir dönem olduğundan sana birkaç soru sorabileceğimi ummuştum."

"Bana mı? Ben de çok anlamam bu işlerden."

"Ben asıl Steve'le ilgili birkaç soru sormak istiyordum."

"Hı, şimdi anladım..." Uzak tavrı geri geldi. "Colette, seni severim. Hep de sevmişimdir ama eski kocam hakkında konuşacağın doğru kişinin ben olduğumu sanmıyorum."

"Steve'i senden daha iyi kim tanıyabilir ki?"

Jeanine kahkahalar attı. "Elli kadar kadın."

"Ne?"

"Colette, bu konuda lafımı sakınmayacağım. Steve uçkuruna düşkün biri."

Colette koltuğun kenarına çöktü. "Steve... seni aldattı mı?"

"Daha da kötüsünü yaptı, etek giyen her şeyin üzerine atladı." Tiksintiyle homurdandı. "Hiç ayrım yapmadı. Önüne hangi kadın geldiyse onunla birlikte oldu. Hatta evli olanlarla bile."

Colette midesinin bulandığını hissetti.

Sonunda, "Bundan emin misin?" demeyi başardı.

"Evet, eminim. Hatta biz evlenmeden beni aldatmaya başladı. Bir arkadaşımdan, iyi bir arkadaşımdan, Steve'i düğünden bir hafta önce başka bir kadınla gördüğünü duydum."

"Ona bunu sordun mu?"

"Elbette sordum. Adı geçen kızın kuzeni olduğuyla ilgili çok mantıklı bir hikâye uydurdu. Bundan arkadaşıma bahsedince, arkadaşım ikisinin öpüştüğünü çok net gördüğünü söyledi."

"Çok üzüldüm." Colette eski yaraları deştiği için kendine kızıyordu.

"Suçlanacak tek kişi benim. Ona inanacak kadar saftım. Yalan konusunda üstüne yoktur. Gerçeği söylemek başına dert açmayacak olsa bile yalan söyler. Huyu böyle."

"Ama... o dedektif."

"Hayret verici, değil mi?"

"Ama..."

"Bana sorabileceğin tüm soruları ben kendime defalarca sordum. Steve canı istediğinde dünyanın en fedakâr, en harika erkeği olabilir. Kızlarım ona adeta tapar, hâlâ öyleler ama o onların varlığını görmezden geliyor."

"Onlar *çocukları.*" Colette, Jeanine'nin adına sinirlendiğini fark etti.

Jeanine, "Bizden uzak olsun da," diye söylendi.

"Ama ona onca yıl katlanmışsın. Neden şimdi boşandın?"

Jeanine derin bir iç çekti. "Annemle babam da aynı soruyu sordu, keşke cevabını bilseydim. Sanırım herkesten çok Steve şaşırdı buna. Ona hayatında başka birinin olup olmadığını bile sormadım. Muhtemelen vardı, ama orası artık umurumda değildi, en çok da bundan korkuyordum. Duygularım resmen felç olmuştu, bu da yaptığım şeyi görmemi sağladı. Yıllar içinde Steve beni rahatça aldatır olmuştu. Ona öyle çok göz yummuştum ki, artık hiçbir şeyi göremez hale gelmiştim."

Colette arkadaşının sesindeki acıyı hissetti.

"Bir sabah uyandım, evliliğimize son vermezsem aklımı yitireceğimi anladım. Steve işe gitti, annemle babamı aradım.

Yakima'da kendime göre bir yer bulana kadar yanlarında kalıp kalamayacağımı sordum. Bana hayır demediler."

"O gün çekip gittin mi?"

"Aynen öyle yaptım. Fikrimi değiştirmeyeceğimden adım gibi emindim. İşin ucunda sadece onurum değil, çocuklarımın da geleceği yatıyordu. Bunun kulağa çok acıklı geleceğini biliyorum... ama ruhum da tehlikedeydi."

"Steve kararını yeniden düşünmeni istedi mi?"

Jeanine homurdandı. "Geri döneceğimi sanıyordu, beni ikna etmeye çalıştı. İstediğinde alttan girip üstten çıkmayı bilir. Ama ona olan sevgimi yok ettiğini bir türlü anlamadı. Doğrusu daha önce defalarca onu terk edeceğimi söylemiştim."

"Peki, hiç terk ettin mi?"

"Hayır, aptallık ettim. Seattle'a dönmeyeceğimi altı ay geçtikten sonra anladı."

"Ama görüştüğümüz onca zaman boyunca bunu hiç belli etmedin. Steve'in o tür bir adam olduğuna hiç inanmazdım."

"İşin en üzücü kısmı da burası zaten. Gözümün önünde kanıtlar olmasına rağmen ben bile buna inanmıyordum."

"Onunla bir daha görüşmeyeceğim." Colette kesin kararını vermişti. Christian'ın notu ve içgüdülerinin söyledikleri, Jeanine'in doğrulardan bahsettiğini kabullenmesi için yeterliydi. Derinlerde bir yerde bir sorun olduğunu hissetmiş, ama bunun adını koyamamıştı. İçgüdülerine güvenememiş. Christian'ın gönderdiği kart sayesinde Steve'in eski karısını

aramayı akıl etmişti. Christian'ın Steve'le ilgili gerçekleri nasıl öğrendiği konusunda ise hiçbir fikri yoktu.

Jeanine, "Zekisin," dedi. "Bir adamla ilişkiye başlamadan önce eski karısını arayıp konuşan senden başka kimse yoktur."

Colette ona açıkça söylemedi ama Jeanine'nin düşündüğü kadar zeki değildi. Christian Dempsey olmasa muhtemelen Steve'le ilişkisini sürdürür, bir gün kalbini paramparça edecek bir birlikteliğe adım atmış olurdu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

21

"Örgü konusunda ne kadar yetenekli, tutkulu, yaratıcı olursanız olun, ortaya ancak kullandığınız ipin kalitesinde işler çıkarabilirsiniz."

Rebecca Deeprose

LYDIA GOETZ

Margaret'le tekrar tekrar konuştuk ve annemize saldırıdan bahsetmemeye karar verdik. Sağlığı fiziksel ve ruhsal olarak çok hassas durumdaydı, giderek de kötüleşiyordu. Bu haberi kaldıramazdı.

Hesaba katmadığımız tek şey, annemizin durumumuzu sezgileriyle anlayabilecek olmasaydı. İkimiz de tek kelime etmedik ama annem bir şekilde tuhaf bir şeyler olduğunu anladı. Tekrar tekrar her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Ben de tekrar tekrar ona bir sorun olmadığını söyledim.

Odasına girdiğim anda, "Lydia," dedi. "Margaret ne-

rede?"

Bu hiç de umduğum türden bir karşılama değildi. Sorusunun bana Margaret'in ona benden daha yakın olduğunu hatırlatması canımı sıkmadı. Odaya girerken, "Dükkânda," dedim. "İşler bu öğlen biraz durgundu, ben de kaçıp ziyaretine gelmeye kadar verdim." Margaret'in başka sebeplerden dolayı gelmediğinden bahsetmedim.

Annem televizyonun karşısındaki gözde yerine oturdu. Ana eğlence kaynağı haline gelen televizyon artık hep açıktı. Şu günlerde program ardına program izliyordu. Bazen annemin yatarken televizyonu kapatıp kapatmadığını merak ediyordum.

Annem dudaklarını büktü. "Margaret'i günlerdir görmedim."

Cevabını bilmeme rağmen, "Pazar günü burada değil miydi?" diye sordum. Margaret ile Matt, Julia'yı hastaneden çıktığından beri ilk kez tek başına bırakmış, pazar günü öğlen vakitlerinde annemizin yanına uğramışlardı. Margaret gerginlikten yerinde duramamış, çok kısa süren ziyaretlerinin ardından hemen eve dönmüştü.

Annem kumandayı alıp televizyonun sesini kıstı. Sıradan insanların hâkim karşısına çıktığı mahkeme programlarından birini izliyordu. Endişeyle, "Sorunun ne olduğunu bana ne zaman söyleyeceksiniz?" diye sordu.

İç çektim. O anda ona her şeyi anlatmayı istedim. Ama yapamadım. Saldırıyı ve araba hırsızlığını benden değil, ablamdan öğrenmeliydi.

Cevap vermek yerine, "Öğle yemeğinde ne yedin?" diye sordum.

Annem gözlerini televizyona çevirdi. "Galiba bugün yemeğe inmedim."

Kaldığı huzurevinin avantajlarından biri de günde üç öğün sağlıklı yemekler sunmasıydı. Margaret'le birlikte çeşitli tesisleri dikkatlice değerlendirdikten sonra burayı seçmiştik. Yemekleri ve çok sayıdaki sosyal etkinliği bize çekici gelmişti.

Annemin kendi dairesi, hatta mikrodalgalı, buzdolaplı küçük de bir mutfağı vardı. En güzeli de etrafının kendi eşyalarıyla çevirili olmasıydı. Evimizi satmadan önce Margaret'le birlikte eşyaları toplamış, içlerinden özellikle annemizin sevdiği parçaları seçmiştik. Annem mobilyalarının çoğunu yeni evine yerleştirebilmemize sevinmişti; sinir bozucu onca değişimin ardından kendi eşyalarını kullanmak ona huzur veriyordu.

Öğle yemeğini es geçtiğini öğrenince hemen telaşa kapıldım. "Anne, sen şeker hastasısın. Yemek yemelisin!"

"Evet, tatlım, biliyorum. Biraz ton balığıyla kraker yedim." Halini anlamamı isteyen bitkin bir bakış attı. "Hiç iştahım yok."

Canımı sıkan tek şey öğünleri atlaması değildi. Ayrıca sosyalleşmesi de gerekiyordu. Annemim sabahtan akşama kadar odasında tek başına oturduğunu düşünmekten nefret ediyordum. Buraya ilk taşındığında çabucak arkadaşlar edinmesi beni de ablamı da çok sevindirmişti. Ama Helen Ha-

milton çocuklarına daha yakın olabilmek için bir ay önce Indiana'ya taşınmıştı. Jorce Corwin de kalp krizinden ölmüştü. İki kayıp da annemi kötü etkilemişti. O günden beri odasında daha çok kalır olmuştu.

Endişesini gidermek için, "Margaret iyi, anne," dedim. "Herkes iyi." Doğru olduğuna inanmasam bunu söylemezdim. Julia bizi çok korkutmuştu, ama gittiği psikolog ona çok iyi davranmış, suç mağdurlarının bunalmasına sebep olan yoğun duyguların üstesinden gelmesine yardım etmişti. Julia benzer şeyler yaşayan diğer kişilerden oluşan grup toplantısına düzenli olarak katılıyordu. Öfkesiyle, daha da önemlisi korkusuyla başa çıkmada ona yardımcı oluyorlardı.

Toplantıların Margaret için de faydalı olabileceğini hissetmiştim. Bu fikir hoşuma gitmişti ama destek grubuna katılmasını söylersem ablamın küplere bineceğini biliyordum.

Annem elime uzandı. "Bana tuhafiyeden bahset. İşler kötü mü demiştin?"

"Kötü değil. Aslında işler eskisinden de iyi gidiyor. Bu öğlen biraz durgundu, o kadar."

"Ya."

"Sana kurslardan bahsetmemi ister misin?" diye sordum. Annem bu sohbetten keyif alırdı. Yeni başlayanlar için kurslar açıyordum; yuvarlak şişlerle çorap örmeyi gösteriyor. perşembe günleri örgüyle ilgili soruları olabilecek kişilere çalışma saati ayarlıyordum. Cuma günleri düzenlenen destek amaçlı örgü kursları da aynen devam ediyordu.

Annem boş boş bana baktı. "Belki başka bir gün," dedi.

"Ders verdiğini bilmiyordum." Gururla bana bakıp gülümsedi.

Başka bir şey denemeye karar verdim. "Alix Townsend'i hatırlıyorsun, değil mi?"

Annem kaşlarını çattı.

Alix'i unutmuş olmasına inanamadım. "İlk açtığım kurstaydı." Annem geçen üç yıl boyunca Alix'le onlarca kez karşılaşmıştı.

"Ah, evet, evet, bebeği olan."

Bir şey demedim. "Alix şal kursuna geliyor. Örgü örmenin düğün karmaşasını aşmada yardımcı olmasını umuyor."

Annemin yüzü güldü. "Alix evleniyor mu? Çok sevindim."

Sertçe yutkundum, annemin Alix'i hiç hatırlamadığını fark ettim. Hafızasının ne zaman bu kadar kötüleştiğini bilmiyordum, durumu beni endişelendiriyordu. Bunu çok daha önce fark etmeliydim. Neyi anlayıp neyi anlamadığını gizleme konusunda ustalaşıp ustalaşmadığını merak ettim.

Neşeli bir sesle konuşmaya devam ettim. "Çok güzel bir düğün olacak. Brad'le beni de davet ettiler."

Annem yine kaşlarını çattı.

"Brad'i hatırlıyorsun, değil mi?"

Annem başını salladı ama hatırlamadığını biliyordum. Karnıma bir ağrı saplandı. Margaret'in son zamanlardaki dertlerinden ve kendi yoğun hayatımdan dolayı annemin sağlığının kötüye gittiğini fark edememiştim.

Annem etrafında dönerken, "Kimi aradığımı biliyor musun?" diye sordu.

Bir şeyi yanlış yere koyduğunu veya bulmamı istediğini düşünerek ben de arkama döndüm.

Annem, "Spunky'yi," dedi. "Onu bugün hiç görmedim."

Spunky ben çocukken baktığımız, kendine güvenen ve annemi de çok seven küçük terrier'in adıydı. Öleli yıllar olmuştu. Yapmak istediğim son şey, onlarca yıl önce olmuş olsa bile anneme sevdiği köpeğin öldüğünü söylemekti.

"Birazdan döner," dedim.

"Ya kaybolup evin yolunu şaşırmışsa?" diyen annem endişelenmişti.

Eskiden çitlerle çevrili bir bahçemiz vardı, Spunky de hiç kaçmamıştı. Ama anneme endişesini dindirecek, onu rahatlatacak bir şeyler söylemeliydim. "Bekle. Spunky uzağa gitmez."

"İyi köpektir. Faresini buralarda gördün mü?"

"Spunky'nin faresi mi var?" Öyle bir oyuncağı olduğunu hatırlamıyordum.

Annem yere bakarak, "Küçük, pelüş bir fare," dedi.

O anda neler olduğunu anladım. Annem fareden değil de, Spunky'nin her zaman ağzında taşıyıp odadan odaya götürdüğü pelüş kanişten bahsediyordu. Kocamı hatırlamayıp bunu hatırlamasına gerçekten de çok şaşırdım.

"Nereye gittiğini bilmiyorum."

Spunky, on altı yaşındayken bana ilk kanser tanısı

nulduğu zamanlarda ölmüştü. Margaret hemen başka bir köpek almak istemişti. Babam hayır demişti, bunun sebebi hayvan beslemeyi istememesi değildi. O sıralar ancak bana bakmanın üstesinden gelebilirdi. Ablam bunu biliyordu, bu yüzden de bana olan küskünlüğü biraz daha artmıştı. Benden biraz daha uzaklaşmıştı.

Anneme, "Gitmeden önce sana bir şeyler getirmemi ister misin?" diye sordum. Gitmemi istemediği gözlerinden belli oluyordu.

"Ama daha yeni geldin."

Aslında bir saatten fazladır onunlaydım. Olabildiğince nazik davranıp, "Önce dükkâna, oradan da eve, Brad ile Cody'nin yanına gitmem gerek," dedim. Gözlerindeki boş bakışlardan, ikisini de hatırlamadığını anladım.

"Yarın gelecek misin?"

Başımı salladım. Vakit bulmaya çalışacaktım, bulamazsam da Margaret'ten yerime gelmesini isteyecektim. Ona sarıldım, rahatının yerinde olduğundan emin olmaya çalıştım. Kumandayı ona uzattım, kürsüye bir kadının çıktığı bir başka mahkeme programı başlarken televizyonun sesini açtı.

Koridora adım atarken anneme insülin iğnesini yapan hemşire Rosalie Mullin önümden geçti. Onu durdurdum. Annemin öğle yemeğini atladığını hatırlayıp, "Annemin şekeri nasıl?" diye sordum. Biraz ton balığıyla üç beş kraker, yemekten sayılmazdı.

"Şekeri iyi." Duraksadı, sonra, "Diyabeti kontrol altında," dedi. Gözlerimin içine baktı.

Rosalie'nin tereddüt etmesinden aklında başka bir şey olduğunu anladım. "Başka bir sorun var, değil mi?"

Başını salladı. "Ofisimde konuşsak daha iyi olur. Beş dakikaya orada olurum."

Asansöre binip en alt kata inip Rosalie'nin ofisinin önünde bekledim. Gelmesi söylediğinden birkaç dakika daha uzun sürdü ama gergin olduğum için bana öyle gelmiş olabilirdi. Geçen her dakika en az on dakika gibiydi.

Rosalie hiçbir şey demeden beni ofisine aldı. Masasının arkasına geçti, bana da önündeki sandalyeyi işaret etti. Boğazımda bir yumruyla dimdik, sandalyenin ucuna oturdum.

Başımın ağrımaya başladığını hissedebiliyordum. Arada sırada beyin tümörleri yüzünden migrenim tutabiliyordu; beni adeta felç ediyor, günlerce canıma okuyabiliyordu. Migrenim tutmayalı aylar olmuştu, ben de bunun basit bir baş ağrısı olduğuna inanmayı tercih ettim, midemin bulmasına ve başımın dönmesine aldırış etmemeye çalıştım.

Rosalie, "Ben de sizi ve ablanızı aramayı düşünüyordum," dedi. Masasının üzerindeki yığının arasından bir dosya çıkarıp açtı. "Bakıcılardan annenizle ilgili notlar tutmalarını istemiştim."

"Neden?"

"Anneniz birçok yemeği atlıyor, sosyalleşmekten kaçınıyor, paranoya belirtileri gösteriyor. Bünyesi kaldırmadığı için doktoru, Aricept'i kesti. Dengesini çabucak kaybedebileceği konusunda beni uyardı, haklı da çıktı. Maalesef bu tür gerilemelerin semptomlarından biri de iştahsızlıktır."

İlk tepkim annemi korumak için bahaneler uydurmak oldu. "Bu kadar kısa sürede hem Joyce'u kaybetmesinin hem de Helen'den kopmasının etkili olduğundan eminim. Onun yerinde olsam ben de ağzıma bir şey sürmek istemezdim."

Rosalie bana hak verdi. "Bir bakıma söylediğiniz doğru. Ama başka şeyler de fark ettim."

"Neyle ilgili?"

"Maalesef anneniz Alzheimer'ın ilk belirtilerini gösteriyor."

Her ne kadar dile getiremesem, kendime bile söyleyemesem de ben de bundan korkuyordum."

"Eğer sorun yemeklerse, odasına servis yapamaz mısınız?"

"Elbette yapabiliriz. Belirli sayıda servisten sonra ek ücret alıyoruz. Ama asıl söylemeye çalıştığım şey, annenizin yemekleriyle veya diyabetiyle ilgili değil." Gözlerinde anlayış dolu bakışlar vardı. "Burada sunduğumuz hizmetin ihtiyaçlarını karşılamaya yetmeyeceği zamanın hızla yaklaştığını düşünüyorum."

Ağzım kupkuru oldu. Masanın üzerindeki lambanın ışığı gözlerimi rahatsız ediyordu. "Bakımevlerinden bahsetmiyorsunuz, değil mi?" Annemi onlardan birine yerleştirme düşüncesine bile katlanamıyordum.

"Alzheimer bakımevlerinden bahsediyorum."

"Alzheimer bakımevi mi?" diye sordum. "Daha önce öyle bir yer olduğunu duymamıştım."

"Annenizin durumundaki kişiler için en uygun yerler

oralarıdır. Hastalarla birebir ilgilenilir, kaldıkları ortam sürekli kontrol altında tutulur. Ablanızla birlikte birkaçını ziyaret etmenizi, personelleriyle konuşmanızı ve nasıl yerler olduklarını görmenizi tavsiye ederim. Üç tanesinin iletişim bilgilerini size verebilirim." Bir çekmeceyi açtı, dosyalardan birini çıkardı, bana üzerinde ad ve adresler olan bir kâğıt uzattı. "Üç tesisi de iyi biliyorum, Bayan Hoffman'a çok iyi bakılacağından eminim."

Ayağa kalkarken titreyen sesimle, "Teşekkürler," dedim. Gözlerime yaşlar dolduğunu hissettim, ışıktan dolayı mı, kapıldığım duygulardan dolayı mı olduğuna karar veremedim. Muhtemelen ikisinin de etkisi vardı.

O anda çabucak eve dönmem gerektiğini anladım. Normalde araba sürerken cep telefonumla konuşmazdım ama bu acil bir durumdu. En azından bana öyle geliyordu. İlk önce işten yeni çıkan kocamı aradım.

Telefonu açıp, "Merhaba hayatım," dedi. "Neredesin?"

"Yoldayım. Muhtemelen araba da sürmemeliyim," dedim, başım zonklarken doğru düzgün hareket edemiyordum. "Eve gidiyorum. Migrenim tuttu."

"İlacın evde mi?" Bir zamanlar ilacımı yanımda taşıyordum ama geçen onca aydan sonra ihmalkâr olmuştum. "Ev vardım mı bir şeyim kalmaz," dedim. "Hemşireden ağrı kesici istemeliydim ama aklıma gelmedi."

"Evden ne kadar uzaktasın?"

"Beş dakika." Başka bir zaman olsa haklı çıkabilirdim ama iş çıkışı olduğu için trafik beni yavaşlatacaktı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Margaret'i ara. Dükkânı kapatmasını söyle. O ne yapması gerektiğini bilir."

"Tamam. Başka bir şey var mı?" Sesindeki telaşı hissettim.

Sertçe yutkundum, ağzımı açtığımda sesim yaşadığım duygular yüzünden boğuk çıktı. "Annem, Brad. Durumu iyi değil."

"En kısa sürede eve geleceğim."

"Sağ ol." Telefonu kapatıp çevre yolundan çıktım. Garaja girip eve adım atana kadar başımdaki ağrı gözlerimi kör etmeye başladı. Koridorda sendeleye sendeleye yürüyüp ilaçlarımı sakladığım banyoya ulaştım. Işıkları açamazdım. Dolaptaki ilaç kutusunu şans eseri çabucak buldum, neredeyse parçalayarak kapağını açtım, su bile içmeden hapı yuttum.

Gözlerimi sıkıca kapatmaya devam ederken bir elimi duvara koyup ağır ağır yatak odamın yolunda ilerledim. İlk iş olarak kalın perdeleri çektim. Oda kapkaranlık olunca üzerimdekileri çıkarıp yatağa girdim. Çok geçmeden ilaç etkisini gösterecek, ağrılarım azalacaktı. Gözlerimden yaşlar akıp yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

Hüngür hüngür ağlarken, "Anne," dedim. "Ah, anne." Annem elimi tutmak için yanında değildi, bir daha da hiç olmayacaktı.

Bu hastalığın en kötü yanı, annemi annem yapan şeylerin çoğunu alıp götürmesiydi. Annem hayatıyla ilgili kararlarda tamamen bana ve Margaret'e bağımlı hale gelmişti. Akıl

sağlığı kötüye gidince bakımıyla ilgili tüm sorumluluk bize kalacaktı. Belki de en acı verici şey, gitgide hayatını unutacak olmasıydı. Anılarını ablamla birlikte saklayacaktık.

Margaret annemizi ne kadar çok özlediğinden bahsetmişti ama artık onu çok daha fazla özleyecektik.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

22

ALIX TOWNSEND

Colette, Alix'le Go Figure'de buluştuğunda, Alix arkadaşının canını bir şeyin sıktığını anladı. Onun da durumu farklı değildi. Sporlarını yaptılar, yakınlardaki bir restorana bir şeyler içmeye gittiler.

Colette buzlu bitki çayını içerken, "Çok düşünceli görünüyorsun," dedi.

Alix, "Sen de," diye cevap verdi. Colette'in alışık olmadığı kadar sessiz olduğunu söylemeden duramazdı.

Colette, "Jordan'la aranız iyi mi?" diye sordu.

Alix omuz silkti, bu yorumu es geçti. Jordan'la ilişkisi şimdilik gerilmişti; her şey düğün pastasıyla başlamış, sonra da sorunlar artmıştı. Alix o zamandan beri ondan kaçmıştı. Jordan da ona aynı şekilde davranmış ve bu meseleyi daha

da içinden çıkılmaz bir hale sokmuştu. "Fikir... uyuşmazlığı yaşadık. Önemli değil."

Colette dikkatlice ona baktı. "Hangi konuda?"

Alix buzlu kahvesine uzandı, arkadaşının sorusuna cevap vermeden önce kahvesinden büyük bir yudum aldı. "Ne olabilir ki! Düğün."

Gerçek bir tartışma yaşamışlardı, bunun fikir ayrılığına düşmek olarak tarif edilebilir yanı yoktu. Alix bayağı sinirlenmiş, Jordan'ın onu hayal kırıklığına uğratarak incittiğini saklamaktan çekinmemişti. Ama anlaşmazlıkları artık sadece düğünle sınırlı değildi.

Alix, Jordan'ın onu sevdiğinden şüphe ediyordu. Derdi bu da değildi. Asıl sorun Jordan'ın onu dinlememesi, daha da kötüsü söylediği *hiçbir* şeyi duymamasıydı. Bu yüzden, Alix kahrolası düğünün arifesinde bir kez daha başkalarına teslim olmak zorunda kalmıştı.

Alix, "Peki ya sen?" diye sordu. Colette içini dökmeyi düşünmüyorsa, ona daha fazla dert yanmayacaktı. Ne de olsa arkadaşlar bugünler için vardı.

Colette çayını içti. "Steve Grisham'la tekrar çıkmayacağım."

Alix dimdik oturdu. İşte bu ciddi bir haberdi. "O, dedektif olandı, değil mi?"

"Evet."

Alix alaycı bir tavır takınıp "aynasız" diyecek havada değildi. Tanıdığı tüm polisler insanın gözünün içine baka baka yalan söyleyen insanlardı. Ayrıca neyi görmek istiyor-

farsa onu görürlerdi. Alix oda arkadaşının yüzünden, saçma sapan bir şekilde uyuşturucu satma suçundan yakalanmıştı. Onu kelepçeleyen polis, tutuklamalarının sayısını artırdığı sürece her türlü yalana inanmaya hazır biriydi. Alix onu da, bir zamanlar arkadaşım dediği kızı da hiç affetmeyecekti.

Colette'in geçenlerde Steve'le şık bir restoranda yemeğe gittiğini biliyordu. Dedektiflerle yolu çok kesişmemişti ama onların da sokaklardaki polislerden farklı olmadığını tahmin ediyordu. Colette'in rahmetli kocasına olan saygısından polislerle ilgili fikirlerini kendisine sakladı. "Columbo sana asıldı mı?"

Colette gülümsedi. "Hayır, ama eski eşiyle konuştum, birkaç şey öğrendim... Bilmiyordum, neyse, zaten yürümeyeceği çok açıktı."

Colette'in, adamın eski karısını dinlemesi Alix'in hoşuna gitmedi. Yine de Colette'in apaçık âşık olduğu Christian Dempsey'den bir başkasıyla görüşmesinin hata olduğuna inanıyordu.

Alix, "Eski karısının kötü niyetli olabileceğini düşünmüyor musun?" diye sordu.

Colette omuz silkti. "Bir başkası olsa öyle düşünebilirdim ama Jeanine öyle bir şey yapmaz. Bir zamanlar dördümüz çok iyi arkadaştık, sonra Derek'e başka bir görev verildi ve eskisi kadar görüşemez olduk. Şimdi merak ediyorum da... Jeanine hep sıcakkanlıydı ama zaman zaman mesafeli tavırlar takınıyordu. O zamanlar bunun benden kaynaklanabileceğini düşünmüştüm. Sorunun ne olduğundan hiç bah-

setmezdi. Meğer Steve senelerdir onu aldatıyormuş. Artık kafamda her şey daha da netleşti. Ayrıca Steve'in özellikle de kadınların etrafında, aynı şeyleri defalarca yapmış gibi çok rahat hareket edebilmesi, ne yapacağını çok iyi bilmesi aklımı kurcalamıştı."

"Columbo onunla artık görüşmek istemediğini biliyor mu?"

Colette başını iki yana salladı. "Kısa süre sonra alması gereken mesajı alır." Tekrar buzlu çayını yudumladı. "Benden yeterince konuştuk. Tüm gün boyunca suratın asık gezdin. Bana gerçekten neler döndüğünü anlatacak mısın?"

Alix biraz tereddüt ettikten sonra Jordan'la aralarındaki anlaşmazlığı ve önceki hafta yaşanan olayı anlattı.

Colette, "Jacqueline ile Susan'ın sana böyle davranmasına izin veremezsin!" dedi.

Alix, "Söylemesi kolay," diye söylendi. Onlara karşı çıkmaya çalışmıştı.

Kısa süreli bir sessizlik oldu, ardından Colette, "Jacqueline'le iyi arkadaşsınız, değil mi?" diye sordu.

Alix başını salladı. Eskiden öylelerdi ama son zamanlarda bundan o kadar da emin değildi. Jacqueline'in korumacı tavrına çok değer vermesine rağmen söz konusu düğün olunca Jacqueline'in inadı tutuyordu. Sosyal etkinliklerde uzman olduğunu ve fikirlerinin görmezden gelinemeyeceğini çok açık bir şekilde belirtmişti.

Colette, "Onunla yüz yüze konuş," dedi. "Ona bunun *senin* düğünün olduğunu hatırlat. Senin için yaptığı her şeye

minnettar olduğunu, ama düğünün artık seninle ilgili olmadığını hissetmeye başladığını söyle."

Colette haklıydı; düğünden bahsedilmesi şu günlerde sinirlenmesine yetiyordu. Bu böyle devam edemezdi. Alix, Jordan'la ve düğünle ilgilenen hemen hemen herkesle bozuşmuştu. Bozulan ilişkileri onarmanın vakti gelmişti.

İçeceklerini bitirdiklerinde Colette bazı işlerini halletmek için çarşıya döndü, Alix de otobüse binip eve gitti. Konukevi, ana evin arkasında, garajın yanında olduğu için iki arabanın da yerinde olduğunu gördü. Reese'in golf sopaları arabasının bagajına yaslı duruyordu.

Alix, Jacqueline'le *hemen* konuşması gerektiğini biliyordu. Bu düğün onundu ve onun için yapılanlara çok değer verse de, sessiz kalmaya devam edemezdi.

Arka kapıyı tıklatıp içeri girdi. Reese elinde bir fincan kahveyle masaya oturmuş, gazetesini masanın ortasındaki vazoya dayamıştı. Alix'i görünce gülümsedi.

Her zamanki neşeli tavrıyla, "Müstakbel gelin nasılmış?" diye sordu.

Alix omuz silkip ona buruk bir gülümsemeyle cevap verdi. "Reese, Jacqueline'le konuşmalıyım."

"Çalışma odamda, telefonda."

Her zamanki gibi birileriyle görüşüyordu. Jacqueline'in yüzlerce arkadaşı, tanıdığı vardı. "Burada beklesem olur mu?"

"Elbette." Reese saatine baktı. "Yarım saat sonra golf maçım var. Müsaadenle ben çıkayım."

"Ne demek."

Reese ayağa kalktı, kazağını yanına aldı. "İstersen kendine bir kahve al," dedi.

"Sağ ol. Az önce içtim."

Reese neşeyle el sallayıp dışarı çıktı, Alix ona bol şans diledi.

Bir zamanlar Donovan'ların evinde çalışan Alix el alışkanlığıyla gazeteyi katlayıp Reese'in fincanını bulaşık makinesine yerleştirdi. Jacqueline'in konuşmasını bitirmesini beklerken tezgâhı sildi. Sonra evde olduğunu haber vermesinin daha iyi olacağına karar verdi. Hiçbir şeyi aceleye getirmeyi istemiyordu; Jacqueline istediği kadar konuşabilirdi. Aslında o ne kadar çok konuşursa, Alix de o kadar çok kendini hazırlayabilirdi. Bunu bir tartışma olarak değil de, bir arkadaşıyla yapması gereken, can sıkmayacak bir konuşma olarak düşünmeye çalıştı.

Koridordan çalışma odasına doğru yürürken Jacqueline'in sesini duydu, adını işitince durdu.

Jacqueline sinirlendiğini gösteren bir sesle, "Böyle bir şeyi tavsiye ettiğine inanamıyorum," dedi.

Alix donup kaldı. Buraya Jacqueline'in özel konuşmasına kulak misafiri olmaya gelmemişti, yine de kendini tutamadı.

Birkaç dakika sonra telefonun ucundaki kişinin Susan Turner olduğunu fark etti.

Jacqueline, "Jordan'ın da böyle şüpheleri yok, öyle değil mi?" diye sordu, ağzı açık kalmıştı.

Duraksadı.

"Yok sanırım." Jacqueline duyduğu cevaptan hoşlanmış gibiydi.

Alix biraz daha rahat nefes alıp verdi.

Jacqueline daha sonra, "Bana Alix'in alışılmadık biri olduğunu söylemene gerek yok," dedi. "Bu, Jordan'a iyi bir eş olmayacağı anlamına gelmiyor."

Alix ayağının altındaki yerin kaydığını hissetti. *Demek derdi buydu.* Susan, Alix'in oğlu için doğru kişi olmadığını düşünüyordu. Alix bundan şüphelenmişti, şimdi de şüpheleri doğrulanmıştı.

Jacqueline, "Jordan elbette bir gün papaz olacak," dedi. "Alix de..."

Jacqueline'in konuşması birden kesildi.

Alix bu konuşmayı daha fazla dinlemek istemiyordu. Susan'ın ne dediğini biliyordu ve dürüst olmak gerekirse nişanlandığından beri aynı soruyu kendisi de onlarca kez sormuştu.

Ondan nasıl bir papaz eşi olurdu?

Müstakbel kaynanasının şüpheleri olduğu belliydi. Alix, Susan Turner'ı suçlamıyordu; o konuda kendisinin de endişeleri vardı. Alix'in kendisi ve hizmet verdiği kilise topluluğu için mükemmel olduğunu düşünen tek kişi Jordan'dı.

Alix'in yeni kapıldığı hisler, bunu gerçekten gülünesi kılıyordu. Jordan'la evlenmeyi kabul ettiğinde ne düşünmüştü? Aklı neredeydi? Son iki yılda her şey çok güzel geçmişti. Jacqueline'le Reese ona yepyeni bir şans sunmuştu.

Ona ev ve iş vermişlerdi. Reese bununla da yetinmeyip Alix'in gitmek istediği aşçılık okulunun parasına destek çıkmıştı. Alix daha sonra Fransız Kafesi'nde işe girmişti. Onca zaman boyunca da Jordan'la ilişkisi devam etmişti. Ve onca zaman boyunca gözleri gerçeği görmemişti.

Güzel şeyler çabuk biterdi. Onun gibi biri için durum böyleydi.

Alix bir dalgayla boğuşuyordu ama dalga kabarmıştı, onu köpekbalıklarıyla dolu sulara atmak üzereydi. Geçmişi onunki gibi olan kızların, onun yaşadıklarını yaşayan kadınların kaderinde düzgün bir hayat yoktu. Kendilerini sokakta bulurlar, toplum tarafından dışlanıp reddedilirlerdi. Çöp kutusuna atılacak şeylerle aynı kefeye konulurlardı.

Alix koşar adımlarla küçük konuk evine döndü, ona bağıran sesleri bastırmak için elleriyle kulaklarını kapattı. Olumsuz düşünceler en kötü haliyle üzerine üzerine geliyordu. O çirkin, korkutucu, nefret dolu sesler insafsızdı; Alix'i uçurumun kenarından aşağıya atmaya, onu cezalandırmaya kararlılardı.

Lanet olsun! Canı sigara çekiyordu. Açlığı hiç hissetmediği kadar artmıştı, bir tane içmek *hakkıydı.* Bir tane istiyor, arıyordu; birilerinin görmesini de zerre umursamıyordu.

Köşedeki markete kadar yürüyüp bir paket aldı, sigarayı bıraktıktan sonra bu kadar zam gelmesine şaşıp kaldı. Daha marketten çıkmadan paketin jelatinini parçalayarak açtı, içinden bir tane sigara çıkardı.

Kibriti çakarken elleri titriyordu. Şimdiden sakinleşti-

ğini, durulduğunu hissedebiliyordu. Sigarayı yakıp güçlüce içine çekti, neredeyse boğulacaktı. Tadı berbattı.

"Lanet olsun!" Sigarayı yere attı, yılın ilk orman yangınını söndüren bir gönüllü gibi izmariti çiğnedi.

Cep telefonu çaldı. Telefonu çantasından çıkarıp ekranına baktı. Jordan'ın adını görünce kaşlarını çattı. Onunla ya da bir başkasıyla konuşacak durumda değildi. Son görüşmeleri gergin geçmişti, o zamandan beri de birbirlerinden kaçınmışlardı. Kendini tıpkı o zamanki gibi hisseden Alix ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Telefonunu kapatmayı istiyordu ama durdu, mesajlarını dinlemeden önce birkaç dakikanın geçmesini bekledi. Tek bir mesaj vardı.

"Alix, benim, Jordan. Beni ara, olur mu?"

Aramadı.

Bir saat sonra loş ışıklı odasında tek başına otururken, Jordan bir kez daha aradı. Alix de yine sesli mesajını duymak için bekledi.

Jordan, "Alix," dedi, sesi endişeli çıkıyordu. "Mesajlarını dinlediğini biliyorum. Aptallık etmeyelim. Konuşmamız gerek. Annemlere gidiyorum, annem seni de akşam yemeğine davet etti. Bizimle konuşmak istediği bir şey varmış. Beni ara."

Alix neredeyse telefonu duvara fırlatacaktı. Susan'ın konuşmak istediği şeyi çok iyi biliyordu. *Ondan* bahsedecekti. Susan Turner'ın rahip oğlu için Alix'in kötü kızla evlenecek iyi çocuk için, uygun eş olup olmadığını soracaktı. Hepsinin

cehenneme kadar yolu vardı.

Alix kendini yatağa atıp gözlerini tavana dikti. Yapması gereken şey bavullarını toplayıp gitmekti. Kararlıydı. Çekip gidecekti. İstediklerini düşünebilirlerdi. Umurunda değildi.

Farkına varmadan uykuya daldı, uyandığında dışarısı karanlıktı. Kapıdaki tıklama sesine anlam vermesi biraz vaktini aldı. Uyku sersemliğiyle doğruldu, gözlerinin karanlığa alışmasını bekledikten sonra sendeleye sendeleye kapıya gitti. Işığı açtı, ellerini yüzünün kenarlarına koyup yan taraftaki küçük pencereden içeri bakan Jacqueline'i gördü.

Kapıyı açtı.

Endişeli görünen Jacqueline, "Alix?" dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Yüzünün önüne düşen darmadağın saçını arkaya attı. "Neden sordun?"

"Sana ulaşamadım."

Jacqueline'e telefonunu kapattığını söylemedi. "Uyuyordum." Doğruyu söylüyordu.

"Jordan evde olup olmadığına bakmam için beni aradı."

"Ya." Jordan yine şansını denemişti. Alix içten içe, *iyi bırak endişelensin,* diyordu. "Saat kaç ki?"

"Dokuz."

"Akşam dokuz mu?" Alix kulaklarına inanamıyordu. Saatlerce uyumuştu.

Jacqueline başını salladı. "Bizim eve gel de konuşalım. Acıkmışsındır. En son ne zaman yemek yedin?"

Alix hatırlayamadı. Jacqueline'in endişeleriyle uğraşa-

cak havada olup olmadığından emin değildi. "Yemekte ne var?"

Arkadaşı güldü. "En çok sevdiğin şey."

"Peynirli makarna mı?"

"Evet, o da var."

Alix tereddüt etti. O iğrenç sesler daha önceki kadar çok bağırmıyordu ama hâlâ Jordan için hiçbir zaman yeterince iyi olamayacağını söylüyorlardı. Onları dinlememeye çalıştı. Jacqueline haklıydı; *acıkmıştı.*

Dışarıya çıkıp kapıyı çekti, Jacqueline'in peşinden eve gitti.

"Reese öğlen benimle konuşmak için eve uğradığını söyledi."

"Hı hı." Alix saatler önce planladığı konuşmaya artık gerek olmadığını söylemeden önce esnedi. "Önemli bir şey değildi."

Jacqueline eve giden yolda ilerlerken, "Seni çok bekletmedim umarım?" dedi.

"Hayır... birkaç dakika bekledim, telefonla görüşmen devam ettiği için geri döndüm. Dediğim gibi çok önemli bir şey değildi."

Jacqueline durdu, Alix'e yaklaşıp üstünü kokladı. "Sigara kokusu mu alıyorum?"

"Şey..."

"Herhalde sigara içen birinin yanında durdun."

Alix omuz silkti. Yalan söyleyemezdi ama gerektiğinde gerçekleri dile getirmemeyi tercih ederdi.

"Sigara illet bir şey. Bırakman çok iyi oldu."

Alix, "Aynen öyle," dedi. "Bence de iyi oldu."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

23

COLETTE BLAKE

Colette elle yazılmış, sade daveti ikinci kez okudu. Etrafı altın sarısı, kabartmalı kart öğlen gelmişti. Elizabeth Sasser, Colette'i cuma akşamı için akşam yemeğine çağırıyordu. Elizabeth notu dolmakalemle yazmıştı, el yazısı tıpkı tavırları gibi açık sözlü ve samimi biri olduğunu gösteriyordu. Gelen kart özünde bir davetiye olsa da, insanın üzerinde ferman okuyormuş gibi bir etki yaratıyordu.

Christian'ın en son yaptığı işlerle ilgili aldığı kararlara rağmen, Colette, Elizabeth'i ziyaret etmeye can atıyordu. Yaşlı kadını çok sevmişti ve çocukluğunu annesiz geçiren, gençliğinde hayal kırıklıklarıyla boğuşan, sonunda da kızgın birine dönüşen Christian'ı anlamaya başladığını sezmişti. Christian babasına karşı çıkacak ve hayatta amaçları uğruna

mücadele edecek kadar kendine güvenen biriydi. Colette bunu başarmak için gösterdiği cesarete hayran kalmış, bu yüzden de neden her şeyi şimdi riske attığını, inandığı prensipleri aptalca bir kazanç için çiğnediğini daha çok merak eder olmuştu. Christian tutuklanırsa Elizabeth'in neler hissedeceğini tahmin bile edemiyordu. Er ya da geç bu yaşanacak ve Elizabeth'i kahredecekti.

Colette evine giden merdivenleri çıkarken kısa sürede hayran olduğu kadınla akşam yemeği yiyeceği için gülümsediğini fark etti. Şu noktada bebekten haberi olan kişiler, Elizabeth ile Alix'ti. Colette önceki gün bebeğin ilk kıpırdanmalarını hissetmişti, bu haberi Elizabeth'le paylaşmayı dört gözle bekliyordu.

Önceki gün Steve arayıp cep telefonuna mesaj bırakmıştı. Colette'in korkaklığı tutmuş, onu geri aramamıştı. Ama arayacaktı, Elizabeth'in sayesinde onu reddetmek için bulduğu gerçek bahaneyi kullanacaktı. Steve'in artık onunla görüşmek istemediğini anlamasını umut ediyordu. Kelimelere dökmesi gerekirse de çekinmeyecekti ama onunla yüz yüze konuşmak zorunda kalmamayı tercih ederdi. Zaten ilişkileri de ciddiye binmemişti.

Eve girerken son zamanlarda edindiği alışkanlığı canlandı, yerel haberleri açtı. Televizyon akşamları ona arkadaşlık ediyordu. Spiker dört arabanın karıştığı zincirleme kazanın haberini aktarırken elindeki zarfları bir kenara bıraktı, buzdolabını karıştırıp akşama pişireceği yemeği seçmeye çalıştı. Karar vermekle uğraşırken bir meyveli yoğurt

açtı, bir kulağı haberlerdeyken yoğurdu yedi. Otoyoldaki kazada kimse ölmemişti, buna sevindi.

Telefonu çalınca arayan kişinin yine Steve olduğunu düşündü. Ama ekranda numara yazmıyordu, bir anlık tereddütün ardından telsiz telefona uzandı. Pazarlamacının birinin çıkaracağını düşünerek, "Alo," dedi.

"Alo, benim, Christian."

Hissettiği korkuyla karışık ani sevinç onu epey şaşırttı. Christian bir daha onu rahatsız etmeyeceğine söz vermiş ve Steve hakkındaki küçük notun haricinde sözünde durmuştu. Bir aydan fazla süredir ne onu aramış ne de dükkâna gelmişti.

Colette rahatlamıştı.

Hayal kırıklığına uğramıştı.

Artık ona karşı neler hissettiğini bilmiyordu. Onu hayatında *istemiyordu* ama hemen hemen her gece onu rüyalarında görüyordu.

"Selam." Çok da ilgisini çekmemiş gibi konuşmaya çalıştı, başarılı olup olmadığını merak etti. Christian'ın sesindeki heyecanı fark etmemesini umdu. Yine her tepkisini çabucak etkileyen duygu oydu.

"Kart oyunun..."

Christian isteksizce, "Bilmeni istedim," dedi. "Ama bu anlaşmamızın bir parçası değildi, doğru mu hatırlıyorum?"

"Evet, değildi." O sözünü bozduğu için suçluysa, Colette de sesini duyduğuna bu kadar sevindiği için suçluydu. Ama bunu hiç kabul etmemişti. "Steve'den nasıl haberin

oldu?" diye sordu. "Özel dedektif mi tuttun?" Ama asıl soru bunu neden yaptığıydı.

Sert bir tonla, "Hayır," diye cevap verdi. "Eski bir arkadaşını tanıyordum."

"Ya." Colette ona inanmakta güçlük çekiyordu.

Christian, "Hâlâ Grisham'la görüşüyor musun?" diye sordu.

Bu, onu hiç ilgilendirmezdi ama Colette'i yaşayacağı büyük sıkıntıdan o kurtarmıştı. "Hayır." Daha fazla açıklama yapmadı.

"İyi."

Aralarındaki sessizlik Colette'i gerdi. Christian sonunda, "Nasılsın, Colette?" diye sordu.

"Çok iyiyim." Steve'le aralarındaki her şeyin bitip bitmediğini, daha doğrusu bir şeyler yaşayıp yaşamadıklarını anlamak için aramış olabileceğini düşündü. "Sen... polisler... bilirsin..." Söyleyemedi. Christian'ın yakalanmak üzere olduğundan yardım almak veya umut verici sözler duymak için aradığından korkuyordu.

"Endişelenmene gerek yok. Hâlâ özgürüm."

Colette, aradığı cevabı vermiş olmasına rağmen Christian'ın bu konuyla dalga geçmesine sinirlendi. Lafı kısa kesip, "Aramanın özel bir sebebi var mı?" diye sordu. Duygusal olarak aralarına mesafe koymak, kendini ondan korumanın tek yoluydu.

"Aslına bakarsan, evet. Geçenlerde Elizabeth Teyzemle görüştüğünü öğrendim."

Colette, Elizabeth'i aradığını bilmesini istemediği için hemen savunmacı bir tavır takındı. Elizabeth'in ziyaretinden bahsedeceğini tahmin etmeliydi.

Colette, "Haftalık çiçek siparişlerinin birini ben götürdüm." dedi. Bundan fazlasını kabullenecek değildi.

"Anlıyorum."

Colette o kadar çok gerilmişti ki omuzları ağrıyordu.

"Elizabeth Teyzem çok özel biri, öyle değil mi?"

"Onu çok sevdim." Bunu inkâr etmesine gerek yoktu.

"O zaman şüphelerimde haksız çıkmadım."

"Anlamadım. Ne şüpheleri?"

"Seni yemeğe davet etti, öyle değil mi?"

"Nereden bildin?" Elizabeth ona bunu da mı söylemişti?

"Bana da bir tane gönderdi de."

Elizabeth'in bir başkasını, hem de Christian'ı davet etmiş olabileceği Colette'in hiç aklına gelmemişti.

Christian, "Tahmin etmeliydim," diye söylendi.

Colette sinir olmuşçasına, "Tahmin etmeli miydin?" dedi. "Neyi tahmin edecektin?"

"Umarın benim tatlı teyzemin çöpçatanlık yaptığını anlamışsındır. Bana da davetiye gönderdi, hiçbir şekilde itiraz kabul etmeyeceğini de ekledi."

"Neden benim de bunun bir parçası olduğumu düşündün?"

"Çünkü sevgili teyzem daha önce hiç yemeğe katılmam için ısrarcı olmamıştı."

"Yani bir şeyler döndüğünü biliyordun." Olayı Colet-

te'ten daha çabuk sezmişti. Elizabeth'in, Christian'a olan hislerini bu kadar çabuk anlamasından dolayı kendini aptal gibi hissediyordu.

Christian sinir olmuş gibi, "Amacı bal gibi ortada." dedi.

"Ona bunu neden yaptığını sordun mu?"

"Evet, teyzem nedense bir şey söylemedi. 'Özel' bir misafiri olduğunu, benim de tanıdığımı... çok iyi tanıdığımı kabul etti."

Colette'in yüzü utançtan kıpkırmızı oldu. Teyzesi muhtemelen yemekte onlara eşlik edecek kişiyi *yakinen* tanıdığını ima etmişti. "Anlıyorum," diye söylendi.

"Merak etme, davetini reddetmek için bir bahane bulurum."

Aniden pişmanlık hisseden Colette, Christian'ın bunu yapmasına izin vermeyeceğini anladı. "Hayır, hayır. Ben reddederim."

"Teklifin için teşekkürler ama bunu yapmana gerek yok."

"O senin teyzen. Seni seviyor. Bunu sadece seni... seni..." doğru kelimeyi aradı "mutlu görmek için yapıyor."

"Çok ilginç."

"Çok ilginç olan ne?" Colette o savunmacı tavrın tekrar yansımasına kızdı.

"Sıradan bir çiçek siparişinde bu kadar çok şey öğrenmen."

"Şey." Aniden Colette'in boğazı kurudu. "Evet... Elizabeth... beni çay içmek için içeri davet etmişti de."

"Sen de kabul ettin."

"Evet."

Christian imalı imalı, "Ona başka bir şey söyledin mi?" diye sordu.

Colette sert bir tonla, "Yasadışı işlerinle ilgili devam eden soruşturmayı kastediyorsan, cevabım hayır," dedi. "Tek kelime etmedim."

"Teşekkürler."

"Nasıl söyleyebilirdim ki? O sevimli kadının kalbini nasıl kırabilirdim? Her şey bir yana, bari büyük teyzen için bu işlerden elini ayağını çek."

Christian kısa süre tereddüt etti, ağzını açtığında sözlerinden pişmanlık akıyordu. "Mümkün olsa hepsini bırakmaz mıydım sanıyorsun? Pişmanım, Colette. Zamanı geriye alabilmek için her şeyimi verirdim. Ama artık çok geç..."

"Christian..."

Christian konuşmadan sıkışmış gibi Colette'in lafını kesti. "Sevgili teyzem sana çocukluğumun üzücü hikâyesini anlattı sanırım."

Başındaki dertlerle ilgili konuyu uzatmanın hiç kimseye faydası dokunmayacağı için Colette sözlerine devam etmedi. "Bir kısmını," dedi. Christian'ın hayatının o günlerini bilmesinden rahatsızlık duyduğunu sezdi.

"Ben de bundan korkuyordum."

Colette teyzesinin ona ne kadar düşkün olduğunu düşündü. Elizabeth'le geçirdiği saat için ona minnettar olduğunu söylemek istiyordu. Ziyareti boyunca Christian'ı başka

hiçbir yolla anlayamayacağı şekilde anladığını hissetmişti.

"Harita sevgimle ilgili hikâyelerle canını sıktığından eminim."

"Ondan da bahsetti."

"Orada ne kadar kaldım demiştin?"

"Şey, çok değil."

"Belli ki aramızda bir şey olduğunu düşünmesine yetecek kadar kalmışsın."

"İnan kasten hiçbir şey yapmadım." Colette tek gecelik ilişkilerini ve sonucunu anlatmıştı. Ayrıca artık görüşmediklerini söylemiş, ikna edici bir tavırla bunun herkes için en iyisi olduğunu belirtmişti. Belli ki Elizabeth ona inanmamıştı.

Christian, "Yemeğe *sen* git," dedi. "Seninle vakit geçirmekten daha mutlu olacağına eminim."

Colette, "Yanılıyorsun," diyerek karşılık verdi. Colette konuşmalarının hızlıca inatlaşmaya dönüştüğünü görebiliyordu. "Aksini söylemenin manası yok. Onun akrabası olan ben değilim, bu yüzden de yemeğe sen katılmalısın."

Christian güldü. "Evet, sanırım haklısın. Yine de sana söz verdim."

"Bir akşamlığına buna ara verelim." Yaşlı kadını üzmenin sorumluluğunu almak istemiyordu. "İkimiz de yemeğe gidelim, olsun bitsin."

Christian, Colette'in dediğini düşündü. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Bu sadece teyzemi daha da cesaretlendirir. Tabii fikrini değiştirmediysen..." Colette te-

reddüt edince Christian güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Birlikte bir şeyler yapmamamız daha iyi olur."

Colette üzgünce, "Evet, sanırım öyle," dedi. Christian'la ilgili sezgilerinde haklı çıkmıştı; ona hamile olduğunu söylemesi hata olurdu. Hem de çok acı verici bir hata.

Tekrar, "Yemeğe sen git," dedi.

"Belki giderim."

Konuyu kapattılar, birkaç dakika sonra konuşma sonlandı. Hiçbir şeye karar vermemişlerdi. Yemeğin düzenleneceği akşama kadar Christian'ın gelip gelmeyeceğini bilemeyecekti.

Colette ertesi sabah morali bozuk halde uyandı. Bebeği rahminde kıpırdanıyordu, elini karnındaki hafif çıkıntıya koydu. Bu çocuğu durmak bilmeyen yaşlar dökmesine sebep olacak duygularla seviyordu. Kendi hatırına ve bebeğinin hatırına sırrını saklamıştı ama Christian'ın sonunda öğrenmesi gerekecekti. Ona gerçeği söyleyeceği andan korkuyordu; bu yüzden de bekleyebildiği kadar beklemeye karar verdi.

Salı günü akşamüstü işten çıktıktan sonra, Alix'le Go Figüre'de buluştu, laf arasında konuyu açtı.

Soyunma odasından çıkarken, "Christian aradı," dedi. Alix'in fermuarı açık çantasındaki sigara paketini görünce arkadaşının tekrar sigaraya başlayıp başlamadığını merak etti. *Belki de sigaralar başkasınındır*, dedi kendine. En azından öyle olmasını umuyordu.

Alix ona utanmasına sebep olacak kadar yoğun bakışlar attı.

Colette, "Teyzesi ikimizi de yemeğe çağırdı," dedi. Tempolu müzik bangır bangır çalıyordu. Colette spora başlamayı istiyordu ama Alix yerinden kımıldamadı. Colette ağzını açtığına pişman oldu.

Büyük bir sevinçle, "Seninle tekrar görüşmek istiyor, değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Colette başını iki yana salladı. "Söylediğim gibi ikimiz de teyzesinden yemek daveti aldık."

"Gidecek misin?"

Colette başını salladı, Alix anında gülümsedi. "Güzel cevap."

Colette kendini artık ezberlediği hareketlere kaptırırken, çalan müziğin hipnotik etkisini üzerinde hissetti. Antrenman boyunca Alix'in onu izlediğini, Christian'a ve *kendisine* bir şans daha tanıması için ona sessizce cesaret verdiğini hissetti. Ama Alix durumun çaresizliğini anlayamazdı. Colette de ona bunu söyleyemezdi.

Antrenmanları bitince üzerlerini değiştirip dışarı çıktılar. Alix sigara paketinden bir sigara çıkardı.

Colette, "Sigaraya ne zaman başladın?" diye sordu, onu yadırgıyormuş gibi algılanmamak için büyük çaba sarf etti.

"Cumartesi günü." Dumanı tüm gücüyle içine çekti. "Bunu konuşmak istemiyorum, tamam mı?"

"Ama..."

"Şu düğün işi bitene kadar içmek zorundayım. Ondan sonra bırakırım."

"Sen öyle diyorsan, öyledir." Colette iç çekti. Alix'in

sorunlarına karşı ilgisiz kaldığını fark etti. "Yanında bir de kahve içmek ister misin?"

Alix dumanı havaya üflerken, omuz silkip, "Vaktim yok," dedi.

"Her şey yolunda mı? Kendi dertlerime öyle bir kapıldım ki, senin yaşadıklarınla ilgilenemedim."

Alix, Colette'in kaygılı tavrına başını iki yana sallayarak cevap verdi. "Endişelenmene gerek yok. Önemli bir şey değil."

"Sigaraya başlamana yol açacak kadar önemliymiş. *Bir şeyler* olduğu ortada."

Alix gizemli gizemli konuşup, "Daha bir şey olmadı," dedi, sonra yarısını içtiği sigarayı kaldırıma attı, botunun topuğuyla ezdi. "Sorun olmayacaksa konuşmayalım."

"Sen nasıl istersen."

Alix o anda tuhaf tuhaf gülümsedi. "Sağ ol."

Colette, "İyi olacak mısın?" diye sordu.

Alix artık kendinden o kadar emin değildi. "Bilmiyorum," dedi. "Aynı soruyu önümüzdeki hafta tekrar sor."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

24

ALIX TOWNSEND

Alix kendini berbat hissederek güne uyandı, vücudu kaşınıyordu, hasta gibiydi. Dirseğinin iç kısmını kaşırken yatakta doğrulup başucundaki lambayı açtı. Alarm on dakika sonra çalacaktı, bu yüzden kaçınılmaz sonuçla karşılaşmasını ertelemesinin manası yoktu. Lambayı açar açmaz şüphelerinin doğru olduğunu anladı.

Kurdeşen dökmüştü.

Her tarafında koca koca kurdeşenler çıkmıştı. Hiç kimsenin ona sebebini söylemesine gerek yoktu. Lanet olası düğünün stresi bunlara sebep olmuştu. Hiçbir şey işe yaramamıştı. Sigarada aradığını bulamamıştı. Jordan'la ilgili sorunu görmezden gelmesi veya Jacqueline ile Susan arasındaki konuşmayı duymamış gibi yapması da dertlerine çare olma-

mıştı. Aslında aklına hiçbir çözüm gelmiyordu. Tek bir şey hariç...

İşte geçirdiği on sekiz ay boyunca bir kez olsun hastalık yüzünden izin kullanmamıştı. Şimdi kolları şişmiş, yüzü kızarıp kabarmış halde bile izin almayı istemiyordu. Kafeye gitmemesi, özellikle de böyle son dakikada gidemeyeceğini haber vermesi herkesin işini zorlaştıracaktı. Telefonu açıp durumu anlattıktan sonra alerji haplarını yutup yatağa girdi.

Neyse ki ilaçlar uykusunu getirdi, uyandığında kendini biraz daha iyi hissetti. Duş aldı, vücuduna kalamine losyonu sürdü, üzerine bol bir kot pantolonla eski bir tişört geçirdi. Sonra da Blossom Sokağı'na giden bir otobüse bindi. Ama Fransız Kafesi'ne uğramadı. Onun yerine Jordan'ı bulacağı Methodist Kilisesi'ne yürüdü.

İçeri girdiğinde Jordan ofisinde telefonla konuşuyordu. Onu görünce Jordan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Alix onu gördüğüne şaşırdığından mı, yoksa görünüşünden dolayı şoka uğradığından mı böyle tepki verdiğini anlayamadı. Yüzünde kırmızı kabarıklıklar çıkmıştı, boğazında ve kollarında pembe losyonun izleri vardı. Çok çok sevimli olmuştu.

Jordan hemen telefonu kapattı. Alix, Jordan'ın masasının karşısındaki sandalyeye oturup rahatladı. Kurdeşen dökmüş biri ne kadar rahat olabilirse o kadar rahattı. Öne doğru eğildi, gerekenden fazla hareket etmemeye çalıştı.

"Alix, burada ne arıyorsun?" Jordan, Alix daha cevap veremeden kaygıyla, "İyi misin?" diye sordu.

Alix, "İyi gibi *görünüyor* muyum?" diye ters bir cevap

verdi. "Kurdeşen döktüm," dedi.

Jordan aniden telaşa kapıldı. "Doktora gittin mi?"

Alix geçmişte yaşadığı benzer durumlarda doktorların sadece semptomları sayabileceğini öğrenmişti. "Doktorların yapabileceği bir şey yok." Vücudunu kaşımamak için elinden geleni yaptı. Kararlı tavrıyla durdu.

Jordan nazikçe, "Stresten mi?" diye sordu.

Alix neredeyse uçurum kenarına geldiğini söylememek için büyük çaba sarf etti ama çok da başarılı olamadı. Aksi bir sesle, "Ona benzer bir şey işte," dedi.

"Rahatlamalısın." Dalgın dalgın telefonun yanında duran kahvesine uzandı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Aslında var."

Cevabı Jordan'ı şaşırtmış olmalıydı, çünkü Alix'e ani bir bakış attı. "Söyle yapayım."

Alix'in beklediği an gelmişti. "Büyük, şatafatlı düğünü iptal et," diye ricada bulundu. "Haydi, gidip sadece evlenelim. Kaçmış olmayacağız, aynı zamanda onca yabancıyı da karşımızda görmeyeceğiz. Sadece arkadaşlarımız ve ailemiz yanımızda olsun yeter. Bunu yapabilir miyiz, Jordan? Bu saçmalığa bir son verip bize özgü, sade bir düğün yapabilir miyiz?" Doğrudan gözlerinin içine bakarak, "Ne olur?" diye ekledi.

Jordan kaşlarını çattı. "Düğünü iptal mi etmek istiyorsun?"

"Büyük, şatafatlı gösteriyi kaldırıp yerine küçük, *sade* olanı yapalım diyorum." Kaşıntıları görmezden gelinemeye-

cek kadar ciddiydi. Elini atıp kotunun üzerinden bacağını sertçe kaşıdı.

Nişanlısının omuzları yalnızca hayal kırıklığı olarak tarif edilebilecek bir duyguyla çöktü. "Alix, bu konuşmayı yapmıştık, hatırlamıyor musun? Her şeyi son anda değiştiremeyiz. Hem çok zor olur hem de çoğu kişinin duyguları incinir."

Alix, "Son dakika olduğunu ben *bilmiyor* muyum?" diye haykırdı. Mayısın biriydi, düğüne daha dört hafta vardı. Geri adım atmanın ne anlama geldiğini Alix çok iyi biliyordu. Davetiyeler yollanmıştı, insanlar hediyeler göndermeye başlamıştı. Alix onları henüz görmemişti ama Jordan, ailesinin evinde gittikçe büyüyen paket yığınından bahsetmişti.

Jordan, "Gerildiğini biliyorum," diyerek konuşmaya başladı.

Alix kollarını açarak, "Bana bir *bak*," diye haykırdı, ama ceketi Jordan'ın durumun ciddiyetini görmesine engel oluyordu. "Baştan ayağa kadar kurdeşen döktüm. Az önce kızacağını düşündüğüm için bir şeyi de söylemedim."

Jordan kaşlarını çatarak, "Başka bir şey de mi var? Nedir o?" diye sordu.

"Sigaraya başladım."

Jordan'ın gözleri irileşti ama dilini tuttu. "Bir faydası oldu mu?"

Jordan'ın bakması için Alix yine kollarını ileri uzattı; ceketinin kollarını yukarı sıyırınca kırmızı kabarıklıklar ve pembe losyonun izleri ortaya çıktı. "Sen söyle."

Jordan başını salladı. "Belli ki olmamış."

"Sigara paketini bu sabah attım, sanırım çok da iyi bir karar vermedim." Yine de Alix fırsatını bulmuşken tekrar sigarayı bırakabileceğini fark etti. Bu kadar zamlanmışken buna gücü yetmezdi zaten.

Jordan, "Alix, her şey yoluna girecek," diye söylendi. "Düğün iyi geçecek, sana söz veriyorum."

Ne yazık ki Alix tam aksine inanıyordu. Ama sorun sadece düğün değil, herkesin kontrolü ondan almasıydı. Ayrıca evleneceği adam da bir başka sorundu. Onu dinlememişti. Onu kendinden uzaklaştırmaya, isteklerini ertelemeye, kaygılarını görmezden gelmeye devam etmişti. Alix onu ne kadar çok sevse, ne kadar çok hayatının bir parçası olmayı istese de, onunla evlenmenin bir hata olacağını anlamaya başlıyordu.

"Bu düğün artık bizim olmaktan çıktı. Zaten hiç olmamıştı. Annenle Jacqueline düğünü bir... bir sirke çevirdi. İyi niyetli olduklarını biliyorum, gösterdikleri çabaya da minnettarım, gerçekten." Kendini kapana kısılmış gibi hissettiğini açıklamak istercesine omuz silkti. "Her şeyin iyi olacağına inanmak için kendimi zorladım. Bunu senin, ailen ve Jacqueline ile Reese için istedim. Ama şu halde bu düğünün bir parçası olamam. Yapamam."

"Düşündüğüm şeyi kastediyor olamazsın!"

Alix'in boğazı düğümledi, yaşla dolan gözleri yandı. Acıyla yutkundu. Tekrar ağzını açtığında sesi boğuk ve kısık çıktı. "Başkalarını mutlu etmek senin için çok önemli, Jor-

dan."

"Yanılıyorsun."

"Hayır, ne yazık ki yanılmıyorum." Üzgünce başını eğip ellerine baktı, elmas yüzüğü parmağından çıkardı. Bir süreliğine avucunu kapattı; ona biraz daha tutunmayı istiyordu.

Jordan, "Ciddi olamazsın," dedi, sesi kahkaha atacakmış, bunların hepsinin koca bir şaka olduğunu düşünür gibi çıkmıştı.

Alix elmas yüzüğü Jordan'ın masasının köşesine bıraktı.

"Alix, beni dinle. Her gelin düğün öncesi gerilir. Bu çok normal."

"Kurdeşenler normal değil, Jordan..." Derin bir nefes aldı. "Bu dünyada en çok istediğim şey senin eşin olmak, ama olmadığım birine dönüşemem. Beni görmezden gelen, başkalarının isteklerini dinleyen biriyle evlenemem."

Jordan kaşlarını çatarak yüzüğe baktı. "Gerçekten de vaz mı geçiyorsun?"

Alix'in boğazı yine düğümlendi; konuşamadı, sadece başını salladı.

"Bu kadar mı?"

Tekrar başını salladı.

Jordan ayağa kalktı, öne doğru eğildi, ellerini masasının kenarına koydu. "Pekâlâ. Vazgeçmek istiyorsun. Çok güzel. Peki, bunu insanlara nasıl söyleyeceğim?"

Jordan bir tek bunu, başka insanların ne düşündüğünü mü önemsiyordu? Alix ona gereken cevabı verecekti ama boğazındaki ağrı konuşmasını imkânsız kılıyordu. Dışarı çık-

mak için arkasını döndüğünde Jordan elini uzattı. "Yapma," dedi. "Bunu konuşmalıyız."

Alix, "Söylenecek başka şey yok," diye fısıldadı, Jordan'ın masasının üzerindeki yüzüğe uzanışını izledi. Jordan yüzüğü başparmağıyla işaretparmağının arasında tuttu, yanlış giden şeyi açıklayabilecekmiş gibi umutsuzca elmasa baktı.

Alix, "Annen başından beri benden hoşlanmadı," dedi. Susan'ın onun hakkında düşündüklerini bildiğini anlamasını istiyordu. "Senin için doğru kişi ben değilim. Hiç olmadım, aksine inanarak da aptallık ettim."

Jordan'ın ağzı açık kaldı.

Alix, "*Sen* fark etmemiş olabilirsin, ama ailen fark etti," diyerek sözlerine devam etti. "Çok da kiliseye uygun biri değilim."

Jordan kekeleye kekeleye, "Bu... bu saçmalık," dedi.

Alix değişeceğini, geçmişini silip atacağını ve papazın eşini oynayacağını düşündüğü için asıl onun saçmalıklara kapıldığını hissediyordu. "Özür dilerim. Keşke... keşke senin ve diğer herkesin olmamı istediği gibi bir kadın olabilseydim. Çabaladım ama olmadı, olmayacak da."

"Ciddisin o zaman, öyle mi? Sadece düğünü değil, evliliğimizi de iptal ediyorsun?"

Bu, Jordan'ın düğünle ilgi fikrini değiştirmek ve kendi istediği gibi yapılmasını kabul ettirmek için başvurduğu bir oyun veya şov değildi. Onunla *evlenemezdi*. Aşkının, duygularına gölge düşürmesine, kafasını karıştırmasına müsaade etmişti. Kollarındaki deriyi tırnaklarıyla kazırken Jordan'ın

onu dinlemediğini fark etmişti. Jordan, korkularını dindirdiğini *düşünmüş*, varsaymıştı. Alix de ona inanmak istediği için Jordan'ın verdiği güvenin bir süreliğine onu yatıştırmasına izin vermişti.

Jordan, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Ellerini iki yana açtı, sonra da kollarını aşağı saldı.

Alix başını iki yana salladı, ellerini tekrar derisini kazımaya başlayacağından korktuğu için ceplerine soktu. "Annen ne yapılması gerektiğini bilir," dedi.

Jordan'ın dudakları dümdüz oldu. Alix, Jordan'ın annesiyle yüzleşme düşüncesinin canını sıktığını anladı.

"Düğünü iptal etmenin çok da büyük bir sorun olacağını sanmıyorum. Endişelenmene gerek yok. Ailen her şeyi halleder." Bu sözleri de söyledikten sonra çıktı.

Jordan peşinden gelmedi.

Alix otobüse binip uzun bir süre içine düştüğü acınası durumda kaybolmuş olarak yol aldı. Farkına bile varmadan başka bir otobüse aktarma yaptı, Sea-Tac Havaalanı'na doğru gitti, sonra da Jordan'ın babaannesi Sarah Turner'ın yaşadığı Star Lake'e doğru yürüdü. Düğünü iptal edildikten sonra onu bir daha görüp görmeyeceğinden emin değildi. Sarah'a vermeyi istediği şalı bitirmişti. Ne yazık ki yanında değildi.

Yolla gölün etrafındaki yerleşim yeri arasında epey mesafe vardı ama yorulmak Alix'e iyi geldi.

Evi, Noel'deki ziyaretinden, Jordan'la ocakta birlikte geldikleri günden hatırladı. Eve giden tozlu yolda yürüdü. Sarah Turner'ın bahçesinde çalıştığını gördü. Yaşlı kadının

elinde büyük bir sulama kabı, üzerinde tulum, ayaklarında da lastik çizmeler vardı; beyaz, gür saçlarını kırmızı mavi bir bandanayla ensesinde bağlamıştı. Alix'i görünce doğruldu.

Alix, "Merhaba, büyükanne," dedi. Papaz Turner'ın annesine büyükanne diye hitap etmesinin doğru olmadığını biliyordu, çünkü artık o ailenin bir parçası değildi.

"Alix? Sen misin?"

Alix başını salladı.

"Jordan nerede?"

Alix omuz silkti. "İşte sanırım."

Sarah sulama kabını yere bıraktı, musluğu kapatmak için ağır adımlarla eve doğru yürüdü. "İçeri gel, birer buzlu çay içelim. Gelmene çok sevindim." Sıcak karşılaması Alix'in gözlerine yaşlar dolmasına sebep olacaktı.

Alix hiç konuşmadan peşinden gitti.

Sarah çizmelerini çıkarıp arka taraftaki basamaklara dizerken, "Ben de bahçeyi sulayıp orman güllerini buduyordum," dedi. "Bu sene çok daha güzel açtılar. Fark ettin mi?"

Alix onu neredeyse hiç duymadı. Elleri ceplerinde, girişte durdu; bir şey söylemesi, bir açıklama yapması gerektiğini biliyordu. Lafı ağzında gevelerken, "Buraya gelmemeliydim," dedi.

Sarah babaanne hemen, "Saçmalama," dedi. Ciddi olduğunu gösterircesine mutfak dolabından iki su bardağı çıkardı.

Alix içeri adım attı; meşe masanın, tertemiz yerin, şifalı bitkilerle dolu kavanozların, elde işlenmiş perdelerin ve örgü

kilimin yarattığı sade güzelliğin içinde nefes aldı. Bu evi ve Jordan'ın babaannesini seviyordu. Tam da korktuğu gibi ağlamaya başladı.

Burnunu çeke çeke ağlarken ceketinin koluyla burnunu sildi. "Senin için... şal ördüğümü söylemek istiyordum." Bir şekilde kelimeleri ağzından çıkarmayı başarmıştı ama söylediklerinin anlaşılabilir olup olmadığından emin değildi.

Jordan'ın babaannesi dönüp gözlerini kısarak ona baktı. "Gözlüğümü nereye koydum?" Masanın üzerindeki eşyaları karıştırmaya başladı. "Onları takınca kulaklarım daha iyi duyuyor."

Alix berbat bir durumda olmasına rağmen gülümsedi. Gözlüğün tezgâhın üstünde olduğunu gördü, oraya doğru yürüdü, gözlükleri alıp yaşlı kadına verdi. Sarah gözlüğünü taktıktan sonra Alix'e bakıpkaşlarını çattı.

Alix tekrar burnunu sildi. "Seni bir daha görüp görmeyeceğimi bilmiyordum," dedi. "Sana teşekkür etmeye ve... seninle vedalaşmaya geldim."

"Vedalaşmak mı?" Jordan'la evlen..." Sarah aniden susup gözlerini kıstı.

Alix hiç kimseyi suçlamadan ve çok derine inmeden. "Düğün olmayacak," dedi. Sarah ayrıntıları kısa süre sonra başkalarından duyacaktı zaten.

Yaşlı kadın mutfaktaki sandalyelerden birini çekip oturdu, iç çekti. "Düğün iptal demek. Çok yazık oldu. Seni seviyorum, Alix. Sen tam da bu ailenin ihtiyaç duyduğu kişisin."

Alix bunun doğru olmasını çok ama çok isterdi.

"Bir grup kendini beğenmişi boş ver."

"Büyükanne!"

Sarah Turner buzlu çayını yudumladı, Alix'in elini okşadı.

"Başka... başka nereye gideceğimi bilmiyordum." Alix o anda bile onu yaşlı kadının yanına neyin çektiğini anlamıyordu. Ona şaldan bahsetmek elindeki tek bahaneydi.

Sarah Babaanne, "Doğru yere geldin," dedi.

Alix hıçkırıklara boğuldu. "Gitmeliyim." Zırlayarak Sarah'ın canını sıkamazdı. Ayrıca oturup havadan sudan konuşacak durumda da değildi.

Sarah, "Sana Jordan'ın dedesiyle yaşadıklarımızdan bahsetmiş miydim?" diye sordu. "Evlenmeden önce olanlardan?"

"Hayır."

Sarah babaanne ona bir paket peçete uzattı.

"Turner ailesi onun için doğru kişi olmadığımı düşünüyordu."

Alix buna inanmakta güçlük çekti.

"Bildiğin gibi kadınların evin dışında çalışmasının çok nadir görüldüğü bir zamanda işe girmiştim. Turner ailesi o zaman da kilisenin bir parçasıydı ve böyle bir şeyi onaylamıyordu."

Alix, "Ama evlenmişsiniz," dedi, gözlerini peçeteyle sildi. Zayıflığını göstermekten nefret ediyordu.

"Evet, evlendik; çünkü Lawrence ailesinin karşısına di-

kilerek beni sevdiğini söyledi. Anne babasıyla açık şekilde konuştuğunu hatırlıyorum. Onların iznini alma yaşını çoktan geçtiğini, onun yerine karar verme vaktinin çoktan geride kaldığını söyledi. Ailelerine katacağım lütfu göremiyorlarsa gözlerini açmaları gerektiğini söyledi."

Sarah Babaanne, Alix'e yardımcı olduğunu sanıyor, ama sözlerinin ne kadar büyük acılara yol açtığını fark etmiyordu. Jordan aynı şeyi Alix için hayatta yapmazdı. Aslında düğünden vazgeçilmesine sevinmiş gibiydi. Onu en çok annesiyle yüzleşmek ve her şeyin iptal edildiğini söylemek korkutuyordu. Alix, Jordan'ı seviyor, ama artık birbirleri için doğru insan olmadıklarını çok net görebiliyordu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

25

"Örgüyü seven insanlar neden 1.200 ilmekten oluşan tek bir sıradan şikâyetçi olup da, 60 ilmekten oluşan 20 sıradan şikâyetçi olmaz?"

Candace Eisner Strick

LYDIA GOETZ

Artık Margaret'e ben göz kulak oluyor, bunun gerçekten de büyük bir değişim olduğunu biliyordum. Gençlik yıllarımdan bu yana üzerine titrenen, hassas, hasta kişi bendim; bunun sonucunda da başkalarının bana bakmasını beklemek gibi sorun yaratıcı bir alışkanlık edinmiştim. Hayatım en sonunda benim ihtiyaçlarımın, isteklerimin etrafında dönmekten çıkana, yani üç yıl önce tuhafiyemi açana kadar da bu durum değişmemişti.

Kendi işimi yürütmekten, insanlarla iletişimde bulunmaktan ve kararlar vermekten çok değerli dersler aldım.

Bunların yanı sıra ailemde de büyük sorumluluklar yüklendim. Ablamın koruyucusu oldum, bunu da annemin karşılaştığı zorlukları ona elimden geldiğince hissettirmeyerek bir kez daha gösterdim. Margaret'in Julia'ya ve kendine bakarken ilgilenmesi gereken çok şey vardı zaten.

Ablam yaşananlar yüzünden son zamanlarda işte çok vakit geçiremedi. Ne zaman ihtiyaç duyarsa gitmesine izin verdim ama benim için kolay olmadı. Bazı günler öğle molası bile veremedim. Akşam olana kadar içeriye müşteri ardına müşteri geldi. Neyse ki yaptığım işi seviyordum. Hâlâ da seviyorum.

Mayıs ayının başlarına denk gelen çarşamba sabahı alışılmışın dışındaydı, çünkü Margaret hiç ağzını açmıyordu. Ablam sorulsun veya sorulmasın, fikirlerini hemen paylaşırdı. Aklımda biriken sorular dile gelmeyi bekliyordu. Julia'nın suç mağdurları için kurulan bir destek grubuna katıldığını biliyordum, onu da Hailey'den öğrenmiştim.

Başta bu son gelişmeyi bana ablamın anlatmamasına sinir olmuştum. Ama lafını sakınmasa ve özellikle başkalarının yaptıklarından bahsetmeyi sevse de, Margaret kendi hayatı ve ilişkileri söz konusu olunca içe kapanabiliyordu. Önünde sonunda Julia'nın katıldığı gruptan bahsedeceğini tahmin etmiş, en azından öyle olacağını ummuştum.

Margaret aklımı okumuşçasına dükkândaki malların envanterini çıkarırken yanıma geldi. Önünde durduğum özel yün ip, en çok sevdiğim markanın ürünüydü ve çok güzel bir şekilde keçeleşiyordu. Geldiği gibi satılıyorlardı. İşin cas

alıcı kısmı doğru renkleri seçmekti; yüzlerce seçeneğin arasından yeni tonlar getirerek denemelerde bulunuyordum.

Margaret kararlı bir sesle, "Bugün öğleden sonra burada olamayacağım," dedi. "Sorun olmaz, değil mi?"

"Şal kursu var," dedim. Dükkâna uğrayacak müşterilerle ilgilenmesi için ablama güveniyordum.

"Evet, biliyorum, ama bu çok önemli." Sesindeki savunmacı tavrı duydum.

Ablama daha ne kadar böyle devam edeceğini sormamak için dilimin ucuna gelen kelimeleri yuttum. Ders sırasında müşterilerin yanında koşuşturmaya can atmasam da, "Çaresine bakarım," dedim.

Margaret'in herhangi bir açıklama yapmayı istememesi beni endişelendirdi. Bir ara özel dedektif tutmaktan bahsetmişti, bunu yapmışsa da benim haberim yoktu. Matt'in onu inadından vazgeçirmesini umdum, bunun için enişteme güvendim.

Bitmek bilmez sessizliğin ardından Margaret kelimeler kullanmadan sorduğum soruyu yanıtladı. "Julia saat üçte, zanlıyı teşhis etmek için karakola gidecek."

"Polis adamı yakaladı mı?" Margaret bana bunları daha önce söylemeliydi.

Ablam lafı ağzında geveleyerek, "Dedektif Johnson o olduğunu düşünüyor," dedi. "Julia'nın adamı doğru düzgün teşhis edebilmesi için başka şüphelilerle yan yana dizecekler."

O anda yeğenim için endişelenmeye başladım, saldır-

ganla tekrar karşılaştığında nasıl bir tepki vereceğini kestiremedim. "Julia ne diyor bu duruma?"

Margaret kolay kolay duygularını açığa vuran biri değildi, yine de gergin olduğunu görebiliyordum. "Matt'le birlikte sabahleyin onunla konuştuk. *Şüphelinin...*" kelimeyi tiksintiyle telaffuz etti, "tekrar canını yakamayacağını söyledik. Adam çoktan demir parmaklıkların ardına atıldı."

Ablama adamın teşhis edilmesinin illa hapse tıkılacağı anlamına gelmediğini söylemedim. Elbette sistemin işleyişiyle ilgili bildiğim her şeyi *Law & Order* dizisinden öğrenmiştim. Julia'nın şüphelinin kimliğini doğrulayabilmesinin çok büyük bir önemi olduğunu fark ettim. Ancak ve ancak o olursa şüpheli suçlanacaktı.

Margaret, "Julia saldırıdan beri ilk defa bu kadar iyi durumda," diyerek konuşmaya devam etti. "Matt ile ben de onunla birlikte gideceğiz."

Ablamla eniştemin yeğenimin yanında olmasına sevinirken, "Benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordum. Margaret'e bu zorlu günleri atlatabilmesinde yardımcı olmak istiyordum ama ona ihtiyaç duyduğu kadar izin vermenin dışında bir şey yapamamaktan dolayı kendimi çaresiz hissettim.

Margaret başını iki yana salladı. Soğuk bir tavırla, "Bu kadar anlayışlı olmanı takdir ediyorum," dedi.

Az önce ne kadar rahatsız olduğumu ona belli etmedim. Yaptıklarımın farkına daha çok varmasını isterdim ama kendisine bile çok vakit ayıramadığını tahmin ettim. Çabalarımı

az da olsa görmesi, teşekkür etmesi bana yeterdi. "Arayıp bana da neler olduğunu söyle, tamam mı?"

Margaret başını salladı. "Karakoldan ararım."

Kursiyerler gelmeye başladığında Margaret çoktan ayrılmıştı. Alix gelmedi, bu da beni şaşırttı. Daha önce dersleri kaçırdığını fark etmemiştim. Bize katılmayacak olmasına üzüldüm: varlığıyla örgü derslerini hep daha canlı kılıyordu.

Colette, "Geçen haftadan beri Alix'le konuşmadım," dedi.

Susannah, "Ben de," dedi. "Ama son buluşmamızda şalını bitirmek üzereydi."

Ben de hatırladım. Aslında Alix başka bir model için, çanta örmek için, yeni bir ip almıştı. Elindeki işi bitirmiş olmasına rağmen kursa gelmemesi Alix'e göre bir davranış değildi. Sanırım düğün planlarıyla meşguldü.

Susannah masaya oturup örgüsünü çıkarırken, "Bazı insanların telle örgü ördüğüyle ilgili bir haber okudum," dedi. Bu arada ağır bir başlangıç yapmasına rağmen, şal konusunda iyi ilerleme kaydetmişti.

Ben de bahsettiği tel örgü işini duymuştum. Esprili bir havayla, "Galiba bazı insanlar örgüsüz yapamıyor," dedim. "Durumu elverişsiz bazı örgücüler muhtemelen tuhafiyesiz bir yere tıkılmış, bu yüzden de kocalarının alet çantasına dalmıştır."

Colette beklediğim kadar gülmedi.

"Ama gerçekten de altın tellerle yapılmış çok güzel mücevherler gördüm," dedim.

"Ciddi misin?" diyen Colette en sonunda başını örgüsünden kaldırdı. Onun şalı da iyi gidiyordu ama öyle çok da hızlı ilerlemiyordu. Şimdiye kadar bitirmeye çalışacağını ummuştum. Gelecek hafta son dersimizi yapacaktık ve o daha şalın yarısına bile gelmemişti.

Colette bir süre sonra, "Son birkaç gündür Alix'ten haber aldınız mı?" diye sordu.

Alix'ten ilk başta bahsettiğimde huzursuzlandığını sezmiştim ama şimdi birden endişeye kapıldı.

Yavaşça, "Şimdi düşününce fark ettim de, onu bir süredir hiç görmedim," dedim. Alix genelde haftada iki üç kez yanıma uğrardı. Çok uzun zaman önce benim için bir müşteriden fazlası olmuştu; arkadaştık.

Arkadaş. O anda aklıma bir şey geldi. Bunu neden daha önce düşünmediğimi merak ederken heyecanla, "Ne yapmalıyız, biliyor musunuz?" dedim. "Alix için bekârlığa veda partisi düzenlemeliyiz."

Colette, "Harika fikir," dedi. "Sadece bizler oluruz, örgücü arkadaşları."

Susannah, "Gelecek hafta çarşambaya ne dersiniz?" diyerek öneride bulundu. "Birlikte son dersimiz olacak."

Başımı salladım. "Harika olur. Ona sürpriz yaparız."

Herkes hevesle planımı kabul etti. Örgüyle ilgili hediyeleri; desen kitaplarını, sevdiğini bildiğimiz renklerdeki ipleri, dükkânda harcayabileceği bir hediye çeki hazırlamayı konuştuk.

Susannah, "Fransız Kafesi'nden pasta da yaptırırız,"

dedi. "Hatta Alix farkında olmadan kendi pastasını süsler."

Son zamanlarda düğün pastasıyla ilgili yaşadığı sorunları bildiğimizden bunun komik olacağını düşündük. Alix ip almak için dükkâna geldiğinde bu derdinden bahsetmişti. Jacqueline ile Susan'ın onun adına kararlar almasından sıkılmış gibiydi. Alix'e destek vermek istemiştim ama huzursuzluk çıkmasın diye ne ona ne de Jacqueline bir şey söyledim.

"Ona parti düzenlemeyi planlayan başka kişiler var mı?" diye sordum, başkalarının da olacağından emindim.

Colette, "Tammie Lee Donovan," dedi. "Alix, Go Figure'de geçenlerde spor yaparken bundan bahsetmişti.

Haklıydı. Alix, Jacqueline'in geliniyle çok iyi arkadaştı. Bunu düşününce Jacqueline'in de öyle bir partiden bahsettiğini hatırladım. Tammie Lee, kocasıyla birlikte kalıcı üyesi oldukları kulüpteki tüm arkadaşlarını partiye davet etmişti.

Colette, "Alix çok da hevesli değildi," diye ekledi.

"Kulübe sık sık giden kadınların çoğunu tanımıyor sanırım," dedim. "Herhalde endişeye kapılmıştır."

Colette onu anlıyormuşçasına yüzünü ekşitti. "Aynen. Alışık olmadığı bir ortama girmekten çekiniyordu."

Susannah, " Düğünden önceki hafta Methodist Kilisesi'nde hanımlar arasında bir buluşma düzenlenecekmiş," dedi.

"İyiymiş," dedim.

Colette, "Hiç Alix'e göre bir şey değil," dedi.

Susannah, "O buluşmadan dolayı da rahatsız mı?" diye sordu.

Colette tereddüt etti. "Hem de nasıl. İnsanların onun için böyle bir şey yapmasına şaşırmış gibiydi. Sanırım birilerinin adını unutmaktan korkuyordu."

Bu kolayca kendimle özdeşleştirebileceğim bir sorundu. Dükkânıma birçok insan geliyordu ve büyük çaba sarf etsem de bazen adlarını unutabiliyordum. Özellikle Bir Yumak Mutluluk'a birkaç kez gelenlere adıyla hitap edememek utanç vericiydi.

Colette, "Alix dersleri kaçırmazdı," dedi. "Zaten geçen haftadan beri görüşemedik. Telefonuna bakmıyor, bugün de işe gelmemiş."

Endişelenmeye, hatta biraz da korkmaya başlıyordum.

Kapının üzerindeki küçük çan çaldı, Jacqueline Donovan içeri girdi. Hep birlikte toplandığımız arka tarafa doğru kararlı adımlarla ilerledi. Hiç ama hiç o bildiğimiz Jacqueline'e benzemiyordu. Saçı darmadağındı, maskarası kenara akmıştı, paltosu kırış kırış olmuştu. Dış görünüş Jacqueline için önemliydi, onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Masaya göz ucuyla baktı, omuzları sarktı. "Ah, Hanımlar, ah!"

"Ne oldu?" diye sordum, ama aklıma bir şeyler geliyordu. Jacqueline, Alix'i arıyordu.

Sonraki sözleri endişelenmekte haksız olmadığımı gösterdi. "Alix'i en son ne zaman gördünüz?" diye sordu.

Hepimiz birbirimize baktık. Colette, "Ben geçen hafta gördüm," dedi. "Biz de şimdi ondan bahsediyorduk, nerede olduğunu merak ettik."

Jacqueline bana dönüp. "Ondan haber aldın mı?" diye sordu.

"Hayır... son zamanlarda almadım. Bir şey mi oldu?" Jacqueline'in evinden makyaj yapmadan, pahalı birkaç mücevher takmadan ve üzerine adam gibi ütülenmiş bir palto çekmeden dışarı adım atmasına sebep olduğuna göre gerçekten de çok kötü bir şey olmalıydı.

Jacqueline tereddüt etti, ardından başını iki yana salladı. Bana ancak, "Henüz bilmiyorum," dedi. İnatla ağzını sıkı tuttu. Alix'le konuşma fırsatını yakalayacak biri varsa o da Jacqueline'di; çünkü Alix Donovon'ların konukevinde kalıyordu. Jacqueline'in sadece iki adım yürüyüp kapısını çalması yeterdi. Bu da Alix'in eve gitmediğini gösteriyordu. Yani ortada büyük bir sorun vardı.

Jacqueline telaşla, "Onu görürsen beni aramasını söyleyeceğine *söz* ver," dedi.

"Elbette." Bu sözümü tutmakta zorlanmayacaktım. Ne olduğunu bilmesem de gerçekten çok endişeliydim.

Jacqueline dükkândan ayrıldı, kapı kapanır kapanmaz üçümüz kaygılı gözlerle birbirimize baktık.

Susannah, "Artık *gerçekten* sorunun ne olduğunu merak ediyorum," diye söylendi, şişindeki ilmekleri saymak için durdu.

Colette, "Belki de bekârlığa veda partisi düzenlemek iyi bir fikir değildir," dedi.

Ben ona cevap veremeden telefon çaldı. Arayan kişinin Margaret veya Alix olmasını umarak tezgâha koştum. Mar-

garet'ti.

"Nasıl gitti?" diye sordum.

Ablam, "Adı Danny Chesterfield'mış," dedi.

Adamın adı azılı bir suçluyu değil de örnek bir vatandaşı, kibar birini çağrıştırıyordu.

Yavaşça, "Danny Chesterfield," diye tekrarladım. "Julia onu tanıdı mı?"

Margaret sesindeki gururlu havayla, "Hem de hemen," dedi. "Adamlar birer birer sorgu odasına adım atarken Julia elimi tuttu."

Keşke yanında olup Julia'ya destek olabilseydim.

Margaret aşağılayıcı bir tonla konuşmaya başladı. "Daha tüm adamlar yüzünü dönmeden Julia saldırganın numarasını söyledi. Hem tahmin et ne oldu? Adam ilk iş olarak avukat tutmayı istedi."

Elbette hemen avukat tutacaktı.

"Dedektif Johnson'un söylediğine göre adam belli arabaları hedef alan bir araba hırsızlığı çetesinin üyesiymiş. Yıllar boyu karıştığı işlere bakılırsa paçayı kolay kurtaramayacakmış."

"İyi." Ablam gibi ben de bu suçlunun demir parmaklıkların ardına atılmasını istiyordum ve bu ne kadar erken gerçekleşirse o kadar iyi olurdu.

Ablam bana, "Şimdiden Julia'da bir farklılık olduğunu görebiliyorum," dedi. Margaret'in sesi haftalardır ilk kez tasasız çıkıyordu.

"Julia şimdi nerede?" diye sordum, onunla bir dakika

da olsa konuşmak istiyordum. Suçluyla yüzleşmesi hiç de kolay bir şey değildi. Adam onu tek taraflı camdan görememiş bile olsa, Julia *onu* görmüştü, büyük ihtimalle bir kez daha o korkuyu ve çaresizliği hissetmişti. Gösterdiği cesaretten dolayı onunla gurur duyuyor, bunu da bilmesini istiyordum.

Margaret büyük bir sevinçle, "Bir arkadaşının evine gitti," dedi.

Ablamın sesindeki gurur havasının nedenini merak ettim ama sonradan neler olduğunu anladım. Julia o soygundan bu yana arabanın direksiyonuna geçmeyi hiç istememişti."

Tek nefeste, "Julia araba mı sürdü," dedim.

Margaret çok nadir olmasına rağmen o anda kahkaha attı. "Evet. Tek başına arabaya binip gitti."

"Aa, Margaret, bu çok güzel bir haber!"

Margaret ciddi bir tonla, "Bitti," dedi. "En sonunda bu kâbus sona erdi."

Ablamın haklı çıkması için dua ettim.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

26

COLETTE BLAKE

Susannah'ın doktorla randevusu olduğu için çiçekçiyi cuma sabahı Colette açtı. Arka sokağa açılan kapıya yaklaşırken birinin çömelerek sigara tüttürdüğünü gördü. Öne yığılmış, kim olduğu belirsiz kişiden sigara dumanları yükseliyordu.

"Alix?" Colette'in içine su serpildi "Sen misin?"

Alix Townsend yavaş yavaş ayağa kalktı, sigarayı yere atıp ayakkabısıyla ezdi. Colette'in aklında yüzlerce soru vardı. Herkes Alix'ten bahsediyor, ama hiç kimse son dört gündür nerede olduğunu bilmiyordu.

Colette kapıyı açarken, "Sokakta ne arıyorsun?" diye sordu.

Alix aksi bir tavırla, "Seninle konuşmalıyım," diyerek

dükkânın arka kapısından içeri giren Colette'i takip etti.

Colette, Alix'in kabalığını mazur görüp, "Seni görmek çok güzel," dedi. Işıkları yaktı, alarmı kapatmak için şifreyi girdi. Dükkânın ön tarafına yürüdü. KAPALI yazısının diğer yüzünü çevirdi. Susannah kapıyı ardına kadar açmayı seviyor, bunu müşterilerin içeri gelip göz atmasına yönelik bir davetiye olarak görüyordu. "Açık kapı politikası" başarılı olmuş, en az kaldırımı süsleyen taze çiçek buketleri kadar ilgi çekmişti.

Colette kapıyı açık bıraktı, işlerini Alix'le konuşması bittikten sonra halledecekti. Yoğun bir gün geçirecekti. İşten sonra akşam yemeğinde Christian'a ve Christian'ın büyük teyzesine eşlik edecekti. Kabul etmeyi istemese de akşamın gelmesini dört gözle bekliyordu. Christian'ı görmeyeli bir aydan fazla olmuştu ve olan biten her şeye rağmen onunla karşılaşmayı çok istiyordu.

Colette, "Neler oldu? Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu, ama asıl Alix'in birkaç gündür nerede olduğunu ve neden gittiğini bilmek istiyordu. Arkadaşı bir haftadır uyumamışa benziyordu. Gözlerinin altındaki morluklar acı çektiğini, bitkin düştüğünü gösteriyordu.

Alix aniden, "Düğün çiçeklerini iptal etmeye geldim." dedi.

Colette şaşkına döndü ama bunu göstermemek için elinden geleni yaptı. "Siparişleri mi değiştireceksin, yoksa hepsini birden iptal mi edeceksin?" diye sordu.

Alix'in gözleri donuklaştı. "İptal edeceğim."

Susannah buna çok üzülecekti. Düğün için büyük bir sipariş almış, dolayısıyla eline de büyük miktarda peşin para geçmişti. Belli bir kısmı elinde kalacak olsa da zarar edecekti.

Colette, "Gerçekten de düğünü iptal mi ettiniz?" diye sordu, buna inanmakta zorlanıyordu. Colette, Alix'in Jordan'ı ne kadar çok sevdiğini biliyor, aslında arkadaşına ve nişanlısıyla arasındaki güzel ilişkiye imreniyordu.

Alix sakince, "Geçen salı düğün resmen iptal edildi," dedi. Colette gözlerini ona dikti. Yaşananlar önemsizmiş gibi bir tavır takınsa da, Alix'in kalbi parçalanmış olmalıydı. Bu durum hafta boyunca onu kimsenin neden görmediğini de açıklıyordu ayrıca. Colette, Alix'in ceplerine sokarak gizlemeye çalıştığı ellerinin titrediğini fark etti.

Colette buruk bir tonla, "Belgeler arkada," dedi. Alix'i oraya, görülmeyecekleri yere doğru götürdü. Onunla baş başa kalır kalmaz tek çırpıda, "Ne *oldu?*" diye sordu.

Alix küçük bir sorunla karşı karşıyaymış gibi davranmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. "Jordan'la bunun en iyisi olduğuna karar verdik, o kadar."

"Ah, Alix, çok üzüldüm."

Alix, "Üzülme," diyerek Colette'in anlayışlı tavırlarına gerek olmadığını gösterdi. "İkimize bakan her kim olursa olsun birlikteliğimizin hata olduğunu anlayabilirdi."

Colette buna bir an olsun inanmadı.

Alix, "Aptalca bir hayale kapılmıştım," diyerek sözlerine devam etti. Colette kahve yaparken Alix bir tabureye

oturdu. Birkaç dakika sonra küçük ofisin içini iştah kabartan hoş kahve kokuları sardı.

Alix, "Papaz eşi olacak birine benzemiyorum," dedi. "Neyse ki bunu çok geç olmadan fark ettim."

Colette afalladı. "Ama..."

"Ortalıktan kaybolmayı istemiyordum."

"Neredeydin?"

Alix gözlerini parke kaplı yere çevirdi. "Birkaç gün işten izin aldım ve bir... aile dostunu görmeye gittim. Dün öğlen de taşınacak bir yer aradım. Birkaç işe de başvurdum."

"Peki neden?"

Alix tekrar başını kaldırdığında Colette gözlerindeki acıyı gördü, içi parçalandı. "Jordan'ın yaşadığı bu mahallede kalamam. Onu hemen hemen her gün görmek canımı yakar, yakacak, bunu biliyorum."

Bu konuda haklıydı. Colette, Fransız Kafesi'nde Jordan'la birkaç kez karşılaşmıştı. Ne kadar çaba sarf ederlerse etsinler, birbirlerinden kaçmaları imkânsızdı.

Alix, "Buralardan gitmem gerektiğini anladım," diyerek son noktayı koydu.

Colette ağlayacakmış gibi oldu. Alix *arkadaşıydı*, şimdiye kadar edindiği en iyi dostlardan biriydi ve onu kaybetme düşüncesine dayanamıyordu. Sakin olmaya, en azından öyle görünmeye çalışırken masanın kenarına yaslanıp ellerini arkasında bağladı. "Bebekten sadece sana ve Christian'ın büyük teyzesine bahsettim," dedi. "Peki bunu neden yaptım biliyor musun?"

Alix gözlerinin içine baktı, bir süre sonra omuz silkti. "Birlikte spora gittiğimiz için olabilir mi?"

Colette doğrudan, "Hayır," dedi. "Beni yargılamayacağını biliyordum. Aslında bunu bana sen söyledin ve haklıydın. Başka hiç kimseyle değil ama seninle konuşabildim. Beni dinledin. Bana değer verdin, kendimi suçlu ya da aptal gibi hissetmeme neden olmadın."

Alix başını ona doğru eğdi. "Teşekkürler," diye fısıldadı, sesi acıyla çatladı. "Bu sözlerin benim için çok değerli. Ama düğün iptal oldu. Jordan'la birkaç gün önce her şeyi bitirmeye karar verdik. Buraya yeni bir iş bulmadan ve başka bir yere taşınmadan önce işlerimi halletmeye geldim."

"Jacqueline'in bundan haberi var mı?"

"Daha konuşmadım."

"Nereye gideceğine karar verdin mi?"

"Hayır, ama dert değil. Çocukken karavanla gezenlerden daha çok yer değiştirmiştim."

Colette kendini gülümsemeye zorladı. Demek Alix kaçıp gidecekti. Zaten kendisi de kaçma amacıyla buralara gelmişti. Son birkaç ay içinde aslında kendisinden kaçtığını anlamıştı. Christian'dan veya geçmişinden değil, kendisinden.

Alix birkaç dakika sessizce durdu. "Susan, Jordan'a iyi bir eş olmayacağımı düşünüyordu. Bilge kadındır kendisi." Alix bunu şakayla karışık söyledi ama Colette gülmedi. "Bu konuya benden ve Jordan'dan daha mantıklı yaklaştığını kabul etmeliyim."

"Bence yanılıyorsun." Colette ellerini beline koydu, sinirlerinin bozulduğunu gizlemeye çalıştı. "İnsanları ne kadar *rahatlattığını* görmüyor musun?" diye sordu. Arkasına döndü, raftan iki kupa aldı. Kahve doldurup kupalardan birini Alix'e uzattı. "Jordan'a eş olacak en *mükemmel* kişi sensin ve şimdiye kadar bunu fark etmemişse, düşündüğüm gibi bir erkek değildir."

Elleriyle kupayı saran Alix'in gözlerine yaşlar doldu. "Çok iyi bir arkadaşsın."

"Jordan'ın mahalleden taşınmana izin vereceğini hiç sanmıyorum. Neye sahip olduğunu bilecek kadar akıllı bir adamdır umarım."

Alix kahvesini yanındaki çalışma masasına bıraktı, burnunu çekti. "Keşke bu sözlerin doğru olsaydı."

"Alix, burada mısın?"

Jordan'ın sesini duyunca Alix donup kaldı, tabureden kaydı. Fal taşı gibi açılan gözleriyle yardım dilercesine Colette'e baktı.

Jordan tekrar, "Alix!" dedi.

Alix cevap vermeyince Colette ofisten çıktı. "Alix burada." Alix'in hırpani hali Jordan'ınkiyle kıyaslanamazdı bile. Adam kıyafetleriyle yatmış olmalıydı, çünkü üzerindeki her şey kırık kırıştı. Günlerdir tıraş olmamıştı, saçı başı dağılmıştı.

Jordan küçük ofise girip kapının girişinde durdu. Alix kapana kısıldığını fark etti, Colette arkadaşının yüzüne panik dolu bir ifadenin yerleştiğini gördü.

Alix, "Burada olduğumu nereden öğrendin?" diye sordu, kendini savunmaya çalışırken sesi kızgın çıkıyordu.

"Arkadaşlarımdan biri seni görmüş. Gelip bana haber verdi."

Alix geri adım atıp arkasındaki duvara kadar çekildi.

"Alix!" Jordan'ın içine su serpilince gevşedi. "Alix, Tanrı aşkına nereye gittin? İçim içimi yedi yokluğunda. Aklıma gelen herkesi aradım... Seni bulamazsam ne yapardım bilmiyorum. Ne Jacqueline'in ne de kafedekilerin nereye gittiğinden haberi vardı."

"Birkaç gün Sarah Babaanne'nin yanında kaldım."

"Babaannemde mi?" Jordan deliye dönmüş gibiydi; babaannesini aramak hiç aklına gelmemişti.

Colette bu konuşmanın bir parçası olmadığını hissetti. Jordan kapının önünü kapatmıyor olsa seve seve odadan çıkardı.

"Oraya mı gittin yani?" Jordan başını salladı. "Peki neden?"

"Babaanneni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Alix, hayatımdan çıkmana izin veremem. Öyle bir şey yaparsam dünyadaki gelmiş geçmiş en aptal adam olurum. Bana ne kadar mutsuz olduğunu söylemeye çalıştın ama ben seni dinlemedim. Düşündüm ki... Ah, ne düşündüğümü bilmiyorum. Düğün benim için hiç önemli değil. Hem de hiç. Asıl önemli olan sensin. Büyük bir düğün istemiyorsan yapmayız. İptal ederiz, rafa kaldırır, unuturuz. Sadece aile ve arkadaşlarımızın olduğu küçük bir

tören istiyorsan öyle yaparız. Ama ne olur benimle evlen. Sana ihtiyacım var."

Alix dik duruşunu hiç bozmadı, ona inanmamış gibi kaşlarını çattı.

Colette, Alix'i Jordan'ın bulunduğu tarafa doğru itmeyi istiyordu. Ama Alix olduğu yerde çakılı kaldı.

Jordan cebinden elmas bir yüzük çıkarıp onu Alix'e uzattı. "İzin ver bunu ait olduğu yere, parmağına takayım. Tıpkı senin bana ait olduğun, benim de sana ait olduğum gibi."

Colette, Alix'in sol eline bakarken yumuşadığını hissedebiliyordu. Kısık bir sesle, "Beni dinlemelisin," dedi.

Jordan, "Tanrı şahidimdir ki dinleyeceğim," diye söz verdi.

"Büyükannenin evinin yanındaki gölde evlenmek istiyorum."

Jordan hemen, "Olur," dedi.

"Senin ailen ve birkaç arkadaşımız yanımızda olacak."

"Tamam."

Alix, Jordan'ın çok çabuk pes ettiğini düşünüyormuş gibi ona güvenip güvenemeyeceğinden emin değilmiş gibi tekrar kaşlarını çattı.

Jordan fısıldayarak, "Hiçbir şey benimle birlikte olmaktan daha önemli değil," dedi.

Alix'in yanaklarından yaşlar süzüldü, yavaşça Jordan'a doğru yürüdü. Birkaç saniye sonra birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

Colette onları yalnız bırakmak istiyordu. Jordan'la Alix'in yanından geçip parmak uçlarına basarak ofisten çıktı, kapıyı kapattı. Yeniden bir araya geldiklerini bilmek onu fazlasıyla mutlu etmeye yetti. Ayrıca haberleri Jacqueline'e ve Susan Turner'a verecek kişi olmadığı için de içi rahatladı. İki kadın da düğünün yapılacak olmasına sevinecek, ama istedikleri türden bir tören düzenlenmeyeceği için sevinçleri yarım kalacaktı.

Sabahın erken saatlerinde yaşadığı bu olaylar Colette'in gün boyu hüzünlü gezmesine sebep oldu. Alix ve Jordan için hissettiği mutluluk, kendi hayatında kapıldığı umutsuzluğu daha da belirginleştirmişti. Güzel bir sona ulaşma ihtimali olmasa da Elizabeth'i görmeyi ve Christian'la aynı ortamda bulunmayı hevesle bekliyordu.

Yemek davetinde saat altıda orada olması gerektiği yazıyordu. Colette çok daha erken bir saatte hazır oldu ama ancak altıya on kala ağır adımlarla arabasına binmek için merdivenlerden indi. Capitol Hill'deki eve gitti, bir kez daha beyaz sütunları ve kocaman arazisi olan görkemli evin güzelliğine hayran kaldı. Etrafa bakar bakmaz Christian'ın arabasının görünürde olmadığını fark etti. Eve vardığında Christian'ın çoktan gelmiş olacağını düşünmüştü.

Geçen geldiğinde kapıyı açan Doris bu akşam da aynı şekilde karşıladı onu. Colette'e "Bayan Elizabeth sizi kütüphanede bekliyor," dedi.

Her şey gayet resmi bir şekilde ilerliyordu. Doris, Colette'i diğer odaya kadar geçirdi, Christian'ın teyzesi şömi-

nenin yanında çayını yudumluyordu. Elizabeth Sasser yavaş yavaş ayağa kalkmaya çalışırken, "Davetimi kabul etmene çok sevindim," dedi.

Colette alındığını kibar bir şekilde belirten ses tonuyla, "Christian'ı da davet etmişsiniz," dedi.

Elizabeth, "Öyle yaptım," dedi. Havaya kalkan kaşlarıyla yüzü Colette'in tam olarak anlam veremediği bir ifadeye büründü.

"Çöpçatanı oynamaya karar vermişsiniz."

"Evet. Düşününce... Neyse, önemi yok. Christian davetimi kabul etmedi."

Bunu ona da söylemişti ama Colette fikrini değiştireceğini ummuştu. Uğradığı büyük bir hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Yaşlı kadının buz mavisi gözlerindeki bakışı görene kadar da başarılı olduğunu sandı.

Elizabeth ciddiyetle, "Başka zaman tekrar denerim şansımı," dedi. "Hem bir dahakine daha kurnaz davranacağım."

Colette güldü, kolunu yaşlı kadının koluna geçirdi. Masanın en güzel porselenlerle ve kristallerle bezendiği yemek odasına yavaşça yürüdüler. Her şey mükemmel görünüyordu, yine de Colette, Christian olmadığı için bir eksiklik olduğunu hissetti.

Elizabeth, "Otur, hayatım," dedi.

Colette sandalyesine geçti.

"Görmek isteyeceğini düşündüğüm birkaç fotoğraf çıkardım."

"Seyahat fotoğrafların mı?"

Elinde taze deniztaraklarıyla, karideslerle ve büyük Dungeness yengeç parçalarıyla tepelemesine dolu iki güzel salata olan Doris içeri girince Elizabeth gülümsedi. "Bunlar seyahatlerimizden değil ama Charles'la birlikte dünyayı gezmeyi çok severdik. Harika maceralar yaşamıştık." Yüzü bir anlığına nerede olduğunu unutmuşçasına yumuşadı. Sonra kendine geldi. "Bunlar Christian'ın gençlik fotoğrafları."

Colette ellerini kucağına koydu, nabzının normale dönmesi biraz vakit aldı. O anda bile sesine tam olarak güvenemedi. "Onlara bakmayı çok isterim."

Elizabeth başını kaldırıp Colette'in gözlerine baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Muzipçe gülerek sözlerine devam etti. "Şimdi, bana biraz kendinden bahset. Ailenin Colorado'da mı oturuyordu?"

Colette başını salladı, konuşma ondan sonra akıp gitti.

Çok güzel bir akşam geçirmişlerdi; yemekler harikaydı, ardından kahve içerken yaptıkları konuşma ise keyifliydi. Daha sonra Christian'ın çocukluk ve gençlik çağlarındaki fotoğraflarına bakarken, Colette onun eksikliğini Derek'i özlediğinden çok daha farklı, güçlü bir özlemle içinde hissetti. Hüznü aşina olduğu, can sıkıcı bir sızıydı. Bu yeni duygu... acıydı.

Colette gitmek için hazırlanırken Elizabeth, "Gelecek hafta," dedi.

"Ben..."

Elizabeth tekrar, "Gelecek hafta," dedi. "Christian'ın da gelmesini sağlayacağım." Kıstığı gözleriyle Colette'e baktı.

"Bunu istersin, değil mi?"

Colette, Elizabeth'in cevabı çoktan bildiğini görebiliyordu ama ona hemen cevap vermedi. Ağzını açınca da lafı dolandırmadan gerçeği söyledi. "Evet," diye fısıldadı. "Evet, isterim."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

27

ALIX TOWNSEND

Düğün planlarını sessiz sakin değiştirmekle uğraşan Alix ile Jordan'ın haftası dolu dolu geçti. İlk olarak Sarah Babaanne'yle konuştular; Sarah aldığı habere çok sevindi, heyecanlandı.

Yüzü gururla gülerken, "Düğünü burada yapmanız çok *hoşuma* gider," dedi. Alix'e sarılırken kulağına yaslanıp fısıldayarak, "Sana demedim miydim?" dedi. "Torunum seni bırakmayacak kadar akıllıdır. Sahip olduğu şeyin değerini bilir."

Alix, Sarah Babaanne'nin sözleriyle saf mutluluğu yaşadı. Sarah'la kalırken birbirlerine daha da yakınlaşmışlardı. Alix şu son birkaç ayda hem fiziksel hem de duygusal olarak ne kadar zorlu günler geçirdiğini fark etmemişti. Sarah'ın

evindeyken günde on iki saat uyumuştu.

Jordan o günleri düşünerek geçirmişti. Alix'e güvenmiş, nişanın atıldığını hiç kimseye söylememişti. Onun yerine hayatında asıl neyin önem taşıdığını uzun süre derin derin düşünmüştü. Ardından sıra Alix'i bulmaya, onu ne kadar çok sevdiğini, ona ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu söylemeye gelmişti. Susannah'ın Bahçesi'ndeki arka odada ilanı aşk etmesi Alix'in yaşadığı en güzel şeydi.

Birbirlerinden ayrılırlarken Alix saatlerce gölün kenarında oturmuştu. Orada olmak onu rahatlatmış, moralini düzeltmiş, ona Blossom Sokağı'na dönme ve Jordan'ın içinde olacağı veya olmayacağı geleceğiyle yüzleşme cesaretini vermişti. Sarah Babaanne'nin bir an olsun şüphe etmediği sonuca ulaştığı için de içi rahatlamış, sersemlemişti. Göl evinin düğün için mükemmel olacağını söyleyen kişi Sarah'tı. Ama Alix o zamanlar düğün falan olmayacağından emindi.

İşin en zor yanı, haberi Jacqueline ile Susan'a vermek olacaktı. Jordan pazartesi sabahı saat dokuzda kilisedeki ofisinde Alix'le birlikte onlarla görüşmek istediğini söylemişti. Onları beklerken Alix içeride gergin gergin dönüp dolaştı: ne oturabiliyor ne de yerinde durabiliyordu. Çok korkunç bir duruma düşeceklerdi, bunu biliyordu. Karnına giren sancılarla birlikte bunu hissedebiliyordu. Susan ondan nefret edecekti, Jacqueline de nankör olduğunu düşünecekti.

Alix, Jordan'ın masasının önündeki halının üzerinde volta atarken, "Annen beni hayatta affetmeyecek," diye söylendi.

"Alix, biraz sakinleşir misin?"

"Ama Jacqueline ile Reese'in düğün için harcadıkları onca para..."

"Bizimle konuşmadan kulübü tutmamalılardı. Bize söz hakkı vermediler."

Alix, "Evet, biliyorum," dedi, ama bu doğru olsa da karnındaki ağrıyı dindirmeye yetmedi.

Jordan, "Bu *bizim* düğünümüz, Alix," diyerek ona gerçeği hatırlattı; onun sözlerini kullanmasıyla ortaya çok güzel bir ironi çıkmıştı. "Herkes kadar ben de suçluyum. Seni dinlemedim. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kendimden utanıyorum." Başını iki yana salladı. "Hâlâ benimle evlenmeyi istemene çok seviniyorum."

Jordan'ın sevgisi Alix'i derinden etkiledi, kalbini mutlulukla doldurdu. Ama huzuru çok da uzun sürmedi. İlk önce Susan Turner geldi, Jordan'ın ofisine daha gitmesi gereken bir düzine yer varmış gibi telaşla daldı. Kaşlarını çatarak saatine baktı. Sabırsızca, "Umarım işimiz çok sürmez," dedi.

Alix en sonunda otururken, "Jacqueline'i bekliyoruz," dedi.

"İyi ama bir buluşmam var, geç kalamam."

Alix, "Jacqueline birazdan gelir," dedi, ama arkadaşı muhtemelen her zamanki gibi beş dakika geç kalacaktı, kim bilir belki on veya on beş dakika.

Jordan, Alix'in oturduğu koltuğun yanına geldi, kolunu Alix'in omzuna koydu.

Neyse ki Jacqueline bu sözlerin hemen ardından içeri

girdi; böylece Susan'ın programını bozmamış, Alix'in daha da gerilmesine neden olmamıştı. Çok hoş, pantolonlu bir takım elbise giyinmiş, güzelce makyaj yapmıştı; harika görünüyordu. Yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle Jordan ile Alix'e dönüp, "Bizi mi görmek istediniz?" diye sordu.

Jordan, "Anne, Bayan Donovan, sözlerime başlamadan önce otururseniz iyi olur," dedi, duvara yaslı iki kişilik koltuğu işaret etti.

İki kadın da bundan bir anlam çıkarıp çıkarmadıklarını görmek istercesine şaşkınca birbirlerine baktı.

Jordan, annesi iç çekip Jacqueline'in yanına oturana kadar bekledi. Alix'in eline uzandı ve "Alix'le birlikte bizim için yaptığınız her şeye büyük minnettarlık duyuyoruz," dedi.

Jordan'ın annesi bir kez daha saatine baktı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim, Jordan, ama Jacqueline'le birlikte on beş dakika sonra yemek şirketiyle görüşmemiz gerekiyor."

Alix, *demek işi buydu*, diye düşündü. Düğün için yemek şirketiyle görüşeceklerdi ama ona haber bile vermemişlerdi. Bu kadarı ona göre her şeyi açıklamaya yetiyordu.

"Gerçekten mi?" Jordan'la Alix birbirlerine imalı bakışlar attılar.

Alix haklı çıktığını hissetti, Jordan da en başından beri neler olduğunu kendi gözleriyle görmüştü.

Susan Turner ikisine bakıp, "Ne oldu?" diye sordu. "Buluşmaya gideceğimizi..."

Jordan annesinin gözlerinin içine baktı. "Gittiğinizde

büyük, şatafatlı düğünün iptal edildiğini söylemenin tam zamanıdır."

Susan'ın ağzı açık kaldı, kadın ayağa fırladı.

Jacqueline nefesini tuttu. "Düğünü iptal mi ediyorsunuz?"

Jordan, Alix'in elini yukarı kaldırıp kendisine yasladı. "Tam olarak öyle değil. Biz..." Annesi lafını tamamlamasına izin vermedi.

"Bunu *yapamazsınız!* Jordan, aklınızdan neler geçiyor?" Annesi kelimeleri hızlıca sıralıyordu.

"Anne, lafımı bitirmeme izin ver."

Jacqueline sessizce oturuyordu. Alix'le göz göze gelince göz kırptı. Alix bunun ne anlama geldiğini tam olarak kestiremedi ama Jacqueline'in belli ettiğinden fazlasını anladığını hissedebiliyordu.

Jordan kısa süreli sessizliği fırsat bulup araya girdi. "Düğün yapacağız. Ama sizin planladığınızdan farklı olacak, o kadar."

Susan, "Bu düğün için ne kadar çok iş yapıldı, çaba sarf edilip para harcandı, haberiniz var mı?"

"Evet, ama..."

Jacqueline onu durdurdu. "Susan, onlara içlerini dökme hakkını çok görme."

Alix hızlıca konuşarak, "Bayan Turner," dedi. "Bu haberin sizi şaşırttığını biliyorum."

Susan, "Şaşkınlık mı?" dedi, tekrar koltuğa çöktü. "Şaşkınlık şu anda hissettiklerimi tarif etmeye *yetmez*."

Jacqueline arkadaşına, "Aslında ben de kendimizi bu işe fazla kaptırdığımızı hissediyordum," dedi.

"Ama..."

Jacqueline yine araya girdi, Alix ile Jordan'a başını eğerek işaret verdi. "Bize kararınızı söyleyin."

Alix, "Biz bize olabileceğimiz küçük bir düğün istiyoruz," dedi, arkadaşına sonsuza kadar minnettar kalacağını biliyordu. "Sarah Babaanne'yle konuştum, o da..."

Susan, "Davetiyeler çoktan gönderildi," diyerek onlara karşı çıktı. "Nikâhın tam burada, bu kilisede kıyılmasını planlamıştık. Arkadaşlarımız..." Jordan'ın annesi duraksadı, parmaklarını omzuna kadar uzanan saçlarında gezdirdi. "Aman Tanrım, düğününüze katılmak için arkadaşlarınız da California'dan yola çıktı."

Jacqueline, "O zaman bir süreliğine evinde ağırlayacaksın," dedi. "Daha sonra kulübe gideriz."

Susan, "Ama... ama..." diye kekeledi.

Jordan annesine, "Bu Alix'in de düğünü," dedi. "Senin istediğin gibi bir gelin olmak için çok çaba sarf etti ama maalesef öyle bir şey olmayacak."

Jacqueline, "Bu yüzden mi ortalıktan kayboldun?" diye sordu.

Alix başını salladı.

Jordan, Alix'i kendisine doğru yanaştırdı. "En başından beri Alix'in içine sinmemişti. Hislerini bize belli etmek için elinden geleni yaptı. Ama ben de sizin gibi onu dinlemedim."

Annesi, "Düğünü iptal edemezsiniz," diye diretti. "Bu

saatte olmaz. Her şey ayarlandı!"

Jacqueline, "Susan!" diye haykırdı. "Onları anla. Bu onların düğünü."

Jordan, "Son dakikada böyle bir şey yaptığımız için özür dilerim," dedi.

Jacqueline, "Küçük, sade bir düğün mü istiyorsunuz?" diyerek sözlerine devam etti. "O zaman öyle yaparız. Asıl özür dilemesi gereken kişiler bizleriz. Susan'la birlikte her şeyi kendi isteklerimize göre yaptığımız için sizden özür dilemeliyiz."

Jordan'ın annesinin nutku tutuldu.

Jacqueline, Susan'a, "Alix en başından beri küçük bir düğün istiyormuş," dedi. "İşin çığırından çıkmasına biz sebep olduk. Reese geçen akşam bana aynen bunu söyledi. Alix ortalıktan kaybolunca onun isteklerine kulak vermediğimi söyledi, haklı da çıktı."

Alix gözyaşlarına engel olmak için dudağını ısırdı. Bu kadar iyi iki arkadaşı olduğu için ne kadar da şanslıydı.

Jacqueline nazikçe, "Alix gittikten sonra bunu anlamamı sağlayacak kadar vaktim oldu," dedi. "Susan, sen de bunları düşünme fırsatını bulunca, neresinden bakarsan bak en önemli şeyin onların isteği olduğunu anlayacaksın."

Alix müstakbel kaynanasıyla güzel bir ilişki kurma çabasıyla Susan'ın her isteğini kabullenmişti. Döktüğü kurdeşenler ona çok değerli bir ders vermişti; duygularını görmezden gelmesi yok olacakları anlamına gelmiyordu.

Alix karşılayamadığı beklentiler yüzünden kendisini

suçlu hissettiği için fısıldayarak, "Sebep olduğum tüm sorunlar için çok özür dilerim," dedi.

Jordan sıkıca tuttuğu Alix'in elini dudaklarını götürüp parmaklarını öperken, "Özür dilemeni gerektiren bir şey yok," dedi. "Bize ne istediğini söyledin ama isteklerini, dileklerini hep görmezden geldik. Böyle bir şey bir daha olmayacak."

"Gerçekten de büyük düğünü iptal edip göl kenarında küçük bir tören düzenlemeyi mi planlıyorsunuz?" Susan duyduklarına hâlâ inanamıyordu.

Jordan başını salladı. "Evet, anne."

"Ama size söyledim, davetiyeler gönderildi. Kulüp tutuldu, yemek siparişleri verildi. Her şey hazırlanmaya başlandı. Hepsini iptal edebilir miyiz, bilmiyorum."

Jordan büyük bir özgüvenle, "Edilir, edilecek de," dedi. "Alix'le birlikte göndereceğimiz açıklamayı hazırladık."

"Peki, ne diyeceksiniz?" diye çıkıştı Susan. "Yaptığınız şeyi nasıl açıklayacaksınız?"

"Tüm zarflar gönderilmeye hazır. Sadece ailemizin ve birkaç arkadaşımızın katılacağı bir tören düzenlemeye karar verdiğimizi yazdık."

Annesi çok yanlış bir şey yaptıklarını gösterircesine başını hızlıca iki yana salladı. "Bunu yapamazsınız, Jordan. Neler olacağını göremiyor musunuz?" Gözleri korkuyla irileşti. "Kilise düğününü aile içinde düzenlenecek bir tören için son dakikada iptal ederseniz, insanlar... konuşmaya başlar. Böyle bir şey size zarar verir." Tavrını değiştirip, "Alix,"

dedi, yüzünü ona döndü. "Evlilik hayatınıza Jordan'la neden... gizli saklı evlendiğinizle ilgili söylentilerle ve asılsız dedikodularla mı başlamak istiyorsun?"

Jacqueline bir kez daha, "Susan," diyerek araya girdi. "Vazgeç artık, olur mu?"

Jordan annesinin kaygısını önemsemeyip, "İnsanlar istedikleri kadar konuşsun," dedi. "Alix'le saklayacak hiçbir şeyimiz yok. Söylentiler çıksa da kısa süre sonra unutulur."

"Peki babanın bundan haberi var mı?"

Jordan başını iki yana salladı. "Babamla öğleden sonra konuşmayı düşünüyoruz."

Jacqueline, "Peki ya kulüpteki töreni ne yapacağız?" diye sordu.

Alix'in canını en çok sıkan şey de onun adına yaptıkları masraflardı. Alix, "Jacqueline, tüm zararını karşılayacağım," diye söz verdi. Bunu ne kadar sürede başarabileceğini bilmiyordu ama düğüne yatırdığı her kuruşu geri vermeye kararlıydı.

Jacqueline anlayışı bir tavırla, "Saçmalama," dedi. "Suç benim. Kulübü ayarlamamı sen istemedin. Reese de bunu kendi başıma yaptığımı seve seve hatırlattı." Koltuğa sırtını yasladı. "Seni baştan aşağı değiştirmeye karar verdiğim zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu ve anıları ikisinin de yüzünü güldürdü. "Seni Fransız kuaförüme götürmüştüm ve her şey felaketle sonuçlanmıştı."

Alix gözlerini tavana dikti. Jacqueline onu güzellik kraliçesine dönüştürmeye çalışmış, ama çabaları korkunç bir

sonla karşılaşmalarına sebep olmuştu. Her şey Jordan'ın Alix'i akşam yemeğine çıkarmayı istemesiyle başlamıştı; ilk buluşmalarıydı ve Alix onun karşısına çok güzel bir şekilde çıkmaya can atıyordu. Jacqueline kendine özgü yaklaşımıyla ona yardım etmeye karar vermişti. Saç tasarımcısının Alix'e kendisine yapılanları takdir etmekten yoksun biri olduğunu söyleyerek hakaret etmesi yetmezmiş gibi, Alix'in Jacqueline'in seçtiği özel yapım kıyafetleri denemek zorunda kalması da kâbusa dönüşmüştü. Neyse ki Tammie Lee yardımına gelip Alix'i kurtarmıştı.

Susan Turner, Alix yanlarında değilmiş gibi oğluna döndü, "Jordan," dedi. "Jacqueline'in söylediği her şeye rağmen, bunu yapmana izin veremem. *Veremem.* Alix'i sevdiğini biliyorum. Ben de seviyorum. Hepimiz seviyoruz." Bu mecbur kalınmış bir sonuçmuş gibi konuştu.

Alix, Jordan'ın annesinin onu konuşmanın dışında tutmasının tuhaf olduğunu düşündü.

"Harcanan onca çabayı bir kenara atmana müsaade edemem. Jacqueline'le birlikte haftalardır kendimizi harap ettiğimizi görmüyor musun?"

Alix, Jordan'ın yerine cevap vererek, "Keşke bana sorsaydınız," dedi. "O zaman bunların hiçbirine gerek kalmazdı."

Susan ellerini havaya kaldırıp, "Pekâlâ," dedi. "Seni dinlemeliydim. Şimdi düşününce düğünle ilgili bazı konularda yaptığın itirazları hatırlıyorum. Seni gerektiği kadar dinlemediğimizi kabul ediyorum, Alix, ama bu, onca çabayı

çöpe atmamızı haklı göstermez."

Alix, Jordan'ın annesinin, her ne kadar zamanında tüm isteklerini kulak ardı etmiş olsa da, o dert yanan, cılız sesini duyduğuna sevindi.

Susan, "Planlar yapmaya devam etmemin tek sebebi, düğünler konusunda çok tecrübeli biri olmamdı," diyerek konuşmaya devam etti. "Söyleyeceklerimin ilgini çekeceğini düşünmüştüm... buna *inanmıştım*."

Alix, "İlgilimi çektiler ama ikimiz de farklı şeyler istiyorduk," dedi.

Annesi derin derin iç çekti. "Peki o zaman, özür dilerim. Yine de olan oldu, bazı konularda değişiklik yapacaksak da, daha önce karar verilenlerin çoğu olduğu gibi kalmalı."

"Hayır, anne, kalmayacak," diyen Jordan araya girdi. "Alix'le birlikte yeni düzenlemeler yaptık. Hafta sonunu düğün davetiyelerimizi hazırlayarak geçirdik. Yaklaşık yirmi tane hazırladık, hepsini de ellerimizle yaptık." Jordan masasının arkasına geçti, davetiyelerden birini annesine uzattı, annesi afallamış halde elindeki davetiyeye baktı.

Tekrar tekrar baktı, başını kaldırdı, yüzünde bomboş bir ifade vardı.

Jacqueline davetiyeyi elinden aldı, inceledi. "Bunları siz mi yaptınız?" diye sordu.

Jordan başını salladı. "Aslında çoğunu Alix yaptı. Ben de elimden geldiğince yardım ettim."

"Bunlar... harika olmuş, Alix. Elinden bu tür işlerin geldiğini bilmiyordum. Davetiyeyi dantelle süslemene bayıl-

dım. Çok özendiğin her halinden belli!"

"Düğün pastasını da kendisi yapacak," diyen Jordan doğrudan annesine baktı. "Üç katlı geleneksel, beyaz bir pasta yapacak, üzerini de gerçek çiçeklerle süsleyecek."

"İyi, öyle olsun." Susan Turner kelimeleri dişlerini sıkarak yavaşça telaffuz etti. "Madem bu konuda fikriniz değişmeyecek, geriye bir tek orta yolu bulmak kalıyor."

Jordan, "Anne," dedi, bu kez daha sertti. "Kararımızı verdik. Kararımız hoşuna gitmediği için üzgünüm, ama..."

Omuz silkti. "Her şey bizim istediğimiz gibi olacak."

Susan tekrar şansını deneyip, "Bu bir orta yol bulamayacağımız anlamına gelmiyor," dedi.

Jordan başını iki yana salladı. "Anne, çok üzgünüm ama artık konuşacak bir şey kalmadı. Alix'le babaannemin Star Lake'deki evinde evleneceğim."

Susan çaresizce Jacqueline'e baktı; Alix kadının yüz ifadesini gördü, kendini berbat hissetti. Evlilik hayatının hayal kırıklıkları ve pişmanlıklarla başlamasını istemiyordu. Bir anlığına tereddüt etti.

Jordan ellerini daha da sıkıca tuttu. Alix, Jordan'ın başkalarını mutlu etme isteğini anladığını ve teslim olma isteğinin önüne geçmeye çalıştığını biliyordu.

"Alix'le birlikte evin bahçesini düzenleyip hazırlayacağız. Düğün, *düğünümüz*, çok güzel olacak, tıpkı ikimizin istediği gibi."

"Evet, biliyorum, ama..." Birden Susan savunacak bir şeyin kalmadığını anladı. Omuzları yenilgiyle çöktü, üzün-

üyle başını salladı. "Benden yapmamı istediğiniz bir şey var mı?" diye sordu.

Alix, "Ah, elbette," dedi. "Yardımınıza ihtiyacım var."

Bunların bir parçası olmaya can atan Jacqueline, "Peki ben?" diye sordu.

"Güzel bir düğün olması için ikinizin de emeği şart."

Susan'ın iç çekişi ofiste yankılandı. "Onca yemeğin çöpe gidecek olmasından nefret ediyorum," diye söylendi.

Alix, "Öyle olmayacak," diye söz verdi. "Yemek şirketiyle konuşup siparişi azaltırız. Mönüyü de biraz değiştireceğiz, ama harika olacak. Dışarıya masalar kuracağız ve..."

"Düğünü *dışarıda* mı yapmak istiyorsunuz?" diye sordu Susan. Alix sanki su altında, Elvis Presley kıyafetleri giyinmiş biri tarafından düzenlenecek bir tören istediğini söylemiş gibi konuşmuştu.

Jordan, Alix'in yerine, "Evet," dedi. "Alix'le güzelliği ve huzuru temsil eden bir bahçede, etrafımız yabancılarla değil de sevdiğimiz kişilerle sarılmış halde evlenmeyi düşünüyoruz."

"Ama..." Söyleyeceği her neyse yarım kaldı. "Yağmur yağabilir," dedi, yağmasını istermiş gibi görünüyordu.

Jordan, "Hayır, yağmayacak," dedi.

"Orasını bilemezsin."

Jordan, "Ama biliyorum," diye karşılık verdi. "Çünkü Tanrı'dan düğün günümüzü güneş ışıklarıyla kutsamasını diledim."

www.facebook.com/groups/ekitaphane

28

"Örgü örmek, zaman zaman günlük hayatın kaosu içinde üzerinde söz sahibi olduğum tek şey olabiliyor... ve bu da bazen bir yanılgıdan öteye geçmiyor."

Joan Schrouder

LYDIA GOETZ

Julia'nın Danny Chesterfield'ı teşhis etmesinden sonra Margaret'in geçirdiği değişime inanamadım. Ablam gözüme daha uzunmuş gibi gelmeye başladı. Bunu bir akşam yemek pişirirken Brad'e söylediğimde elindeki gazeteyi aşağı indirip doğrudan bana baktı. Aptalca bir yorum yaptığımı düşünüyor gibiydi. Son zamanlarda ablamı dükkândayken görse, aradaki farka kendisi de tanıklık ederdi. Özellikle geçen hafta sonu onunla karşılaşsa, bana hak verebilirdi. Pazar günü Margaret ve yeğenlerimle birlikte Relay For Life Vakfı'nın düzen-

tediği kanser yürüyüşüne katıldım. Kanseri yenmiş genç yaş-taki arkadaşım Amanda Jennings'le birlikte umut verici, duy-gusal bir deneyim yaşadık. Ben, Julia ve Amanda'yla birlikte kanseri yenenlerin arasında yürüdüm. Margaret ve Hailey de yirmi dört saat süren etkinliğin bir sonraki turuna katıldı.

Amanda'yla, sevgili arkadaşım Bethanne'nin kızı Annie Hamlin'in aracılığıyla tanıştım. İki yıl önce Annie, Amanda'ya ikinci kez kanser teşhisi konulunca benden yardım istedi. Ben de sık sık Amanda'yı hastanede ziyaret ettim, o zaman-dan sonra da birbirimizden hiç kopmadık. Yürüyüşte Annie de aramıza katıldı. Keyifle muhabbet ettik, Amanda hayat dolu bir genç kız gibi bizlere eşlik etti. On beş aydır tümörü küçülmeye başlamıştı, durumu da iyiye gidiyordu.

Hepimiz düzeliyorduk.

Margaret'in bir sabah işe geldiğinde neşeyle ıslık çaldı-ğını duydum. *Islık çalıyordu.* Ablamın bunu *yapabildiğini* bilmiyordum bile. İki parmağını ağzına götürüp yüksek sesle ıslık çalabiliyordu. Bunu Margaret yapıyordu! Ne diyeceğimi bilmiyordum... Hiçbir yorumda bulunmamak en iyisiydi ga-liba.

Ayrıca işine de daha sıkı sarılmıştı. İçeri bir müşteri girer girmez yardıma koşuyor, onunla konuşuyor, gerekirse tavsiyelerde bulunuyordu. Önceki haftalarda müşterilere ters ters bakan kişi gitmiş, yerine elinden geleni yapan biri gel-mişti.

Tavrındaki bu değişiklik başka birçok sorunun da orta-dan kalkmasını sağladı. Onu, sohbetlerimizi, özellikle de an-

nemizin hayatındaki değişikliklerle ilgili fikirlerini duymayı özlemiştim.

Margaret'i daha fazla sıkıntıya sokmamak için Brad'le birlikte annemizin hastalığıyla ilgilenebilecek tesislere bakmaya başlamıştık.

Annemizin sağlığının kötüye gitmesine tanıklık etmek içimizi sızlatıyordu. Birkaç kez ablama annemizin sorunlarından bahsetmeye karar verdim ama sonra kendimi tuttum. Son zamanlara kadar tüm kararları beraber alıyorduk.

Margaret başta bana inanmamış, gerçekleri abarttığımı söylemişti. Hemşireyle yaptığım kısacık konuşmayı abarttığımı iddia etmişti. Keşke haklı olsaydı, ama ne yazık ki öyle olmadığını iyi biliyordum. Yine de Margaret'in yeterince dertle başa çıkmak zorunda kaldığını fark etmiş, annemize benim bakmam gerektiğini kabullenmiştim.

Arka taraftaki ofisimde öğle yemeğimi yedikten sonra bir ara dükkân boşaldı. Ablamın yanına gidip "Bir dakikan var mı?" diye sordum, annem hakkında konuşmak için doğru zamanın geldiğini düşünerek.

Margaret elindeki dantelden başını kaldırdı. "Elbette. Ne oldu?" Margaret'i hiç bu kadar uysal görmemiştim.

Yazarkasanın yanındaki tabureye oturdum. Annemle ilgili her şey beni fiziksel olarak tüketiyordu, otururken daha rahat düşündüğümü fark etmiştim. Herkes ayağa kalkma ihtiyacı duysa da ben tam tersini yapıyordum.

"En son ne zaman annemin yanına uğradın?" diye sordum.

Margaret'in gülümsemesi kayboldu. "Pazar günü öğleden sonra uğrayıp bir süreliğine dışarı çıkardım."

Hemşire bahsettikten sonra annemin hastalığının belirtilerini daha çok fark eder olmuştum. "Durumu nasıldı?"

Margaret sorumu düşündü, omuzlarından birini emin değilmişçesine havaya kaldırdı. "Kafası karışık gibiydi. Biraz etrafta gezindik, temiz havanın ona iyi geleceğini düşündüm. Birkaç yeni tesise baktığımı söyledim. Bir süre sonra oralara *benim* baktığımı düşünüyor gibi davrandı." Margaret tereddüt etti. "Onu odasına geri çıkarınca bana kocaman gülümsedi, 'Bak buradaki mobilyalar tıpkı evimdekilere benziyor,' dedi."

Durum bu kadar üzücü olmasa buna kahkahalarla gülebilirdim.

"Ben de salı günü yanına gittim, babamızın öldüğünü hatırlamadı." O anda gözyaşlarıma hâkim olmak zorunda kaldım. Anneme babamızın dört yıl önce öldüğünü söylerken içim parçalandı. İlk başta inanmak istemedi, birkaç dakika sonra başka kişilerden bahsetmeye başladı. Vefat eden ablasının durumunu sordu. İkisi hep çok iyi anlaşırdı. Sonra da en çok sevdiği komşularından birinin ne yaptığını merak etti. Bir süre sonra öylece oturup duvara baktı. Onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum, bu yüzden kalbimde büyük bir sızıyla yanından ayrıldım.

Margaret, "Bu hafıza kaybı o kadar da yeni bir şey değil," dedi. "Eskisinden *çok da* farklı olduğunu söyleyemem."

Kaşlarımı çattım. Babam ölmeden önce annemin hafızası tanıdığım herkes kadar iyiydi.

"Babam annemizin hafızasını yitirdiğini biliyordu, ama sana hiçbir şey söylemedi."

Şaşkınlıkla ablama baktım. Ama babamın endişelerini benimle değil de ablamla paylaşmasının mantıklı olduğunu düşündüm. O zamanlar ikinci beyin tümörü ameliyatımın yaralarını sarıyor, hayatımı sonsuza dek etkileyecek günler geçiriyordum. Beni başka dertlerle yormaktan kaçınmak, tam da babamın yapabileceği türden bir şeydi. Doğal olarak o da fark ettiği sorunları Margaret'le konuşuyordu.

"Babam öldükten sonra annemizin durumu ilk başlarda göze batacak kadar kötüleşmedi," dedim. "En azından bana öyle gelmedi." O zamanlar hâlâ aile evimizde yaşıyordum. Annem babamın yasını tutuyordu, çok dalgındı ama böyle bir şey de kocasını kaybettiği için normal sayılırdı.

Margaret ciddi bir tavırla, "Annemize hep babamız yardımcı olurdu," dedi. "Sen dükkânı açtıktan sonra bir süre Matt'le ona göz kulak olabilmek için yanımıza taşınmasını düşündük."

"Bundan annemize bahsettin mi?"

Margaret başını salladı. "Beni dinlemedi. Yine de tek başına yaşaması fikri hiç hoşumuza gitmedi."

Bu sözleri dikkatimi çekti. Dükkânımı açana kadar annemle birlikte yaşadığım için Margaret'in o zamanlar bana neden kızgın olduğunu anladım. Ablam kendi hayatıma başlamamın annemi terk etmek anlamına geldiğini düşünmüştü.

...Margaret'in bağımsızlığımı elde etme ihtiyacımı takdir ede-
bilmesi için durumu bir de kendi açımdan açıklamayı çok is-
tiyordum. Ama bunu kendimi savunmadan veya bencil biri
gibi görünmeden yapamayacağımı anladım.

"Geçen sene sağlığı bozulmaya başladı," diyerek anne-
min durumuyla ilgili konuya döndüm. "Ve hayatındaki her
şey parçalara ayrıldı."

Margaret, "Şimdi de doktoru ilaçlarını kesti," dedi.

"Hem de hafızasına yardımcı olanı," diye söylendim.

Margaret bana bakmadan omuz silkti. Yün iplerin bu-
lunduğu rafı düzeltmekle meşgul oldu; ben de bunu konuş-
mak istemediği için yaptığını fark ettim. Sonra aklına geleni
söyleyip beni şaşırttı. "Annemiz öteki tarafa göç etmeye
hazır, biliyor musun?"

Dilimin ucuna haykırışlarla dolu sözler geldi; gözyaş-
larımı tutamasam da sözlerime hâkim olmayı başardım.

"Çok vakti kaldığını sanmıyorum."

"Olamaz!" dedim. Tüm yetişkinler er ya da geç anne ba-
balarının kaybını yaşar. Brad'in de bir zamanlar söylediği
gibi; doğanın kuralı bu. Ama ben babamın vefatından dört
yıl sonra annemi yitirmeye kendimi hazır hissetmiyordum.
Bu kadar çabuk olmasın diye dua ettim ve sessizce Tanrı'ya
yalvarıp bize acımasını diledim. Babamı kaybedeli neredeyse
dört yıl olmuştu, ama bana bazen daha dün gibi, bazen de her
şey çok çok geride kalmış gibi geliyordu.

Margaret, "Annemiz için yeni bir yer buldun mu?" diye
sordu. "Eğer bulduysan yetkilisiyle konuşmak istiyorum."

Başımı salladım. "Ben de sana bunu söylemek istiyordum. Annemiz için bir Alzheimer bakımevi ayarladık. Hemşirenin tavsiye ettiği yeri seçtik. Brad'le birlikte pazartesi günü akşamüzeri oraya gittik ve personelin nezaketine hayran kaldık. Hafta içi müdürleriyle görüşmek için de randevu aldık."

Margaret, "Matt'le ben de taşınma işlerine yardım edebiliriz," dedi. "Bir kamyonet tutarız. Artık o kadar çok eşyası yok..."

Oranın annemizin son evi olacağını ikimiz de dile getiremedik.

Kapının üzerindeki küçük çan çaldığında yanaklarıma düşen yaşları silerken telaşla uzaklara baktım. Müşterilerimin görmeyi isteyeceği son şey, sanırım dükkân sahibinin ağlamasıydı.

Ben arkama dönemeden, Margaret yüksek sesle gelen kişiyi karşıladı. "Dedektif Johnson! Buraya gelmekle ne güzel bir sürpriz yaptınız."

Ablam neredeyse sevinçten havalara uçacaktı. Dedektif Johnson'dan daha önce defalarca bahsettiğini duymuştum. Danny Chesterfield karakola getirilmeden önce, Johnson'un adı tiksinti dolu ithamlarla, ara sıra da küfürlerle kulağıma çalınmıştı. Ama Julia saldırganı teşhis ettikten sonra ablam dedektif beyden övgüyle bahsetmeye başlamıştı. Margaret yeniden sistemin işleyişine, adaletin her daim yerini bulacağına inanmıştı. Kısa süre sonra dünya bir kez daha kötülüklerden arındırılacaktı.

Dedektif içeriye üstünkörü göz atarken, "Merhaba, Bayan Langley," dedi. Birçok erkek örgü örmeyi ve dantel işlemeyi sevse de, genelde kadınların bulunduğu bir ortama girmekten rahatsızlık duymuş gibiydi.

Margaret, "Kardeşimle tanışmış mıydınız?" diye sordu ve beni öne doğru çekip kahramanıyla tanıştırdı. "Lydia Goetz."

"Tanıştığıma memnun oldum." Kırklı yaşlarında, hoş görünümlü bir adamdı, üzerine tam oturan bir takım elbise giymişti, saçı da hafif uzun sayılırdı. Colette'in araba hırsızlığını araştırmak için görevlendirilen adamın adından bahsettiğini hayal meyal hatırladım. Büyük ihtimalle kocası bu dedektifi tanıyordu.

Margaret, "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. "Kahve alır mısınız? Çay? Veya örgü dersi?" Bu sözleri başkası söylese flört ettiğini düşünürdüm. Ama ablam flört edemeyecek kadar dobra biriydi; hatta o tür şeyleri yapmayı bildiğini bile sanmıyordum.

"Bir şey almayayım, sağ olun." Dedektif canı sıkılmışçasına karşımızda durdu ve bir süreliğine gözlerini yere çevirdikten sonra başını kaldırdı. "Chesterfield'ı hâkim karşısına çıkarmak için elimizden geleni yaptığımızı bilmenizi istedim."

Margaret araya girdi. "Onu tutuklayacaksınız, değil mi? Bu işler böyle yürüyor diye biliyorum."

Sesinde değişiklik olduğunu sezdim. Öfkesi neredeyse geri dönmüştü; su üstüne çıkmak üzereydi ve ters bir sözle

patlayacak gibiydi.

"Normalde evet, öyle olurdu, ama Chesterfield olayın olduğu saatlerde başka bir yerde olduğunu kanıtladı."

Margaret, "Yalan söylüyordur!" diye haykırdı.

Dedektif Johnson başını salladı. "Biz de öyle düşünüyoruz. Ama aksini kanıtlayamıyoruz."

"Ama Julia onu teşhis etti."

Dedektif, "Tek başına yeterli olmaz. Savcı dava açmayacağını söyledi. Çok üzgünüm. Chesterfield'ı suçlayamıyoruz."

"Yani onu tutuklamayacaksınız, öyle mi?"

Dedektif üzgünce başını iki yana salladı. "Üzüldüğünüzü biliyorum."

Margaret adamın sözünü önemsemedi bile. Onun yerine daha fazla bilgi istedi. "Bu nasıl oldu?" Sesi duygusuz çıkıyor, bu da bana öfkesinin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu.

"Çok üzgünüm..."

Margaret yerinde duramayacak kadar sinirliydi, içeride dönüp dolaşmaya başladı. "Buna inanamıyorum."

"Bayan Langley."

Ablamın yanına gittim ve elimi omzuna koydum; şu durumda onu teselli edemeyecek olsam da şansımı denedim.

Ablam dedektife az önceki sorusunu cevaplama fırsatı tanımadan, "Danny Chesterfield'ın serbest bırakıldığını ve gidip bir başkasının kızının canını yakabileceğini mi söylüyorsunuz bana?" diye sordu.

Dedektif başını salladı, suratı asıktı. "Elimizden gelen her şeyi yaptık."

Margaret doğrudan önüne baktı. "Sizi anlıyorum."

Dedektif, "Er ya da geç yakalanacaktır," dedi. "Hapse atılması an meselesi. Çok ama çok üzgünüm."

Margaret donuk donuk adama baktı.

"Ne yazık ki asıl sorun, Danny Chesterfield'ın sistemin işleyişini çok iyi bilmesi. Sistemi nasıl yeneceğini öğrenmiş. Adamın suç dosyası, şımarık bir çocuğun Noel'deki hediye listesi kadar kabarık, ayrıca suç işlemeyi de kendine meslek edinmiş."

"Bu sözlerin içimi rahatlatması mı gerekiyor şimdi?"

"Hayır. Bu konuda kendimi kötü hissediyorum, Bayan Langley." Adamın burada olmayı hiç istemediğini sezdim.

Telefon açmak yerine buraya bizzat gelip Margaret'e olanları anlatma cesaretini göstermesini takdir ettim. Ablamla yüzleşmek, özellikle de ona böyle moral bozucu bir haber vermek kolay iş değildi.

Elimden geldiğince Margaret'i teselli etmek istiyordum. Ama sert bir mizaca bürünen yüzüne attığım bakışın ardından karışmamamın daha iyi olacağını anladım. Ablam teselli edici sözler dinleyecek havada değildi.

Ablamın ağzını açmayacağını fark edince kibarca, "Buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

Dedektif Johnson kapıya doğru yürüdü, vitrinin önünde vücudunu ısıtan Whiskers'ı görünce durdu. Kedimin yanına gitti, kulaklarını okşadı ve böylece kendini ona sevdirmiş

oldu. Whiskers gerinip yüksek sesle miyavladı. Dedektif son olarak kedimin omzuna dokundu ve gitti.

Margaret'in, Julia'nın yaşadığı zor günlerin bittiğine dair güveni yerle bir olmuştu. Boğuk bir fısıltıyla, "Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Bunu Julia'ya nasıl anlatacağım?"

"Ona anlatman şart mı?" diye sordum.

"Anlar." Margaret hâlâ kıpırdamamıştı. "Öğrenir."

Elini tutup onu ofise kadar götürmeyi ve onu bol şekerli bir kahve içmeye zorlamayı düşündüm. Bir tür şok geçiriyor gibiydi, gerilen sinirlerinden dolayı çektiği acı beni korkutuyordu. Margaret'i daha önce de kızgınken görmüştüm, ama bu seferki farklıydı.

"Bu davaya başka bir dedektifin verilmesini isteyeceğim."

Sertçe, "Saçmalama," dedim.

"Bu kez bir kadın olsun," diye ekleyerek beni duymazdan geldi.

Onunla orta yolu bulmaya çalışarak, "Belki de savcı kadındı," dedim.

Margaret kibirle, "Hiç sanmam," dedi. "Yalnızca bir erkek böyle aptalca bir şey yapar."

"Margaret!" Ne kadar boş konuştuğunu fark etmiyordu.

Gittikçe sessizleşti. Anormal sessizliği içimin ürpermesine sebep oldu. "Daha bitmedi," dedi.

Bir kez daha, "Margaret" dedim, kendimi çaresiz hissediyordum. "Ne yapacaksın?" Aklındakinin ne olduğunu öğrenmeden onu gözümün önünden ayırmayacaktım.

Bana kaşlarını çatarak baktı. Beni görüp görmediğinden emin olamadım, çünkü boş boş önüne bakıyordu.

"Margaret," diye tekrarladım, hafifçe koluna dokunarak "Ne yapacaksın?"

Bakışlarıma içimi ürperten donuk, sert gözlerle karşılık verdi. "Bilmemen daha iyi olur," dedi. Sonra da sakince çantasını aldı ve dükkândan çıkıp gitti.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

29

COLETTE BLAKE

Colette, Elizabeth ve Christian'la birlikte yiyeceği akşam yemeğini tüm hafta boyunca dört gözle beklemişti. Büyük teyzesinin Christian'ı gelmeye nasıl ikna edeceğini merak ediyordu, Elizabeth'in istediğini başarmasını ummaktan başka çaresi yoktu. Colette onu görme ve onunla konuşma *isteğini*, dürtüsünü kalbinin derinlerinde hissediyordu. Hamileliği beşinci ayına ulaşırken sırrını daha fazla saklayamazdı. Christian'ın gerçeği öğrenme zamanı gelmişti. Colette sonunda ona söyleme cesaretini bulmuştu. Belki bu akşam... ona karnındaki bebekten bahsederse, Christian öne çıkar ve gerekeni yapardı.

Büyük teyzesi Elizabeth, Christian'la ilgili birçok konuda gözlerini açmış, onu da şaşırtıcı bir şekilde kendine ge-

tirmişti. Colette, Christian'dan saklanıp hamileliğini gizleyerek aptallık etmiş, telafi etmeyi istediği bir hata yapmıştı.

Bu kez kapıyı bizzat Elizabeth açtı.

Dudaklarını birbirine bastırarak, "Christian gelmeyecek," dedi. Başını iki yana salladı. "Onu ikna etmek için elimden geleni yaptım, ama amacımı anladı."

Colette hemen, "Sorun değil," dedi, cesaretini toplayıp gülümseyerek. Yaşadığı hayal kırıklığını bir kenara bırakıp yemeğin ve Elizabeth'le yapacağı muhabbetin tadını çıkarmaya kararlıydı.

Elizabeth, "Hayır, böyle olmaz," diye söylendi. "Yeğenim çok inatçı. Beni dinlemek istemiyor." Colette'i kolundan nazikçe tutarak içeri aldı.

Yemek odasında oturdular. Önlerinde taptaze, yeşil kuşkonmazlar, Hint pirinci ve haşlanmış somon balığı olmasına rağmen ikisinin de iştahı yoktu.

Yaşlı kadın yemeğin ortasında, "Yanına gitmelisin," dedi. Bunu daha önce düşünmemiş olmalıydı, çünkü aniden yüzü güldü. "O bizim yanımıza gelmezse, biz harekete geçeriz. Bizi görmezden gelmesini imkânsız kılarız." Yenilenen enerjisiyle çatalına uzandı.

"Bunun... iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Elizabeth, "Saçmalama," diyerek ona karşı çıktı. "Harika olur. Bunu neden daha önce düşünmedim ki? Yanına *gideceksin*, değil mi?"

Colette, Elizabeth'in ilk başta birlikte hareket etmekten bahsetmesine rağmen, her şeyi zekice ona bıraktığını fark

etti.

Colette'in aklına bahaneler ve gerekçeler geldi. Çok iyi bir bahane olmasa da dilinin ucuna gelen ilk şeyi söyledi. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

Elizabeth Sasser gülerek, "Evindedir," dedi. Adresi hızlıca söyledi. Colette daha önce hiç gitmemiş olmasına rağmen Christian'ın evinin yerini çok iyi biliyordu zaten.

"Beni görmek istemiyor ki." Bu çok daha geçerli bir nedendi.

Yaşlı kadın kahkaha attı. "Tam aksine, seni görmek istediğinden adım gibi eminim. Christian'ı tanırım. Yanına git, Colette, bu her şeyi değiştirir."

Colette ona inanmak *istiyordu*. Bu fikrin iyi olup olmadığını söyleyemeden kendini elinde Christian'ın adresinin yazılı olduğu kâğıtla Elizabeth'in verandasında buldu.

Elizabeth, "Git şimdi," dedi, Colette'i kapısını çalan bir pazarlamacıyı gönderir gibi gönderdi. "Şu yeni reklamlarda ne diyorlardı? Haydi durma! Ne bekliyorsun?"

Güzel bir soru sormuştu. Christian'a bebekten bahsetmeliydi, bunu biliyordu. Özellikle de yalan söylediği ve bunu birkaç kez tekrarladığı için gerçekleri açıklamak kolay olmayacaktı. Christian'ın yarattığı batağa sürüklenmekten korktuğu için onunla daha fazla görüşmek istememişti. Şimdi de gidip kapısını çalacak ve neşeyle ona çocuğuna hamile olduğunu mu söyleyecekti?

Christian öfkeden çılgına dönecekti. Colette neler duyacağını tahmin bile edemiyordu.

"Colette," diyen Elizabeth iç çekti. "Yeğenim gibi inat ediyorsun."

Colette, "Ama emin değilim..." diye fısıldadı, korkusunu gizleyemeyerek.

Elizabeth, "Ona git," diye cesaret verdi.

Büyük teyzesi bunu çok basit bir şeymiş gibi söylüyordu. Aksine hiç de öyle değildi, ama o bunu anlayamazdı, çünkü ortadaki gerçeklerin sadece yarısını biliyordu. Colette hiçbir şart altında ona geri kalanını anlatamazdı.

Aniden içine bir korku düştü. "Başka biriyle görüşüyor, öyle değil mi?" Ya oraya gittiğinde Christian'ı başka bir kadınla görürse? Christian'ın geçmişini düşününce, çözümü başka kollarda aramasına şaşırmazdı.

Elizabeth gözlerinin içine baktı. "Bu bir şeyi değiştirir mi?"

Değiştirmemeliydi. Değiştirmiyordu. Yine de Elizabeth'in cevabı içini rahatlatmaya yetmezdi.

Ama...

Yanına gidecekti, oturup konuşacaklardı. Artık olan olmuştu. Christian umduğu gibi polise gidip teslim olursa onun yanında duracaktı. Bunu yapmazsa, yapmazsa... o zaman ne ederdi bilmiyordu.

Elizabeth hiç beklemediği bir şekilde öne çıktı ve ona sarılıp sevgisini gösterdi. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı.

Colette, "Söz mü?" diyerek şaka yaptı.

Elizabeth gülümsedi. "Seni yemeğe götürmesini söyle.

hayatım. Akşam boyunca tek lokma yemedin."

Colette merdivenlerden aşağı indi ve arabasına bindi. Elizabeth, Colette sokaktan çıkana kadar dışarıda kaldı. Colette dikiz aynasından Elizabeth'in ona el salladığını gördü.

Yolu on beş dakikada aldı. Kalbi öyle güçlü atıyordu ki, ne radyoda çalan müziği, ne de yanından geçerken sirenleri acı acı çalan itfaiye arabasının sesini duydu. Ancak diğer araçların kaldırıma yanaştığını görünce kenara çekilmesi gerektiğini fark etti.

Christian'ın evine varınca arabasında oturdu ve başını kaldırıp eve baktı. Taş binanın büyük pencereleri Puget Sound'un sarp kayalıklarına bakıyordu. Yukarıdan bakınca görünen mavi suların ve Olympic Dağları'nın manzarasını gözlerinin önüne getirdi.

Sinirleri yatışmak üzereydi, Elizabeth'i ve onun cesaret veren sözlerini hatırladı. Kararlılıkla arabadan indi, sokağa park eden diğer arabalara aldırış etmedi.

Zili çaldıktan sonra bekledi, kim bilir belki on dakika, belki de birkaç saniye geçmişti; o süre boyunca zaman kavramını yitirmişti.

Christian kapıyı açınca kim olduğunu çıkaramamış gibi şaşkınca ona baktı.

"Colette?"

Colette, "Sürpriz," dedi. Sesi küçük bir kız gibi çıkmıştı, bu durum onun daha da utanmasına neden oldu.

İkisinin de sessizce durduğu tuhaf bir anın ardından Christian gözlerini kıstı, Colette'in kapısını neden çaldığını

sorguladığı belli oluyordu. Onu içeri davet etmek gibi bir niyeti yoktu. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Colette'in beklediği türden sıcak bir karşılama değildi bu. "Seninle konuşmalıyım." Bunu yapmak hem kendisi için hem de gördüğü kadarıyla onun için çok zor olduğundan, "İstersen gidebilirim, sorun olmaz," diye ekledi.

"O zaman git." Çabucak omzunun üzerinden arkasına baktı.

"Misafirin... mi var?" Demek ki başka bir kadınla birlikteydi ve o kadın da içerideydi. Colette yanaklarının alev aldığını hissetti, buraya gelmek ona sadece acı vermişti.

Hemen, "Başka zaman gelirim," dedi ve arkasına dönmek için hareketlendi.

Christian öne eğilip onu omzundan tuttu. "Düşündüğün gibi değil."

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin."

"Haklısın, değilim."

Birbirlerine bakmaya devam ettiler. Colette buna daha fazla dayanamayınca bakışlarını aşağı çevirdi. "Dediğim gibi, konuşmamız lazım."

"Şimdi olmaz."

Colette, "Pekâlâ," diye fısıldadı. "Başka zaman konuşuruz."

Christian'ın sert yüz ifadesi değişmedi. "Şimdi git ve..." Arkasından bir ses geldi, Christian omzunun üzerinden gergince arkasına bir bakış daha attı. Tedirgin olmuş gibiydi ve Colette'in gitmesini istediği belliydi ama yine de onu bırak-

miyordu.

"Buluşmanı... görüşmeni böldüğüm için özür dilerim."

Christian başını salladı.

"Konuşmak için bir gün belirleyebilir miyiz? Mesela yarın?"

Christian başını iki yana salladı. "Sabahleyin Çin'e uçacağım." Colette, Christian'ın ses tonunun manasını anlamakta güçlük çekti. Pişmanlık? Tedirginlik? Kararlılık?

"Ya."

Christian onu bırakırken, "Döndüğümde seni ararım," dedi.

Colette geri çekildi, Christian da ondan uzaklaştı.

Ona dokunma ve onu öpme dürtüsü Colette'in dayanamayacağı kadar güçlüydü.

Christian aklını okumuşçasına ona doğru eğildi, ağzını Colette'in dudaklarına götürdü. Christian'ın dudakları nemli ve ateşliydi.

Uzaklarda biri, bir adam onu çağırdı ve Christian nazikçe Colette'ten ayrıldı. "Git," dedi. "Sadece git."

Kafası karışan Colette sendeleyerek arabasına bindi. O sırada özel koruma olduğu anlaşılan, siyah sedan bir arabanın başında bekleyen iki kaslı, Çinli adamın ona baktığını gördü. Bu da Christian'ın insan kaçakçılığı yapan adamlarla görüştüğü anlamına geliyordu.

Korkudan titreye titreye arabasını Blossom Sokağı'na sürdü. Evine girdikten sonra ilk iş olarak kapıyı kilitledi. Kendisine sallama çay yaptı, ardından yavaşça çayını yu-

dumladı. Sonra Alix'i aradı. Arkadaşı akşamının nasıl geçtiğini duymayı bekliyordu. Elizabeth de meraklanmış olmalıydı, ama Colette, Christian'ın büyük teyzesine ne diyeceğini bilmiyordu.

Alix telefonu ilk çalışında açtı. Colette daha ağzını açamadan, "Christian yemeğe geldi mi?" diye sordu.

Öğle molasında Go Figure'e gitmişler, Alix Colette'e akşamki yemek için birçok tavsiyede bulunmuştu.

"Orada değildi."

"Yani *kasten* mi gelmedi demek istiyorsun?"

"Hayır... toplantısı varmış." Colette boğazı kupkuru olmasına rağmen yutkundu.

"Ee?"

"Büyük teyzesi yanına gitmemi söyledi."

"İyi demiş."

Ama ne Elizabeth ne de Alix bunun çok kötü bir fikir olduğunu anlayabilirdi. Tekrar yutkunan Colette sözlerine devam etti. "Evinde... birileri vardı. Yarın sabah Çin'e gideceğini söyledi." Orada ne işler çevireceğini bilmeyi ise hiç istemiyordu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

30

ALIX TOWNSEND

Pazartesi Jordan'ın izin günüydü. İki hafta sonra cumartesi günü düzenlenecek düğünden önce yapmaları gereken birçok iş olduğu için öğleden sonrayı babaanne Sarah Babaanne'nin bahçesini temizleyerek geçirmeye karar verdiler.

Alix şalı getirmişti ve gün geçtikçe onun gözünde daha çok değer kazanan kadına vereceği anı dört gözle bekliyordu. Nişanı attıktan sonra Jordan'ın babaannesinin verdiği teselliyi kelimelerle tarif edemezdi. Sarah onunla oturmuş, Alix'in yaşadığı hüsranı ve acıyı dile getirişini dinlemişti. Sonra da Alix'e ısrarla bir şeyler yedirmişti. Evindeki boş odasında kalmasını istemiş, ona kıymetli bir misafirmiş gibi bakmıştı. Alix'e tam da o günlerde ihtiyaç duyduğu ilgiyi göstermişti.

Pazartesi günü öğleden sonra Jordan, Alix'in Fransız Kafesi'ndeki işlerini bitirmesini bekledi. Hava, mayısın o güne dek getirdiği soğuklara nispet eder gibi son derece güneşli ve sıcaktı. Nişanlısının annesine güneşin düğünlerinde de kendini göstereceğini söylemiş olmasına rağmen, Alix büyük, beyaz bir çadır kiralamaları gerektiğini söyleyecek kadar karamsardı. İşi şakaya vurmuş, her zaman yukarıdakinden tarlaları için yağmur yağdırmasını isteyecek birinin olabileceğini söylemişti.

Alix arabaya binince Jordan, "Selam," dedi.

"Selam." Jordan eğilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Sorunlarını yüz yüze konuştuktan sonra Jordan da onun gibi rahatlamıştı.

Dikiz aynasını kontrol edip Blossom Sokağı'nın trafiğine karışırken, "Büyükannem ziyaretine gideceğimiz için epey heyecanlanmış," dedi.

"Bahçesini düzelteceğimizi söylemedin, değil mi?" Alix, Sarah Babaanne'nin bunu duyar duymaz çiçeklerin altlarını temizlemeye başlayacağından korkuyordu.

"Tek kelime etmedim," diyen Jordan çevreyoluna giden yola girdi.

"İyi yapmışsın." Alix başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı. Sabah üçten beri uyanıktı, aklında hep aynı sorular dolanıyordu. Onları, özellikle de Jordan'ın annesiyle ilgili olanları görmezden gelmeye çalışıyordu. Gözleri kapalıyken "Seni seviyorum, Jordan," dedi.

Jordan bunu duymak hoşuna gitmişçesine, "Özel bir sebebi var mı?" diye sordu.

"Bir sürü sebebi var. Özellikle de beni büyük düğünü iptal edecek kadar sevdiğin için seni seviyorum."

"Ya. Demek ondan." Sesindeki canlılık kayboldu, Alix ona bakmak için gözlerini açtı.

Dudağını ısırarak, "Kötü bir şey mi söyledim?" diye sordu. İstediği şeyin yapılması Jordan'ın ailesindeki herkesi zora sokmuş olabilirdi. Bu kişilerin başında da Susan geliyordu. Akrabalarının ve arkadaşlarının meraklı soruları doğrudan ona sorulacaktı. Ayrıca çoğu siparişi o verdiği için her tarafı aramak zorunda kalmıştı.

Jordan, "Annem bunu atlatır," dedi.

"Benden nefret ediyor mu?"

"Tabii ki etmiyor, Alix! Seni anlıyor."

Bu sözleri Alix'in istemsizce gülümsemesine sebep oldu. Alix'in geçen haftaki görüşmelerinde canını en çok sıkan şey, Susan Turner'ın onu hiç *anlamamış* olmasıydı.

Sarah Babaanne'nin Star Lake'deki evine vardıklarında, güneş ışıkları gölün sularında parıldıyordu. Hava Alix'in umduğu kadar güzeldi. Jordan'ın babaannesi sıcak karşılamasının ardından onlara göl kenarında buzlu çay içmeyi teklif etti.

Jordan, "Hazır buraya kadar gelmişken ben de çimleri biçeyim," dedi.

"Bunu yapmana gerek yok. Anlaştığım bir bahçıvan var. Düğününüzden önce gelip etrafı düzenlemesini rica ettim

hile."

Alix, "Babaanne, bunu yapmana gerek yoktu," dedi. "Biz seve seve hallederdik bahçe işlerini."

Sarah, "Saçmalama," dedi ve tekliflerini elini havaya kaldırarak reddetti. "Sizin için çimleri biçtirmişim çok mu?" Çayın yanında getirdiği yulaflı kurabiyelerden biraz daha yemelerini söyledi. "Düğünü burada yapacağınız için ne kadar mutluyum bilemezsiniz." Dalgın dalgın göle baktı. "Bu evi hep sevmişimdir. Tüm çocuklarımın, torunlarımın bir araya gelmesi harika olacak."

Jordan parmaklarını Alix'in parmaklarına geçirirken, "Ben de çok mutluyum," dedi.

Jordan daha önce çocukken göle geldiği zamanlardan bahsetmişti, ama Alix burada evlenmeyi istediğini söyleyene kadar Jordan'ın babaannesinin evini ne kadar çok sevdiğini anlamamıştı. Yüzüne neşe dolu bir ifade yerleşen nişanlısı, göl kenarının, sorunlarının çözümü ve evlenmek için mükemmel bir yer olduğunu hemen kabul etmişti.

Göle yakın oturan Alix yüzüne hafif bir esintinin çarptığını hissedebiliyordu. Buzlu çayını yuvarlak, bahçe masasına bıraktı, Jordan'ın babaannesinin omzunun üzerinden geriye baktığını gördü.

Sarah, "Jordan, bana yeleğimi getirebilir misin?" diye sordu. "Mutfak kapısının hemen yanındaki askıda duruyor."

Alix, Jordan'a bakıp başını salladı, o da eve gitmek yerine arabasına doğru yürüdü ve kırmızı bir kurdeleyle sarılmış beyaz bir kutuyla geri döndü.

Sarah, Jordan yanına gelince, "Bu ne?" diye sordu.

"Alix'ten sana küçük bir hediye."

"Alix?" Sarah yüzündeki şaşkın ifadeyle Alix'e döndü.

"Hadi, aç."

"Bana neden hediye getirdin?"

Cevabı çok basitti. "Çünkü seni seviyorum."

Yaşlı kadın iç çekerek, "Aa, Alix," dedi. "Sen benim şimdiye kadar aldığım en büyük hediyesin." Başını sallayarak, "Tanrı'dan torunuma hep senin gibi bir eş vermesini istedim. İkiniz adına çok seviniyorum." Gözlerine yaşlar dolunca hemen gözlerini kırpıştırdı.

Alix de ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Jordan, "Hepimiz hüngür hüngür ağlamadan kutuyu aç," dedi, gözyaşlarını siliyormuş gibi yaparak babaannesine takıldı.

Babaannesi kutunun kapağını açıp içindeki ince kâğıdı aralarken, Alix dirseğiyle Jordan'ın kaburgasına dokundu.

Babaannesi dantelli şalı daha kutudan çıkarma fırsatını bulamadan Jordan, "Alix ördü," dedi.

Alix, "Daha önce bahsettiğim şal bu," dedi. "İnsanlar bunu hayatlarında çok önemli yeri olan veya sarıp sarmalanmayı istedikleri kişiler için örermiş. Bir dosta ihtiyacım olduğunda beni dinledin, bu ailede bir daha beni hiç kimsenin sevmeyeceğini düşündüğüm zamanlarda sen beni sevdin." Alix, öne eğilip alnını öpen Jordan'a baktı. "Seninle geçirdiğim günler benim için çok değerli. Bu küçük hediyeyle seni ne kadar çok sevdiğimi bilmeni istedim."

"Ah, Alix." Sarah Babaanne narince adını telaffuz etti. "Bana şaldan bahsettiğini hatırlıyorum. Daha önce bunun kadar güzel bir hediye almamıştım. Buna verdiğin onca emek... Hayatımın sonuna kadar bunun değerini bileceğim."

Alix bir ödül verirmiş gibi şalı yaşlı kadının omuzlarına nazikçe attı, sonra birbirlerine sarıldılar.

Çaylarını bitirdikten sonra Sarah'ın itirazlarına rağmen Jordan çimleri biçti, çalı çitleri budadı. Bu sırada Alix de çiçeklerin diplerini temizledi ve yanlarında çıkan yabani otları söküp toprağı düzeltti. Alix işleri bittiğinde yeni işlenmiş toprağın üzerine ağaç kabukları serpiştirmeyi düşündü.

Sarah, Alix'in yanında dururken, "Bu bahçe eskiden mahallenin gururuydu," dedi. "Şimdi de elimden geleni yapıyorum, ama yeterli olmuyor."

Alix, "Ben büyürken evimizde hiç çiçeğimiz olmadı," dedi, sesi ciddi çıkıyordu. Evlerinde eksik olan tek şeyin çiçek olmadığını hatırladı. Birkaç kez penceresiz, bir kez de dış kapısız kalmışlardı. Annesi babasına bira şişesi atmış, babası da eğilince şişe oturma odasının camını kırmıştı. Alix altı yaşındayken bir gün babası dış kapıya tekme atmıştı.

Alix çiçeklerle kaplı bahçeleri olan insanlara hep imrenmişti. Çocukluğunu geçirdiği evin bahçesinin hali utanç vericiydi, ama o zamanlar Alix'in çimleri ya da ona benzer şeyleri düşünmeye harcayacak çok vakti yoktu. Annesi ile babasının kafayı bulunca ettiği kavgalardan kurtulmak onun için çok daha önemliydi. Bu yüzden yatak odasındaki dolapta kendine güvenli bir yer bulmuş, orada hayali ailesini yara-

nuştı.

Sarah, "Jordan'la yemeğe kalmanızı istiyorum," dedi.

"Jordan'ın akşama planı yok sanırım. En iyisi bir sora-

yım."

İşini bitiren Jordan bir bardak daha buzlu çay içti, sonra da toprağı çapalamasına yardım etmek için Alix'in yanına geçti. Alix ona Sarah'ın davetinden bahsetti.

Jordan, "Babaannemi tanıyorsam çoktan bir şeyler hazırlamaya başlamıştır," dedi, öne eğilip Alix'in terli boynunu öperken.

"Jordan!"

"Yemeğe kalmak ister misin?"

Alix başını salladı.

Birlikte böyle vakit geçirmeyeli epey olmuştu. Alix dü-

günün ilişkilerini ne kadar çok etkilediğini tam olarak fark etmemişti. Kontrolü ele almaya karar verdikleri anda ortadaki gerginlik de kaybolmuştu.

Çorba ve sandviçlerden oluşan akşam yemeğini bahçede, göle karşı yediler. Sarah Babaanne, Alix tabakları içeri taşıdıktan kısa süre sonra uykuya daldı. Jordan babaannesini yatak odasına kadar geçirdi, sonra da Alix'in mutfağı temizlemesine yardım etti.

Jordan tezgâhın yanındaki askıdan bulaşıkları kurulamak için bir elbezi alırken, "Çoğu kız birlikte olduğu adamın babaannesiyle vakit geçirmeyi sevmez," dedi.

Alix kullandıkları birkaç tabağı elde yıkarken, "Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi.

Jordan hemen, "Bana deli gibi âşık olduğunu mu?" diye cevapladı. "Ya da beni yatağa götürmek için sabırsızlandığını mı?"

Alix gülümsedi. "Şey, onun dışında."

"Söyle bana." Jordan, Alix'in arkasında durdu ve kolunu karnına sardı.

"Burada, seninle birlikte olmanın ne kadar huzur verici olduğunu düşünüyordum. Etraf ne kadar da sakin diyordum."

"Mmm." Jordan, Alix'in boynuna bir öpücük kondurdu. "İyi ama burası düğünde o kadar da sakin olmayacak."

Alix ona yaslandı. "Bana gerçeği söyle; bu değişiklik kilisede sorun yarattı mı?" Alix, Susan'ın tüm bu olanların Jordan'ın kariyerine zarar verebileceğiyle ilgili kaygılarının boş yere olmadığını tahmin ediyordu. Düğüne bu kadar kısa süre kala aile içinde küçük bir tören yapma kararı muhtemelen bazı söylentilerin çıkmasına sebep olacaktı.

Jordan, "Birazcık," diye bunun doğruluğunu kabul etti.

"Ne gibi?"

Jordan tereddüt etti. "Papaz Downey ve babamla oturup konuştuk."

Alix bunun ne anlama geldiğinden emin değildi, sormanın da haddine düştüğünü düşünmüyordu. Jordan'ın gerekli açıklamayı yapmasını bekledi.

Kısa süren bir sessizliğin ardından Jordan iç çekti, Alix'i bıraktı, sonra da mutfak tezgâhına yaslandı. "Babam seni hamile bırakıp bırakmadığımı sordu."

Alix, *"Ne?"* diye haykırdı, Jordan'ın yüzüne sırıtışa ben-

zer bir ifadenin yer edişini izledi. "Gerçekten de sana bunu sordu mu?"

"Evet," diyen Jordan başını salladı. "Ben de ona bunun gerçekleşmesini dört gözle beklediğimi söyledim."

Daha önce çocuk sahibi olma konusunu konuşmuşlar, ama daha birkaç yıllarının olduğuna karar vermişlerdi. "Babanı annen dürtmüş, değil mi?"

Jordan omuz silkti. "Sanırım öyle."

Alix, Susan Turner'la sıkıntı yaşayacağını biliyordu. Düğün biter bitmez ilişkilerini düzeltmek için harekete geçecekti.

"Aslında onlarla oturup konuşmamız iyi oldu. Bunu çok sık yapamıyoruz. Erkek erkeğe muhabbet ettik." Tarzan'ı taklit edercesine göğsünü yumrukladı. "Ben var konuşmak."

Alix gözlerini tavana dikti, Jordan'ın bu durumu bile şakaya vurabilmesine hayran kaldı.

Jordan normal sesiyle, "Sonrasında hepimiz kendimizi daha iyi hissettik," dedi. "Bunun için sana teşekkür ederim."

Alix duyduklarının doğru olmasını diledi.

Jordan, "Peki Jacqueline ile Reese bu duruma ne dedi?" diye sordu.

Alix ona ikisinin de onları anladığını söyledi. Ne Jacqueline'in ne de Reese'in düğün planlarının iptal edilmesinden dolayı üzgün görünmemesi de işin komik yanıydı. Her şey bir yana Reese eşinin düğün konusunda saplantılı olmasını komik buluyordu.

Alix'in şüphelendiği gibi bunun altında Paul ile Tammie

Lee'nin düğününde çıkan sorunlar yatıyordu. Jacqueline ne yazık ki hem hazırlıklara dahil edilmemiş hem de düğüne çağrılmamıştı. Kendini ihanete uğramış gibi hissetmiş, sonuç olarak Alix ile Jordan'ın düğününü telafi gibi görmüş ve durumu biraz abartmıştı.

Jordan, "Biliyor musun, her şeyi böyle yaptığımız için kendimi çok daha mutlu hissediyorum," dedi.

Birbirlerine sarıldılar, Alix gözlerini kapattı. İki hafta sonra Jordan Turner'ın gelini olacaktı. O günü iple çekiyordu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

31

"Sevdiğiniz birine şal örmek, iyi dileklerinizi bir simgeyle bütünleştirmektir. Bu, ona değer verdiğinizin göstergesidir."

Cheryl Gunnells

LYDIA GOETZ

Verdiği tepkiye bakılırsa, Alix şal kursunun son buluşmasının düğünden önce düzenlenen bir sürpriz partiye dönüşeceğini tahmin etmemişti. Haber etrafa yayılır yayılmaz, sayısız kişinin bunun bir parçası olmayı istemesi beni sevindirdi.

Bu konuyu konuşmak için ilk olarak Carol Girard yanıma geldi. Hâlâ hamile kaldığına inanamıyor, lafı ne zaman açılsa kıkır kıkır gülmeye başlıyordu. Doug'la birliktelikle-

rinden hamile kalması beklenmiyordu.

Ona bir zamanlar bombus arılarının uçmasının mantıklı bir sebeple açıklanamayacağını söyleyen bir bilimsel makale okuduğumu söyledim. Aerodinamik kuralları buna uymuyordu, ama birileri bunu bombus arılarına söylemeyi berhalde unutmuştu.

Carol'un hamileliği benim de kafamı kurcaladı. Böyle bir mucizenin benim için de mümkün olup olmadığını merak ettim. Ne yazık ki kemoterapi ve radyasyon üreme sistemimi mahvetmişti.

Bir yanım çocuk sahibi olmanın, besleyecek, sevecek bir bebek doğurmanın hasretiyle yanıp tutuşuyordu. Yeniden canlanan bebek sahibi olma isteğinin zamanla dineceğini düşünmüştüm, ama öyle olmadı. Geceleri bebekleri düşünmekten gözlerime uyku girmedi. Brad'le birlikte evlat edinme konusunu konuşmaya devam ettik, ama bunu birkaç ay daha düşünme konusunda hemfikirdik. Henüz net bir karar vermemize gerek yoktu.

Alix'in partisine dönersek... Dekorasyonu Bethanne Hamlin yapacaktı. Başlattığı parti işi önemli başarılar elde etmişti, hatta başkalarına acentelik vereceğiyle ilgili laflar dolaşıyordu etrafta. Ne vakit onunla tanıştığımız zamanları düşünsem, o kadınla yenilenen Bethanne'nin aynı kişi olduğuna hayret ediyordum. O günlerde Bethanne örgü kursuna yazılmak gibi basit bir işe bile kalkışacak kadar girişken değildi; kızı Annie telefon açıp annesini kursa yazdırmış. Doğrusunu söylemek gerekirse, Bethanne hâlâ boşanmasın

dan dolayı acı çekiyordu, özgüveni de yerle bir olmuştu.

Ondan bahsederken küllerinden *doğdu* denilebilirdi. Hiçbir yeteneği olmadığına inanan, umutsuz kadın artık büyük bir şirketin başındaydı. En son duyduğuma göre otuz elamanı vardı. Otuz!

Annie üniversite ilk sınıftaydı ve iş hayatında annesine katılabilmek için işletme diploması almaya çalışıyordu. İki yıl önce böyle bir şeyin olacağına kim inanırdı ki?

Çorap kursuna katılan bir başka öğrencim Courtney de, Annie Hamlin ona sürpriz partiden bahsedince postayla Alix için bir paket gönderdi. Courtney Chicago'daki Illinois Üniversitesi'nde okuyor, beslenme uzmanı olmayı istiyordu. Bethanne'nin oğlu Andrew ile Courtney hâlâ görüşüyor, bu da beni mutlu ediyordu. Uzaktan yürüttükleri ilişkilerinin devam ettiğini geçen gün Courtney ona ip göndermem için e-posta gönderince öğrendim. Yazdığına göre Andrew'e okulunun renklerinden oluşan bir kazak örecekti. Alix, Courtney'in onu unutmadığını görünce çok sevinecekti.

Kulüpte Alix için düzenlenecek bir başka partiye katılacak olmalarına rağmen, Jacqueline ile Tammie Lee bize eşlik edecekti. Partiye küçük kişlerden çeşit çeşit peynirlere kadar birçok şey getireceklerdi. Tammie Lee bana ayrıca Güneylilere özgü bir lezzet olan yumurta turşusu yapacağını söylemişti. Jacqueline, Tammie Lee'nin bir tencere de haşlanmış yer fıstığı getirmemesi için onunla birlikte dua etmemi istemişti.

İkisinin bu kadar iyi anlaştığını görmek beni çok mutlu

ediyordu.

Margaret de gelecekti. Julia ile Hailey'in de gelmesini isterdim, ama ne yazık ki ikisinin de başka planları vardı. Margaret son zamanlarda Julia'dan çok bahsetmemişti. Ben sorunca da konuyu değiştirmiş, kaçamak cevaplar vermiş veya beni terslemişti. Danny Chesterfield salıverildiği için bu konuyu hiç konuşmak istemediği belli oluyordu. Ablamın kızgınlığı ve polislere küskünlüğü on kat artmıştı.

Julia ve Margaret için endişelenmemeye çalıştım, ama bunu yapmak kolay değildi. Hailey'le zaman zaman konuşuyorduk, ondan haftanın beş günü gördüğüm ablamdan daha çok haber alıyordum.

Kapı açıldı ve Bethanne Hamlin kocaman bir kutuyla içeri girdi. Saçı hatırladığımdan daha kısaydı; kolsuz, yazlık elbisesi de bronzlaşan tenini gösteriyordu. Ne kadar hoş göründüğünü söylediğimde utandığını gördüm, ama bu çok doğruydu.

"Tüm bunları yaptığın için teşekkürler," dedim. Elinde kocaman karton kutu olmasa ona sarılırdım.

"Ne demek, böyle bir şeyi hiç kaçırır mıyım?" diyen Bethanne, kutuyu masanın üzerine koyup içindekileri çıkarmaya başladı. Sandalyelerin arkasına bağlamak için duvağa benzer süsler getirmiş, süslere de krem renkli buketler takıştırmıştı. Masanın üzerine dekoratif bir örtü serdi, sonra da mini sandviçler ve şampanya bardağı şekli verilmiş kurabiyelerle dolu gümüş bir tepsi çıkardı.

Daha o hazırlıkları bitirmeden Jacqueline ile Tammy

Lee ellerindeki yiyeceklerle içeri girdi, onların hemen ardından da Elise ile Maverick Beaumont geldi. Maverick'in yüzü solgundu; zayıf ve yorgun görünüyordu. Kanserle mücadelesinde yenik düşüyordu. Hiç kimsenin bunu söylemesine gerek yoktu; yaşadığı değişimi kendi gözlerimle görebiliyordum.

Elise son iki yıldır olduğu gibi kocasının yanında duruyordu. Kendilerini birbirlerine adamışlardı. Onları birbirlerine bu kadar sevgi ve şefkat beslerken görünce gözlerim yaşardı. Yaşımız ilerleyince Brad'le birlikte böyle olabilmeyi diledim.

Elise ilk tanıştığımızda eski kocasının ona yaşattığı birçok şey ve profesyonel bir kumar oyuncusu olması yüzünden ona küsen ve hayattan nefret etmeye başlayan bir kadındı. Emekli olunca düşünülenin aksine çok ama çok daha dikbaşlı biri olmuştu. Ama Maverick'le yeniden bir araya gelmesi onu tamamen değiştirmişti.

Elise, arkadaşım olmanın yanı sıra en iyi müşterilerimden biriydi. Söz konusu örgü olunca Elise'in üstesinden gelemeyeceği model yoktu. En karmaşık desenler bile gözünü korkutmuyordu.

Alix'in gelme zamanı yaklaştıkça herkes etrafa dağıldı.

Vitrin camının yanında dururken. "Geliyor," dedim. Alix'in, içinde sıcak kruvasanlar olduğunu düşündüğüm bir sepetle Fransız Kafesi'nden çıkışını izledim. "Saklanın." dedim ve tüm arkadaşlarım bir tarafa geçti. Ben de hızlı adımlarla tezgâha doğru gittim.

Dükkândaki üç müşteriye ne yaptığımızı söylemiş, onları da kutlamaya davet etmiştik.

Alix içeri girerken yukarıdaki küçük çan çaldı, durdu ve etrafına bakındı. Oyuncu olmasam da sıradan bir gün geçiriyormuşum gibi görünmek için elimden geleni yaptım.

Alix kaşlarını çatarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

Yazarkasanın arkasında durmaya devam ettim, küçük sırrımızı mümkün olduğu kadar saklamaya çalıştım. Planımız; Alix masaya yaklaşana kadar beklemek, sonra da hep birden havaya sıçrayıp "Sürpriz!" diye bağırmaktı.

Omuz silktim. "Neyi kastettin?"

Alix şaşkınlık dolu bir sesle, "Kimse gelmemiş," dedi.

"Colette ile Susannah birkaç dakikaya burada olur." Aslında ilk gelenler onlardı. Önceki gece aldıkları büyük siparişi yetiştirmek için çalışmışlar, buraya gelerek büyük bir fedakârlık göstermişlerdi. İkisi de bu kutlamayı kaçırmak istememişti.

Alix yerinden hiç kımıldamadı.

"Arka tarafa geç," deyip dükkânın o kısmını işaret ettim.

Alix bana tuhaf bir bakış attı, tüm çabalarıma rağmen sürprizi mahvettiğimi sezdim. Alix iplerin yanından geçti ve herkes öne fırlayıp bağırdı.

Alix şaşıp kalınca çok sevindim. Ağzı bir karış açık kaldı, yavaşça döndü ve herkesin yüzüne teker teker baktı. Masa tepelemesine hediyelerle ve yiyeceklerle doluydu. herkes iyi dileklerini iletmek için Alix'in etrafını sardı.

Alix sosyal ortamlarda çok rahat hareket edemediğini

söylerdi, ama bu kutlamanın ardından ben tam aksine inandım. Arkadaşlarını kendisine hayran bıraktı, aldığı hediyeler için onlara samimiyetle teşekkür etti. Hediyelerin çoğu çok iyi seçilmişti, aralarında birkaç tane de komik hediye vardı. Ablam işine yarayacağını düşünerek tost makinesi almıştı. Ben de Alix'e ip almak için kullanabileceği 100 dolarlık hediye çeki hazırlamıştım. En çok da üzerinde Shakespeare'in örgü ördüğü, bol tişört hoşuma gitti. Eski kütüphaneci Elise, "Dertlerini çözerken uykuya daldı. Nasıl güzel bir mecaz ama? *Makbet*'ten," dedi.

Maverick, "Yani örgü insanları uyutur," diyerek onlara takıldı.

Alix kahkaha atarak ikisine de sarıldı.

Dükkânı kapatma vakti geldiğinde parti bitti ve herkes gitmeye başladı. Bethanne bir "randevusu" olduğu için erkenden gitmek zorunda kaldı; bir erkekle dışarı çıkacağını umuyordum ama bir şey sormadım. Biriyle tanıştığını biliyor, ayrıntıları duymaya can atıyordum. Etraftaki süsleri toplamak için kalan Annie'ye neler olduğunu sorabilirdim, ama Bethanne'nin kendisini hazır hissettiğinde bana gelişmeleri anlatacağını düşünüp, o zamana kadar beklemeye karar verdim.

Bir ara Margaret'in suratı asık halde Alix'le konuştuğunu gördüm ve neler olduğunu merak ettim. Ablam mutlu görünmüyordu, Alix'i evleneceği için tebrik ediyormuş gibi de durmuyordu. Ardından Alix başka biriyle konuşmaya başladı. Bir süre sonra Margaret'in iyi akşamlar bile demeden

çekip gittiğini fark ettim.

Colette ile Susannah'ın bir cenaze evinden yeni aldıkları çelenk siparişlerini hazırlamaya devam etmek için dükkânlarına dönmesi gerekti.

Elise ve Maverick de hediyeler açıldıktan ve yemekler yenildikten sonra fazla kalamadı. Onları arabalarına kadar geçirdim. Elise direksiyon başına oturdu, yüzündeki üzüntüyü gördüğümde ona teselli vermek istedim. Gelecek birkaç ay onlar için zor olacaktı. Ama Maverick durumundan dolayı endişelendiğini hiç belli etmiyordu.

Böyle davranmasının nedenini anlıyordum. Hayatının şu son birkaç yılında hiç beklemediği kadar sevilmiş ve ilgi görmüştü. Haline şükrettiğini ve hastalığına rağmen mutlu olduğunu biliyordum; poker şampiyonu olarak geçirdiği yıllardan daha mutluydu. Hepimizin peri babası olmuştu, bu yüzden de onu tüm kalbimizle seviyorduk.

Dükkâna döndüğümde içeride sadece Alix kalmıştı.

Hediyelerini toplarken, "Jordan'ı aradım," dedi. "Beni eve bırakmak için birkaç dakikaya gelecek."

"Tamam."

Etrafı temizlememe yardım ederken birkaç kez bana baktığını hissettim.

Kâğıt tabakları çöpe atarken, "Seni şaşırtmayı başardık mı?" diye sordun.

"Hem de nasıl." Gözlerinde parıltıyla bana baktı. "Kutlama *harikaydı*, Lydia. Çok teşekkür ederim."

"Senin için bir şeyler yapmak hepimizi mutlu etti."

dedim. verdiği cevabın içtenliğinden etkilenerek.

Alix birkaç dakika sonra artan kruvasanları bir poşete koyarken, "Margaret'le konuştuğumu gördün mü?" diye sordu.

Başımı salladım. Doğal olarak meraklanmıştım ve Alix'in bir açıklama yapacağını umuyordum. Margaret şu günlerde benimle hiçbir şey paylaşmıyordu.

Alix, "Margaret yanıma geldi," diyerek konuşmaya başladı. "Benimle özel olarak konuşmak istedi." Alix kaşlarını çattı, muhtemelen Margaret'in söylediği şeyi hatırladı. "Ona tamam dedim, ama kutlama bitene kadar beklemesini söyledim. Herkesi bırakıp gidemezdim."

Ona hak verdim, ablamın bu kadar gizli saklı davranmasına anlam veremedim.

"Parti yavaş yavaş bitince beni bir kenara çekti. Julia'nın başına gelenler hakkında konuştu. Her şeyin normale döndüğünü sanıyordum, ama sanırım yanılmışım."

"Duydun mu bilmiyorum ama polis tutuklama yapmak üzereydi. Sonra savcı elinde adamı suçlamaya yetecek kadar delil olmadığını söyledi."

"Evet, Margaret de öyle dedi. Benden istediği şey de..."

"*Ne* istedi?" Duyacağım cevabın hoşuma gitmeyeceğini sezdim.

"Margaret benden ona... yardım etmemi istedi."

"Nasıl yani?"

"Bazı bağlantılarımın olabileceğini düşünmüş." Alix gözlerini benden kaçırdı. "Anladığım kadarıyla Margaret,

Danny Chesterfield'a gerekeni yapacak birilerini tanıdığımı düşünüyor."

Sakin kalmaya çalışmama rağmen elimle ağzımı kapayarak nefesimi tuttum.

Alix telaşla, "Onu öldürtmeyi falan istemiyor," dedi. "Canını yakmayı düşünüyor. En azından bir kemiğinin kırılmasını istedi. Sağ kolu olsun dedi, ama daha kolay olacaksa bacağının kırılmasını da kabul edebileceğinden bahsetti."

Korkuya kapılmanın haricinde nasıl bir tepki verebileceğimi bilemiyordum. Ablam, Danny Chesterfield'ın işlediği suçun cezasını çekmesi için her türlü yola başvurmayı göze almıştı.

"Ödeme yapmaya hazır olduğunu söyledi. Bulacağım kişiye, bunun Danny'nin Julia'ya yaptıklarının karşılığı olduğunu anlatmamı istedi."

Bir sandalyeye uzandım ve onu kendime doğru çekip oturdum. Bacaklarımın artık tutmadığını hissettim. Ablamın böyle bir şey yapabileceği hiç aklıma gelmezdi.

Alix, "Cevabım hiç hoşuna gitmedi," dedi.

"Ona yapmayacağını söyledin, öyle değil mi?"

"Elbette! Sen beni ne sandın?" Durdu ve bana alınmış gibi baktı. "Üç dört sene önce olsa düşünebilirdim, ama artık bu tür şeylere bulaşmıyorum."

Konuşamadım. Ağzımı açamadım. Kızgınlık ve acıma duygularının arasında gidip geliyordum. Araları çok iyi olduğu için Brad'e Matt'le konuşmasını söylemeyi düşündüm. eniştemin bu durumla nasıl başa çıkılacağını bileceğine ka-

naat getirdim. Yoksa Matt'le bizzat ben mi görüşmeliydim?

Alix, "Söylediklerim hoşuna gitmedi," diyerek sözlerine devam etti. "Ablana Danny'ye zarar vermenin, bacağını kırmanın veya benzer bir şey yapmanın daha iyi hissetmesini sağlamayacağını söyledim."

Doğru söylüyordu, bunu duymak Margaret'in hoşuna gitmezdi.

"Danny Chesterfield'ın hapse atılmayı hak eden, aşağılık bir adam olduğunu söyledim. İçeri girmesinin de an meselesi olduğunu düşündüğümden bahsettim. Julia'ya yaptıklarından olmasa da başka bir sebepten dolayı bu olacak dedim. Başka birinin daha böyle bir şey yaşayacak olması gerçekten utanç verici, buna çok üzülüyorum."

Alix bu konuda yalnız değildi. Margaret günlerce bundan bahsetmiş, beni çığlık atmanın eşiğine getirmişti.

"Çok zor da olsa, ona o pisliği unutmasını söyledim. Ben annem konusunda öyle yaptım. Uzun süre ihtiyaç duyduğum gibi annelik yapmadığı için kızdım. Uyuşturucu ve alkol bağımlılığı çocukluğumun... zor geçmesine sebep oldu. Kendi zayıflıklarının ve geçmişinin kurbanı olduğunu biliyordum. Ama onun sorunlarının ömrümün sonuna kadar beni aşağı çekmesine izin veremezdim." Alix'in yüzü duygularının yoğunluğuyla parladı. "Buna müsaade etmek yerine, Jordan'ın tavsiyesine uydum ve onu... *affettim*."

Alix'e olan hayranlığım bir kat daha arttı. Ona bunu söylemeyi istedim ama boğazımdaki düğüm konuşmama engel oldu.

Alix, "İki yıl önce ona mektup yazdım," dedi. "Jordan bana yardım etti."

"Ona ne söyledin?"

Alix omuz silkti. "Çok fazla şey söylemedim. Sadece o şartlar altında elinden geleni yaptığını düşündüğümü ve onu affettiğimi yazdım."

"Sana nasıl bir cevap verdi?" Bunu sormak bana düşmezdi, ama merakımı anlayışla karşılayabilirdi.

Alix sesindeki buruklukla, "Cevap vermedi," dedi. "Altı ay öncesine kadar ondan haber almamıştım. O zaman da bana dindar olduğum için muhtemelen ona artık hiçbir faydamın dokunmayacağını yazmıştı." Gözleri bir anlığına uzaklara gitti.

"Ablama bundan bahsettin mi?" diye sordum.

"Bahsetmeye çalıştım, ama..." Alix başını iki yana salladı. "Margaret şu an beni dinleyecek durumda değil."

Bunu ben de fark etmiştim. Bir kez daha ablama nasıl yardım edebileceğimi düşündüm ve bir kez daha hiçbir gerçekçi çözüme ulaşamadım.

32

COLETTE BLAKE

Christian bir hafta önce Çin'e gitmişti. Colette orada ne işler yaptığını tahmin etmekte zorlanmıyordu. Asistanı olarak çalıştığı yıllar boyunca onun adına sayısız uçak bilet almıştı ve sık sık Asya ülkelerine, özellikle de Çin'e seyahat ettiğini biliyordu. İnsan kaçakçılığına bulaştığı düşüncesi bile midesini bulandırmaya yetiyordu. Bunu ne kadar süredir yaptığını merak etti. Ve tekrar tekrar sorduğu soru bir kez daha aklına geldi: *Neden?* Yine de tanıdığı, âşık olduğu –evet, âşık olduğu– ve çocuğunu taşıdığı adam ile suça bulaşan, daha da kötüsü zalimlik eden o adamı bağdaştıramıyordu.

Ne olursa olsun Colette öğrendiği korkunç bilgileri göz ardı edip sabırla ondan bir haber almayı bekledi. Christian ne zaman döneceğinden bahsetmemişti. Seyahatleri genelde

bir ila üç hafta sürerdi, bazen de işleri uzardı; ama Colette kısa zamanda ondan haber alacağını düşünüyordu. Ona bebekten bahsetmeye karar verdiği için de içi içine sığmıyordu.

Dempsey İthalat'tan ayrıldığından bu yana ilk kez gerçekten umutlandığında, umudun güçlü bir ağrı kesici olduğunu anladı. Tüm korkularına rağmen iyimser olmayı başarıyordu. Hava bile ona destek veriyordu, günler parlak güneş ışığıyla ışıldıyordu.

Cuma günleri Susannah'ın Bahçesi genelde yoğun olurdu, bu cuma da onlardan biriydi. Colette sabah saatleri boyunca artık işlerinin yüzde yirmisini, otuzunu oluşturan bireysel müşterilerle ilgilenmişti.

Civardaki liselerden birinde akşam mezuniyet töreni düzenlenecekti. Susannah ile Chrissie öğleden sonrayı kalabalık çalışma ortamında yaka çiçekleri ve buketler hazırlayarak geçirmişti.

Colette, Susannah'ın küçük dükkânının adını duyurmak için sürekli yeni fikirler üretmesine hayrandı. Bunu başarmak için organizatörlerden birine büyük bir çiçek aranjmanı hediye etmek gerekiyorsa seve seve ediyordu. Hastaneleri, düğün planlayıcılarını, cenaze evlerini ziyaret ediyor, verdiği hizmetleri anlatıyordu. Dükkâna gün geçtikçe daha çok iş getiriyordu. Bazı günler yoğun tempoya zar zor ayak uyduruyorlardı, bu yüzden Chrissie okuldan sonra sık sık yardımlarına koşuyordu.

Colette, Chrissie'nin onlara yardım etmesini, neşeli, hoş davranışlar sergilemesini takdir ediyor, ama özellikle Doğu

Washington'da yaşayan anneannesi Vivian'a bağlılığını seziyordu. Chrissie iki üç günde bir anneannesine telefon ediyordu. Colette, Susannah'ın annesini sevdiğini ve onu sık sık aradığını biliyordu. İyi arkadaşlarından biri de Vivian'la görüşüyor, durumunu onlara bildiriyordu.

Telefon çaldı, Susannah cevap verdi. Colette'e baktı, Colette de özel bir konuşma olabileceğini düşünerek dışarıya, kovalardaki çiçeklere bakmaya çıktı. Çiçekleri düzeltti, dikkat çekici, rengârenk bir hava yaratmak için zambakların arasına süsenler ekledi.

Birkaç dakika sonra içeri döndü, Susannah'ın hâlâ telefonda olduğunu gördü. Susannah telefonu kulağından çekti, ahizeyi eliyle kapattı ve "Telefon aslında sana," dedi.

"Bana mı?" Colette'in aklına ilk Christian geldi, ama bunu öyle olmasını umut ettiği için düşündüğünü fark etti. Susannah'ın onu isteyen biriyle neden bu kadar uzun süre konuştuğunu anlayamadı. Telaşla yanına gitti, Susannah telefonu ona uzattı.

Colette en ciddi ses tonuyla, "Ben, Colette Blake," dedi.

Bir hıçkırık duydu, ardından da, "Colette, ben Elizabeth Sasser," diyen buruk bir ses duydu.

Aniden içine bir korku saplandı. "Elizabeth, her şey yolunda mı?"

"Hayır, hayatım. Maalesef... değil." Sesi titriyordu, Colette, Elizabeth'in kendini hüznün kollarına bırakmamak için büyük çaba sarf ettiğini hissedebiliyordu.

"Christian'a bir şey mi oldu?"

kı haberlerim var," diyen yaşlı kadın duraksadı ve tüm gücüyle nefes verdi. "Müsait olduğunda yanıma uğrar mısın?"

"Elbette." Colette'in nabzı deli gibi atıyordu. *Haberler kötü mü?* Christian'ın başına bir şey gelmişti, bu kesindi. Colette'in korkusu birden en şiddetli halini aldı ve bir an kendini kusacakmış gibi hissetti.

Elizabeth, "Teşekkürler," diye fısıldadı. Daha sonra, "En kısa zamanda gel, olur mu?" diye ekledi.

Colette ona daha fazla soru soramadan telefon kapandı.

Ahizeyi yavaşça yerine bıraktı. Susannah yanına gidip kolunu Colette'in omzuna attı.

Colette, "Sana neler olduğunu anlattı mı?" diye sordu. ne kadar kötü olursa olsun gerçeği öğrenmek istiyordu.

"Hayır. Anlatamadı. Çok üzgündü, onun yerine hizmetçisi konuştu. O da epey perişandı, onu anlamakta güçlük çektim."

Colette, "Doris," dedi. "Adı Doris."

Susannah başını salladı. "Doris, Elizabeth'in yarım saat önce bir yerden arandığını ve bayılacakmış gibi olduğunu söyledi."

"Christian öldü." Colette, Derek'in ambulansla hastaneye giderken hissettiği duyguların aynısını hissetti.

"Colette, *karamsarlığa kapılmanın manası yok.*" Susannah ona destek olmak için omzunu hafifçe sıktı. "Seni oraya benim veya Chrissie'nin bırakmasını ister misin?"

Colette başını iki yana salladı. "Gerek yok. Ben gide-

rim." Şaşırtıcı derecede sakindi, ama Derek'in kazasının ardından da böyle olmuştu. Aniden beliren panik bir süreliğine kaybolmuş, onun yerine donuk bir duygu, iç ürperten bir his gelmişti. Susannah'a, "Seni zor durumda bırakmak istemem," dedi.

"Git sen, benim için endişelenme. Chrissie bir saate kadar gelir, o zamana kadar da tek başıma idare ederim."

Acele etme gereği duymayan Colette ellerini yıkadı, çantasını toparladı, sonra da arabasını park ettiği arka sokağa doğru yürüdü. Donukluğu geçmeye başladı, onun yerine bir gerginlik hissetti ve elini göğsüne attı. Daha yaşlı olsa bu ağrının kalp krizinin işareti olduğunu düşünebilirdi. Ama öyle olmadığını biliyordu. Bu sevdiği birini kaybetmenin verdiği acıydı.

Bu duygunun aynısını acildeki doktor onu odasına götürüp ellerinden geleni yaptıklarını, artık beklemekten başka çare olmadığını söylediğinde de yaşamıştı. Derek komadan çıkmayacaktı. Hiçbir şey sonucu değiştiremeyecekti.

Colette cuma günü trafiğinde bile kendini kaybetmedi. Çünkü Elizabeth'in evine ne zaman varırsa varsın Christian hâlâ ölü olacaktı.

Yaşlı kadının tablolara layık evine ulaşınca dikkatlice arabasını park etti. O an kederi katlanılamayacak bir boyuta ulaştı; alnını direksiyona koydu ve sessizce Tanrı'dan ona güç vermesini diledi.

Christian'ı seviyordu. Bundan daha önce şüphe duymuş olsa da artık emindi. Christian bunu hiçbir zaman öğrenemc-

yecekti. Gerçeği öğrenemeyecekti. Bebeklerini kucağına alamayacaktı. Colette son iki yılda her şeyi kabul ettiği gibi bunu da kabul etmek zorundaydı.

Derin bir nefes alıp arabasından indi. Zile dokunduğu anda Doris devasa kapıyı açtı ve kan dolu gözleriyle Colette'i kütüphaneye geçirdi.

Doris, "Gelmenize çok sevindim," dedi, iki eliyle tuttuğu, gözyaşlarıyla ıslanmış beyaz elbezini buruşturarak, "Bayan Elizabeth'in size ihtiyacı var."

Colette kütüphaneye girdi, yaşlı kadının ayağının ucundaki pufa oturdu. Sakince, "Bana neler olduğunu anlatabilir misin?" diye sordu.

Elizabeth başını iki yana salladı. "Hiç kimse bilmiyor. Christian kaybolmuş, Çin'de bir yerde ortalıktan yok olmuş. Onu hiç kimse görmemiş." Sertçe yutkundu. "Geçen hafta boyunca hiç kimse ondan haber alamadı. *Koca bir hafta boyunca.*"

"Uçağa Seattle'dan bindi, değil mi?"

Elizabeth başını salladı. "Havaalanı şirketine göre Christian Pekin'de inmiş. İzi orada kayboluyor. Ofistekiler oradan başka bir uçağa aktarma yapacağını söyledi, ama diğer şehirde inmemiş. Adını unuttum şimdi."

Colette, "Bunları nereden duydun?" diye sordu.

"Yeğenim Elliott telefon açtı. Christian'ın babası. Dempsey İthalat'tan biri onu aramış. O da hemen ardından beni aradı."

Aklına çeşit çeşit fikir gelen Colette, "Onu bulmak için

ne yapıyorlar?" diye sordu. Yabancı ülkede kaybolan birini bulmanın yolları vardı.

"Elliott, Amerikan Büyükelçiliği'ni arayıp aramadığımızı sordu, sanırım o iş halledildi. Hastanelere, otellere, hapishanelere bakıldı. Diğer yerlere de. Christian'dan haber yok."

"Yeğeninin Dempsey İthalat'ta konuştuğu kişinin adını biliyor musun?" Colette çalışanlardan biriyle konuşmayı istemiyordu, ama elde edebileceği her türlü bilgiye ihtiyacı vardı."

"Bil... miyorum."

"Telefonunu kullanabilir miyim?"

"Elbette. Ne gerekiyorsa yap. Yeter ki Christian'ın hayatta olduğunu öğreneyim."

Colette, Dempsey İthalat'tan biriyle en son beş ay önce konuşmuştu. Aslında eski arkadaşlarıyla görüşmekten kaçınmaya çalışmıştı. Ama artık bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Elizabeth holü gösterdi. "Telefon orada." Yaşlı kadının yüzünde, başkalarının bulamadığı bir şeyi Colette'in bulmasını beklercesine ilk defa umutla şekillenen bir ifade belirdi.

Colette telefonu buldu, holün ışığını yaktı. Numarayı aramasına gerek yoktu. Geçen onca aya rağmen hiçbir şeyi unutmamıştı.

İki kısa çevir sesi geldi. "Jenny Hilton."

"Jenny, ben Colette Blake."

Jenny şaşkınlıkla, "Colette! Aman Tanrım, Colette!" diye haykırdı. "Ne *oldu?* Kayıplara karıştın. Herkes bana

seni sordu, ne diyeceğimi bilemedim."

Colette, "Başka bir işe başladım," dedi. Gereğinden fazla açıklama yapmak istemiyordu.

"Bay Dempsey'in başına gelenleri duydun mu?"

Colette daha cevap veremeden Jenny konuşmaya devam etti. "Çin'de bir yerlerde. Yani öyle sanıyoruz. Hiç kimse bilmiyor. Burada herkes telaş içinde."

Colette, "Duydum," dedi, bilgi alabileceğini umuyordu. "Bana neler olduğunu anlatabilir misin?"

Jenny, "Çok fazla şey bilmiyorum," diye söylendi. Asistanı üç gündür telefonun başından ayrılmadı. Bay Dempsey'in babası da arama başlatmak için Çin'e gidiyor. Anladığım kadarıyla Bay Dempsey en son daha önce onlarca kez gittiği Zhongshan'a rutin seyahatlerinden birini yapıyordu."

"Başka bir şey var mı?"

"Hiç kimse, ne buradakiler ne de Çin'dekiler, kendisinden haber alabildi. Genelde orası turistler için güvenlidir... İşin garip yanı, Bay Dempsey Zhongshan'da bir üreticiyi ziyaret edecekti ama şirketin elinde bununla ilgili bir kayıt yok."

Kafası karışan Colette, "Onu beklemiyorlarmış yani, öyle mi?" diye sordu.

"Öyle. Ama biz orada olacağını düşünmüştük. Bay Dempsey'in babası uçuş planlarını kontrol ettirdi ve oğlunun Pekin'de indiğini ama Zhongshan'a giden uçağa bilet almadığını öğrendi."

Colette'in daha önceki korkusu artık hissettikleriyle kıyaslanamazdı. Christian, Çin'in neresinde olursa olsun, Colette sorunun bulaştığı bataktan kaynaklandığına inanıyordu. Ondan bu işleri bırakmasını istemiş, öyle yapmadığı sürece birlikte geçirebilecekleri bir geleceğin olmayacağını söylemişti. Şimdi de Christian'ın isteğini yerine getirmeye çalıştığından şüpheleniyordu. Bu işleri bırakmaya *çalışmıştı* ve ortalıktan kaybolması da Colette'in suçuydu. Christian bunu onun için yapmıştı.

Colette dudağını ısırdı. Christian istediğinden daha fazla bu işe bulaşmış, sonunda da kapana kısılmıştı. Bu tür işleri yürüten adamlar kimseyi affetmezdi. Belki Christian artık geri dönemeyeceği bir noktaya gelmişti, belki de çok fazla şey biliyordu. Tek mantıklı açıklaması buydu.

Jenny, "Çok tuhaf, biliyor musun?" dedi.

"Neyi kastediyorsun? Tuhaf olan nedir?"

"Son iki gündür bir sürü ajan geldi buraya."

Colette gözlerini kapatıp sertçe yutkundu. "Neyi aradıklarını biliyor musun?" Aklına başka bir fikir geldi. Belki de Christian bulunmayı *istemiyordu*. Belki de kaybolması, Amerika'da yargılanmamak için yaptığı kaçış planının bir parçasıydı. Bunlar akla yatkındı, yine de Colette kendini buna inandıramıyordu. Christian onu arayacağını söylemişti, ondan beklemesini istemişti. Ortalıktan kaybolmayı *planlasa* böyle konuşmazdı.

Jenny iç çekti. "Ajanlar birkaç kişiyle konuştu, ama konuştuklarının hiçbirini tanımıyorum. Yoksa onlara neler ol-

duğunu sorardım. Tahmin edeceğin gibi şirkette birçok laf dolanıyor, ama hangisinin gerçek, hangisinin yalan olduğunu kestirmek zor."

Colette, "Bir şey duyarsan beni arar mısın?" diye sordu.

Jenny alınmış gibi, "Numaranı bilsem ararım," dedi. "Başta sorduğum soruyu cevaplamadın. Neden kaybolup gittin?"

"Biraz... değişikliğe ihtiyacım vardı."

"Arkadaşlarını da değiştirmek istedin sanırım."

"Özür dilerim, Jenny, sadece... daha fazla dayanamadım. Beni anlıyorsun, değil mi?"

"Bay Dempsey'e ne olduğunu neden bu kadar merak ettin?"

"Beş yıl boyunca onun yanında çalıştım. Benim yerimde olsan merak etmez miydin?"

"Tamam, tamam. Sana ulaşabileceğim bir numara ver."

Colette hızlıca cep telefonu numarasını söyledi. Jenny'ye teşekkür ettikten ve sorun hallolduktan sonra buluşmayı kabul edip ahizeyi yerine koydu.

Elizabeth duvara yaslanmış halde holde duruyordu. "Bir şey öğrendin mi?" diye sordu.

Colette ona bildiklerini anlattı, ama şüphelerini ve ajanlarla ilgili kısmı kendine sakladı.

Christian'ın büyük teyzesi kendine biraz daha hâkim olabiliyormuş gibi duruyordu. "Dua etmekten başka yapacak bir şey yok sanırım," dedi. Daha yaşlı, daha hassas görünüyordu.

Colette, "Gel birer çay içelim," diye tavsiyede bulundu. "Annem çay içtikten sonra her şeyin daha iyi göründüğünü söylerdi."

Elizabeth ona gülümseyerek baktı. "Annen akıllı kadınmış."

"Evet, öyledir. Colorado'ya taşındıklarından beri onları çok özlüyorum."

Elizabeth kütüphaneye döndü. Yavaşça koltuğuna otururken, "Beni de ailenden sayarsan çok mutlu olurum," dedi.

Colette, "Zaten öylesin," dedi.

Elizabeth, "Yanımda kalır mısın?" diye sordu.

"Elbette."

"Neler olduğunu öğrenene kadar burada kalsan olur mu?" diye ekledi. "Kalbimin kötü habere daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum."

Colette, "Seninle kalacağım," diye söz verdi. Ama onun kalbi de Elizabeth'inkinden pek farklı durumda değildi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

33

ALIX TOWNSEND

Jordan'ın annesi ile babası, Alix ve Jordan'ı pazar günü öğleden sonra evlerinde barbekü yapmaya davet etmiş, müstakbel kaynanasıyla arasını düzeltmeyi uman Alix bu daveti hemen kabul etmişti. Patates salatası hazırlamış, Jordan'ın en çok sevdiği pastalardan biri olan ravent kekinden yapmıştı.

Alix, her zaman Jordan'la evlenmenin getireceği güzelliklerden biri olarak gördüğü Turner ailesinin bir parçası olmayı dört gözle bekliyordu. Bahçede barbekü yapmak gibi şeyleri çocukken yaşamayı çok isterdi. Anne babasının arkadaşları misafirliğe geldiklerinde içki içerler, yemekleri de dışarıdan sipariş ederlerdi.

Okuldaki çocuklar kamp gezilerinden ve pikniklerden

bahsederken, Alix'in söyleyecek hiçbir şeyi olmazdı. Büyüdüğü onca yıl boyunca ormanda ağaçların arasında gezinmemiş, ailecek bir geziye katılmamıştı.

Ama elbise dolabında kurduğu hayali ailesi bu tür şeylerin hepsini yapar, Alix de orada güler, oynar, koşuştururdu.

Jordan kiliseye gitmeden önce onu aldı, salatayı arabasının bagajına yerleştirdiği soğutucuya koydu.

Tepsiye bakıp, "Şu ravent keki olabilir mi?" diye sordu.

"Olabilir."

Jordan gülümseyerek kolunu Alix'in omzuna attı. "Beni seviyorsun, değil mi?"

Alix, "Ee, seviyor olmalıyım," diye cevap verdi. Jordan ona takılıyordu, ama Alix çok ciddiydi. Hayatında daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştı, daha da mutlu olabileceğini sanmıyordu. Bu özel adamın, birkaç yıl önce film kiralama dükkânında çalışırken takındığı hırçın görüntüsünün ardındakini görebilmesine hayranlık duymaya devam ediyordu. O zamanlar birbirlerine yeniden bağlanmışlardı. Alix de sonsuza dek Jordan'ın ısrarını sürdürmesine; kısa, dik saçlı, deri ceketli, sert tavırlı kızın ardındaki *gerçek* Alix Townsend'i fark edebilmesine minnettar kalacaktı. Bunları düşününce *dış görünüşünün* aslında çok da değişmediğini fark etti.

Ama bugün Jordan'ın anne babasına saygısından dolayı krem rengi düz bir etek, beyaz renkli sade bir bluz ve babet ayakkabı giymişti.

Kilisede ayin bittikten sonra arabaya atlayıp, Jordan'ın anne babasının Güney Seattle'daki evine gittiler. Jordan'ın

babası Larry, oradaki Methodist kilisesinde papazdı. Papaza ayrılan yan taraftaki tuğla ev de 1950'lerde, Jordan ve Alix dünyaya gelmeden önce inşa edilmişti. Evin ön tarafındaki çimler yeni biçilmişti. Alix arka bahçeden göğe ince bir dumanın yükseldiğini görebiliyordu.

Jordan eve doğru giden yolda yürürken, "Babam çoktan barbeküye başlamış," dedi. "Bana çok iş kalmamıştır." Zili çalmadı, kapıyı açıp içeri girerken onlara seslendi. "Anne, baba! Biz geldik."

Susan mutfaktan çıktı, yüzü gülüyordu. İkisine de teker teker sarıldığında, Alix karşılamasının samimi olduğunu düşündü.

Keki masaya koyarken, "Kek ve salata getirdim," dedi. Jordan soğutucuyu mutfak tezgâhının üzerine koydu.

Susan, "Alix, hiç gerek yoktu," dedi. "Aman Tanrım, haftaya düğününüz var! Daha yapacak onlarca işiniz vardır."

"Hayır, her şey kontrol altında." Düğüne sadece Jordan'ın ailesi ve yakın arkadaşları katılacağı için böyle olmuştu belki de. Alix yeni törenin sadeliğini, özellikle de Jacqueline ile Susan'ın ortaya çıkarmaya çalıştığı sahnesiyle. figüranıyla, oyuncusuyla ve bin kadar izleyicisiyle bir bütün olan gösteriyle kıyasladığında çok seviyordu.

Jordan'ın babası içeri girdi, baba oğul birbirlerine sarıldı.

Nişanlısıyla babasının arasında bu kadar güzel bir ilişki olması Alix'in hoşuna gidiyordu. Çocuk sahibi olma vakti geldiğinde Jordan'ın mükemmel bir baba, anne babasının da

harika birer büyükbaba, büyükanne olacağını biliyordu. Bunu bilmek içini rahatlatıyor, ama bir yandan da anne olma düşüncesi onu korkutmaya devam ediyordu. Bunun için endişelenmesine gerek olmadığını tekrar tekrar söyledi kendine.

Susan pirzolaları terbiyelemişti; Larry ile Jordan çimlerin üzerindeki barbekünün yanında dururken, Alix de dışarıdaki masayı hazırladı. Larry pirzolaları soslarken baba oğul muhabbet ediyor, kahkahaları Alix'e kadar geliyordu. Alix ikisinin arkadaş gibi olmasından mutluluk duyuyordu.

Susan verandadaki Alix'in yanına elinde iki bardak limonatayla gelip, "Kayınvalidemle konuştum," dedi. "Jordan'la göl evinde evlenmeyi istemenize çok sevinmiş."

"Kendisi bize çok iyi davranıyor." Alix, Jordan'ın babaannesinin sevgisi ve desteği olmadan bunları yapamayacağını biliyordu.

Susan, Alix'e limonatasını uzattı. "Onu da davet etmiştim, ama sabah arayıp kendini çok iyi hissetmediğini söyledi."

Alix telaşla, "Düğün onu çok yormaz, değil mi?" diye sordu. Jordan'la birlikte Sarah Babaanne'ye yapılacak hiçbir iş bırakmamış olmalarına rağmen kaygılıydı. Sarah'ın seksen altı yaşında olduğunu unutmamalılardı.

Susan, "Hayır, hayır," diye cevap verdi. "Kayınvalidem başka bir yerde evlenirseniz size kırılır. Ayrıca düğününüz onun için aile buluşması gibi olacak."

Alix limonatasından küçük bir yudum aldı.

Susan piknik masasına karşılıklı otururlarken, "Colette'in arkadaşına ne oldu?" diye sordu. "Çiçekçiye uğradığında Susannah, eski patronunun kaybolduğunu öğrendiği için Colette'in izin aldığını söyledi."

"O konu." Başını salladı. "Adı Christian Dempsey."

Haberler basına ulaşmıştı ve etrafta çok fazla söylenti vardı. "Tuhaf, değil mi?" Christian Dempsey'in Çin'de kaybolması yerel gazete ve haber programlarının hepsine çıkmıştı.

Susan, "Bugünkü gazetenin ilk sayfasında da onunla ilgili bir yazı vardı," dedi. "Hiç kimse adama ne olduğunu bilmiyor. Sen Colette'le en son ne zaman görüştün?"

"Dün." Alix uzun süren konuşmalarını hatırladı. "Christian'ın büyük teyzesi Elizabeth'in yanında kalıyordu. Christian kadının oğlu gibiymiş, kadın haberi alınca yıkılmış."

Susan, "Çok üzüldüm," dedi. "Onlar için dua edeceğiz."

Alix ona teşekkür etti. Fazladan duanın zararı olmazdı, kendisi de aynı yola başvurmuştu.

Susan öne eğilirken duraksadı, vücudunun her tarafı gerilmişti.

"Şey, Alix." Boğazını temizledi. "Margaret Langley'in senden bir ricada bulunduğunu duydum." Susan sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Alix doğru düzgün bir cevap hazırlarken çatık kaşlarını yudumladığı limonata bardağının ardına sakladı. Jordan'a Margaret'in isteğinden bahsetmiş, ona konuşmalarını kimseyle paylaşmamasını açıkça belirtmemiş, ama hemen annesi

babasına söylemesini de beklememişti.

Susan, "Senden... yardım istemiş, öyle mi?" dedi.

Alix bardağını piknik masasının üzerine koydu ve iki elini etrafına sardı. "Jordan söyledi, öyle değil mi?"

"Umarım kızmamışsındır. Jordan babasına bahsetmiş, babası da bana anlattı." Susan, Alix'in tepkisine şaşırmış gibiydi. "Bilsem bu konuyu hiç açmazdım... şey, aslında açardım. Açık açık konuşabilir miyiz?"

Alix bardağı yan tarafa itti, başını salladı. "Elbette, buyur."

"Seni seviyorum, Alix. Bunu bilmeni isterim. Çocukluğunu, o zamanlar pazar okuluna geldiğini hatırlıyorum. Çok sevimli, küçük bir kızdın; bir şeyler öğrenmeye, etrafındakileri mutlu etmeye hevesliydin. Kocam gezici kilise otobüsünü hayata geçirdiğinde, ağabeyinle birlikte bunun bir parçası olacağınız için çok sevinmiştik."

Alix gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Annemle babam pazar sabahı birkaç saat yalnız kalabilmek için bizi her yere gönderirdi." Susan'ın gözlerinin içine baktı. "Bunu da akşamdan kalma oldukları ve uyumak istedikleri için yaparlardı."

Susan ona aldırış etmedi. "Diğer kızlara uyum sağlamak için ne kadar çaba sarf ettiğini hatırlıyorum," diyerek konuşmaya devam etti.

Bunu Alix de hatırladı. Okula giderken giyindiklerinden başka kıyafeti yoktu. Paskalya'da da Noel'de de güzel kıyafetler giyinemezdi. Başkasından kalan kıyafetlerin dışında

eline bir şey geçerse kendini şanslı sayardı.

"Göze batıyordum, değil mi?" dedi. Ezbere en çok ayet okuyan çocuğa hediye edilecek İncil'i kazanmayı ne kadar çok istediğini hatırladı. Bunun için yüzlerce ayeti ezberlemeye hazırdı. Ödülü kazanmıştı, ama yıllar geçtikçe İncil'ini ve temsil ettiği her şeyi kaybetmişti.

Susan, "Ee, pazar okulundaki sıradan çocuklar gibi değildin," dedi.

Alix, "Sırıtıyordum, değil mi?" diye sordu ve konuşmanın özüne indi. "Bunu söylemek istiyorsun, değil mi?" Alix mümkün olduğunca açık sözlü şekilde kendini ifade etmeye çalıştı. "Doğrusu Jordan'a iyi bir eş olamayacağımı düşünüyorsun."

Susan açıklama yapmak için aceleyle, "Hayır, hayır, hiç de öyle değil," dedi. "Sadece kiliseye uymuyorsun." İç çekti. "Bunun kulağa çok kaba geldiğini biliyorum, öyle anlaşılmayı istemem, Alix, gerçekten. Jordan'ın birkaç yıl sonra papaz olacağı zamanları düşünüyorum."

"Dolayısıyla ona ayak bağı olacağımdan korkuyorsun."

"Papaz eşi olmak için donanımlı olmak gerek."

Alix bir süre bunu düşündü. "Yani senin gibi olmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Susan başını iki yana salladı. "Kilisede çalışmak kolay iş değil, onu söylemeye çalışıyorum. İnsanlar bazen ne kadar eleştirici olduklarını fark edemiyorlar. Kilise halkı sana bakarak Jordan'ı yargılayacaktır."

"Anlıyorum." Alix bunu böyle düşünmemişti.

Susan omzunun üzerinden kocasına ve oğluna baktı. Kısık bir sesle, "Larry'nin bu konuyu konuştuğumuzdan haberi yok," dedi.

"Peki Jordan?" Jordan bunun konuşulduğunu biliyorsa, Alix derhal kalkıp gidecekti.

"Hayır, hayır! Seninle kadın kadına konuşmak istedim."

Jordan'ın annesinin bunu söylemesine gerek yoktu; çünkü Alix çoktan öğrenmişti bunu. Donovanlardayken konuşmalarını duymuştu. Alix limonatasına bakarken, "Geçen ay, büyük düğünü iptal etmeden birkaç gün önce Jacqueline'in evindeydim," dedi. "Telefonda konuşuyordunuz, Jacqueline'in orada olduğumdan haberi yoktu. Konuşmanıza bilerek kulak misafiri olmadım, oradan gitmem gerekiyordu, ama adımın geçtiğini duydum. Konuşmanın neyle ilgili olduğunu iki saniyede anladım. Jordan'la evlenmemi istemiyordun."

Susan'ın yanakları utançla kızardı. "Hayır, öyle değil! Aman, her şeyi elime yüzüme bulaştırıyorum."

Alix kızgınmış gibi görünmemeye çalışırken, "O zaman bana açıkla," dedi.

"Sadece..." Susan duraksadı. Hızlıca, "Bazı kaygılarımın olduğunu kabul ediyorum," diye ekledi. "Oğlum kiralık katillerle bağlantısı olan bir kadınla evlenmek üzere."

Alix şaka yapıyormuşçasına, "Birkaç da hayat kadını tanıyorum," dedi. "Aslında hepsi oldukça düzgün insanlardır. Bunun seni şaşırttığına bahse girerim."

Susan birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Jordan sana sokakta yaşadığım zamanlardan bahsetti mi? Ya da bakıcı ailelerin yanından sık sık kaçtığımdan?"

Susan, "Alix, çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Gerek yok. Muhtemelen haklısın. Oğlunun güzel, sağlıklı bir kilise kızıyla evlenmesini umuyordun. Babası uzaklara gidip bir daha geri dönmeyen, annesi hapiste yatan birini seçeceğini düşünmüyordun. Ben de kendi adıma günahlar işledim, uyuşturucu kullandım, hayatı sınırlarında yaşadım. Pazar okulunda İncil kazanmak için canını dişine takan o sıska, küçük kız değilim artık."

Jordan'ın annesinin yüzü soldu.

Alix soğuk bir tavırla, "En kötüsü bu da değil," dedi.

Susan, "Lütfen, bu kadarı yeter," diyerek rica etti. "Jordan seni seviyor ve..."

"Beni dinlemelisin. Değiştiğimi, artık eskisi gibi olmadığımı anlamalısın." Alix boğazındaki yumruyu yutkundu. Susan'ın onu ağlarken görmesini istemiyordu. "Jordan bunu biliyor, ama senin bildiğini sanmıyorum."

Susan, "Belki de bilmiyorum," diyerek kabullendi. "Peki, insanların birini öldürtmek için sana geldiğini duyunca ne düşünmeliyim?"

Alix arasında çok da bir fark varmışçasına, "Öldürtmek değil, canını yakmak," dedi. "Margaret kızına saldıran adamın canının yanmasını istiyordu." Sesi yükselmiş olmalıydı, çünkü Jordan dönüp onlara baktı.

Çabucak ikisinin oturduğu yere gelip annesine. "Sana bunu babam mı anlattı?" diye sordu.

Susan, Alix'in gözlerinin içine baktı, konuşmalarının geri kalanını dile getirmemesini diledi. Gergince, "Evet, bununla ilgili bir şeyler söyledi," dedi. "Alix'le de o... olayı konuşuyorduk."

Alix'in arkasında duran Jordan ellerini nişanlısının omuzlarına koydu. "Alix sana Margaret'e ne söylediğini anlattı mı?" Sesi sıradan çıkıyor, ama Alix duygularının yoğunluğunu sezebiliyordu.

Annesi başını iki yana salladı. "Oraya daha gelememişiz demek ki."

Jordan, "Margaret'e affetmenin yüceliğinden bahsetmiş," dedi. "Ne kadar harika bir cevap vermiş, değil mi? Margaret'in onu dinlediğinden de gayet eminim."

Alix, "Umarım dinlemiştir," diye söylendi, ama bundan emin olamazdı.

"Alix bu tür bir kızgınlığı ve acıyı bizzat tecrübe ettiği için onu dinledi. Bundan bahsetmem Alix'in hoşuna gitmiyor, biliyorum. Onun yaşamak zorunda kaldığı hayattan sıyrılabilmesi mükemmel bir kadın olduğunun kanıtı. Her geçen gün beni biraz daha kendine hayran bırakıyor." Alix'in elini sıkıca tutmak için öne eğildi. "Yalnızca büyük acıları affetmeyi öğrenen biri canı yanan birine yardım edebilir."

Jordan'ın eline sarılan Alix başını çevirdi, Jordan'a uyaran bir bakış attı, ama Jordan ona aldırış etmedi.

Jordan, "Alix'in kilise kapılarının içinde de dışında da benim için değerli bir eş olacağını gösteren sebeplerden biri de bu," diyerek konuşmaya devam etti. "İnsanlar onunla her

konuyu konuşabiliyor. Kiliseme getireceği hediye budur." Alix'in gözlerine baktı ve gülümsedi. "Kilisede yetiştiğim için sokaktaki çocuklarla iletişim kurmakta zorlanıyorum. Sorunlarını anlayamadığımı düşünüyorlar, haklılar da, onları tam olarak anlayamam. Sokaklarda tek bir gece yatmadım ben. Ama Alix yattı ve oradan kurtulmayı başardı. Beni ömrüm boyunca dinleyeceklerinden daha çok dinlerler onu."

Annesi şaşırmış gibi, "Sokakların papazı mı olmak istiyorsun?" diye sordu.

Jordan hevesle başını salladı. "Anne, hayatımın geri kalanı boyunca koroya vaaz vermeyi istemiyorum. Doktor hastalar arasında seçim yapmaz. Bu çocukların Tanrı'nın sevgisine ihtiyacı var. Onlara bununla ilgili her şeyi, ne yapmaları gerektiğini anlatabilirim, onlarsa sadece yüzüme bakıp esnerler. Sonra da Alix'e bakıp hayatını değiştiren bir örnek görürler. Sence kimi dinlerler? Rahat bir hayat geçiren beni mi, yoksa bir zamanlar onların yerinde olan Alix'i mi?"

Susan, Alix'e döndü, yüzünde ne düşündüğünü belli etmeyen bir ifade vardı.

"Sadece sokak çocuklarından da bahsetmiyorum. *Herkesten* bahsediyorum. Alix kadar şefkatli birini bulamazdım. İnsanlara değer veriyor, onlar da bunu görüp onu seviyorlar." Duraksadı. "Çocukların ona kendilerini ne kadar yakın hissettiklerini görüyorum. Alix onları yargılamıyor; sevgiyle, anlayışla dinliyor; daha iyi bir yol olduğunu anlatıyor onlara."

Susan'ın gözleri tekrar Alix'inkilere kilitlendi.

Larry barbekünün yanından, "Jordan bana büyük tabağı getirir misin?" diye seslendi. "Etler çok güzel pişti."

"Elbette," diyen Jordan mutfağa gitti.

Susan başını önüne eğdi. "Kendimi aptal gibi hissediyorum, Alix."

"Neden?" Jordan'ın affetmeyle ilgili küçük konuşmasının ardından Alix kızgınlığını sürdüremezdi. Susan'ın söyledikleri canını yakmıştı ve acısının dinmesi biraz vakit alacaktı, ama bu ilişki hem onun için hem de Jordan için önemliydi. "Oğlunu seviyorsun, onun için en iyisi neyse onu istiyorsun. Bu yüzden sana kızamam."

"Sadece... Şey, kendimi gerçekten de aptal gibi hissediyorum. Jordan haklı. Ona hem mükemmel bir eş olacaksın, hem de iyi bir papaz eşi olduğunu göstereceksin."

Alix başını iki yana salladı. "Elimden geleni yapmaya kararlıyım."

Susan, "Lütfen," diye fısıldadı, gözlerine yaşlar dolarken sesi çatladı. "Benden nefret etme."

Alix, Susan'ın elini tuttu. "Etmem."

"Benden hoşlanmaman için sana sayısız sebep verdim, ama her şeye rağmen bana nazik davrandın. Özür dilerim. Bunları geride bırakabilir miyiz?"

Alix, "Pederimiz duası da bununla ilgili değil mi zaten?" diye sordu. "Tanrı'dan bize kötülük edenleri affettiğimiz gibi onun da bizi affetmesini dilemek değil mi?"

Susan gözlerinden yaşlar akarken gülümsedi. "Larry'le otuz sekiz yıldır evliyim, onca zamandır da papaz eşiyim.

...sine de senden çok şey öğreneceğim." Ayağa kalkıp masası-
...nın etrafında dolaştı.

Alix onunla orta yolda buluştu ve birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar.

Bu, yeni bir başlangıç, Alix'in uzun zamandır yaşamayı hayal ettiği andı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

34

COLETTE BLAKE

Colette'in gözüne uyku girmedi. Aysız geçen gece gecenin saat üçünde değil de, öğle vaktinde nefes alıyor gibiydi.

Ne zaman gözlerini kapatmaya çalışsa Christian'dan başka bir şey düşünemiyordu. Aklına işkence eden senaryolar korku vericiydi, çığlık atmamak veya ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Habersiz geçen her gün Christian'ın bulunamayacağına dair korkuları artıyordu. Çin büyük bir ülkeydi ve hiç kimsenin Christian'ın nerede olduğuyla ilgili bir fikri yoktu. Hiçbir şey söylemiyorlardı.

Elizabeth, bu sorun öyle ya da böyle çözülene kadar Collette'in onunla birlikte kalmasını istemişti. Peki, umutlarını daha ne kadar koruyabilirlerdi?

Elliott Dempsey, Pekin'e varmış, telefon açıp Amerikan Büyükelçiliği'yle görüştüğünü söylemişti. Araştırma yapması için bir ekiple anlaşmıştı ve onlardan haber bekliyordu. Günde en az bir kez arayıp onlara gelişmeleri aktarıyordu. Şimdiye kadar ele geçirilen tüm izler boşa çıkmıştı. Christian, Zhongshan'a hiç gitmemişti, ama Colette bunu zaten biliyordu. İzi Pekin'de ortaya çıkmış, orada kaybolmuştu.

Yataktan sessizce çıkan Colette çıt çıkarmadan merdivenlerden indi. Bir bardak süt uyuyacak kadar rahatlamasını sağlayabilirdi.

Colette mutfağa girdiğinde, Elizabeth'in üzerinde uzunca bir gecelikle masada oturduğunu görünce şaşırdı. Kadının beyaz saçları omuzlarından aşağı sarkıyordu.

Elizabeth yorgunca ona gülümsedi. "Seni de mi uyku tutmadı?" diye sordu.

Colette başını iki yana salladı. "Bir bardak süt içmeye geldim."

"Ben içtim ama faydası olmadı. Senin için de bir fark yaratacağını sanmam."

"Biraz bekle." Bu kadar karamsar olmak Elizabeth'e yakışmıyordu.

"Beklemek mi! Bir saattir burada oturuyorum, ama azıcık bile yorulduğumu hissetmedim."

"Günlerdir uyumadın."

Elizabeth yüzünü buruşturdu. "Sen de."

Doğru söylüyordu. Colette haberi aldığından beri bir iki saatten fazla dinlenememişti. Üzerindeki gerginliği atamıyor.

kalbini saran korkudan kurtulamıyordu.

Elizabeth. "Otur," dedi. "Konuşmalıyız."

Colette kendine bir bardak süt doldurdu, sonra da Elizabeth'in daha önce defalarca söylediği şeylerin haricinde ne söyleyebileceğini merak ederek tahta masaya oturdu.

Elizabeth, "Christian'la Çin'e gitmeden önceki akşam konuştuk," dedi. "Sana söylemeyecektim, ama artık... artık ondan hiçbir haber almayalı neredeyse on gün oldu. Söyleyeceklerimi bilmenin hakkın olduğuna karar verdim." Duraksadı, Colette sözlerine devam etmesi için nefes bile almadan onu bekledi.

"İkinizin arasını yapmaya çalıştıktan sonra yanıma geldi." Hafifçe gülümsedi, yaptığı plan tamamen başarısız olmuş gibi elleriyle üzüntüsünü gösterdi. "Çöpçatanlıktan pek anlamam."

"Denemeye çalışarak ne kadar tatlı biri olduğunu gösterdin."

Elizabeth'in kaşları havaya kalktı. "Christian'ın bu konuda söylediklerinin yanında bu büyük bir iltifat sayılır."

"Tahmin edebiliyorum." Christian, Colette onunla çalıştığı süre boyunca duygularını ifade etmekten hiç çekinmemişti.

"Senden uzak durmasının ikiniz için de daha iyi olacağını söyledi." Elizabeth bundan hoşlanmadığını kaşlarını çatarak gösterdi. "Ona karşı çıktım, ama hiçbir yere varamadım. Ah şu erkekler! Söz dinleyeniyle karşılaşmadım. Charles bile..." İç çekerek omuzlarını yukarı kaldırdı. "Neyse, boş

ver, birbirlerine epey benzeseler de konumuz Charles değil, Christian."

Tekrar iç çekti. "Christian konuşamayacağı şeyler olduğunu söyledi. Bunu neden söyledi anlamadım. Onu konuşturmaya çalıştım ama başaramadım. Bilmememin benim için daha güvenli olacağını söyledi." Elizabeth, Christian'ın derdini anlatmamasından kaygılanmış gibiydi. "Ama bana önemli bir şey söyledi. Belki de geri dönemeyeceği içine doğmuştu, fakat..."

Colette, "Söyle, ne olur!" dedi.

"Söyleyeceklerim seni şaşırtabilir. Yeğenim seni seviyor."

Colette elini boğazının üzerine koydu. "Sana bunu gerçekten *söyledi* mi?"

Elizabeth homurdandı. "Sence bunları kafadan mı uyduruyorum?"

"Hayır, ama..." Gözlerine yaşlar doldu.

Büyük teyzesi düşünceli düşünceli, "Başında bir dert var," dedi. "Ne kadar üstüne gittiysem de anlatmadı."

Colette başını öne eğdi. "Ne olduğunu biliyorum."

Elizabeth kafası karışmış halde gözlerini ona dikti. "Bir şey *biliyorsun* ve bana söylemedin mi?"

"Duymayı istemeyeceğin bir şey."

"Bana hemen söylesen iyi olur, genç hanım."

Colette söyledi; Elizabeth'e Christian'ın bilgisayarında bulduğu belgelerden, verdiği tepkiden bahsetti. Ona Christian'ın şu anda Çin'de olma nedeniyle ilgili şüpheleri ve Ya-

bancılar Şubesi'ne yazdığı mektup da dahil olmak üzere her şeyi anlattı.

Colette sözlerini bitirene kadar yaşlı kadın tek bir soru bile sormadı. Kuşkuyla, "Yeğenimin insan kaçakçılığına bulaştığına ciddi ciddi inanıyor olamazsın," dedi.

"Artık... artık neye inanacağımı bilmiyorum."

"Sevgili kızım, ben böyle aşağılık bir işi nasıl yapmayacaksam, Christian da yapmaz. Biraz düşünürsen bunu sen de kabul edersin." Bu sözlerin ardından anlayışlı bir tavırla, "Onca ay boyunca bu yükü sırtında mı taşıyordun?" diye sordu.

Colette, "Ben ne gördüğümü biliyorum," diyerek kendini savundu.

"Ya da gördüğünü *sandığın* şeyi biliyorsun."

"Ama Christian bunu inkâr etmedi."

Bunu duyunca Elizabeth biraz duraksadı, ama tekrar konuşması çok vakit almadı. "Ben buna inanmıyorum."

Bebek Colette'in karnında kıpırdanıp ona ne kadar büyük bir risk altında olduklarını hatırlattı. "Ancak Christian'a sorarak gerçeği öğrenebiliriz. Döndüğünde sorarız."

Geri gelmeyeceğini kabul etmek istemiyordu. Ayakta durmalarını sağlayan tek şey umuttu ve bu da Colette'in bir sonraki günü görmesini sağlamaya anca yetiyordu.

Bu sözlerin ardından uzun bir sessizlik oldu.

Elizabeth en sonunda, "Hükümette tanıdıklarım var," dedi. "İşi en derinlerine kadar araştıracağım."

"Ama..."

"Bu bildiklerini en başta anlatmalıydın, Colette."

"Ama..."

"Bilseydim, daha erken davranabilirdim."

"Kime soracaksın?"

Elizabeth doğruldu. "Eyalet senatörünün anne babası iyi arkadaşlarımızdır."

"Senatör... mü?"

"Bana gereken bilgiyi bulur. Keşke bunları bana daha önce söyleseydin," diyerek bir kez daha yakındı.

"Keşke söyleseydim, ama seni üzmek istemedim."

"Mühim değil." Elizabeth Colette'in elini tuttu. "En azından söyledin. Çaresine bakarım, böylece huzurumuzu kaçıracak olsa bile gerçeği öğreniriz."

Colette, "Teşekkür ederim," dedi. "Christian'ın *sana* söylediği bir şeyden bahsetmiştin yanılmıyorsam."

Elizabeth gülümsedi. "Evet, hayatım, yanılmıyorsam bahsetmiştim." Colette'in hüzünlü gözlerine baktı. "Sana şöyle diyeyim: Christian'ın kalbinin sahibi sensin."

Colette tüm vücuduna sıcaklık yayıldığını hissetti. "O da benimkinin sahibi. Tek dileğim bunu bilmesi."

Christian'ın büyük teyzesi rahatladı. "O akşam... yola çıkmadan önceki akşam geç saatlerde yanıma geldi. Genelde uyuduğum saat çoktan geçmişti, ama kitap okuyordum. Christian kapıyı çaldığında yukarı çıkmak üzereydim. Geç saatte habersizce kapımı çaldığı için kızdım ama onu içeri aldım." Hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. "Erkeklerin, özellikle de genç olanlarının adap anlayışı yoktur."

Christian'ın ziyareti, Colette'in onun yanına gittiği ve onu öptüğü akşama denk geliyordu.

Elizabeth, "Kütüphanede çay içtik," dedi. "Son yıllardaki en güzel muhabbetimizi yaptık. Çocukluğunu hatırladım..." Sesi şefkatle yumuşadı.

Colette gözlerini yumdu. Christian'ı mermer şömineli, kitap dolu sıra sıra rafları olan şu odada büyük teyzesiyle hayal etti. Christian'ı öne doğru eğilmiş halde çok rahat gözlerinin önüne getirdi.

Elizabeth, "Bana birlikte geçirdiğiniz... geceden bahsetti," diyerek sözlerine devam etti, kaşlarını havaya kaldırarak. "Doğal olarak yaşadıklarınızla ilgili her şeyi ve sonuçlarını bildiğimi ona çaktırmadım."

Colette sadece, "Sağ ol," diyebildi.

"Sadece senin hatırına yapmadım bunu, sevgili kızım. Yeğenim hayatının en büyük itirafını yapıyordu. Düşünmeden hareket ettiği için her şeyi mahvettiğinden emindi ve perişan haldeydi. Sırrını benimle paylaştığını ona söyleyecek değildim."

"Buna... sevindim."

"Senin de dediğin gibi bana onunla beş yıldır çalıştığını, sana kocan vefat ettikten sonraki günlere kadar değerli bir asistandan başka bir gözle bakmadığını söyledi. Senin de onu sadece işverenin olarak gördüğünden emindi. Ta ki..."

"Evet, öyleydi."

"Daha sonra sana kötü davrandığını söyledi. İlişkinizi berbat ettiğinden korkuyordu. Gördüğüm kadarıyla sen de

aynı durumdaydın."

"Evet." Christian'ın büyük teyzesine söylediği her şey doğruydu. Ama iki beklenmedik olay durumu değiştirmişti. Bunların ilki hamile olması; ikincisi ise Christian'ın bilgisayarında şüpheli şeyler bulmasıydı. Artık Christian'ın seyahatlerinin en azından bir kısmında yasadışı işleriyle ilgilenmiş olabileceğini düşünüyordu.

Colette, Elizabeth'in gülümsediğini gördü. Yaşlı kadın, "Christian'ı doğduğu andan beri tanırım," dedi. "Onu babasından daha iyi bilirim. İnatçı olabilir, mantıksızca davranabilir. Ama o gece yanıma geldiğinde karşımda çok fazla şeyi tehlikeye attığından korkan, âşık bir adam vardı."

Colette'in aklında bir şeyler belirirken gözlerine yaşlar doldu. "Daha önce de söylediğin gibi, geri dönemeyeceğinden şüphelenmiş olmalı. Bu yüzden sana bunları anlatmıştır."

Elizabeth, Colette'in elini güçlüce sıktı. "Bize geri döneceğini umut etmek zorundayız."

Colette, "Onu sevdiğimizi bilmesini istiyorum," diye fısıldadı.

Elizabeth kendinden emin bir tavırla, "Biliyor," dedi. "Buna inanıyorum."

Colette'in de buna inanması gerekiyordu.

Elizabeth, "Artık uyumayı çalışalım," dedi.

Colette sütünü bitirdi, bardağı sudan geçirip lavabonun içine bıraktı. İki kadın birlikte geniş, sarmal merdivenlerden ikinci kata çıktı. Orada ayrıldılar; Elizabeth koridorun so-

ndaki kendi odasına, Colette de diğer uçtaki misafir yatak odasına geçti.

Colette buraya geldiğinden bu yana ilk kez dört saat boyunca aralıksız uyudu. Uyandığında güneş doğmuştu ve ışıkları odaya giriyordu.

Saniyeler sonra onu neyin uyandırdığını fark etti. Kulağına keskin bir telefon sesi geliyordu. Aniden canlanan umutlarla üzerindeki battaniyeyi bir kenara atıp odadan dışarı fırladı. Merdivenlerin başında durdu ve Elizabeth'in telefonu açışını dinledi. İlk baştaki sıradan konuşmanın ardından yaşlı kadın uzun süre sessizce durdu.

En sonunda, "Tanrı'ya şükürler olsun!" diye haykırdı, ama sevinç gösterisinin ardından aniden hüzün dolu bir yakarış geldi.

Colette bir basamak aşağı indi.

Elizabeth, "Evet, evet, elbette," diyordu. "Hiçbir masraftan kaçınma. Onu bul Elliott, eve onsuz dönme."

Demek ki Christian henüz kurtarılmamıştı. Üzerine hayal kırıklığı ve hüzün çöken Colette basamağa oturup yüzünü ellerine gömdü. Kendi umutları yerle bir olmuşken, Elizabeth'in nasıl ayakta durduğunu bilemiyordu.

Odasına döndü ve üzerine hemen kumaş pantolon ile ince bir kazak geçirdi. Daha sonra duş alacaktı. Christian'ın babasının neler söylediğini öğrenmesi daha önemliydi.

Colette onu bahçede, çiçeklerini sularken buldu.

Arka verandaya çıkıp, "Telefonu duydum," dedi.

Elizabeth nefesini tuttu. "İnsanların ödünü koparmak

yerine usulünce seslenmen gerektiğini kimse sana söylemedi mi?"

Afallayan Colette donup kaldı. Sonra da Elizabeth'in yanaklarından aşağı gözyaşlarının yuvarlandığını gördü. "Anlat bana," diye fısıldadı.

Elizabeth boğuk bir sesle, "Nereye gittiğini biliyoruz," dedi. Kendini toparlamak için bir süre sessizleşti. Tekrar ağzını açtığında sesi pürüzsüzdü. "Elliott'un tuttuğu dedektif Christian'ın bambaşka bir şehirde olduğunu öğrenmiş; Shanxi eyaletindeki bir kasabadaymış."

"Peki... neden?"

"Onun cevabını bilmiyorum."

Colette kaşlarını çattı. "Elliott orada izini sürmüş mü?"

"Hayır." Elizabeth derince iç çekti. "Henüz yapamamış. Onu aramaya başlamak için görüşmeler yapıyormuş. Christian'ı kısa sürede bulacağına inanıyorum."

Colette de aynı şeye inanıyordu. Christian bulunacaktı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

35

"Örgü örerken hayatta da olduğu gibi genelde gidilecek iki yol vardır: Kolay ve zor olan. Çoğu zaman zor yolun dörtte üçünü geçtiğimizde, kolay bir yolun daha olduğunu keşfederiz."

Ann Shayne ve Kay Gardiner, yazar

LYDIA GOETZ

Margaret için çok endişeleniyordum. Ablamın Danny Chesterfield'ın canını yakmak için birini tutmak istemesini görmezden gelemezdim. Bekledim ve Brad'e konuyu açmadan önce durumu uzun uzadıya düşündüm. Haberleri duyunca Brad yavaşça kaşlarını çattı.

Salı akşamı yemekten sonra bana bir fincan kahve getirirken, "Matt bunları biliyor mudur sence?" diye sordu.

"Sanmam." Uzattığı kahveyi gülümseyerek aldım. Ak-

şam yemeğinden sonra oturup konuşmayı alışkanlık edinmiştik. Kahve veya çayı dönüşümlü olarak yapıyorduk, artık bahar da geldiği için arka verandada oturduk. Kocamla geçirdiğim bu saatlerin, hatta sessizce yan yana oturduğumuz anların kıymetini biliyordum.

Brad yanımdaki katlanır sandalyeye oturdu ve fincanını iki elinin arasına aldı. En sonunda, "Ona anlatmalıyız," dedi.

"Bence de. Yalnız..." Bunu nasıl diyeceğimi bilmiyordum. "Ailesi söz konusu olunca Margaret'in ne kadar tutucu olduğunu bilirsin."

Brad bana baktı. "Arkasından iş çeviriyormuş gibi görünerek ablanı kızdırmak istemiyorsun sanırım."

Brad'in beni anladığına sevinerek başımı salladım. "İkisiyle birlikte konuşmamız daha iyi olabilir."

"Margaret bu konu açılınca nasıl bir tepki verir?"

"Muhtemelen öfkelenir," dedim. "Ama umarım bunu görmezden gelemeyeceğimi anlar. Yapmayı düşündüğü şeyden haberim olduğunu bilmesini istiyorum." En büyük korkum Danny Chesterfield dışarıda elini kolunu sallayarak dolaşırken ablamın hapse atılmasıydı. Ama Margaret çoktan nefreti ve yaşananları geride bırakmaya karşı isteksizliğiyle çevrelediği parmaklıkların ardına girmişti.

Brad aniden ayağa kalkarak fincanını kenara bıraktı. "Hadi gidelim."

"Şimdi mi?" Bu konuda hemen bir şeyler yapmayı isteyeceğini tahmin etmeliydim. Brad gerekeni gerektiği zamanda yapmayı bilen biriydi.

Ben Brad gibi düşünmüyordum, bu yüzden de ona her şeyi hemen anlatmamıştım. Sorunu tüm açılardan düşünmeli, farklı seçenekleri aklımda tartmalıydım. Ama Brad böyle biri değildi. O doğruca gidip Matt'le konuşmayı istiyordu. Bir yanım bu yükü artık tek başıma taşımayacağım için seviniyordu, yine de en akıllıca hareketin Matt'in yanına koşmak olduğundan emin değildim.

Brad can alıcı bir soruyla noktayı koydu: "Ablanın istediğini yapmasına razı mısın?"

"Hayır, ama..."

"Yapacaktır, Lydia."

Haklı olduğunu biliyordu ve ne kadar çok beklersek, Margaret'in bu suçu onun adına işleyecek birini bulma ihtimali o kadar artıyordu.

Şansımıza Cody sokağın aşağı tarafındaki arkadaşı Zack' in yanına gitmişti ve Bayan Miller bir saat daha ona göz kulak olmayı seve seve kabul etti.

Yolda, oraya vardığımızda Brad'in konuşmasını istedim. Gergindim. Margaret alınabilir ve beni ilgilendirmediğini düşündüğü işlere karıştığım için kızabilirdi.

Bana öfkelenip işten çıkacağını, aramızdaki ilişkiyi koparacağını tahmin etmekte zorlanmıyordum. Böyle bir şey beni yıkardı. Aklıma sürekli en kötü senaryolar geliyor gibiydi. Hayatım boyunca, kansere yakalanmadan önce bile, böyle düşünmeye yatkın biriydim. Bunun korkutucu, zararlı ve endişe verici olduğunu biliyordum; bunu düşünürken iç çekmemek için kendimi zor tutuyordum. Ablamla yüzleş-

mek, ailemle olan ilişkinin haricinde en çok değer verdiğim ilişkiyi tehlikeye atmak üzereydim. Ama başka çarem yoktu. Ağlayacağımı hissettim.

Brad her zamanki gibi içimi okudu. Arabayı ablamın evinin önüne park ettikten sonra nazikçe başımı tuttu. "Her şey yoluna girecek." dedi. "Endişelenme, olur mu?"

Haklı çıkması için dua ettim.

Biz daha basamakların hepsini çıkmadan Matt sineklikli kapıyı açtı. Artık orta yaşlı biri olmaya doğru ilerleyen Matt, uzun boylu ve kalıplı bir adamdı. Ablamın lisedeyken onunla çıktığı zamanı hatırladım. O zamanlar ben de ona biraz hayrandım. Ablam doğru bir seçim yapmıştı; Matt'i seviyor, sayıyordum.

Matt bizi içeri geçirirken, "Bu ne hoş bir sürpriz böyle," dedi. Beni yanağımdan öpüp Brad'le tokalaştı.

Margaret omzuna attığı el beziyle mutfaktan çıkıp geldi. Bir şeyler döndüğünden şüphelenmişti. "Hayırdır?" dedi.

"Buyurun, oturun." Enişte, Margaret'in bizi doğru düzgün karşılamayışına aldırmadan büyük koltuğu gösterdi. Televizyonu kapattı, her zamanki gibi misafirperverliğini gösterip bir şeyler içmek isteyip istemediğimizi sordu.

İkramını geri çevirdik. Brad'le birlikte koltukta yan yana oturduk. Ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve kocamın konuşmasını bekledim.

"Habersiz geldiğimiz için kusura bakmayın," diyerek konuşmaya başladı.

Margaret, "Olur mu öyle şey," dedi, gözünün ucuyla

bana bakarken. "Kapımız size her zaman açık."

Ablam, Matt'in televizyon koltuğunun yanındaki tekliye isteksizce oturdu. Yan tarafındaki hasır sepetin içinde örgüsü vardı. Devam ettiği modeli hatırladım; kurstaki şalı örüyordu. Herkesin, Colette'in bile örgüsü bitmişti. Ama Margaret'inki hâlâ yarımdı.

Brad, "Lydia bu akşam canını sıkan bir şeyden bahsetti, konu sizi de ilgilendiriyor," dedi. "Kendisi size neler olduğunu açıklayacak."

Matt de Margaret de bana döndü. Brad'e baktım, konuşmayı onun yapmasını istemiştim. Ama bunu yapmak bana düşerdi. Ablama doğru eğildim ve içimden beni affetmesini diledim.

Birkaç tuhaf saniyenin ardından, "Geçen gün Alix yanıma geldi," dedim.

Alix'in bahsi geçer geçmez Margaret kollarını göğsünde birleştirip gözlerini bana çevirdi.

"Bana ne söylediğini biliyorsun, değil mi?" diye sordum.

Matt sessizce duran, dudaklarını sıkıca kapatan ve bana sert bakışlar atan karısına baktı.

Ben de tam bundan korkuyordum. "Danny Chesterfield'a ne olacağı umurumda mı sanıyorsun?" diyerek konuyu açtığımda, bu eniştemin kafasını biraz daha karıştırdı.

Matt karısına, "O adi herifin bunlarla ne ilgisi var?" diye sordu.

Margaret onu duymazdan geldi, bana bakmaya devam

ediyordu.

"Tüm aileni tehlikeye attığını görmüyor musun?" diye haykırdım. "Hapse girebilirsin!"

Matt ayağa fırladı. "Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?"

Brad de ayağa kalktı. "Margaret, Danny Chesterfield'ın canını yakacak birini arıyor."

Matt duyduklarını anlamaya çalışırken oda koyu bir sessizliğe büründü. Sonra Matt bu yük kaldıramayacağı kadar ağırmışçasına koltuğuna çöktü, başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı.

Margaret hâlâ tek kelime etmemişti.

Matt en sonunda doğrulup karısına döndü. "Ne *düşünüyorsun?*" diye sordu, sesi usanmış ve hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sorusunda kızgınlık değil, acı ve kafa karışıklığı vardı. "Bu işin peşini neden bırakmıyorsun?"

Konuşmaya başladığım andan bu yana ilk kez Margaret bana bakmayı kesti. "O adam etrafta dolaşıp bir başkasının kızının canını yakmak üzereyken öyle bir şey yapamam. Hukuk sistemimiz onu salıvermeyi uygun gördüğü için bana sorunu kendi ellerimle çözmekten başka seçenek kalmadı."

Matt bağırarak, "Biriyle anlaştın mı?" diye sordu. Sesini nadiren yükselten biri olduğunu biliyordum.

"Hayır."

"Bana gerçeği söyle."

Margaret, "Anlaşmadım," diye çıkıştı. "Alix bana yardım etmeyeceğini söyledi, benim de aklıma başka kimse gel-

medi."

Matt, "Peki aramayı bırakacak mıydın?" diye sordu.

Margaret kısa süreliğine tereddüt etti, ardından boğuk bir sesle bir şeyler söyledi. Bana "Hayır" demiş gibi geldi.

Bu cevabına çok da şaşırmadım. Margaret bir şeyin yapılmasını isterse muhakkak bir yol bulurdu.

Julia koridorda belirip hepimizi şaşkına çevirdi. "Anne! Sen ne yaptın?"

Saldırıdan bu yana Julia'yı pek görmemiştim, geçirdiği değişiklikleri hemen fark ettim. Kilo vermiş; uzun, sarı saçlarını kestirmişti. Fiziksel yaraları iyileşmiş olsa da, duygusal olarak henüz toparlanamadığını görebiliyordum.

Margaret bir şey yaparken yakalandığında verdiği tipik tepkiyi vererek kendini savunmaya geçti. "Sen bizi mi dinliyordun?"

"Evet," diyen Julia bunu inkâr etme gereği duymadı. "Kendimi tutamadım. Lydia Teyzem ile Brad Enişte min sesini duydum, onlara selam vermeye gelirken de adımı işittim."

Margaret hiç tereddüt etmeden, "Konuştuklarımız seni ilgilendirmiyor," dedi.

Julia neredeyse kahkaha atacaktı. "Bunu nasıl söylersin? Saldırıya uğrayan kişi benim. Arabadan çekip çıkarılan, yola atılan kişi benim." Annesi ile babasına bakmak için sustu. "Yanımdan geçen arabaların fren seslerini duydum. Beni ezmemek için oraya buraya savruluyorlardı. Bu olay rüyalarıma giriyor; hareket edemediğimi, korkudan felç olup kaldığı-

mı hissediyorum. Arabalar üzerime üzerime geliyor ve dura-mıyorlar."

"Ah, kızım." Matt ayağa kalkıp kızına sarıldı.

Julia hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini zor tuttu. "Artık senin kızgınlığınla uğraşamam anne," diye haykırdı. "Bunları yaşayan *sen* değil, *bendim*."

Margaret, "Canının yandığını görmeye dayanamıyo-rum," diyerek ona bir sebep sundu. "Sana bunu yapan adam-dan nefret ediyorum."

"Ondan hayatımızı mahvetmeye yetecek kadar mı nefret ediyorsun?" Julia babasının kolunun altından çıktı, yumruk haline getirdiği elleri iki yanında duruyordu. "Kızgınlığın bana zarar veriyor, anne. Bunu görmüyor musun? Canımı ya-kıyor. Kendi acımla, senin ve babamın acısıyla başa çıkmak zorunda kaldığım her gün canım yanıyor. Bu böyle gitmez... gitmiyor." Yüzünü iki eliyle kapattı ve yürek dağlayıcı göz-yaşları döktü. Ablam ayağa kalkıp ona sarıldı.

Yeğenimin hüngür hüngür ağlamasına dayanamayıp ben de yanlarına gittim ve kollarımı kocaman açıp ikisine birden sarıldım. Sonunda birbirimizden ayrılınca Julia, annesinin yan tarafındaki pufa oturdu. Uzanıp annesinin elini iki eliyle sıkıca tuttu.

Julia hepimizden daha olgun davranıp, "Konuşmamızın vakti geldi," dedi.

Margaret duyulması zor bir sesle, "Hata ettim," diyerek suçunu kabul etti.

Julia, "Hayır," dedi, başını hızlıca iki yana sallayarak

"Bunu yaptığına memnun oldum, anne, çünkü bu sayede en başa, asıl konuya dönebildik. Şimdiye kadar çoktan yapmalıydık, ama yapamadık. Herkes o... kazadan bahsetmekten çok korkuyor, ama benim bunu konuşmaya ihtiyacım var. Babam ve senin de. Hepimizin." Daha sonra koridora doğru baktı.

Hailey karanlıktan çıktı, sevimli yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Yavaşça odaya girdi ve Brad ile benim yanıma oturdu. Yeğenimi yanıma doğru çektim, bana yaslandı.

Julia, "Herkes çok öfkeli," diye konuşmaya devam etti. "Hepimiz hiçbir şey olmamış gibi davranıyoruz, ama oldu. Saldırıya uğradığım gerçeğini görmezden gelemeyiz. O gün öldürülebilirdim de... ama bu olmadı."

Margaret, "Tanrı'ya şükür ki hayattasın," diye fısıldadı.

Matt de başını salladı.

"O günden sonra yaşamak istemediğimi hissettim, ama babamla birlikte bana çok yardımcı oldunuz. Psikologla uzun uzun konuştuk. Hissettiklerimin anormal olmadığını öğrendim. Psikolog birçok mağdurun benim gibi olduğunu söyledi." Derin bir nefes aldı. "Artık düzeliyorum. Şimdiye kadar çok şey öğrendim. Bunu herkesin de bilmesini istiyorum."

Margaret'in yanaklarından yaşlar aktı.

Julia ona bakıp, "Anne," dedi. "Ben de kızgındım. O kadar çok kızgındım ki ölmek istiyordum. Danny Chesterfield'dan aynen senin gibi nefret ediyordum, ama öfkenin, kızgınlığın sana ne yaptığını gördüm. Bana ne yaptığını gör-

düm."

Margaret başını salladı ve koluyla yüzünü sildi.

Julia, "Öfke insanı tüketiyor, içini yiyip bitiriyor," dedi.

Yeğenimin ne zaman bu kadar olgun ve akıllı birine dönüştüğünü merak ettim; çektiği acı dolaylı olarak bunu sağlamıştı.

"Hastaneden çıktıktan sonra o adamın canını yakmayı saplantı haline getirmiştim. Ona acı çektirmenin yollarını düşünerek ilk birkaç ayı atlatabildim. Geceleri yatağa girip onu hızla akan trafiğe attığımı ve tıpkı benim gibi hayatta kalabilmek için çırpındığını hayal ediyordum. Orada durup yardım için bağırdığını izliyor, sonra oradan uzaklaşıyor, bir arabanın altında kalırken attığı çığlıkları dinliyordum."

Ablam başını önüne eğdi, o anda kızının sözlerinin derinlerde bir yere dokunduğunu sezdim.

Julia sesi gittikçe kısılarak, "Sonra bir gün bazı arkadaşlarım bana Relay for Life'ın etkinliğine katılmamı söylediler."

Bana bakıp gülümsedi, ben de birlikte geçirdiğimiz harika anları hatırlayıp başımı salladım.

Julia, "Arkadaşlarım hayat kurtarmak için para biriktiriyordu," diyerek sözlerine devam etti. "Onlar dünyada güzel bir fark yaratırken, ben komplolar kuruyor, kötü hayallerle uğraşıyor, öç almayı düşünüyordum." Utanmış gibi gözlerini yere çevirdi. "O an dönüşmeye başladığım kişiden hoşlanmadığımı anladım."

Gözlerime yaşlar doldu, Julia'nın sözlerinin beni

kadar derinden etkilediğini saklamaya çalıştım. Diğerlerinin de en az benim kadar duygulandığını gördüm. Julia'nın bilgece sözlerine şaşırmış, sarsılmıştım, ama bir kez daha bu bilgeliğin korkunç bir olayın ödülü olduğunu anladım.

"Anne." Julia annesinin elini kalbinin üzerine koydu. "Muhtemelen bir daha o saldırıdan önceki gibi olamayacağım, ama bazı açılardan bu iyi bir şey. Ben artık senin için endişeleniyorum."

Margaret başını önüne eğdi, kızının gözlerinin içine bakamıyordu.

"Öfkeni bir kenara bırakmanı istiyorum, bunu yapmazsan maalesef hiçbir zaman tam olarak iyileşemem. Bunu yapabilir misin, anne? Benim için bunu yapar mısın?"

Margaret başını yavaşça kaldırdı. "Denemeye çalışacağım," diye fısıldadı.

Julia, "Ben senden sadece bunu istiyorum," dedi.

Anne kız birbirlerine sarıldı.

Hailey müsaade isteyerek çıktı, kısa süre sonra hepimizin ihtiyacı olan bir paket peçeteyle geri döndü. Çok geçmeden kahkahalar atmaya başladık. Bazen olur böyle şeyler. Kahkahalar da gözyaşları kadar iyileştirici olabilir.

Brad'le eve dönmek üzere ayağa kalktık, Margaret bizi kapıya kadar geçirdi.

"Teşekkürler," diye fısıldadı. Bana sarılınca şaşırıp kaldım. Kulağıma, "Artık düzeleceğim," diye fısıldadı.

Doğru olduğunu biliyordum. Hepimiz düzelecektik.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

36

ALIX TOWNSEND

Alix, 2 Haziran sabahı uyandı ve düğün gününün gelip çattığını fark etti. İçi içine sığmıyor, ama bir yandan da korkuyla karışık duygular hissediyordu. İlk başta davet edilenlere nazaran çok az insan gelecek olsa da, onların karşısına çıkma düşüncesi onu ürkütüyordu. Ama korkularına rağmen hayatındaki her şeyden çok yapmayı istiyordu bunu. Jordan'ı seviyordu, onun da onu sevdiğini biliyordu, ancak evlilik konusunda tozpembe hayallere de kapılmıyordu; karşılıklı sevgi fikir çatışmalarının ve sorunların olmayacağı anlamına gelmiyordu. Aradaki fark, tıpkı o ve Jordan gibi iki insan birbirini seviyorsa çatışmalar ve sorunların daha kolay halledildiyor olmasıydı.

Kahvaltı yapamayacak kadar gergin ve heyecanlıydı. Saat dokuzda Tammie Lee onu alıp Sarah Babaanne'nin çoktan hareketlenmeye başlayan evine götürdü.

Reese ile Jacqueline kulüpteki tören için tuttukları orkestrayı iptal etmiş, Alix ve Jordan'ın müsaadesiyle beş kişilik bir grup ayarlamışlardı. Ses sistemini kurmaya gelen elemanlar harıl harıl çalışıyordu.

Çadır kurulmuş, katlanır sandalyeler güzelce sıralanmıştı. Jacqueline ilk başta Alix'in düşünmeyi bile istemediği kadar çok paraya mal olacak, üzeri minderli, beyaz tahta sandalyeler getirme konusunda ısrarcı olmuştu. Anlaşılan yemek şirketinin çalışanları gelmiş, yemekleri hazırlamaya başlamıştı. Fransız Kafesi, Alix'in kendi başına yapıp süslediği klasik düğün pastasını göndermişti. Alix, Jacqueline'e sürpriz yapmak için şekerli krem peynir kaplaması kullanmıştı.

Susannah ile Colette de oradaydı, çiçekleri ayarlıyorlardı. Büyük vazoları beyaz güller, sarı papatyalar ve eğreltiotuyla dolduruyorlardı. Aynı çiçeklerden oluşan küçük buketleri her sıranın sonuna iliştirmişlerdi. Küçük ama hoş bir etki yaratmışlar, bahar havası yakalamışlardı.

Alix, Colette'i görür görmez ona doğru koştu. Arkadaşına sarılırken, "Burada olduğuna inanamıyorum," dedi. En son duyduğuna göre Christian hâlâ bulunamamıştı. Colette, Christian'ın ortadan kaybolduğu haberi yayıldığından beri Elizabeth'in yanında kalıyordu. Alix bu yüzden düğüne gelmeyeceğini düşünmüştü.

Colette de, "Hiç kaçırır mıyım?" deyip ona sarıldı.

Alix, "Christian?" diye fısıldadı.

Colette başını iki yana salladı. "Yeni bir şey yok." Yorgun görünüyordu, ama metanetini kısmen koruyordu.

Alix, "Gelmene gerçekten çok sevindim," dedi. "Beni çok mutlu ettin."

Colette gülümsedi. "Alix, çok güzel bir gelin olacaksın."

"Bugün *evleniyorum*," diyen Alix mutluluktan kıkır kıkır güldü ve onu evde bekleyen Jacqueline ile Reese'in yanına yöneldi. İçeriye insanlar girip çıkıyordu; biri kocaman bir kahve makinesi getirmişti, Jordan'ın akrabaları da kendilerine kahve alıyordu. Biri Sarah Babaanne'nin bir süre dinlenmek istediğinden bahsetti. Alix onu rahatsız etmek istemiyordu.

Jacqueline, "Kuaför geldi," deyip Alix'i telaşla içeri aldı.

Alix çekinerek ona baktı.

Jacqueline, "Korkma," dedi, gözlerine bakınca neler olduğunu anlamıştı. "Desiree değil." Arkadaş oldukları ilk zamanlarda Jacqueline Alix'i alıp adı Desiree olan ve epey pahalı çalışan kuaförüne götürmüştü; bu da hatırladıkça hâlâ güldükleri, meşhur değişim felaketinin bir parçasıydı. "Desiree ne kadar para verirsem vereyim senin saçını yapmaya yetmeyeceğini söyledi."

Alix sırıttı. Desiree de Alix'in onun hakkında neler düşündüğü duymak istemezdi. "Son kararı ben verdikten sonra her şeye razıyım." Düğünü, 1970'lerin dizisi *The Brady*

Bunch'taki genç erkeklerden biri gibi görünerek geçirmeyi istemiyordu.

Jacqueline başını salladı ve Alix'i banyoya geçirdi. Kısa süre içinde Alix'in saçı yıkandı, fön makinesiyle kurutuldu ve bukle bukle yapılıp spreylendi. Alix aynaya bakınca daha olgun görünmeyi sevdiğini fark etti.

"Sarah Babaanne hâlâ dinleniyor mu?" diye sordu. Sabahtan beri eve birçok kişi girip çıkmıştı.

Hiç kimse neler olduğunu bilmiyor gibiydi. Sarah'ın yatak odasının kapısı kapalıydı. Alix gelinliğini hafta başında getirmiş, Sarah da onu kendi kapısının arkasına asması için ısrarcı olmuştu.

Üzerinde sabahlığı ve ayaklarında terlikle Alix yatak odasına gitti. Kapıyı tıklattı ama hiçbir ses çıkmadı. Sarah Babaanne uyuyorsa bile uyanmasının vakti gelmişti. Fotoğrafçı birazdan gelecekti, Alix fotoğraflarda onun da olmasını istiyordu.

İkinci kez çaldıktan sonra sessizce kapıyı açtı, Jordan'ın babaannesinin yatağının başucundaki sallanan sandalyede oturduğunu gördü. Kucağında İncil'i, omuzlarında da Alix'in ördüğü şal vardı. Yaşlı kadın İncil okurken uykuya dalmış gibi görünüyordu.

Alix, "Babaanne," diye fısıldadı, onu ürkütmemeye özen göstererek.

Sarah Turner cevap vermedi.

Sandalyenin önünde diz çöken Alix, Sarah'ın eline uzandığında, kadının ellerinin buz gibi olduğunu hissetti ve

sertçe yutkundu.

Alix, Sarah Babaanne'nin uyumadığını biliyordu.

Ölmüştü.

Şalını omzuna atmış, elindeki İncil'i okurken vefat etmişti.

Alix'in göğsü sıkıştı, kendini toparlamaya çalışırken yüzünü Sarah'ın kucağına yasladı. Tekrar nefes alabildiğinde başını kaldırdı, yaşlı kadının yanağına nazikçe dokundu ve ayağa kalktı.

Sessizce odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. İlk olarak Jacqueline'le karşılaştı.

Sesi titreyerek, "Jordan'ı bul," diye fısıldadı.

Jacqueline, "Ne oldu?" diye sordu.

"Yalvarırım Jordan'ı bul."

Jacqueline damadın düğünden önce gelini görmesinin kötü şans getireceğini söylemeye başladı ama Alix'in yüz ifadesi susmasına yetti. "Onu az önce görmüştüm. Etrafa bakayım."

Jacqueline gitti, birkaç dakika sonra Jordan'la birlikte geri geldi. Jordan, Alix'in üzerinde hâlâ sabahlığı, ayaklarında da terlikleri olduğunu görünce kaşlarını çattı. Kendisi smokinini giymişti. "Bir sorun mu var?"

Alix başını sallayıp Jordan'ın elini tuttu. Birlikte babaannesinin odasına girdiler. Jordan içeri adımı atar atmaz ne olduğunu anladı.

Alix, "Birkaç saat önce vefat etmiş," dedi. Sesi çatladı, tekrar ağzını açınca boğuk bir fısıltıyla, "Ne yapacağız?"

diye sordu.

Jordan gerçeği idrak edince babaannesinin yatağının kenarına oturdu ve başını önüne eğdi. "Babaannem seni severdi, Alix. Tanrı düğün için neden onun evini seçtirdi bilmiyorum, ama öyle yaptı. Herkes burada. Sanırım babaannem tam da bunu, hepimizi mutlu görmeyi, tüm ailesini etrafında toplamayı bekliyordu. Bugün evleniyoruz. Babaannem öyle yapmamızı isterdi. Onun sevgisi bizlerle."

Jordan ayağa kalktı, Alix'e sarıldı, sonra kısa süreliğine başını omzuna yasladı. "Annem ve babama haber vereyim."

Jordan onlara haber vermeye giderken, Alix gelinliğini kapının arkasından alıp giyindi. Mutfağa gitti ve Jacqueline ile Tammie Lee'ye yanına gelmelerini işaret etti. Kalabalıktan uzak bir köşe buldular; Alix durumu anlatırken Tammie Lee de gelinliğin arkasındaki düğmeleri iliklediler.

Larry ile Susan Turner telaşla eve girdi, Jordan onları yatak odasına götürdü. Birkaç dakika sonra Alix de yanlarına gitti. Jordan'ın annesi gözyaşlarına boğuldu.

Jordan elini yatağa çöken babasının omzuna koydu.

Susan birden başını kaldırıp, "Düğün ne olacak?" diye sordu. "Son dakikada iptal edemeyiz. Zaten daha önce bir kez iptal ettik..."

"Anne, biliyoruz. Törene devam etmeye karar verdik."

Annesi seslice burnunu çekerek başını salladı.

Larry, "Huzurla aramızdan ayrıldı," diye fısıldadı. Annesine baktı, İncil'inin kucağında açık olduğunu görünce dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Vaktim geldiğinde

öteki dünyaya ben de onun gibi göç etmeyi istiyorum."

Susan, "Ah, Larry," dedi. "Bunu nasıl dersin? Annen böyle mi gitmek istedi sanıyorsun?"

Kocası ona, "Bu kararları biz vermiyoruz, Susan," dedi. "Vaktimizin gelip gelmediğini Tanrı belirliyor."

"Umurumda değil. Bu ölüm çok zamansız oldu."

Larry başını iki yana salladı.

Jordan babasına, "Düğünü yapalım mı?" diye sordu.

Larry başını salladı.

"Annenin cansız bedeni yatak odasında dururken düğünü yapamayız!" diyen Susan, gözlerini çantasından çıkardığı peçeteyle sildi.

Alix durumu kontrol altına alıp, "Ben şerife haber veririm," dedi. Jordan'ın ailesinin ancak yaşadıkları şokla ve kederle başa çıkabileceğini görebiliyordu. "Şerif cenaze evinden birini gönderir."

Alix şerifle konuşurken Jordan'ın aile fertleri; ağabeyi Bret, amcaları, halaları, kuzenleri babaannesine veda etmeye geldi. Neşeli geçmesi düşünülen bir günün böyle keder dolması... ve sonra yeniden neşeye kavuşacak olması çok ironikti.

Şerifin devriye arabası müzisyenlerinkiyle aynı anda geldi. Sandalyeler davetlilerle dolmaya başlamıştı.

Alix rozetinde Lyle Carson yazan şerifi kapıda karşıladı ve adamı eve aldı. Yatak odası ağlayan aile fertleriyle doluydu. Alix durumun, bir gelinin adamı evdeki cesede götürmesinin dışarıdan nasıl göründüğünü tahmin etmekte zorla-

niyordu.

Şerif şapkasını çıkardı ve soruları cevaplayabilecek tek kişinin Alix olduğunu gördüğü için ona birkaç soru sordu. Adli tabip çok çekmeden geldi, onun sorularını da Alix cevapladı.

O cesedi incelerken Alix içeridekileri yatak odasından çıkarıp davetlilerin yanına gönderdi.

Müstakbel kayınbabasına, "Jordan ve Bret'in yanına, çadıra dönmelisin," dedi. Bret Californiya'dan gelmişti ve Jordan'ın sağdıçlığını yapacaktı. "Davetlilere neler olduğunu söylemelisin bence. Belki de bir dakikalık saygı duruşunda bulunur, ardından dua okursunuz."

Larry başını salladı ve Alix'in dediklerini yaptı.

Alix, Susan'ı elinden tutup odadan çıkarırken kulağına teselli edici sözler fısıldadı. Jacqueline yanlarına geldi, Alix, Susan'ın makyajını tazelemesine yardım etmesini istedi.

Aile fertlerinin geri kalanı da yavaş yavaş çadıra gitti.

Fotoğrafçı etrafta şaşkın şaşkın dolanıyor, ne yapacağını bilmiyordu. Alix ona, "Düğünü gösteren birkaç fotoğraf çek," dedi. "Resmi araçları çekmemeye özen göster."

Adam başını salladı.

Colette yanına geldi. "Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Sorduğun için teşekkürler, ama aklıma bir şey gelmiyor."

Müzisyenler düğün şarkısını çaldığında Colette ona sıkıca sarıldı. Sıcacık bir gülümsemeyle, "Git," dedi. "Gelin

olmak üzeresin."

Reese çadırın dışında Alix'i karşılayınca, "Davetlilerin durumdan haberi var," diye fısıldadı. "Jordan'ın babası her şeyi kontrol altına aldı." Ona yüzüklerin takılacağı yere kadar eşlik etmek için kolunu uzattı. Yüzündeki gülümseme gururunu yansıtıyordu. "Gerçekten de çok güzelsin, Alix Townsend. Hiç kimse bu krizin üstesinden senin gibi gelemezdi."

Alix yanakları titreyerek gülümsedi. Müzik çalmaya devam ediyordu, başını dik tutarak damadın yanına yürüdü.

Sevdiği herkes onun bulunduğu tarafa dizilmişti. Lydia, Brad ve onu görünce kıvranıp heyecanla el sallayan Cody ayaktaydı. Carol, Doug ve Cameron da ikinci sırada oturuyordu. Alix ilk defa arkadaşını hamile kıyafeti içinde görüyordu. Elise ile Maverick, Bethanne ile Annie, Susannah, Joe, Chrissie ve Colette de oradaydı. Alix, Fransız Kafesi'ndeki arkadaşlarının da yanında olduğunu gördü.

Şu son birkaç yılda bu kadar çok arkadaş edindiğine inanmakta zorlandı. Her şey Blossom Sokağı'nın karşısına geçip örgü kursuna yazılmasıyla başlamıştı. Kim bu kadar basit bir kararın hayatını ilelebet değiştireceğini düşünebilirdi ki?

Alix, karşılıklı olarak yeminlerini ettiklerinde kocasının gözlerindeki aşkı gördü ve bunun kendi aşkının yansıması olduğunu kalbinde hissetti. Tören biter bitmez Jordan onu öptü. Babası onları Bay ve Bayan Turner olarak ilan ettiğinde alkışlar uzun süre dinmedi.

Herkes sabah yaşanan üzücü olaya rağmen bu güzel anı

kutlamak için büyük çaba göstererek, yemeğin, müziğin, arkadaşlarla ve dostlarla yapılan konuşmaların tadını çıkartmaya çalıştı. Saat yedi gibi Alix ile Jordan iki günlük balaylarını geçirecekleri Victoria, British Columbia'ya doğru yola çıkacaktı.

Alix düğün pastasını kesip davetlilerle son kez görüştükten sonra Jordan'a, "Sence gitmeli miyiz?" diye sordu.

Jordan ona, "Gitmeliyiz," diye cevap verdi. "Babamla bu konuyu konuştuk, babaannemin cenazesini salı günü biz döndükten sonra kaldırmaya karar verdik."

"Peki." Alix ne olursa olsun cenazeye katılmak istiyordu.

Alix gelinliğini çıkarıp rahat bir şeyler giyinirken, Susan Turner yanına geldi.

Susan, "Ah, Alix," diye fısıldadı, çantasını hızlıca açıp bir peçete daha çıkardı. "Sen olmasan biz bugün ne yapardık."

Alix bu övgüden rahatsız oldu.

"Her şeyin çaresine tek başına baktın."

"Ben hiçbir şey yapmadım..."

"Hayır, yaptın," diyen Susan Alix'in koluna dokundu. "Kendini kaybetmedin ve ailemizi bir arada tuttun. Jordan'la birlikte çok önemli, anlık kararlar verdiniz."

Alix yerinde kıpırdandı. "Jordan'dan bahsetmişken, gidip kocamı bulsam iyi olur." Jordan'a ilk kez kocam diye hitap etmesi Alix için çok önemli bir andı. O ana kadar bir adamı değil de bir rolü tarif eden bu kelimenin anlamı çok

soyut, çok yabancı gelmişti.

Ama artık o kelime, Jordan'la özdeşleşmişti.

Kocasıyla bir olmuştu.

Alix bunun kulağa ne kadar özel geldiğini daha önce fark etmemişti. Bu aynı zamanda aşkı ve sahiplenmeyi belirten, özel olduğu kadar meşru da olan bir tanımdı.

"Seni tutmayayım," diyen Susan, Alix'e sıkıca sarıldı. "Çok çok iyi arkadaş olacağımızı umuyorum, Alix."

Alix de ona sarıldı. "Artık bir annemin olması çok güzel," diye fısıldadı.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

37

COLETTE BLAKE

Alix'le Jordan'ın düğününden sonra Colette yorgun argın Elizabeth'in evine döndü. Akşamın ilerleyen saatlerinde sakince masaya oturup karides salatası yediler. İkisi de çok konuşmadı. Geçen her günle birlikte umutları da azalıyordu. Colette, Elizabeth'ten müsaade isteyip üst kata çıktığında saat dokuzu birkaç dakika geçiyordu.

Neyse ki başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı, saat on gibi aniden Elizabeth'in sesiyle uyandı. Yaşlı kadın odaya girip komodinin üzerindeki lambayı açarken heyecanla, "Colette," dedi. "Christian bulundu! Hayatta!"

Colette hemen kalktı, parlak ışıktan rahatsız olunca gözlerini kırptı.

Elizabeth, "Telefonda," dedi.

Colette bunun olağanüstü bir rüyanın bir parçası olabileceğini düşünerek, "*Şimdi* mi yani?" diye haykırdı.

"Evet, evet! Seninle konuşmayı bekliyor."

"Ah, Tanrı'ya şükür, çok şükür." Colette üzerindekileri bir kenara atıp yataktan çıktı, çıplak ayakları halıfleksle kaplı basamakların üzerinden adeta süzülerek koşa koşa merdivenlerden indi. Nefes nefese koridordaki telefona uzandı.

"Christian? Christian!"

"Colette?" Sesi aydan telefon ediyormuş gibi geliyordu. Colette bir yankılanma duydu, ardından da Christian'ın boğuk sesini işitti.

"Evet, evet, benim! Sen iyi misin? Neredesin?" İçine su serpilirken sevinçle gözyaşları döktü.

Christian, "İyiyim," dedi. "Eve gelmek için sabırsızlanıyorum. Uçağım yarın akşam inecek. Beni karşılamaya gelecek misin? Sana anlatacak çok şeyim var."

"Evet, evet. Geleceğim. Saat kaçta ineceksin?"

Christian ona havayolu şirketinin adını ve uçuş numarasını söylerken, Colette deli gibi etrafta kâğıt kalem aradı. Tüm bilgileri yazdıktan sonra Christian'a tekrarladı.

"Orada olacağım, Christian. Yarın görüşürüz..." O kadar heyecanlıydı ki o ana kadar uyuyabileceğini sanmıyordu.

Hızlıca konuşup, "Colette, beni dinle," dedi. "Çok ani olacak, ama sana çok önemli bir şey söylemem lazım. İnsan kaçakçılığıyla benim hiçbir ilgim yok. Daha önce sana bunu söyleyemedim. Yabancılar Şubesi beni Çin'e gönderdi. Çin

hükümetiyle işbirliği yaptık. Bazı kaçakçılarla iletişime geçmem, kanıt toplamam gerekiyordu."

"Christian, bunları daha sonra anlatırsın. Sen sağ salim döndükten sonra..."

"Benim bir suçlu olduğuma bir saniye daha inanmanı istemem! Colette, ben..."

Hatta bir hışırtı oldu ve Christian'ın sesi kesildi.

Colette çığlık atmak istiyordu. Christian'ın sesi geri gelince, "Bir daha söyle," dedi. "Az önce seni duyamadım."

"Gitmem lazım. Seni seviyorum, Colette. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Hat kesildi ama Colette ahizeyi kulağında tutmaya devam etti; Christian'ın son sözlerinin içine işlemesini bekledi. *Onu seviyordu.*

Bir süre sonra isteksizce telefonu kapattı. Arkasına dönünce Elizabeth'in merdivenlerin en üst basamağında durduğunu gördü.

"Christian geliyor!" diye bağırdı. "Artık güvende!" Bu, haberlerin en önemlisiydi. Christian bulunmuştu, daha da iyisi kısa süre sonra uçağa binip ülkesine dönecekti. "Bana Yabancılar Şubesi'yle birlikte çalıştığını söyledi..."

Büyük teyzesi, "Ben de öğrendim," diyerek araya girdi.

"Şu tanıdıkların..."

Elizabeth, devlet çalışanlarının ona bu konuda güvenmemesi üzüntü verici bir şeymiş gibi başını iki yana sallarken, "Onlardan hiçbir şey öğrenemedim," diye söylendi.

Colette gerçeği bir daha vurgulamak için, "Artık gü-

vende," diye tekrarladı. "Artık güvende."

Elizabeth, "Umarım bizi ne hale getirdiğini anlar," dedi.

Colette, "Onu çok fazla suçlayamayız," diye söylendi. Sonra da gülümsedi, duyduğu kelimeleri saklamakta zorlandığı için, "Beni seviyor," diye haykırdı.

Elizabeth sabırla iç çekti. "Sana bunu çoktan söylemiştim."

"Biliyorum, ama bu kez kendisi söyledi." İkisi arasında çok büyük fark vardı.

Yaşlı kadın başını sallarken yüzünde bir gülümseme yer etti. Bu yaşananlar hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. "Belki bu uluslararası olayın da bazı konularda faydasını görürüz." Kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir deneyim insanın uzak kaldığı yerin, daha doğrusu kişinin değerini anlamasını sağlar."

Yirmi dört saat sonra Colette ile Elizabeth, Sea-Tac Havaalanı'na varmış, Christian'ın ve babasının gümrükten geçmesini beliyordu. Uçakları ekranlardaki yazılara bakılırsa tam vaktinde, hiçbir sorun çıkmadan inmişti. Bunu ikide bir ekranı kontrol eden Colette'ten iyi hiç kimse bilemezdi.

Colette, Elizabeth gergince otururken önünde dönüp dolaştı. Elizabeth, "Nerede kaldılar?" diye yakındı. "Ben yaşlı bir kadınım, bu koltuklar bana işkence ediyor."

Colette, Elizabeth'in ona babayla oğlun arasının iyi olmadığını söylediğini hatırlayınca, "Babasıyla birlikte olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye sordu.

Elizabeth sinir olmuşçasına, "Öyledir herhalde," dedi. "Ben nereden bileyim? Aynı uçakla döneceklerini *düşün-*

müştüm. Öyle olsa bile birbirleriyle konuştuklarını hiç sanmam. İkisi de inatçı birer aptal."

Colette'in yapabileceği tek şey bu kötü maceranın babayla oğlun arasındaki buzları eritmiş olması için dua etmekti. Geçmişleriyle ilgili çok şey bilmese de, birbirlerinden uzak düşmelerinin ikisini de üzdüğünü anlamıştı.

İnsanlar birer ikişer gümrükten çıkmaya başladı, en sonunda kapı açıldı; Elliott Dempsey dışarı adım attı, oğlu da arkasında belirdi. Christian zayıflamıştı, yorgun görünüyordu, sakalları da epey uzamıştı.

Christian'ın gözleri hemen Colette'i aradı. Colette hızlıca onun yanına gitti, yüzünde o ana kadar gördüğü en büyük gülümsemenin belirdiğini fark etti. Christian kollarını ona doğru açtı.

Colette bir an bile duraksamadan Christian'ın kollarına atıldı. Uzun süre sadece sarıldılar. Sonra Christian onu öptü, elleriyle yüzünü tutarak dudaklarını onun dudaklarında gezdirdi. Kısa süre sonra Colette içi rahatlamış halde ağlamaya başladı. Christian yanaklarını, gözyaşlarını öptü; uzayan sakalları, ikisi birbirlerinin kollarında ileri geri sallanırken Colette'in tenine değdi.

Birkaç dakika sonra Christian sıkıca tutmaya devam ettiği Colette'in başının üzerinden, "Merhaba Elizabeth Teyze," dedi.

Elizabeth her zamanki sevimli hırçınlığıyla, "Seni gördüğüme sevindim, genç adam," dedi. "Umarım bu saçma maceranın ömrümden on yıl çaldığını biliyorsundur. Bu ka-

dar endişeyi kaldıramayacak kadar yaşlıyım artık."

"Özür dilerim, Betty Teyze."

"Benim adım Elizabeth, bana öyle hitap etsen iyi olur."

Kolu Christian'ın belinde olan Colette, arkasına dönünce Elizabeth'in gözlerindeki yaşlarla Christian'a baktığını gördü.

Christian, Colette'i bıraktı ve büyük teyzesine sıkıca sarılıp kadını havaya kaldırdı.

Elizabeth, "Beni hemen yere bırak," dedi.

"Peki, Betty Teyze."

"Bana öyle deme!

"Peki, Madam. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Elizabeth önce Colette'e, sonra da Christian'a baktı. "Aslına bakarsan var. Bu kadınla evlen." Colette'le göz göze geldi. "Elini de çabuk tut. Tabii neyi kaçırdığını biliyorsan."

Utançtan yüzü kızaran Colette, "Elizabeth," diye kızdı.

Christian, Colette'e bakıp gülümseyerek, "Tavsiyeni değerlendireceğim," dedi.

Küçük bir valizi çeken Elliott yanlarına geldi. Hızlıca Colette'le tanıştırılırken, Colette adama dikkatlice baktı. Demek ki Christian'ın babası bu beyefendiydi. Kırış kırış kıyafetlerine ve uzayan sakallarına rağmen adamın duruşu Colette'i etkiledi.

Haberler basına bir şekilde ulaşmıştı ve küçük bir gazeteci grubu, onlar havaalanının dış kapısında belirir belirmez üzerlerine atıldı. Aynı anda parlayan flaşlar elleriyle yüzünü

kapatan Colette'in gözlerini neredeyse kör edecekti. Christian'a ardı ardına sorular soruldu. Birkaç tanesini cevapladı, sonra da Colette'i, büyük teyzesini ve babasını onları bekleyen arabaya doğru ustaca götürdü.

Elizabeth ile Elliott limuzinin bir kenarına oturdu; Christian ile Colette de onların karşısına geçti.

Christian, büyük teyzesi babasıyla sessizce konuşurken, Colette'in kulağına, "Benimle eve gel," diye fısıldadı. Ellerini tuttu. "Sana ihtiyacım var."

Colette başını salladı. Onun da ona ihtiyacı vardı.

Limuzin Elizabet'in evinin önünde durunca Colette eşyalarını almaya içeri gitti. Elizabeth tekrar arabaya binişini izlerken, ona sert bir ifadeyle baktı. Christian'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Ona istediğini vermeden önce parmağına yüzük taktır," dedi.

Colette, "Pekâlâ, Betty Teyze," diyerek ona takıldı. Yaşlı kadın kaşlarını çatınca ona sımsıkı sarıldı.

Christian'ın büyük teyzesinin evinden çok da uzakta olmayan babasının evine giderken geçen kısa yolculukta, Colette, Christian ile babası Elliott'un arasındaki buzların eridiğini gördü. Sevgi ve samimiyetle konuşuyorlardı; hatta birkaç kez kahkahalar atmışlardı. Christian babasına evin kapısına kadar eşlik etti. Colette iki adamın önce tokalaşmasını, ardından birbirine sarılmalarını izledi.

Christian arabaya geri döndüğünde sessizce oturdu. "Bu beladan sağ kurtulup kurtulamayacağımı bilmiyordum, Colette. Sadece sana geri dönmeyi düşünüyordum." Tekrar Co-

lette`in eline uzandı ve parmaklarını parmaklarına kenetledi. "Tehlikeli bir iş olmayacaktı aslında. Devlet daha önce de zaman zaman işadamlarından böyle şeyler yapmasını istemişti. Yapmam gereken tek şey, kaçakçılarla buluşup onlarla iş yapacakmışım gibi davranmaktı. Bir bakıma onları tuzağa düşürecektik. Ama adamların ikisi beni Pekin'de kaçırarak, Shanxi eyaletindeki küçük bir şehre götürdü. Hâlâ nereden öğrendiklerini bilmiyorum. Bir şekilde beni yakaladılar..." Birden ürperdi.

Colette, "Devamını sonra anlatırsın," dedi. "Şu an önemli olan tek şey, burada olman."

Eve vardıklarında Christian onu içeri davet etti. Kapıyı kapatıp onu kollarının arasına aldı ve öptü, Colette ona olan özleminden ve açlığından dolayı bayılacağını düşünene dek de durmadı.

Christian çenesini Colette'in alnına dayadı. "Bitkinim. Bir ay uyursam ancak kendime gelebilecekmiş gibiyim."

"Biliyorum," diyen Colette başını salladı. "Yatağına git artık."

Christian başını geri çekerek doğrudan Colette'in gözlerinin içine baktı. "Benimle gel."

Teklifi bir girdap gibi onu içine çekiyordu. Ama başını yavaşça, biraz da pişmanlıkla iki yana salladı. "Önce konuşmalıyız."

Christian'ın hayal kırıklığına uğradığı belliydi.

Colette, "Uyu," dedi. "Uyandığında burada olacağım."

Christian ona itiraz edecekmiş gibi oldu. Ama sonra

"İyi geceler," diye söylenerek, koridorun sonundaki bir odaya girdi. Colette yarım saat sonra onu kontrol ettiğinde ölü gibi uyuduğunu gördü. Christian kıyafetleriyle kendini yatağa bırakmıştı.

Colette ılık haziran havasının içeriye girmesi için pencereleri açarak, üç hafta boyunca kapalı kalan evi havalandırmaya çalıştı. Mutfakta bir paket hazır çorba bulup pişirdi, sonra da kendini tuttuğunu söylemek için Elizabeth'i aradı.

Elizabeth, "Ona seninle evlenmek *zorunda* olduğunu söyle," dedi.

Colette böyle bir şey yapmayı düşünmüyordu.

Başka bir odada yattı, sabah saat yedi gibi Christian'ın mutfakta bir şeylerle uğraştığını duyunca uyandı. Üzerini giyindikten sonra yanına gitti. Neşeyle, "Günaydın," dedi.

Christian'ı dinlenmiş gördüğüne sevindi. Saçları ıslaktı; tıraş olmuş, siyah kumaş pantolonla mavi gözlerini ortaya çıkaran camgöbeği renginde, ince bir kazak giymişti.

Colette, "Acıkmışsındır," dedi.

"Evet, çok acıktım, ama ilk önce kahve içip seninle konuşmak istiyorum."

Colette bu kadar kısa sürede oturup konuşacaklarını düşünmemişti, açıkçası kendini buna hazır hissetmiyordu. "O zaman oturalım," dedi. Christian kahve yapmıştı, kendi fincanını masaya götürdü. Colette poşet çayı buldu ve mikrodalgaya bir fincan su koydu.

Christian karşısındaki sandalyeye oturur oturmaz, "Seni seviyorum, Colette," dedi.

Duyduğu sözlerin verdiği hazzı yaşarken Colette'in dudakları titredi. "Ben de seni seviyorum."

"Ben Çin'e gitmeden önce çok şey oldu." Colette'in elini tuttu.

"O akşam gördüğüm o adamlar kimdi?" Colette sorusunu daha da açık hale getirme gereği duymadı.

"Çin'e gitmeden önceki akşam bir grup devlet ajanıyla görüştüm."

"O adamlar ajan mıydı?" Colette iki Asyalı adam gördüğünü, onların kaçakçı olduğunu düşündüğünü hatırladı. Demek ki Yabancılar Şubesi'ne bağlı olarak çalışıyorlardı.

"Noel'den kısa süre önce burada ve Çin'de iş yaptığım bazı kişiler insan kaçakçılığıyla ilgili bir şeyler söyledi. Kendilerine sistem kurmuşlardı ve beni de aralarına dahil etmek, ithalat şirketimi kötü işlerinde paravan olarak kullanmak istiyorlardı. Bunun üzerine Yabancılar Şubesi'ne başvurdum, benden aynı şekilde devam etmemi, tekliflerini kabul etmiş gibi davranmamı istediler."

Colette Christian'ın elini daha da sıkı tuttu. Ağlamaklı bir sesle, "Çok büyük bir risk almışsın," dedi.

Christian yüzünü ekşitti. "İnsanların suiistimal edildiğini biliyordum. Başka seçeneğim yokmuş gibi hissettim. Ama bunu hiç kimseye anlatmamam gerekiyordu. Buna sen de dahildin. Herkesin iyiliği için her şey tamamen gizli olmalıydı."

"Nasıl kurtuldun? Onların elinden nasıl kaçtın?"

"Kaçamadım. Beni gece gündüz izlediler. İki hafta bo-

yunca bir tür zindanda, cehennem çukurunda kaldım. Kapıda bekleyen adamların beni ne şekilde öldüreceklerini planladıklarını duydum."

Bunları düşününce Colette'in içini korku kapladı. Christian'ı bir daha göremeyebilir, bir daha sesini duyamayabilirdi. Ona ne olduğunu hiç öğrenemeyebilirdi.

"Bence beni hemen öldürmemelerinin tek sebebi, tanınmış bir işadamı olmamdı. Öylece ortadan kaybolmam sorun çıkarabilirdi. Yine de... seni muhtemelen bir daha hiç göremeyeceğimi sanıyordum. Ölmeyi bekliyordum ve tüm umutlarımı kaybetmişken Amerikan askerleriyle Çin polisinin ortaklaşa düzenlediği bir operasyonla kurtarıldım."

Colette ona kafası karışmış gibi baktı. Çin'le ilgili haberlerde bir şeyler bulmak için tüm gazeteleri karıştırmış, bir kez bile gizli bir operasyondan bahsedildiğini görmemişti. "Gazetelerde hiçbir şey yazmıyordu."

"Yazmayacak da. Devlet bunun gizli kalmasını istiyor."

"Bilindik sebeplerden dolayı mı?"

Christian başını salladı.

"Peki ya yazdığım mektup?"

Christian gülümseyerek, "O mektubun biraz ilgi çektiğini söylemeliyim," dedi. "Ama işime de yaradı. Kaçakçıların, en azından Kuzey Amerika'dakilerin benimle ilgili şüphelerini yok etti." Colette'e ciddiyetle baktı, gülümsemesi yüzünden kaybolmuştu. "Seni kandırmak hiç hoşuma gitmedi, Colette, ama başka seçeneğim yoktu."

Onu kandırmak da Colette'in hoşuna gitmiyordu; Chris-

tian gibi o da başka bir seçeneğinin olmadığına karar vermişti. Bebeği ondan sır gibi saklamak zorundaydı.

Oturma odasına geçtiler. Christian büyük koltuğa oturmayı tercih etti, Colette'in de yanına oturmasını bekledi. Colette ise onun karşısındaki antika, ince sandalyeye geçti.

Christian, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Colette başını iki yana sallayınca Christian kaşlarını çattı. "O zaman neden yanıma değil de oraya oturdun?"

"Çünkü sana söylemek istediğim çok önemli bir şey var ve ne tepki vereceğini bilmiyorum."

Christian kısa süreli bir tedirginliğin ardından, "Pekâlâ," dedi. "Bana hemen aklından geçenleri söyle."

Colette kendini toparlayarak, doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. En sonunda dallanıp budaklandırmadan gerçeği söyledi. "Hamileyim."

Christian'ın yüzündeki kanlar çekildi. Cevap verene kadar Colette ömrünün en uzun dakikasını yaşadı. "Steve'den mi?"

Colette bir kez daha başını iki yana salladı, sonra kafasını kaldırıp Christian'ın gözlerinin içine baktı. "Senden."

Christian'ın az önce solan yüzü yaşadığı şokla bembeyaz kesildi. "Sana... sormuştum," dedi. "O geceden sonra hamile kalıp kalmadığını sormuştum, hatırladın mı?"

"Biliyorum. Yalan söyledim. Suçlu olduğunu gösteren bir kanıt bulduğumdan emindim. Sana güvenemeyeceğimden korkuyor, senden kaçmaktan başka bir şey düşünemiyordum."

Christian öne eğilip parmaklarını saçından geçirdi. "İşte bu çoğu şeyi açıklıyor," dedi. Colette'in gözlerine bakmaya devam ederken sözlerini sürdürdü. "Seni seviyorum, Colette. Bebeğimizi istiyorum. Bunu benden saklama nedenini anlıyorum, ama ne olur artık bana inan."

"İnanıyorum."

"İyi bir koca ve baba olacağımı nasıl kanıtlayabilirim sana? Söyle, hemen yapacağım."

Colette istemsizce güldü, çünkü Christian'ın onunla evlenmek bir yana, bebeklerini dünyaya getirmesini isteyeceğine bile inanmaya cesaret edememişti. Sadece geçen ay birliktelikleri için bir şans olduğunu hissetmeye başlamıştı.

"İstifa etmenin nedeni bilgisayarda bulduğun şeylerdi, öyle değil mi?"

Sesinin çıkmayacağından korkan Colette başını salladı.

"Bebeğin de bunda etkisi büyüktü o zaman?"

Bir kez daha başını salladı.

"Seni bulmamı istemediğin için mi evini satıp başka bir yere yerleştin?"

"Evet, ama beni buldun. Senin gibi bağlantıları olan biri için bu çok zor olmamıştır sanırım." Omuz silkti. "Yeni bir başlangıç yapmak, hem kendim hem de bebek için yeni bir hayata adım atmak istedim."

"Bebek... Bu yüzden mi Çin'e gitmeden önce beni görmeye geldin?"

"Hem ondan hem de sana âşık olduğumdan." Colette gülümsedi. "Büyük teyzen bu yüzden aramızı yapmaya ça-

lışıyordu. Ama ben gerçeği söylemeye daha önce karar vermiştim."

"Elizabeth Teyzemin bebekten haberi var mı?"

"Üç kişi biliyor; arkadaşım Alix, Elizabeth ve sen. Elizabeth'le tanıştığımızda gerçeği açıklamam gerekti." Öyle bir şey yapmayı amaçlamamıştı, ama Elizabeth ikna yeteneği güçlü biri olduğunu göstermişti. "Onca ay boyunca sakladım. Annem ve babam bile bilmiyor. Ama büyük teyzenle tanıştım... ve neler olduğunu anladı."

"Sevgili Betty Teyzem." Bu kez gülümseyen kişi Christian'dı. "Seninle evlenmemi istemesine şaşmamalı." Yüzünde şaşkın bir ifade belirirken doğruldu. "Seninle bebek olsun olmasın evlenmek istiyorum. Bebek, beklenmedik bir armağan oldu." Dikkatlice Colette'e baktı. "Altı aylık mı?"

"Beş buçuk. Doğum 21 Eylül'e geliyor."

"Şey... biraz kilo aldığını düşünmüştüm ama *bu* aklımın ucundan bile geçmemişti."

Colette, Christian'ın yanına geçti ve elini alıp karnının üzerine koydu. Bebekleri sanki bu anı bekliyormuşçasına karnını tekmeledi. Christian'ın yüzündeki hayret dolu ifade Colette'in kıkır kıkır gülmesine sebep oldu. Hemen ardından Christian'ın sınır tanımayan sevgisi, gururu ve sevinciyle gülümsemesi gözlerine yaşlar dolmasına sebep oldu.

Colette'i kollarının arasına alan Christian, onu tekrar tekrar öptü, yalnızca bir an durup ona evlilik teklif etti.

Colette de öpücüklerine karşılık verip, "Evet," dedi.

Christian, "En kısa zamanda mı?" diye sordu.

Colette, "En kısa zamanda," diyerek ona söz verdi.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

38

"Farklı ipler üretip işlemek, hayatıma yeni bir anlam kattı."

Kathy Haneke, Haneke İplik Üretim Şirketi'nin Sahibi

LYDIA GOETZ

Brad'le birlikte karşısına geçip konuştuktan sonra Margaret'in Danny Chesterfield'a karşı tavrını değiştireceğini ummuştum. Yeğenim Julia annesine hislerini o kadar dokunaklı sözlerle belirtmişti ki, Margaret'in kızının duygularını görmezden gelemeyeceğini düşünmüştüm.

Julia, onun yaşındaki birinden beklenmeyecek bir bilgelikle aklındakileri dile getirerek beni etkilemişti. Annesinin nefretinden vazgeçene kadar iyileşemeyeceğini, hayatına bu şekilde devam edemeyeceğini biliyordu.

Debbie Macomber

Ne yazık ki Margaret'te beklediğim değişimi göremedim. Aslında ablanın genelde içine kapanık olduğunu bildiğim için buna çok da şaşırmadım. Ne düşündüğünü çoğu zaman son ana kadar söylemezdi. Bunu çok iyi biliyordum. Dükkânı açtığım ilk gün bunun en iyi örneklerinden biriydi. Margaret içeri girmiş, Bir Yumak Mutluluk'un başarısızlığa mahkûm olduğunu söylemişti. Hevesimi kırdıktan sonra da çekip gitmişti.

Korku verici kehanetini hiçbir zaman unutmayacağım. Ayrıca ablamın beni ne kadar çok sevdiğini anladığım günü de en az o zamanlar kadar iyi hatırlıyorum. Tuhafiyeyi açtıktan birkaç ay sonra yeniden kansere yakalandığımdan korkmuştum. *Korku* hissettiğim şeyleri tarif etmeye yetmezdi. Daha çok, *paniğe* kapılmıştım.

Hastanedeydim. Hastanelerden nefret eden Margaret beni görmeye gelmiş, Brad'i de çekiştirip yanında getirmişti. Çaresizliğe ve umutsuzluğa kapılıp Brad'den ayrılmıştım, ama ablam onu bir daha görmek istemediğime inanmamıştı. Bu yüzden sorunu kendisi çözmeye karar vermişti. Yaptığı şey bana olan sevgisini haykırıyordu.

İlişkimizin dönüm noktası bence oydu. Kansere yakalanmadığımı öğrendiğimde benimle birlikte gözyaşı döktü. Bu habere benden daha çok sevinmiş, içi rahatlamıştı. Bildiğiniz gibi çoktan kararımı vermiştim; üçüncü kez kanser olursam, tedaviyi kabul etmeyecektim.

Artık yaşadıklarımın biraz dramatik olduğunu düşünüyorum. Tanrı'ya şükür, öyle bir karar vermek zorunda kal-

madım; doğrusu dediğimi yapar mıydım tam olarak *bilmiyo-rum*. Tedaviyi reddetmek ölümü kabullenmek demekti. Ne demiş olursam olayım, kemoterapi görürken bile içimde bir yerlerde yaşama isteği yatıyordu. Kanser beni bir kez daha nüzağına düşürürse artık vereceğim kararı biliyorum.

Günlerden salıydı; faturaları ödemek, üç beş evrakla ilgilenmek için erkenden dükkâna gelmiştim.

Son zamanlarda çok fazla şey yaşandı. İlk olarak, Alix ile Jordan evlendi. Alix düğünde çok güzel, çok mutlu görünüyordu. Ama yüzükler takılmadan kısa süre önce Jordan'ın babası, annesinin o sabah vefat ettiğini açıkladı. Bizlere annesinin tüm ailesi yanındayken öldüğünü, kendini öteki dünyaya göç etmeye hazır hissettiğini söyledi. Onun ardından okuduğu dua çok etkileyiciydi; bir trajediye dönüşebilecek olay, Alix ile Jordan'ın evlilik yeminlerini ederek sevdikleri kadını onurlandırmalarıyla bir kutlamaya dönüşmüştü.

Colette düğünün ardından gizemli bir şekilde ortalıktan kaybolmuştu. Kısa süre sonra televizyonda Christian Dempsey'in dönüşüyle ilgili haberi izledim ve birlikte olabileceklerini tahmin ettim. Pazartesi günü havaalanı çıkışında çekilen görüntülerde bir ara Colette'i de gördüm. Kenarda duruyor, gözleri Christian'ın yüzünden hiç ayrılmıyordu. Doğrusu, yakında bir düğün daha yapılıp yapılmayacağını merak ediyordum.

Annem Alzheimer hastalarıyla ilgilenen bakımevine yerleşmiş, oraya da uyum sağlamayı başarmıştı. Her geçen günle birlikte ihtiyaç duyduğu bireysel bakımı aldıktan sonra

geçirdiği değişime hayran kalıyordum. İki hafta gibi kısa bir sürede durumu gözle görülecek kadar iyileşmişti; artık bakımevinin etkinliklerine katılıyor, orada kalan diğer kişilerle yemek yiyordu.

Saat onda kapı açıldı ve Margaret içeri girdi. Elindeki gazeteyle, kahvemi içip faturalarla uğraştığım masamın kenarına vurdu.

"Bunu okudun mu?" diye sordu.

Başlıklara göz attım ama dikkatimi çeken hehrangi bir şey olmadı. İlk sayfaya şöyle bir baktım. "Neden?"

Margaret, "Alt tarafa bak," deyip gazeteyi yine bana uzattı. Kollarını göğsünün önünde birleştirip geri çekilerek beklemeye başladı.

Karşımda ev soygunları, trafik kazaları, tutuklamalar gibi sıradan haberler vardı. Ablamın okumamı istediği şeyi bulamadığımı kabullenmek istemediğim için omuz silktim.

Margaret bana ters ters baktı, sonra da sayfanın dibindeki küçük haberi gösterdi.

Haberin ilk iki satırını okuduktan sonra Danny Chesterfield'ın adını gördüm.

"Yakalanmış," dedim.

"Öyle görünüyor." Margaret'in sevinci sesinden belli oluyordu. "Başka bir araba çalmaya çalışmış, ama bu kez devriye ekibi arkasında belirmiş. Danny denen herif de sürücüyü kenara atıp arabaya atlamış. Polisler de peşine düşmüş."

"Kaçmaya mı çalışmış?"

"Evet, bu sırada etraftaki birkaç masum kişinin hayatını da tehlikeye atmış. Neyse ki kimse yaralanmamış."

"Danny polisten kurtulamamış, değil mi?"

"Aynen öyle," diyen Margaret sevinçten havalara uçmamak için kendini zor tutuyordu. "Chesterfield daha sonra kaza yapmış."

Gözlerimi habere çevirdim. Okuduğum kadarıyla Chesterfield başka bir ekip otosuyla kafa kafaya çarpışmamak için yolun diğer tarafına kaçmış, direksiyon hâkimiyetini kaybetmiş ve en az iki takla atmış.

Margaret, "*Bu* kez delil yetersizliğinden onu salıveremezler," dedi. "Olaya karışmadığını kanıtlaması da mümkün değil."

Başımı salladım ve haberi okumaya devam ettim. "Hastanede yattığı yazıyor."

"İyi. Umarım çok acı çekiyordur."

"Margaret!"

"Ne yani yalan mı söyleyeyim?"

"Hayır, ama birazcık şefkat göstersen ölmezsin."

"*Şefkat mi?* O benim kızıma ne kadar şefkat göstermişse ben de ona ancak o kadarını gösteririm."

Gazeteyi katlayıp ablama verdim. Margaret'in Julia'yı dinlediğini düşünmüştüm, ama yanıldığımı anladım.

"Bana öyle bakma," diye söylendi.

"Nasıl bakıyormuşum?"

"Herkesi hayal kırıklığına uğratmışım gibi."

Konunun hep aynı yere gelmesinden bıkıp, "Ah, Mar-

garet," dedim. "Kimseyi hayal kırıklığına uğrattığın yok. Danny Chesterfield'a ben de iyi duygular beslemiyorum, biliyorsun. Adam Julia'nın canını yaktı ve yaptıkları ailemizin tamamını etkiledi. Hatta annemiz bile kötü bir şeyler olduğunu sezdi."

"Haberde hayati tehlikeyi atlattığı, ama durumunun ciddi olduğu yazıyor."

Ben de okumuştum. "Yaşayacakmış," dedim.

"Daha iyi, böylece hapse girer."

Ablamla aynı fikirdeydim; Danny Chesterfield'ın kısa süre sonra hapse atılacağını öğrenmek hiç canımı sıkmıyordu.

Margaret. "Julia olanları anlatınca ne dedi, biliyor musun?" diye sordu. Cevabımı beklemedi. "Öç almanın bize göre olmadığını söyledi. Danny Chesterfield'ın işlediği suçların cezasını ya adaletin elinde ya da daha yüce bir mercide ödeyeceğinden bahsetti."

Ablamın kızından öğrenebileceği çok şey olduğunu bir kez daha anladım.

Günün geri kalanında bir daha Danny Chesterfield konusu açılmadı. Margaret, KAPALI yazısını AÇIK'a çevirdi, ışıkları açtı ve vitrinin önündeki yerini alan Whiskers'ı okşamak için durdu.

Kapının kilidini açtıktan kısa süre sonra ilk müşterimiz içeri girdi. Evraklarla işim henüz bitmediği için onunla Margaret ilgilendi.

Margaret en keyifli anlarında bile çok konuşmazdı, ama

saatler ilerledikçe normalden daha sessiz olduğunu fark ettim. Sabahleyin yaptığımız küçük konuşmanın aklını kurcaladığını biliyordum. Açıkçası ben de onunla aynı durumdaydım.

John F. Kennedy zamanında düşmanlarımızı affedebileceğimizi, ama adlarını unutmamamız gerektiğini söylemiş. Adını kısa zamanda unutmayacak olsam da Danny Chesterfield'ı affetmek için elimden geleni yaptım. Amacım bu adamı şefkatle affeden yüce biriymiş gibi görünmek değil. Zaten ablama kıyasla benim üzüntüm hiç sayılır. Ne de olsa Julia kızım değil, yeğenim. Bu adam, Julia'nın canını yakarak Margaret ile Matt'in dünyasını yıktı.

Akşamüstü Margaret yanıma geldi. Siparişleri tamamlamak için ofisime dönmüştüm. "İşten sonra benimle gelir misin?" diye sordu.

Annemizi ziyaret etmek istediğini düşündüm. "Elbette."

Margaret başını salladı ve tuhaf bir şekilde gülümsedi. "Teşekkürler."

Neredeyse, "Neden ki?" diye soracaktım. Margaret bana teşekkür mü ediyordu? Çok *ender* bir şey yaşanıyordu.

Birden kendimden emin olamayıp, "Annemizi ziyaret etmekten *bahsediyordun*, değil mi?" diye sordum.

Margaret başını iki yana salladı. "Hayır, aslında hastaneye gitmeyi düşünüyordum."

Bazen bazı şeyleri geç algılıyordum ama hastanede yatan bir tanıdığımız olup olmadığını bir türlü hatırlayamadım. Kafamın karışıklığı yüzüme yansımış olmalıydı. Mar-

garet masamın yanına geldi ve katlanmış gazeteyi eline alıp gözümün önünde salladı.

"*Danny Chesterfield*'ı mı ziyaret etmek istiyorsun?" diye sordum, ağzımdan kelimelerin çıkabilmesine şaşırıp kalarak.

"Fikrini değiştirmeyeceksin, değil mi?"

Danny Chesterfield'ı hiç mi hiç görmeyi istemiyordum. Belki o da aynı şeyi bizim için hissediyordu.

"Bunun kime ne faydası olur?" diye sordum.

"Geliyor musun, gelmiyor musun? Evet veya hayır demen yeterli."

"Şey..."

Margaret, "İyi, sen bilirsin," diye söylendi ve benden hemen kurtulmak istercesine hızlıca yanımdan ayrıldı.

Birkaç dakika neler olduğunu düşündükten sonra ablamın peşinden gittim. Sakin bir sesle, "Geliyorum," dedim.

"Bana iyilik olsun diye gelme."

"İstediğim için geliyorum," dedim, ama aslında ablama yardım etmeye çalışıyordum.

Margaret başka bir müşteriyle ilgilenirken, Brad'i cebinden arayıp eve biraz geçikeceğimi söyledim, sebebini de anlattım.

Margaret'in planından bahsedince, "*Ne* yapacaksınız?" diye sordu. "Gerçekten de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

"Neyin? Margaret'in Danny Chesterfield'ı ziyaret etmesinin mi, onunla birlikte gitmemin mi?"

"İkisinin de!"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

Bir an Brad'in beni bundan vazgeçirmeye çalışacağını düşündüm, ama öyle olmadı. Buna bir bakıma sevindim, çünkü itiraz etse onu dinler miydim bilmiyordum.

Margaret'le birlikte dükkânı kapattık, arabamı park yerinde bırakmaya karar vermiştik. Özellikle trafiğin en yoğun olduğu saatlerde iki arabayla yola çıkmak manasız olacağı için Margaret'in arabasına bindik.

İlk olarak Chesterfield'ın götürüldüğü hastaneye gittik. Danışma masasındaki görevli bilgisayara baktı, sonra da, "Daniel Chesterfield iki gün önce ambulansla hastanemize getirilmiş, bu sabah da polislerce götürülmüş."

Margaret başını salladı.

Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Yani artık hapiste mi?" Demek ki durumu hastanede kalmasını gerektirecek kadar ciddi değildi.

Görevli kadın, "Hapishane revirine alındı," dedi.

"Ya..."

Margaret, "Teşekkürler," dedi, ardından hızlıca hastaneden çıktık.

Görüşmeden kurtulduğuma sevinip, "Buraya kadarmış," dedim. Margaret'in o adamı neden görmeyi istediğini başından beri anlamamıştım zaten.

Arabaya dönünce Margaret, "Revire gidiyoruz," dedi.

Peşini bırakacağını ummuştum, halbuki tam aksini yapacağını tahmin etmeliydim. "Onu görmemize izin vermez-

ler. Ayrıca neden böyle bir şeyle uğraşıyoruz, anlamıyorum."

Ablam bana aldırış etmedi. Bunu yapmayı aklına koymuştu ve ardında yatan sebepleri açıklamayı düşünmüyordu. Demir parmaklıklar ve eli silahlı gardiyanlar gibi küçük ayrıntılar da durduramayacaktı onu.

Park yeri bulmak ve içeriye girmek öyle kolay iş değildi. Yetkili biriyle görüşmek için yapılan aramalar ve görüşmeler beni hayretler içinde bıraktı.

Sonunda infaz koruma memurlarından biriyle konuşma fırsatı bulunca Margaret doğrudan konuya girdi. "Daniel Chesterfield'ı görebilir miyim?" diye sordu.

Memur ablama, papayla yüz yüze konuşmayı istemiş gibi baktı. "Hayır." Daha fazla açıklama yapmadı. Sesindeki alaycı tonla, "Ziyaret saati çoktan bitti," dedi. "Fark etmemiş olabilirsiniz ama burası cezaevi. *Hapishane.* Bay Chesterfield da ağır cezadan hüküm giydi."

"Bunu duyduğuma sevindim." Margaret, Danny Chesterfield'a zerre kadar acımıyordu. "Ona benim yerime bir şey verir misiniz öyleyse?"

"Hanımefendi, iyi niyetli olduğunuzu biliyorum, ama..."

"Aslına bakarsanız, ona iyi davranmak gibi bir amacım *yok.* Hapse atılmasına çok sevindim. Ama bu adama karşı beslediğim kötü duyguların içimi daha fazla yiyip bitirmesine müsaade edemem." Büyük çantasından bir paket çıkararak, onu memurun eline tutuşturdu.

Adam merakla, "Bu ne?" diye sordu.

Margaret, "Şal," dedi. "Kendim ördüm. Bunu ona verin

ve ona... ona..." Margaret boğuk bir sesle konuşmaya devam etti. "Bay Chesterfield'a kızıma yaptıkları için onu affetmeye çalıştığımı söyleyin. Onun için, kendim için dua ettiğimi, ama bunun hiç de kolay olmadığını söyleyin."

Demek amacı buydu. Margaret bu yüzden Danny Chesterfield'ı görmek, ona şalı vermek istiyordu. Ablamın bu kadar büyük bir adım atmasından dolayı o kadar duygulandım ki, gözyaşlarıma engel olamadım. Onun için her ne kadar zor da olsa Julia'nın sözünü dinlemişti.

Kolumu beline attım.

İnfaz memurunun tavrı anında değişti. "Haberiniz yok, değil mi?"

Margaret duygularını dışavurması bir suçmuş gibi gözlerini silerek, sessizce başını iki yana salladı.

Adam, "Danny Chesterfield trafik kazası geçirdi," dedi.

Margaret'in yerine, "Gazetede de öyle yazıyordu," diyerek araya girdim.

"Ama belden aşağısının felç olduğu yazmıyordu."

Margaret donup kalmış bir halde memura baktı.

"Omuriliğinden yaralandı. Ömrünün sonuna kadar tekerlekli sandalyede yaşayacak."

Kısa süre sonra King County Hapishanesi'nden ayrıldık. Arabayı park ettiğimiz yere doğru giderken Margaret derin düşüncelere dalmıştı.

Kısık bir sesle, "Başına böyle bir şey gelmesini istemezdim," dedi.

"Elbette istemezdin," dedim.

Debbie Macomber

Bunu daha önce söylese samimi olduğuna inanmazdım. Ama artık inanıyordum.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

39

ALIX TOWNSEND TURNER

Alix, Sarah'ın cenazesinin gerçekten de güzel bir törenle kaldırıldığını düşündü. Nasıl bir şeyle karşılaşacağını bilmiyordu. Hayatı boyunca yaşamadığı birçok şey gibi gerçek bir cenazeye de katılmamıştı. Ağabeyi aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünde bile onun arkasından tek başına yas tutmuştu. Hiç kimse ağabeyinin cenaze masrafını karşılamamış, bu yüzden iş devlete kalmıştı. Ağabeyi yakılmış, külleri başına bir taş bile dikilmeden bir mezarlığa gömülmüştü. Alix ömrünün sonuna kadar sadece Tom'un küllerinin saklandığı mezarlığın adına tutunacaktı.

Sarah Turner'ın cenaze törenine üzüntünün ve gözyaşlarının hâkim olacağını düşünmüştü. Bir bakıma bu doğru çıksa, hemen hemen herkes ağlamış olsa da, daha çok güzel

yaşanmış bir hayat kutlanıyor, sevilen bir kadın onurlandırılıyor gibi etrafı neşe dolu bir hava kaplamıştı.

Sarah Babaanne vefat etmeden uzun süre önce, çocuklarını zorda bırakmamak için cenazesiyle ilgili her türlü işi halletmiş; hangi ilahilerin okunacağına, İncil'den hangi alıntıların yapılacağına dair net talimatlar vermişti. Belirtmediği tek şey, hangi kıyafetle defnedileceğiydi; ona da gelinleri karar vermişti.

Alix ile Jordan, cenaze gününden önceki akşam yapılacak anma törenine tam vaktinde yetişti. Alix alışık olmadığı bir gelenekle tanışacaktı. Jordan'ın babaannesinin ölüme, cennette gitmeye hazır olduğunu biliyordu. Ama kocasıyla el ele katafalka yaklaşırken yoğun duygular yaşayacağını düşünmemişti. Katafalkın etrafını çiçekler sarmıştı. Alix başını eğip sevdiği kadına bakınca ağlamamak için kendini zor tuttu. Jordan'ın ailesi annelerini güzel, mavi bir elbiseyle defnetmeye karar vermiş, Alix'in verdiği şalı da kadının omuzlarına atmışlardı.

Alix bunu fark edince duygulandı.

Susan Turner gelip yanında durdu.

Alix zar zor ağzını açarak, "Sağ ol," diye fısıldadı.

Jordan'ın annesi Alix'in ona neden teşekkür ettiğini hemen anladı. Kayınvalidesi alçak bir sesle, "Sarah ördüğün şalı çok severdi," dedi. "Ama daha da önemlisi seni severdi. Tıpkı benim gibi."

Törenden sonra Alix, aile fertlerinin gelen kişilerle rahatlıkla ilgilenebilmesi için servisle ve etrafı toparlamakla

ilgili işleri üstlendi.

Susan onu kilisenin mutfağında bulaşıkları yıkarken gördü. "Yardım ettiğin için teşekkürler, Alix."

Alix tabakların sonuncusunu da duruladıktan sonra lavabodaki suyun tamamen akmasını bekledi. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

Susan tezgâha yaslanıp iç çekti. "Annem anlamıştı."

Alix yüzünü ona döndü, ellerini kurularken ne dediğini anlamamış gibi kayınvalidesine baktı. "Neyi anlamıştı."

"Jordan'a iyi bir eş olacağını. Şüpheleri olan ve bazı şeyleri sorgulayan bendim. Devamını biliyorsun, ama yanıldım, Alix."

"Susan, ne olur, sorun değil." Jordan'ın annesinin olanların hepsini unutmasını dilerdi çünkü kendisi çoktan unutmuştu.

"Beni affettiğini biliyorum, bundan çok etkilendiğimi söylemeliyim ayrıca." Susan şaşkınlıkla ona baktığında Alix daha da utandı.

Alix, "Ama iyilik meleği falan da değilim," dedi.

"Evet, ama..."

"Mutlu bir evliliğim olacaksa, ikimizin iyi anlaşması gerektiğinin farkındayım. Kocamı taraf seçmek zorunda bırakmayı istemiyordum. Ayrıca benim annem yok." Tereddüt etti. "Yani beni dünyaya getiren bir kadın var, onu hatırladığından eminim, ama kendime örnek alabileceğim biri değil."

Susan başını salladı, sonra uzaklara baktı. "Ailem sana teşekkür etmek istiyor."

"Bulaşıkları yıkadığım için mi? Hayır, aslında..."

Susan araya girip, "Onun için değil, düğün günü durumu kurtardığın için," dedi. "Şerifi aramak bir tek senin aklına geldi mesela."

Alix bu övgüyü omuz silkerek geçiştirdi. "İnsan benim gibi polisle epey haşır neşir olunca, bir olayda hemen aklına geliyor."

Susan güldü. Jordan mutfağa geldi. "Millet gitmeye başladı, anne."

Susan, "Tamam," dedi ve Alix'e sarılıp yanlarından ayrıldı.

Jordan'ın ağzı kulaklarındaydı.

Alix, "Neymiş o kadar komik olan?" diye sordu.

Jordan kollarını Alix'in beline doladı. "İnanılmaz birisin, Alix Turner." Tekrar gülümsedi. "Hem güzel, hem de inanılmazsın."

"Tabii tabii."

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?"

Alix, Jordan'ın ona iltifat etmesinden hoşlanıyordu.

"Annemi kazanmak için ne yaptın bilmiyorum ama fikirleri tamamen değişmiş." Jordan kaşlarını çattı. "Bana bunu nasıl başardığını anlatacak mısın?"

Kollarını kocasının boynuna saran Alix gülümsedi. "Aslında kolay oldu. Yapmam gereken tek şey oğlunu sevmekmiş meğer."

Jordan onu öptü, ama bu, etrafta aile fertleri varken ya da insanların arasındayken verdiği kısa öpücüklerden değildi.

Kocası Alix'i tıpkı düğünlerinde olduğu gibi öpmüş, evlendiği kadından büyülenen bir erkek olduğunu hissettirmişti.

Alix başını Jordan'ın omzuna yasladı ve mutfak kapısından Sarah Turner'ın onuruna toplanan aileye baktı. İçeridekilerin çoğunu sadece simayen tanıyordu; onlarla bir veya iki kez karşılaşmıştı. Bazılarının adı aklında kalmamıştı, ama artık onlarla aynı ailedendi. Onlar artık sadece Jordan'ın ağabeyi, kuzenleri, amcaları, halaları değil; *onun* da akrabalarıydı.

Kendini ilk kez sahiplenilmiş hissediyordu.

www.facebook.com/groups/ekitaphane

40

COLETTE BLAKE

Elizabeth Sasser, Christian'ın Çin'den dönüşünden beş gün sonra ikisini akşam yemeğine davet etti. O zamandan beri hemen hemen her anlarını birlikte geçirmişlerdi. Christian, Colette'i doktora götürmüş, doktoruyla görüşürken yanında durmuş, bebeklerinin kalp atışlarını dinlemişti. Baba olma düşüncesi onu şimdiden heyecanlandırmıştı.

Colette artık işe gitmiyordu. Susannah bu durumu anlayışla karşılamış, onun adına sevindiğini söylemişti. Artık okulu biten Chrissie ona yardım edecekti. Colette işleri düzene sokabilmesi için iki hafta daha çalışabileceğini söylemiş, ama Susannah buna gerek olmadığını belirtmişti.

Elizabeth akşam yemeğine Christian'ın babası Elliott'u da davet etmişti.

Cuma akşamı Elliott, Christian ve Colette'ten önce eve geldi. Arabalarının kapının önüne yanaştığını duyar duymaz verandaya onları karşılamaya çıktı.

Christian kolunu Colette'in beline atıp ona kapıya kadar eşlik ederken Elliott sevgiyle gülümsedi.

Elliott, "Çok daha sağlıklı ve... mutlu görünüyorsun," dedi.

Christian, "Öyle," dedi.

Elizabeth başını dış kapıdan çıkarıp, "Geldiler mi?" diye sordu. İkisini verandada görünce gülümsedi. Sonra Christian'a kaşlarını çatarak baktı ve başını iki yana sallayarak "Geç kaldın." dedi.

"Elizabeth Teyze, geç kalmadım."

Elizabeth yanıldığını kanıtlamak istercesine, "Yemekler masada," dedi.

Yemek masası dantel işlemeli masa örtüsü, vitrindeki porselen tabaklar ve çatal bıçak takımıyla hazırlanmıştı. Doris servis tabaklarını çoktan içeri getirmişti. Masanın ortasında rosto, kırmızı patates ve taze kuşkonmaz vardı. Küçük ekmekler evde yapılmışa benziyordu.

Colette, Christian oturacağı sandalyeyi çekerken, "Yemekler harika görünüyor," dedi.

Christian yanına oturup elini tuttu. Colette onunla arasında güçlü, hoş bir bağ olduğunu hissetti.

Elliott'un yemek duasını etmesinin ardından servis tabakları elden ele dolaştırıldı.

Elizabeth rostodan büyük bir dilim aldı, sonra da taba-

gını yerine bırakıp Christian'a baktı. "Ee? Gece boyunca beni merakta mı bırakacaksın?"

Christian masumane bir tavırla, "Hangi konuda?" diye sordu. Masanın altından Colette'in elini sıktı.

"Şu hanım kızla evlenecek misin, evlenmeyecek misin?"

Elliott da en az onun kadar meraklanmışa benziyordu.

"Bu konuyu konuşuyoruz." Christian, Colette'e baktı. "Daha doğrusu hâlâ uzlaşmaya çalışıyoruz."

Büyük teyzesi alay edercesine, "Uzlaşma mı?" diye sordu. "Evlilik öyle *uzlaşılması* gereken bir şey değil, bir bağlılık göstergesidir."

Elliott, Elizabeth'ten daha sakin bir sesle, "Önemli olan birbirinizi sevmeniz," diyerek araya girdi. "Sizi bir arada görmek bile bunun doğru olduğuna inanmak için yeterli."

Elizabeth sinirlenmiş gibi, "Elbette Christian onu seviyor," dedi. "Aynı şekilde Colette de."

Elliott, "O zaman kısa süre sonra evlenmeye karar vereceklerdir," dedi.

Elizabeth çatalını eline aldı. "Ne yazık ki zaman kısıtlı," diye söylendi, çatalını rostoya batırırken.

Elliott, "Elizabeth, sabırlı ol," dedi. "Daha önünde çok yıl var."

Christian'ın büyük teyzesi küçümsercesine Elliott Dempsey'e baktı. "Yaşımın bununla uzaktan yakından ilgisi yok."

Christian, "Baba, Betty Teyze," dedi.

"Bana öyle hitap etme!"

"Peki, teyzeciğim," diyen Christian gülmemek için kendini zor tuttu. Babasına döndü. "Sana bazı haberlerim var."

Elliott beklenti içinde oğluna bakıp gülümsedi.

"Üç ay sonra dede olacaksın."

Christian'ın babası ayağa fırladı ve ikisini de tebrik etmek için yanlarına geçti. Ama Elizabeth bu durumdan hiç hoşnut değildi. "Bu hanımla evlenmez, o bebeğe de kendi soyadını vermezsen, yemin ederim seni vasiyetimden çıkarırım."

Christian gülümseyerek, "Elizabeth Teyze," dedi. "Bebeğimiz kız olacak, adı da Elizabeth Catherine Dempsey olacak."

Elizabeth, "Ben... ben..." diye kekeledi.

Colette, "Ona senin ve Christian'ın annesinin adını vereceğiz," dedi.

"Evleniyor musunuz? Tanrı aşkına, *ne olur* bana evleneceğinizi söyleyin. Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi."

Christian, Colette'e göz kırptı, sonra birden suratı asıldı. "Aslında, hayır."

Elizabeth, "Hayır mı?" diye haykırdı. Kadının sesini duyan Doris mutfaktan koşa koşa geldi.

Telaşla, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Öfkelenen Elizabeth başını salladı. "Her şey dört dörtlük, Doris, teşekkürler. Birkaç dakika sonra tatlıları getirebilirsin."

Christian, "Tatlı olarak ne var?" diye sordu.

Colette, "Christian, zalimlik etme," dedi, sol elini önüne

getirip parmağındaki altın yüzüğü gösterdi. "Christian'la perşembe günü evlendik. Arkadaşımın kocası evlendirdi bizi."

Elizabeth kısık sesle, "Bahsettiğin kişi papazdır umarım..." diye söylendi.

Colette, "Öyle, öyle," dedi. "Pazartesi günü işlemleri başlattık, Jordan Turner da bekleme süresi biter bitmez bizi evlendirdi."

"Tanrı'ya şükürler olsun."

"Sonra da annemleri arayıp, onlara güzel haberi verdik."

Elizabeth, "Peki diğerlerini?" diye sordu.

Colette, "Onları da," dedi. "Her şeyi anlattık. Evlenmemize sevindiler, tabii bebek konusunda biraz şaşkınlığa uğradılar." Duraksadı. "Derek'in anne babasına söylemek daha zor oldu, ama onlar da bize mutluluklar diledi."

Elizabeth gururla, "Benim adımı verecekler," dedi. "Ee, bir şeyi de doğru yapma vaktiniz gelmişti," deyip çatalına uzandı. "Her ne kadar beni düğününüze davet etmemiş olsanız da..."

Elliott onların şerefine kadehini havaya kaldırdı. "Elizabeth Teyze, bence bu şartlar altında bu kadarını görmezden gelebiliriz."

Colette dönüp kocasına, sevdiği, bebeğini karnında taşıdığı adama gülümsedi. Çocuklarına Beth demeye karar vermişlerdi. Colette kızını doğurup hastaneden getirdikten sonra Lydia ve diğer arkadaşlarıyla birlikte ördüğü şala saracağı anı dört gözle beklemeye başlamıştı.

41

"Büyükannem çok güzel, dantelli bir kazak örüyordu. Üzerinde kalın işaretler ve sayılar olan bir kâğıt vardı önünde. 'Örnek modelin nerede? diye sorunca, 'Model mi?' deyivermişti. 'Tanrı sana akıl vermiş ya.' Büyükannem zehir gibi bir örgücüydü. Ben de büyüyünce tıpkı onun gibi olmak istiyordum."

René Wells, Granny & Me Dizayn

LYDIA GOETZ

Ziyaretine gittiğimde Julia ile Hailey'i annemin yanında görünce çok mutlu oldum. Annem uzun uzun çocukluğunu anlatıyor, kızlar da pür dikkat onu dinliyordu. Annemin keyfinin yerinde olduğunu görmek içimi rahatlattı. Bunun, du-

rumunun iyiye gittiğinin işareti olduğunu düşündüm.

Yarım saat kadar sonra kızlar gidince annemle baş başa kaldık.

Annem, saçlarını tarayıp onu akşam yemeğine hazırlanırken, "Çok mutlu görünüyorsun," dedi. Ördüğüm şal omuzlarındaydı. Şu günlerde onu neredeyse yanından hiç ayırmıyor, bu da beni çok gururlandırıyordu. Anneme yıllar boyunca ördüğüm şeylerin arasında en çok bu şala değer veriyordum, çünkü üzerindeki ilmekler onun için beslediğim umutları ve dileklerimi barındırıyordu.

Saçlarını dümdüz tararken, "Lydia," dedi.

"Efendim, anne?"

"O güzel kızlar kimdi?"

Gülümsedim, ama aslında üzüntümü gizliyordum. "Onlar Margaret'in kızları Julia ile Hailey'di."

Annem iç çekti. "Ah, elbette. Benim neyim var böyle? Artık torunlarımın adını bile hatırlayamıyorum."

"Anne, endişelenmene gerek yok. Julia ve Hailey senin kim olduğunu biliyor, önemli olan da bu." Artık kesin tanı koyulmuştu. Annem Alzheimer olmuştu. Hastalığı ilerledikçe annemin beni de unutacağı günlerin geleceğini biliyordum. Bununla başa çıkacaktım; başka seçeneğim yoktu. Onu 60'lı, 70'li yıllarda çekilen fotoğraflardaki genç kadın; beni okula götüren, cadılar bayramında kostümlerimi diken anne; dul kalınca dünyası yıkılan eş ve karşımdaki yaşlı kadın olarak hatırlayacaktım. Annemin her anını anımsayacaktım.

Annem tereddüt ederek, "Margaret gelecek mi?" diye

sordu.

"Gelecek." Ablam pazartesi günü bir ara yanına uğrayacaktı. Annemi dönüşümlü olarak ziyaret ediyorduk, bunun da herkese faydası dokunuyordu. Yaptıkları için Margaret'e minnettardım. Annemle ilgilenmek aramızdaki kardeşlik bağının güçlenmesini sağlamıştı.

Annem, "Ünlü olacak," dedi.

Annemin Margaret'in lisedeki günlerini ve spordaki başarılarını düşündüğünü biliyordum. Ailemizin zeki çocuğu ben sayılırdım. Kanseri yenmeye çalışırken son senemi kaçırmış olmama rağmen lisedeki tüm derslerimi verdiğim için kendimle gurur duyuyordum.

Annemin saçlarını taradıktan sonra yemek vakti geldi. Bakımevinde kalan kişileri yemek odasına görevliler götürüyordu. Annem gidene kadar bekledikten sonra kapısını kilitleyip dışarı çıktım.

Brad, Cody ve Chase'le birlikte beni Green Gölü'nde bekliyordu. Gölün etrafında yaptığımız beş kilometrelik yürüyüş en sevdiğim etkinlikti. Brad ile Cody de bundan zevk alıyordu; Chase ise heyecandan yerinde duramıyordu.

Brad, "Annenin durumu nasıl?" diye sordu.

Annemin, Julia ve Hailey'le ilgili sorusunu düşünerek omuz silktim. "Morali iyiydi."

"Buna sevindim."

Brad, annemi bir kez daha başka bir yere taşımanın, hem de bunu oraya alıştıktan kısa süre sonra yapmak zorunda olmanın canımı yaktığını biliyordu. Margaret gerçeği anlatana

kadar annemin uzun süredir hafıza kaybı yaşadığını fark etmemiştim. Babamın bundan haberi varmış, annemin iyiliği için hatalarını telafi etmeye çalışıyormuş. Oysa ben böyle bir şeyden hiç şüphelenmemiştim.

Brad'le el ele tutuşup yürümeye başladık. O havadan sudan bahsetti, ben de zaman zaman birkaç şey söyledim, ama aklım aslında başka yerlerdeydi.

Carol ile bebeğini düşünüyordum.

Colette'i de.

Bana hamile olduğunu ve evlendiğini söyleyince şaşıp kalmıştım. Doğal olarak dükkânımın üstündeki daireden ayrılıp Christian'ın yanına taşınmıştı. Bu da yeni bir kiracı aramaya başlayacağım anlamına geliyordu, ama bunun çok önemi yoktu. Susannah onu özleyecek olsa da, Chrissie çiçekçide çalışmayı seviyordu ve yaz boyunca orada olacaktı.

Ama hepsinden öte, Brad'i ve evlat edinme konusunu düşünüyordum. Bir bebek hayatımıza çok uymayabilirdi, ama yuvaya, sevilmeye ihtiyaç duyan yaşça daha büyük çocuklar da vardı. Bir ara Alix'le konuşurken aklıma gelmişti. Devlet, Alix'in anne babasının ona bakmasının uygun olmayacağı, bu yüzden evlat edinilebileceği kararına varmıştı. Ama Alix konuşmamız sırasında o zamanlar birilerinin onu yanına almak istemeyeceği kadar büyük olduğunu söylemişti. Biz de yaşça büyük bir çocuğu evlat edinebilirdik. Brad'le birlikte bu ihtimali gözden geçirmeliydik.

Kocam, "Çok sessizsin," dedi.

"Bir şeyler düşünüyorum."

"Ne gibi?"

Aklımda dolaşan düşüncelerin en önemlilerini seçtim. "Sanırım annem son zamanlarını yaşıyor," dedim, aniden içimde bir acı belirmişti. Kısa süre sonra annesiz kalacağımı, kendimi yalnız, öksüz hissedeceğimi Brad'e ilk kez söylüyordum.

"Korkuyorsun, değil mi?"

"Düşündüğümden daha da çok," dedim, ama duygularımı tam olarak dile getiremediğimi fark ettim. Annemin olmadığı bir hayatı hayal bile edemiyordum. Artık o eski kadın değildi, ama daima annem olarak kalacaktı.

Brad nazikçe, "O zaman birlikte geçireceğiniz son anların kıymetini bilmelisin," dedi.

Başımı salladım.

Brad, "Margaret telefon etti," dedi. "Sana haberleri vermemi istedi."

"Ne haberi?"

"Danny Chesterfield'ın cezası onanmış."

Margaret davayı yakından takip etmiş, söylediğine göre Danny savcıyla uzlaşmıştı. On yıl yatacaktı. Bana göre çoktan cezasını çekmeye başlamıştı ve bunun demir parmaklıkların ardında geçireceği yıllarla hiçbir ilgisi yoktu.

Chase tasmasını çekiştirerek bize doğru koşarken Cody, "Anne, baba!" diye seslendi. "Chase'i yakalayın."

Brad uzanıp köpeğin tasmasını yakaladı. Cody kahkahalar atarak bize yetişti ve babasına sarıldı. Nefesi kesile kesile, "Sağ ol, baba," deyip neşeyle güldü.

Vücudumun kansersiz her bir hücresinde ben de o neşeyi hissettim. Hayatımdan memnundum ve ne getirecek olursa olsun gelecekten umutluydum.

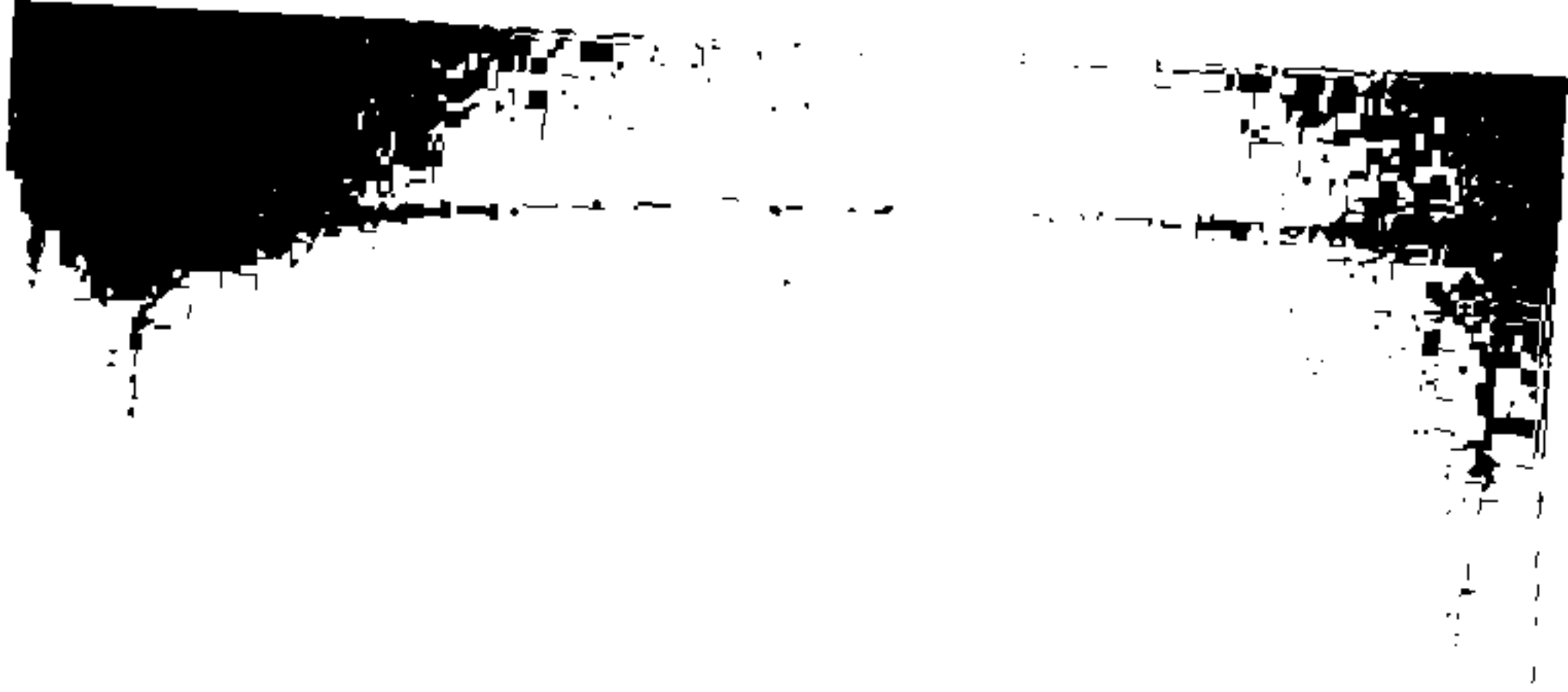
Debbie Macomber

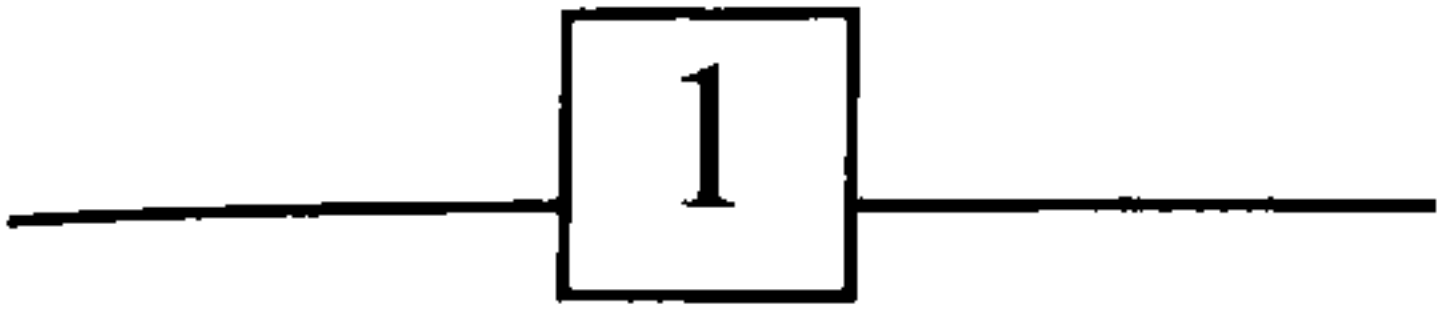
www.facebook.com/groups/ekitaphane

Tarama : HASRET =)

Debbie Macomber'ın

BİR SONRAKİ KİTABINDAN BİR BÖLÜM

Sevgililer Günü'nde saatler altıyı gösteriyor; Anne Marie'yle Robert'in evli olduğu, Robert'in hâlâ hayatını sürdürdüğü zamanlarda olduğu gibi bir kutlayışın başlangıcına işaret etmesi gereken anlara doğru ilerliyordu. Ama bu gece, yılın en romantik gününde, otuz sekiz yaşındaki Anne Marie Roche yapayalnızdı. Blossom Sokağı Kitapçısı'nın kapısındaki kapalı yazısını dışarı çevirirken, kâğıtlardan keserek yaptığı kalplerle, pembe balonlarla ve artık okumadığı romantizm konulu romanlarla hazırladığı Sevgililer Günü'ne özel standa göz ucuyla baktı. Sonra da bakışlarını dışarıya çevirdi. Seattle'ın bu nezih sokağına akşam karanlığı çökerken sokak lambalarının birer birer yanışını izledi.

Aslında hayatından nefret ediyordu. Tamam, *nefret* biraz ağır kaçabilirdi. Ne de olsa sağlığı yerindeydi, oldukça genç ve alımlıydı, maddi gücü yerindeydi *ve de* bölgedeki en ünlü kitapçının sahibiydi. Ama hayatında ne sevebileceği ne de onu seven biri vardı. Artık büyük bir birlikteliğin parçası değildi. Her sabah uyanıyor, yatağın diğer ucunun boş oldu-

günü görüyor, o kahredici kimsesizlik hissine ömrü boyunca alışamayacağını düşünüyordu.

Kocası dokuz ay önce vefat etmiş, Robert'le bir süre önce ayrılmış olmalarına rağmen resmi kayıtlara göre dul kalmıştı. Zaten düzenli olarak görüşüyor ve barışmaya çalışıyorlardı.

Sonra aniden her şey bitmiş, tüm umutlar yitirilmişti. Tam da yeniden bir araya gelmek üzerelerken kocası kalp krizi geçirmiş, ofisinde yere yığılmış, ambulans gelene kadar da son nefesini vermişti.

Anne Marie'nin annesi ona yaşlı bir adamla evlenmenin risklerinden bahsetmişti, ama on beş yaş fark *o kadar* da çok sayılmazdı. Tanıştıklarında karizmatik ve yakışıklı Robert, kırklı yaşlarının ortalarındaydı. Birlikte mutluluğu bulmuşlar, her konuda birbirlerine uyum sağlamışlar, ama tek bir yerde açmaza düşmüşlerdi.

Anne Marie çocuk istiyordu.

Robert ise o sayfayı çoktan kapatmıştı.

İlk eşi Pamela'yla evliliğinden iki çocuğu olmuştu ve ikinci kez aynı yoldan geçmeyi istemiyordu. Anne Marie onunla evlenirken bu şartını kabul etmişti. O zamanlar Robert'e deli gibi âşık olduğu için bunu önemsememişti. İki yıl önce ise neyi kaçırdığını anlamıştı. Bebek sahibi olma özlemi, arzusu gün geçtikçe daha da artmış, Robert'in itirazları daha da ciddileşmişti. Konuyu Anne Marie'ye Baxter adını verdiği bir köpek alarak çözmeye çalışmıştı. Anne Marie her ne kadar Yorkie cinsi köpeğini sevse de, duygularının değiş-

mediğini fark etmişti; bebek hasreti bir türlü dinmemişti.

Robert'in Anne Marie'yi hiç mi hiç sevmeyen, yirmi dört yaşındaki kızı Melissa da evliliklerini zora sokuyordu. Anne Marie aralarındaki gerginliği gidermek için yıllarca elinden geleni yapmış, ama hiçbir sonuca ulaşamamıştı. Neyse ki en azından Robert'in Melissa'dan dört yaş büyük oğluyla iyi anlaşıyordu.

Anne Marie'yle Robert'in hayatında sorunlar baş gösterdiğinde Melissa sevincini gizlemeye bile çalışmamıştı. Anne Marie'nin üvey kızı, Robert bir önceki sene sonbaharda, vefatından yedi ay önce, evden ayrılınca epey mutlu olmuştu.

Anne Marie, Melissa'nın ondan bu kadar nefret etmesine neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Tek suçu kızın babasına âşık olması mıydı? Üvey kızının anne ve babasının bir gün yeniden evleneceği umudunu yitirmek istemediği için ona kızdığını düşünüyordu. Hiçbir çocuk ailesinin parçalanmasını istemezdi. Melissa da, Anne Marie ile Robert evlendiğinde genç bir kızdı ve ailesel sorunlarından dolayı daha da zor hale gelen bir çağdaydı. Anne Marie onu suçlamıyordu; ayrıca o, hayatlarına girmeden önce kocasının Pamela'yla evliliği çoktan sona ermişti. Yine de ne kadar çaba sarf ederse etsin, Anne Marie, Melissa'yla orta bir yol bulamamıştı. Doğrusu cenazeden bu yana da ondan hiç haber almamıştı.

Elise Beaumont dükkânın önüne doğru gelirken Anne Marie kapıyı açtı. Elise'in kocası Maverick, kansere karşı verdiği uzun ve zorlu mücadeleye maalesef geçenlerde ye-

nilmişti. Altmışlı yaşlarının ortasında olan, emekli kütüphaneci Elise, kocasıyla otuz yıl ayrı yaşadıktan sonra yeniden bir araya gelmiş, üç yıl dolmadan da hayat arkadaşını kaybetmişti. Saçları beyazlamış, zayıf bir kadındı ve artık neredeyse sıska denilebilecek kadar kilo vermişti; yüz hatlarındaki sertlik de gözlerindeki üzüntüyle yumuşamıştı. Kitapçının müdavimlerinden biriydi ve Maverick'in hastalığının kötüleştiği aylarda Anne Marie'yle çok iyi arkadaş olmuştu. Her ne kadar Maverick'in vefatı bir kurtuluş olsa da, Anne Marie sevilen birinin acısının üstesinden gelmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu.

Anne Marie çabucak arkadaşına sarıldıktan sonra, "Ben de gelmeni bekliyordum," dedi. Dükkânı iki saat erken kapatmış, perşembe akşamları ona yardımcı olan Steve Handley'e Sevgililer Günü'nü kutlaması için izin vermişti.

Elise paltosunu çıkarıp tekli koltuğun sırtına astı. "Gelmeyi düşünmüyordum, ama sonra ihtiyacım olan şeyin bu akşamı dul kalan diğer hanımlarla birlikte geçirmek olduğuna karar verdim."

Dul kalan hanımlar...

Anne Marie'nin dükkânında düzenlediği bir kitap grubunda tanışmışlardı. Robert vefat ettikten sonra, Anne Marie onlara dul kaldığı hayata alışmaya çalışan genç bir kadının hikâyesinin anlatıldığı, Lolly Winston'un *Acı Eğitim* adlı kitabını okumayı önermişti. Bu kitap grubu sayesinde Lillie Higgins ve Barbie Foster'la tanışmıştı. Colette Blake de aralarına katılmıştı. Kendisi kocası vefat ettikten sonra Lydia

Goetz'in tuhafiyesinin üstündeki daireyi kiralamış, geçen yıl da yeniden evlenmişti.

Daha kalabalık bir grupta kitaplar okuyup tartışmalar düzenlemelerine rağmen, dul hanımlar birbirlerine yoldaş olmuş, ayrı olarak görüşmeye başlamışlardı. Sokaktaki Fransız Kafesi'nde kahve içtikleri veya Anne Marie'nin üst kattaki dairesinde şarap yudumladıkları buluşmaları da genelde gelişigüzel gerçekleşir olmuştu.

Anne kız olan Lillie ile Barbie kocalarını üç yıl önce aynı uçak kazasında yitirmişti. Anne Marie iki pilotun ve iki yolcusunun Seattle'a inmek üzereyken gerçekleşen korkunç kazada öldüğü Learjet olayını gazetede okuduğunu hatırlıyordu. Lillie'nin kocası ve damadı bir parfüm şirketinde üst düzey yöneticiydi ve ikisi sık sık birlikte iş gezisine çıkıyordu.

Söylediklerine göre Lillie Higgins ile Elise'in arasında çok yaş farkı yoktu. Aslında Lillie'nin tam olarak kaç yaşında olduğunu kestirmek zordu. En fazla elli yaşındaymış gibi görünüyordu, ama kırk yaşında kızı olduğuna göre altmışlı yaşlarının ortalarında olmalıydı. Narin, çıtı pıtı yapısıyla hiç yaşlanmayan o nadir kadınlardan biriydi. Çoğu zaman son derece pahalı örgü işi kıyafetler giyiniyor, altın mücevherler takıyordu. Anne Marie, Lillie'nin istese bunun gibi bir kitapçıdan on tane alabileceği izlenimine kapılmıştı.

Kızı Barbie Foster da annesine çok benziyordu ve dış görünüş olarak adını yaşatıyordu. Her daim dümdüz duran sarı saçları, çarpıcı buz mavisi gözleri ve kusursuz bir vücudu

vardı. Üniversite birinci sınıfa giden on sekiz yaşında ikiz oğulları olduğuna inanmak zordu; Anne Marie birçok insanın onu annelerinden çok ablası sandığını tahmin ediyordu. Anne Marie, Barbie'yi gerçekten sevmese, bu kadar... mükemmel olduğu için ona kolayca kızabilirdi.

Elise, "Bu akşam dükkânı erken kapattığın için teşekkürler. Akşamı yalnız geçirmektense burada olmayı tercih ederim," deyip Anne Marie'nin düşüncelerini böldü.

Yine bir kelimeye takılmıştı.

Yalnız.

Anne Marie, Sevgililer Günü'yle ilgili korkularına rağmen gülümsemeye çalıştı. Dükkânın arka tarafını göstererek, "Arka odada balonlu naylon ambalajları ve diğer her şeyi hazırladım," dedi.

Geçen ay, Elizabeth Buchan'ın romanı hakkında tartıştıklarında Sevgililer Günü konusu açılmıştı. Anne Marie arkadaşlarından bu tatilin belki de dul kalan kadınlar için en acı gün olduğunu öğrenmişti. O anda küçük gruplarıyla birlikte kendi kutlamalarını planlamaya karar vermişlerdi. Ama sevginin ve evliliklerin yerine arkadaşlığı kutlayacaklardı. Dünyanın onlara acıyan bakışlarına meydan okuyacak, birbirlerinin geçmişte kalan aşklarına, geleceğe dair umutlarına kadeh kaldıracaklardı.

Elise dükkânın arka tarafına göz atarken yüzü titreyerek gülümsemeyi başardı. "Balonlu naylon mu?"

"Hem de dağlar kadar. Dükkâna ne kadar çok sipariş geldiğini tahmin edemezsin."

"Ama neden yere serdin?"

"Şey..." Şimdi açıklamaya çalışınca Anne Marie'ye yaptığı biraz çocuksu bir şeymiş gibi geldi. "O baloncukları patlatmak çok hoşuma gidiyor, ben de bu yüzden birlikte üzerlerinde yürüyüp eğleniriz diye düşündüm."

Elise, "Baloncukların üzerine basmamızı mı istiyorsun?" diye sordu, kafası karışmış gibiydi.

"Sevgililer Günü dansıyla havai fişeklerin bir araya geldiğini varsay."

"Ama havai fişekler Bağımsızlık Günü ve Yılbaşı içindir."

Anne Marie neşeyle, "İşte ben de onu söylemeye çalışıyorum," dedi. "Yeni başlangıçlar..."

"Şampanya da içeriz, değil mi?"

"Aynen öyle. En güzelinden iki şişe ayarladım. Veuve Clicquot."

"*Veuve* dul demek, biliyorsun değil mi? Dul Clicquot'un baloncuklu şampanyası... Başka ne içebilirdik ki!"

Kapı açıldı ve Lillie ile Barbie güzel bir parfüm kokusuyla birlikte içeri adım attı. Onlar içeri girer girmez Anne Marie dükkânın kapısını kapattı.

Lillie, Anne Marie'ye kuru pastalarla dolu beyaz bir kutu uzatırken, "Parti vakti," dedi.

Bir paket siyah Belçika çikolatası tutan Barbie, "Ben de çikolata getirdim," dedi. Kırmızı renk pantolon ve ceketten oluşan bir takım giyinmiş; narin beline geniş, siyah bir kemer takmıştı. Bu dünyanın hiç mi adaleti yoktu? Kadında resmen

tanrıçalara yaraşır bir vücut vardı, bir de üstüne *çikolata* yiyordu.

Elise, "Gazetede siyah çikolatanın ve kırmızı şarabın çeşit çeşit doğal faydaları olduğunu okudum," dedi.

Anne Marie de aynı yazıyı okumuştu.

Lillie buna şaşırmışçasına başını iki yana salladı. "Önce şarap, şimdi de çikolata. Hayat ne kadar da güzel!"

Anne Marie arkadaşlarını arka odaya geçirip dükkânın önündeki lambaların çoğunu kapattı. Şampanyanın ve ince, uzun kadehlerin yanına yan taraftaki çiçekçinin sahibi Susannah'ın hediyesi olan kırmızı güllerle dolu kristal vazoyu koymuştu. Blossom Sokağı'ndaki tüm dükkân sahipleriyle arkadaş olmuştu. Küçük partiyi duyan Fransız Kafesi çalışanı Alix Turner, peynir, kuru pasta ve çekirdeksiz, yeşil üzümle dolu bir tepsi bırakmış; Anne Marie de tepsiyi, üzerine Lydia'nın kutlama için ısrarla kullanmasını istediği dantelli örtüyü serdiği çalışma masasına yerleştirmişti. Güzel örtü Anne Marie'nin içindeki örgü öğrenme arzusunu canlandırmıştı.

Anne Marie arkadaşlarının hediyelerine şefkat gösterisi olarak bakmaktan vazgeçmek istiyor, ama şu anki ruh hali bunu imkânsız kılıyordu. Yine de hem kendi hatırına hem de dul kalan diğer arkadaşlarının hatırına şansını denemekte kararlıydı.

Elise, Anne Marie'nin yere neden baloncuklu ambalajlardan serdiğini anlatıp, "Çok eğleneceğiz," dedi.

Barbie, "Ne kadar iyi düşünmüşsün!" dedi.

Anne Marie üzerinden atamadığı iç sıkıntısına aldırış

etmeyip, "Kadehleri doldurayım mı?" diye sordu. Aylar boyunca depresif hali geçmemiş, şimdiye kadar hayatının biraz daha düzeleceğini düşünmüştü. Belki de psikoloğa gitmesi gerekiyordu. Kesin olan tek şey vardı; o da *bir şeye* ihtiyacı olduğuydu.

Lillie şampanya şişesine doğru giderken, "Elbette," dedi.

Anne Marie şişeyi açtı, kadehleri doldurdu, sonra da hep birlikte kadeh kaldırıp bardaklarının uçlarını tokuşturdular.

Elise, "Aşka," dedi. "Maverick'e." Sesi çatladı.

"Çikolataya!" diyen Barbie, Elise'in gözyaşlarına takılmalarını istemediği için sevimlice gülümsedi.

Lillie, "Ve dulun şampanyasına," diyerek onlara eşlik etti.

Anne Marie sessizliğini korudu.

Üzerinden dokuz ay geçmesine rağmen kederi ne azalmış ne de başa çıkılası hale gelmişti. Kendini işe vermiş, yemeğe vurmuş, fırsatı varken yaşayamadıklarının yasını tutmuştu. Her şey sevdiği adamın öteki dünyaya göç ettiği gerçeğinin de ötesindeydi. Robert'in ölümüyle evliliğinin dönüşmesini umduğu her şeyden, gerçek hayat arkadaşıyla bir ömür geçirme ve çocuk sahibi olma umutlarından da vazgeçmek zorunda kalmıştı. Hiç mümkün görünmemesine rağmen yeniden birisine âşık olsa bile, kırk yaşından sonra hamile kalması riskliydi. Kendi çocuğunu dünyaya getirme rüyası Robert'le birlikte ölmüştü.

Dördü de sessizlik içinde şampanyalarını yudumladı ve

anılarına kapılıp gitti. Anne Marie, Elise'in yüzündeki kederi, Lillie'nin dalgın bakışlarını, Barbie'nin buruk gülümsemesini gördü.

Lillie bir süre sonra, "Baloncukları patlatmak için ayakkabılarımızı çıkaracak mıyız?" diye sordu.

Barbie annesine bakıp, "Annem çıplak ayakla etrafta dolaşılmasından hoşlanmaz," dedi.

Lillie, "Bizim evimizde böyle bir şeye müsaade edilmezdi," diye söylendi.

Anne Marie, "Ayakkabılarınızı çıkarmanızın mahsuru yok," dedi. "Tek amacımız eğlenmek. Biraz ses çıkarıp arkadaşlığımızı ve anılarımızı kutlayalım."

Elise, "O zaman haydi bakalım," dedi. Ayağını kaldırıp baloncukların üzerine koyduğunda odada küçük bir patlama sesi duyuldu.

Ardından Barbie başladı ve sertçe yere basarak, yüksek topuklu ayakkabılarıyla ardı ardına baloncukları patlattı.

Pat. Pat. Pat.

Pat.

Lillie kaşlarını çattı. Çekinerek temkinlice hareket ediyordu.

Pat.

En son Anne Marie harekete geçti. Bunu yapmak çok hoşuna gitmiş ve fazlasıyla eğlenmişti. Çıkan gürültüye keyif ve neşe dolu beklenmedik sesler eşlik etti. Parti başladığından bu yana Anne Marie ilk kez gülümsemişti.

O zamana kadar hepsi heyecanla ve şampanyayla ken-

dinden geçmişti. Arkadaşları kıkır kıkır gülüyordu; Anne Marie de her ne kadar onlara ayak uyduramasa da gülebilecek duruma gelmişti. Sevincini dışa vurma yeteneği Robert'le birlikte ölmüştü. Kaybettiği tek şey bu da değildi. Eskiden tasasızca, özgürce şarkı söylerdi. Ama Robert'in cenazesinin ardından artık şarkı söyleyemediğini fark etti. Bir türlü yapamıyor, ne zaman şansını denese boğazı düğümleniyordu. Dışarıya sadece müziğe benzemeyen boğuk sesler çıkarınca, Anne Marie bir süre sonra bunu yapmaktan vazgeçti. Şarkı söylemeyeli artık aylar olmuştu.

Onlar baloncuklu ambalajların üzerinde gezip, arada sırada şampanyalarını yudumlarlarken pat pat sesleri devam etti. Tüm ihtişamlarıyla yürüdüler ve tören geçişi yapan askerler gibi ayaklarını yere vurup birbirlerine kadehleriyle selam verdiler.

Arkadaşlarının sayesinde Anne Marie'nin keyfi yavaş yavaş yerine gelmeye başladı.

Kısa süre sonra tüm baloncukları patlattılar. Sonra da şampanya şişesini alıp okuma gruplarının buluşmalarında oturdukları koltuklara geçerek, loş ışıklarla aydınlanan dükkânda birbirlerine kadeh kaldırdılar.

Anne Marie arkasına yaslanıp rahatlamaya çalıştı. Az önce attığı kahkahalara, arkadaşlarıyla iyi vakit geçirmesine rağmen, gözlerine yaşlar doldu. Gözlerini hızlıca kırpıştırdı ama gözyaşları durmadı ve çok çekmeden Barbie neler olduğunu anladı. Onu rahatlamak istercesine elini Anne Marie'nin dizine koydu.

Anne Marie, "Acısı hiç azalıyor mu?" diye sordu. Arka cebinde peçete ararken gözlerini sildi. Böyle yıkılmaktan nefret ediyordu. Gözü sulu, duygusal bir kadın olmadığını söylemek istiyordu. Tüm duyguları Robert'in vefatının ardından daha da şiddetlenmişti.

Lillie'yle Barbie neler olduğunu anlamışçasına birbirlerine baktı. İçlerinde en uzun süredir dul hayatı yaşayanlar onlardı.

Lillie gittikçe ciddileşerek, "Azalıyor," dedi. "Ama vakit alıyor."

"Kendimi çok yalnız hissediyorum."

Barbie, "Normal," deyip ona çikolatalardan uzattı. "Al, biraz daha ye. Kendini iyi hissedersin."

Elise, "Büyükannem de böyle derdi," diye ekledi. "Bir şeyler ye, her şeyin gözüne daha iyi geldiğini göreceksin."

Lillie, "Benim büyükannem de birisi için bir şeyler yaparsam kendimi her zaman iyi hissedeceğimi söylerdi," dedi. "Başkalarına nazik davranmanın her türlü mutsuzluğun devası olduğuna yemin ederdi."

Barbie, "Spor yapmak da işe yarar," diyerek araya girdi. "Spor salonunda çok vakit geçirdim."

Anne Marie, "Sadece bir şeyler alsam olmaz mı?" diye sordu ve bunu sorarken de hafifçe gülümsedi.

Arkadaşları da güldü.

Elise tok bir sesle, "Keşke o kadar kolay olsaydı," dedi.

Anne Marie'nin aylardır hiç iştahı yoktu. Spor salonlarına gitmekten hoşlanmıyor, koşu bandında hiçbir yere git-

mediğini bilerek yürümenin manasız olduğunu düşünüyordu. Bir başka kişiye yardım etmek bu bunalımı atlatmasına, içe kapanıklığını atmasına yardımcı olacaksa da, kendini en azından şimdilik gönüllü yapılan işlere vermeye hazır hissetmiyordu.

Barbie sakince, "Hepimiz çabucak yaramızı kapatacak bir şey arıyoruz, değil mi?" diye sordu.

"Yani," diyen Lillie arkasına yaslandı. "Bu seçeneklerin arasından ben ancak bir şeyler almayla ilgilenebilirim."

Barbie gülümseyerek, "Ben de," dedi.

Elise, "Şaka yaptığını düşünüyordum, ama maddi şeylerin bir faydası dokunmaz," diyerek araya girip hepsinin gerçeklerle yüz yüze gelmesini istedi. "Etrafa para saçarak rahatlamaya çalışmak sadece geçici bir çözüm olacaktır."

Kendine hediye alma fikri her ne kadar cezp edici olsa da Anne Marie, Elise'in haklı olduğunu biliyordu.

Elise düşüncelere dalmış halde, "Hepimiz vücudumuza bakmalıyız. Sağlıklı beslenip spor yapmalıyız," dedi. "Bütçemizi düzgün kullanmalıyız."

Lillie, "Çok haklısın," dedi. "

Elise, "Haydi aklımıza gelenleri sıralayalım," diyerek konuşmaya devam etti. Çantasına uzanıp küçük, spiralli bir not defteri çıkardı.

Lillie, "Eğer bir liste hazırlayacaksam, karnabahar yemek ve yürüyüş yapmak gibi şeyleri yazınam," diyerek araya girdi. "Onun yerine yıllardır yapmayı ertelediğim şeyleri planlarım."

Anne Marie, "Mesela?" diye sordu.

Lillie, "Paris'e seyahat etmek gibi eğlenceli şeylerden bahsediyorum," dedi.

Anne Marie aklında şimşeklerin çaktığını hissetti. Evliliklerinin ilk günlerinde Robert bir gün onu Paris'e götüreceğine söz vermişti. Sık sık bu konuyu konuşmuş, Işık Şehri' ne yapacakları seyahatin her detayına kafa yormuşlardı. Gezecekleri müzelere, yürüyecekleri yerlere, yiyecekleri yemeklere karar vermeye çalışmışlardı.

"Paris'e âşık olduğum biriyle gitmeyi istiyorum," diye fısıldadı.

Barbie kararlıca, "Ben de yeniden âşık olmayı istiyorum," dedi. "Hem de sırılsıklam, tıpkı eskisi gibi. Hayatımı değiştirecek aşkı yaşamak istiyorum."

Hepsi uzunca bir süre sessizce durup Barbie'nin sözlerini düşündü.

Anne Marie, Barbie'nin ona eşlik edebilecek bir beyefendi bulamayacağına inanmıyordu. Bu konuyu daha önce hiç konuşmamışlardı, ama Barbie kadar çekici bir kadının erkek tercihinin onunkine benzememesine şaşırmıştı. Belki de bu konuda birbirlerine benziyorlardı. Belki de Barbie'nin erkeklerden daha yüksek beklentileri vardı. Öyleyse bile Anne Marie onu suçlayamazdı.

Lillie, "Hepimiz sevilmeyi istiyoruz," dedi. "İnsanın en temel ihtiyaçlarından biri de bu."

Elise, "Sevgiyi bulmuştum," dedi, sesi acıyla boğuk çıktı. "Bir daha öylesini bulacağımı sanmıyorum."

Barbie, "Ben de sevgiyi bulmuştum," dedi.

Bir kez daha içeriye sessizlik çöktü.

Elise, "Liste hazırlamak iyi olacak," dedi. "Yapmak istediğimiz şeyleri sıralarız."

Anne Marie başını sallayarak, tavandan aşağı sarkan Sevgililer Günü süslerinden birini parmağıyla işaret etti. Bu öneri ilgisini çekmişti. Her şeyi hevesle yaptığı günlerin geri gelmesine ihtiyacı vardı. İlham bulmalı ve motive olmalıydı; hazırlayacağı bir listenin de buna faydası dokunabilirdi. Zaten listelerle arası iyiydi ama bu seferki farklı olacak; sıradan randevulardan, her gün yapılması gereken işlerden oluşmayacaktı.

Lillie, "Şahsen benim başka bir listeye ihtiyacım yok," deyip Anne Marie'nin düşüncelerini dile getirdi. "Zaten yeterince yapacak işim var."

Anne Marie, "Bu öyle olmayacak," diyerek ona cevap verdi. Haklı olup olmadığını görmek için Elise'e bir bakış attı. Aklındaki düşünceleri seslendirerek, "Bu... dileklerinin listesi olacak," dedi. Dul kaldığı hayatta yapması *gereken* çok şey olduğunu fark etti; arkadaşları bu konuda haklılardı. Maddi durumunu düzene sokmalı, sağlığına özen göstermeliydi.

Aniden, "Yirmi dilek," dedi.

Elise öne eğilip, "Neden yirmi?" diye sordu. Anne Marie'nin ilgisini çektiği belli oluyordu.

"Emin değilim. Kulağıma hoş geldi." Anne Marie hafifçe omuz silkti. Aklına o sayı gelmişti ve nedenini de tam

olarak bilmiyordu. *Yirmi.* Hayatın heyecanını yeniden yakalamasına yardımcı olacak yirmi dilek. Kaleme alınmış yirmi hayal. Keder dolu sularda boğulmaktansa geleceğe bakmasını sağlayacak yirmi ihtimal. Artık bir sonraki güne Robert öldüğü için acılarla ve baş ağrılarıyla sürünerek başlayamazdı. Yeni bir gaye edinmeliydi. Bunu hem rahmetli kocası hem de kendi adına yapmak boynunun borcuydu.

Barbie yavaşça, "Yirmi dilek," diye tekrarladı. "Bence işe yarar. Yirmi taneyle başa çıkılabilir. Yüz tane olsa zor olurdu."

Annesi, "Hem iki üç tane gibi az da olmaz," dedi.

Anne Marie arkadaşlarının fikrini ciddiye aldığını görebiliyor, bu da bu konudaki kararlılığını arttırıyordu. "Geleceğe dair dilekler ve umutlar."

Lillie heyecanla, "Haydi başlayalım!" dedi.

Barbie dimdik oturdu. Anne Marie'ye bakıp gülümseyerek, "Fransızca öğrenmelisin," dedi.

"Fransızca mı?"

"Paris'e gittiğinde işine yarar."

"Lisede iki yıl Fransızca dersi aldım." Ama hatırladığı tek şey *être* ve *avoir* fiillerini şahıslara göre çekimlemekti.

"Bilgilerini tazelemek için bir kursa yazıl," diyen Barbie, koltuğun ucuna kadar geldi.

"Belki de yazılırım."

Ardından Barbie, "Ben de oryantal dans öğrenebilirim," dedi.

Diğerleri yüzlerindeki şaşkınlıkla ona baktı ama Anne

Marie onu desteklercesine gülümsedi.

Elise, "Lillie'nin az önce bahsettiği gibi gönüllü işlerle ilgilenmek bize çok fayda sağlayacaktır," dedi. "Torunumun okulunda yemek arkadaşı oldum, Malcolm'la vakit geçirmeyi dört gözle bekliyorum."

"Yemek arkadaşı mı? O nedir?"

Elise, "Okulda sorun yaşayan çocuklar için bir program," diye yanıt verdi. "Haftada bir okula gidip üçüncü sınıftaki Malcolm adlı bir çocukla öğlen yemeği yiyorum. Çocuk çok sevimli, benim ilgimi görünce de çok mutlu oluyor. Okula adım attığım anda hafta boyunca beni bekliyormuşçasına kollarıma koşuyor."

"Yani ikiniz birlikte öğle yemeği mi yiyorsunuz?"

"Evet, ama Malcolm ayrıca bana okuldaki çalışmalarını da gösteriyor. Okuma konusunda zorluk çekiyor. Ancak kendini zorlayıp ne zaman fırsatını bulursa bana bir şeyler okumaya çalışıyor, bazen de ben ona bir şeyler okuyorum. Ona Lemony Snicket kitaplarını gösterdim, çok hoşuna gitti."

"Ona ders veriyorsun o zaman, öyle mi?"

"Hayır, hayır, öğretmeni okuma konusunda ona yardım ediyor zaten. Bahsettiğim öyle bir program değil. Ben onun *arkadaşıyım*. Daha çok ikinci büyükannesiyim." Bu fikir Anne Marie'nin ilgisini çekti, ama bu programın onun için doğru olup olmayacağından emin değildi. Yine de bunu düşünecekti. Çarşamba günleri ve iki haftada bir Theresa'nın dükkânı açtığı cumartesi günleri izin yapıyordu. İlkokulda gönüllü olarak bazı işleri üstlenmesi kendi haline üzülmeyi bırak-

masına ve kafasını dağıtmasına yardımcı olacaktı.

Bu tam olarak bir *dilek* sayılmazdı. Ama Elise bu sayede kendini daha iyi hissettiğini söylemişti. Başka birine yardımcı olmak, belki de dertlerinin azalmasını sağlamada başrolü oynayacaktı.

Parti saat dokuz buçuk gibi bitti ve Anne Marie herkesi yolculadıktan sonra dış kapıyı kilitledi.

Ardından üst kattaki küçük dairesine çıktı. Sadık köpeği Baxter onu bekliyordu; Anne Marie yere eğilip onu kucağına alana ve beklediği ilgiliyle şımartana kadar bacaklarının etrafında daireler çizdi. Anne Marie köpeğini küçük bir gezintiye çıkarttıktan sonra dairesine döndü ve arkadaşlarının önerdikleri şeyleri düşünmeye devam etti.

Bir bardak çay hazırlayıp not defterini eline alarak koltuğa oturdu, Baxter da gelip yanına kıvrıldı. Sayfanın en üstüne şöyle yazdı:

Yirmi Dilek

İlk maddeyi yazması epey vaktini aldı.

Hayatla ilgili güzel bir şey bul

Aklına sadece bozuk moralini ele veren bu kadar acınası, hüzünlü bir istek geldiği için kendinden utandı. Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı ve eskiden nasıl hayaller kurduğunu, gençlik yıllarında dışa vurmadığı dileklerini hatırlamaya çalıştı.

Kulağa aptalca gelse de bir madde daha yazdı.

Kendine bir çift kırmızı, kovboy çizmesi al

Robert'le evlenmeden yıllar önce yirmili yaşlarının ba-

şındayken Anne Marie çarşıda dolaşmaya çıkmış, vitrinlerin birinde bir çift çizme görmüş ve olduğu yerde donup kalmıştı. O çizmelerin kesinlikle onun olması gerektiğini düşünmüştü. Dükkâna girip deneyince sanki çizmeler ona özel yapılmış gibi ayağına olmuştu. Ne yazık ki üzerindeki etiket işin büyüsünü kaçırmıştı. Anne Marie bir çift kovboy çizmesine hayatta 1500 dolar veremezdi! İsteksizce dükkândan çıkmış, böylece küçük bir hayalden de vazgeçmişti.

Üniversitedeki kitapçıda yarı zamanlı çalıştığı günlerde parasını böyle bir şey için harcayıp müsriflik yapamazdı. Ama hâlâ o çizmeleri düşünüyor ve onları istiyordu. fiyatı da artık onca yıl olduğu gibi gözünü korkutmuyordu.

Bir şekilde kendisine o kovboy çizmelerinden bulacak, hem de kırmızı olanlarını alacaktı.

Kaleminin baş kısmını ısıra ısıra diğer dileklerine kafa yordu. Gerçekten de bu işin bu kadar zor olmaması gerekirdi.

Kırmızı kovboy çizmeleri alacaksa, en azından onlarla ne yapacağını düşünmesi gerektiğini anladı.

Kovboy dansı öğren

Kovboy dansının modasının Seattle'da Dallas'ın aksine geçmiş olduğunu düşünüyordu, ama işin güzel yanı bu dansı yapabilmek için bir partnere ihtiyaç duymamasıydı. Dans yapanların arasına katılıp, bir çiftin parçası olma konusunda endişelenmeden eğlenebilirdi. Başka bir ilişkiye hazır değildi; zamanla belki o günler de gelecekti ama daha vakit vardı. Birkaç dakika sonra kovboy dansıyla ilgili dileğinin üzerini karaladı; henüz sosyalleşecek kadar enerjisi yoktu. İlk dile-

ğini okudu ve onun da üzerini kararladı. Hayatla ilgili gerçekten güzel bir şey bulduğunu nasıl ölçebileceğini bilmiyordu. Çok da belirgin bir dilekte bulunmamıştı.

Aklına onların yerine koyabileceği birkaç fikir geldi, ama onları da listesine yazmakla uğraşmadı.

Lillie haklıydı; maddi durumunu düzene sokmalıydı. Bunu bir sonraki sayfaya yazdı, onun altına da yıllık sağlık kontrollerine gitmesi gerektiğini ve spor salonuna yazılmasının iyi olabileceğini ekledi. İlk sayfadaki dilek listesinden geriye bir tek o çizmeler kalmıştı.

O zaman artık iki farklı listesi vardı; birisi dilekleri, ikincisi de hayatıyla ilgili daha gerçekçi işler içindi. Her dileği için ayrı ayrı yapılacaklar listesi hazırlamasına gerek yoktu, ama bu konuya da başka bir gün kafa yormaya karar verdi.

Gözlerini kapattı ve en çok neyi istediğini, neleri gerçekleştirmeyi umduğunu bulmaya çalıştı. Ardından aklına aylardır ertelediği randevuları programına eklemek gibi daha makul birkaç fikir geldi.

Tek dileğinin, kalbinde kalan tek arzunun fahiş fiyatlı bir çift çizme olması üzüntü vericiydi.

Asıl sorun da buydu; artık ne istediğini *bilmiyordu*. Kederin ve yitirilmiş hayallerin altında ezilirken neşesi, tıpkı şarkı söyleme yeteneği, gülme isteği gibi kaybolmuştu.

Şimdiye kadar ikinci listesi dileklerini geride bırakmıştı. Bir muhasebeciyle, avukatla, veterinerle ve birkaç doktorla görüşmesi gerektiğini not etmişti. Bunların hepsi de durumunun üzücü olduğunu gösteriyordu. Lillie ile Barbie'nin

listelerinde nelerin bulunduğunu tahmin edebiliyordu. Akıllarına mükemmel fikirler gelmiş olmalıydı. Gidecekleri yerler, yaşayacakları deneyimler, tanışacakları insanlar...

Anne Marie gülünesi tek bir maddenin olduğu dilek listesine baktı ve sayfayı buruşturup atmayı istedi.

Yine de bunu yapmadı ve henüz bilmediği sebeplerden dolayı not defterini mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Bu listeler önemliydi, bunu o da biliyordu. Geçen yıllar boyunca insanın aklındaki hedeflerine ulaşmasının yollarıyla ilgili okuduğu sayısız yazının sayesinde not almanın değerini öğrenmişti. Aslında dükkânında bu konuyla ilgili çok satanlar listesine girmiş kitaplar da vardı.

Tamam, bu da bir başlangıçtı. Bu fikirden vazgeçmeyecekti. En azından bazı acil ihtiyaçlarıyla ilgilenecek, ne yapması *gerektiğini* belirleyecekti.

Bir süre sonra istediği şeyleri listeleyecekti.

Parmağını *çizme* kelimesinin üzerinde gezdirdi. Aptalca, mantıksızca ve gülünçtü ama bu umurunda değildi. Onları almaya kararlıydı.

Dileklerini listeleme fikri çoktan bir farklılık yaratmaya başlamış; içinde küçük, minnacık bir umut parıltısı ve heyecan fısıltısı hissetmişti. İyileşme başlamıştı.

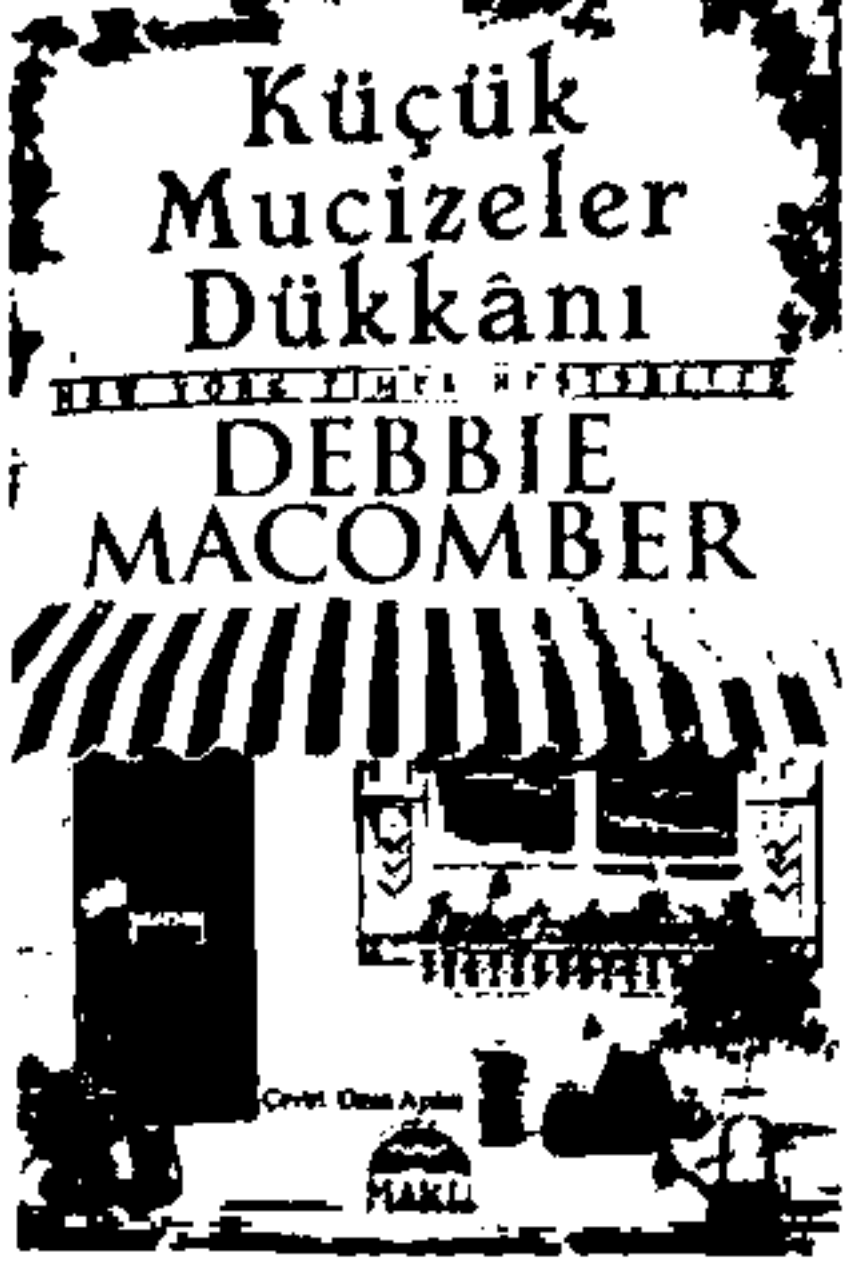
Nihayete diğer arzuları ve diğer dilekleri onunla konuşacaktı. Geriye on dokuz tane kalmıştı. En sonunda lambadaki cinin dışarı çıktığını, en büyük arzularını duymayı beklediğini hissediyordu. Yapması gereken tek şey kalbini dinlemekti, onu yapar yapmaz da en çılgın hayalleri gerçekle-

şecekti.

Keşke hayat bu kadar kolay olsaydı.

Öyle değildi elbet, ama Anne Marie öyleymiş gibi davranmaya kararlıydı.

Kitapları bütün dünyada 140 milyondan fazla satan
ve birçok dile çevrilen Debbie Macomber,
yürek ısıtan romanlarıyla şimdi de Türkiye'de...

"Artık o eski tasasız kız değilim. Yaşadığım her günün değerini biliyorum. Çünkü hayatın ne kadar değerli olduğunu öğrendim... hiçbir şeyi, özellikle de hayatı hafife almaz oldum. Artık hiçbir günümü boşa geçirmiyorum. Çektiğim acıların karşılıklarının olduğunu öğrendim..."

Hayatın içinden dört güçlü kadın...
Küçük mucizeler, büyük umutlar
Ve dostluğun iyileştirici gücüne dair sımsıcak bir hikâye...

BU KİTAPTA MUTLAKA KENDİNİZDEN
BİR ŞEYLER BULACAKSINIZ!